

Аманда Куик

РИЦАРЯТ

Джейн Ан Кренц

Рицарят

1

Лунната светлина му подходеше.

Облян от сребристите лъчи, които къпеха поляната, Гейбриъл Ба-
нър, граф Уайлд, изглеждаше тайнствен и опасен като оживяла легенда.

Фийби Лейтън спря кобилата си в сянката на дърветата и затаи дъх,
щом Уайлд се насочи към нея. Опита се да успокои треперещите си ръ-
це, стиснала здраво юздите. Не беше сега времето да губи самообладана-
ние. Тя бе дама, заета с изключително важна мисия.

Но ѝ трябваше помощта на някой истински рицар, а очевидно избо-
рът не беше особено голям. Всъщност Уайлд бе единственият кандидат,
за когото знаеше, че притежава необходимите качества. Но първо тряб-
ваше да го убеди да се нагърби със задачата.

Вече седмици наред работеше върху своя план. До тази вечер този
затворен в себе си граф, който живееше съвсем уединено, не бе проявил
и капка интерес към умишлено интригуващите ѝ писма. Съвсем отчая-
на, тя бе прибегнала до друга тактика. В усилията си да го примаме във
от бърлогата му тя бе заложила като стръв онази апетитна хапка, на коя-
то знаеше, че той не би устоял.

Фактът, че тази нощ той е тук, на този самотен междуселски път в
Съсекс, означаваше, че най-сетне е успяла да го примаме на среща.

Уайлд не знаеше коя е тя. В писмото се бе подписала като *Забуле-
ната дама*. Фийби съжаляваше, че ѝ се наложи да прибегне до тази
дребна измама, но все пак това бе крайно наложително. Ако Уайлд е на-
ясно със самоличността ѝ още в началото на това начинание, той със си-
гурност ще откаже да ѝ помогне. Трябва първо да го убеди да приеме
защитата ѝ и едва тогава да разкрие коя е в действителност, Фийби беше
напълно сигурна, че щом веднъж той схване смисъла на всичко това, ще
види колко основателна е била първоначалната ѝ потайност.

Не, Уайлд не знаеше коя е, но пък Фийби го познаваше добре.

Тя не го бе виждала почти от осем години. Тогава самата тя беше
на шестнадесет и си го представяше като оживяла легенда, един благо-
роден, храбър рицар, истински герой от средновековен рицарски роман.
В нейните очи тогава му липсваха само блестящи доспехи и меч.

Въпреки че Фийби ясно си спомняше кога за последен път го видя,
тя беше сигурна, че Гейбриъл не помни почти нищо за нея. Тогава той
бе прекалено зает да крои планове как да избяга със сестра ѝ, Мередит.

Сега, когато той беше тук, Фийби усети как я изгаря огромно любопитство. За лош късмет булото, което носеше, и бледата лунна светлина не ѝ позволяваха да прецени колко се е променил през изминалите години.

Първото ѝ впечатление бе, че изглежда някак по-голям, отколкото го помнеше. По-висок. Някак по-силен. Раменете му изглеждаха по-широки под голямото му палто. Тесните му панталони очертаваха мускулестите форми на бедрата му. Извитата периферия на шапката му скриваше чертите му в непроницаема, заплашителна тъмнина.

В един тревожен миг Фийби се зачуди дали пък това не е друг мъж. Може би към нея се приближаваше истински злодей, някой разбойник или нещо още по-лошо. Тя се размърда нервно на седлото. Ако се случеше нещо лошо тази нощ, горкичките ѝ опечалени близки несъмнено щяха (и в техните очи – с пълно право) да напишат на надгробния ѝ камък нещо подходящо за случая. *НАЙ-НАКРАЯ ТЯ ПЛАТИ ЦЕНАТА ЗА БЕЗРАЗСЪДСТВОТО СИ* – ето това би свършило чудесна работа. Всички от семейството ѝ бяха настроени ужасно наставнически към нея и до един смятаха, че Фийби е прекарала целия си живот, като непрекъснато си е търсила белята. И този път може и да си я е намерила.

– Предполагам, вие сте мистериозната Забулена дама? – хладно попита Гейбриъл.

Заля я огромно облекчение. Съмненията на Фийби относно самоличността на този мъж бяха мигновено разсеяни. Нямаше начин да сбърка мрачните, стържещи нотки в гласа му, макар и да не го бе чувала почти осем години. Но това, което я изненада, бяха леките тръпки на очакване, които този глас събуди у нея. Тя за миг се намръщи на странната си реакция.

– Добър вечер, милорд – каза тя.

Гейбриъл спря черния си жребец на няколко стъпки от нея.

– Получих последната ви бележка, мадам. И я намирам за крайно дразнеща, както и всички останали.

Фийби преглътна разтревожено, току-що осъзнала, че той не е в особено жизнерадостно настроение.

– Надявах се да изостря интереса ви, сър.

– Ужасно ненавиждам лъжите и заблудите.

– Разбирам – рече Фийби и сърцето ѝ се сви. Ненавижда лъжите и заблудите. Изведнъж започна да се съмнява дали не бе направила сериозна тактическа грешка, като избра да работи с Уайлд. Колко хубаво, че реши да излезе забулена тази нощ, помисли си тя. Определено не ѝ се

искаше той да разбере коя е, ако тази нощ сделката се провали. – Както и да е, доволна съм, че приехте поканата ми.

– Любопитството ми надделя – Гейбриъл леко се усмихна, но на лунната светлина тя забеляза, че в извивката на устните му няма топлина, а засенченият му поглед не издава нищо. – През последните два месеца сте ми като трън в очите, мадам. Сигурно сте наясно с това.

– Извинявам се – сериозно отвърна Фийби. – Но истината е, че вече бях започнала да се отчайвам, милорд. Ужасно трудно е да се срещне човек с вас. Не отвърнахте на първите ми писма и, тъй като не посещавате светските приеми и не се движите сред обществото, това беше единственият начин да привлека вниманието ви.

– Затова решихте умишлено да ме провокирате до такава степен, че най-накрая да съм готов да се срещна с вас?

Фийби си пое дълбоко дъх.

– Нещо подобно.

– Обикновено смятат, че е доста опасно да ме дразнят, тайнствена госпожо!

Тя нито за миг не се усъмни в думите му, но вече беше прекалено късно за отстъпление. Вече бе стигнала прекалено далеч, за да сложи край на това нощно приключение. А се бе заела с изключително важна мисия и трябваше да бъде твърда.

– Така ли, милорд? – Фийби се опита да придаде на гласа си хладна самоувереност и лека насмешка. – Проблемът е там, че не ми оставихте никаква друга възможност. Но не се бойте, сигурна съм, че след като изслушате онова, което искам да ви кажа, ще се радвате, че в крайна сметка се съгласихте да се срещнем. Знам, вие ще ми простите, че си позволих да прибягна до заблуда.

– Ако сте ме повикали само за да злорадствате заради последния си триумф, трябва да ви предупредя, че не обичам да губя.

– Триумф? – тя примигна объркано зад булото, но се сети, че той говори за стръвта, с чиято помощ го бе привлякла тук. – О, да, книгата. Хайде, милорд. И вие сте също толкова нетърпелив да видите ръкописа, колкото съм и аз. Очевидно не сте устояли на поканата ми да го погледнете, макар аз да съм новият собственик.

Гейбриъл погали врата на жребеца си с облечената си в ръкавица ръка.

– Изглежда и двамата много се интересувате от средновековни ръкописи.

– Така е. Виждам, доста сте раздразнен от факта, че аз съм тази,

която откри Рицаря и магьосника и разбра, че се продава – каза Фийби. – Но, надявам се, ще бъдете поне достатъчно великодушен да признаете, че доста умело се справих с издирването. Все пак ръкописът си е бил точно тук, в Съсекс, направо под носа ви.

Гейбриъл леко кимна с глава в знак на признание за съобразителността ѝ.

– В това отношение ми се струва, че имате голям късмет. Това вече е третият ръкопис за последните няколко седмици, който измъквате под носа ми. Мога ли да попитам защо просто не го грабнахте и отмъкнахте, както сторихте с другите?

– Защото, както ви обясних в писмата си, желях да говоря с вас, сър – Фийби се поколеба, след което реши да признае още нещо и тихо издума: – И защото, честно казано, реших, че може би ще е по-благоприятно да потърся някой, който да ме охранява тази нощ.

– Охо!

– Стигнах до извода, че господин Неш е доста странна особа, дори и за колекционер на книги – продължи тя. – Времето, което избра, за да ми предаде ръкописа, доста ме притесни. Не ми харесва да сключвам сделки в полунощ.

– Наистина, това говори за нещо повече от забавна ексцентричност – замислено се съгласи Гейбриъл.

– Той твърди, че бил нощно същество, като прилепите. В писмата си казва, че в дома му всичко се вършело по график, противоположен на този на останалия свят. Спял, докато другите работят, и работел, докато другите хора спят. Много странно, не мислите ли?

– О, значи графикът му идеално ще съвпадне с този на „висшето общество“ – сухо отвърна Гейбриъл. – По-голямата част от светските личности са навън през цялата нощ и спят през деня. Все пак съвсем права сте, че е опасно да се срещате с него сама в полунощ.

Фийби се усмихна.

– Радвам се, че одобрявате плана ми да си осигуря придружител.

– Одобрявам го, но признавам, че съм направо изненадан от предпазливостта ви – отвърна Гейбриъл с прецизността на воин, който прибира меч в ножницата му. – Защото досега не сте проявили и капчица предпазливост или благоразумие.

Страните на Фийби пламнаха от сарказма в думите му.

– Когато човек има важна мисия, трябва да е дързък, милорд.

– Смятате, че имате важна мисия?

– Да, милорд, точно така.

– Разбирам. Та като заговорихме за мисии, трябва да ви кажа, че и аз съм си наумил нещичко за тази вечер.

Мрачни предчувствия обзеха Фийби.

– Да, милорд? Какво е то?

– Причината да дойда тук не е само възможността да видя ръкописа, преди той да стане ваша собственост, мадам.

– Така ли, милорд? – вероятно планът ѝ наистина бе проработил, мислеше Фийби. Може би е успяла да събуди интереса му, точно както се бе надявала. – Интересувате се от онова, което имам да ви кажа ли?

– Не особено. Но ми е интересно да се запозная с новия си опонент. Вярвам, че е от полза човек да познава врага си – Гейбриъл я наблюдаваше внимателно. – Не зная коя сте, мадам, но от известно време се опитвате да ме водите за носа и тези игрички вече ми омръзнаха.

Нова вълна безпокойство удави прокрадналите се надежди. Явно все още бе далеч от постигането на целта си.

– Предполагам, че ще се срещаме и в бъдеще. Както сам отбелязахте, интересуваме се от колекционирането на едни и същи книги и ръкописи.

Коженото седло леко проскърца, когато Гейбриъл остави коня си да се приближи няколко стъпки към нея.

– Много ли ви харесаха скорошните ви малки победи, Забулена лейди?

– Особено много – тя се усмихна въпреки нервността си. – Изключително доволна съм от последните си придобивки. Чудесно допълват библиотеката ми.

– Разбирам – последва кратка пауза. – Не ви ли се струва малко безразсъдно да ме каните тази нощ да видя последния ви удар?

Всичко това бе далеч по-безразсъдно, отколкото той предполага, с горчивина си помисли Фийби.

– Работата е там, милорд, че вие сте един от малкото хора в цяла Англия, които могат да оценят последната ми находка.

– Наистина я оценявам. Дори прекалено високо и точно там е опасността.

Пръстите на Фийби, с които стискаше юздите, леко се разтрепераха.

– Опасност?

– Ами ако реша да ви отнема ръкописа насила, след като го вземете от господин Неш? – тихо попита Гейбриъл.

При тази заплаха Фийби цялата се стегна. Въобще не се бе

замисляла за подобна възможност. В края на краищата, Уайлд беше граф!

– Не ставайте смешен. Та вие сте благородник! Не бихте извършили подобно нещо.

– Но пък мистериозните забулени дами, които кроят планове как да лишат господата като мен от тъй желани предмети, не бива да са много изненадани, ако на въпросните благородници им се изчерпи търпението – гласът на Гейбриъл бе станал по-суров. – Ако книгата на Неш е оригинален ръкопис от четиринадесети век, и то на легенда за Кръглата маса, както твърдял Неш, то тогава го искам, мадам. Назовете цената си.

Във въздуха между двамата запрехвърчаха искри на напрежение. За миг увереността на Фийби бе поразклатена. Необходимо ѝ бе цялото ѝ самообладание, за да не обърне кобилата си и да избяга в галоп към имението на семейство Еймсбъри, където бе отседнала. Чудеше се дали през средновековието странстващите рицари са били толкова отвратително твърдоглави.

– Съмнявам се, че можете да платите цената, която искам, сър – прошепна тя.

– Кажете я и ще видим.

Фийби навлажни с език пресъхналите си устни.

– Проблемът е там, че нямам никакво намерение да го продавам.

– Сигурна ли сте? – Гейбриъл приближи жребца си още повече. Огромното животно отметна глава и силно изпръхтя, принуждавайки кобилата на Фийби да отстъпи.

– Съвсем сигурна съм – бързо отвърна Фийби. За по-голяма тежест на думите си, тя направи кратка пауза. – Обаче мога да си помисля дали да не ви го дам.

– Да ми го дадете? – Гейбриъл очевидно бе сварен неподготвен от тази забележка. – За какво, по дяволите, говорите?

– Ще ви обясня по-късно, сър – Фийби се мъчеше да успокои неспокойната си кобила. – Позвовете да ви напомня, че вече приближава полунощ. След няколко минути трябва да съм пред къщата на господин Неш. Идвате ли с мен или не?

– Непременно ще изпълня дълга си да ви охранявам тази вечер – мрачно отвърна Гейбриъл. – Вече е прекалено късно да се отървете от мен.

– Е, тогава, да се залавяме за работа – Фийби подкара кобилата си по осветения от луната черен път. – Къщата на господин Неш трябва да е недалеч от тук, според упътванията, които получих в последното му

писмо.

– Не бих искал да закъснявате заради мен – Гейбриъл обърна жребеца си и я последва.

Загладеното животно я настигна и двата коня завървяха един до друг. Фийби се чудеше дали и кобилата ѝ е толкова нервна, колкото се чувстваше самата тя. И Гейбриъл, и конят му се очертаваха огромни и заплашителни на лунната светлина.

– А сега, когато най-сетне се срещнах със Забулената дама, имам някои въпроси, които искам да ѝ задам – каза Гейбриъл.

Фийби хвърли към него един кос, предпазлив поглед.

– През тези два месеца вие постоянно пренебрегнахте писмата ми, затова съм много изненадана да чуя подобно нещо. Бях останала с впечатлението, че не съм ви особено интересна.

– Но сега дяволски добре знаете, че се интересувам. Кажете ми, смятате ли и занапред да търчите след всяка старинна книга, която случайно поискам?

– Вероятно. Както сам отбелязахте, имаме еднакви вкусове в това отношение.

– Това може да се окаже доста скъпо и за двама ни. Ако се разчуе, че има двама души, готови да наддават за всеки стар ръкопис, който се появи на бял свят, цените ще скочат неимоверно много, и то за съвсем кратко време.

– Да, сигурно е така – отвърна Фийби с престорено безгрижие. – Но аз мога да си го позволя. Получавам много щедра издръжка.

Гейбриъл ѝ хвърли един изпитателен поглед.

– Значи съпругът ви няма нищо против скъпото ви хоби?

– Нямам никакъв съпруг, сър. Нито пък имам желание да се сдобия с такъв. По мои наблюдения, съпрузите обичат да лишават съпругите си от правото да преживяват приключения.

– Да, сигурен съм, че са малко съпрузите, които биха търпели подобни глупости, като например историята, в която сте се забъркали тази нощ – измърмори Гейбриъл. – Никой мъж, който е с всичкия си, няма да позволи на жена си да отиде самичка на разходка из гората, или пък където и да е, по това време на нощта.

Нийл щеше да ѝ позволи, помисли си Фийби с въздишка. Но нейният русокос Ланселот беше мъртъв и тя се бе заела да открие убицеца му. Тя избута спомените настрани от съзнанието си и се опита да потисне вината, която винаги се надигаше у нея, при спомена за Нийл Бакстър.

Ако не беше тя, Нийл никога нямаше да замине за южните морета,

за да си търси късмета. И ако не бе заминал за южните морета, нямаше да бъде убит от пират.

– Аз не съм сама, сър – напомни тя на Гейбриъл. Отчаяно се опитваше да говори с безгрижен тон. – Довела съм си един странстващ рицар за компания. Чувствам се съвсем в безопасност.

– Да не би случайно да говорите за мен?

– Разбира се.

– Тогава би трябвало да знаете, че странстващите рицари са свикнали винаги да бъдат богато възнаграждавани за изпълнените задачи – рече Гейбриъл. – В средните векове дамата е дарявала благосклонността си на избрания рицар. Кажете, мадам, смятате ли да ме възнаградите по същия начин?

Очите на Фийби се разшириха от учудване зад булото ѝ. Беше сликана, макар че не искаше да си го признае. Сигурно не е искал да намеква, че тя би трябвало да го възнагради с благосклонност от интимно естество. Дори и да живее като отшелник и вече да не се чувства длъжен да спазва правилата за благоприличие, тя не можеше да повярва, че Гейбриъл се е променил вътрешно чак толкова много.

Благородният рицар, който преди толкова години се бе впуснал да спасява сестра ѝ от нагласен брак, в дъното на сърцето си беше истински галантен кавалер. Наистина, в шестнайсетгодишните ѝ очи той бе достоен да заеме мястото си наравно с рицарите на Кръглата маса. Със сигурност не би могъл да отпрати подобна крещящо неприлична забележка към една дама.

Ами ако би могъл?

Сигурно тя нещо не е разбрала както трябва. Може би просто я дразнеше.

– Напомнете ми да ви дам някое парченце панделка или нещо подобно като – дар за вашите усилия тази нощ, милорд – каза Фийби. Не разбра дали забележката ѝ е прозвучала като достатъчно изтънчена шега или не. Вече беше почти на двадесет и пет години, но това не означаваше, че има голям опит как да се справя с невъзпитани кавалери. Като най-малка дъщеря на граф Кларингтън, Фийби винаги бе добре защитена от подобни случки. Дори, нея ако питат, понякога прекалено защитена.

– Не мисля, че парченце панделка ще е достатъчно възнаграждение – замислено рече Гейбриъл.

Фийби изгуби търпение.

– Е, това е всичко, което има вероятност да получите, затова

престанете да ме предизвиквате, милорд – след тези думи тя с облекчение забеляза един осветен прозорец пред тях. – Това трябва да е къщата на господин Неш.

Тя заоглежда малката разнебитена къщурка, обяна от лунната светлина. Дори и през нощта си личеше, че на постройката ѝ липсват грижи. Цялото място изглеждаше някак изоставено. Обраслата пътека през градината започваше от порутена градинска порта. Светлината в прозорците на къщата разкриваше едно счупено стъкло. А покривът определено се нуждаеше от закърпване.

– Неш явно не печели кой знае колко от търговията със стари ръкописи – Гейбриъл спря коня си и с лекота скочи на земята.

– Не мисля, че продава много ръкописи. От писмата му останах с впечатлението, че има голяма библиотека, но му е омразна дори мисълта да се раздели с някоя от съставните ѝ части – Фийби спря кобилата си. – Продаде ми Рицаря и магьосника само защото отчаяно се нуждае от пари, за да купи някаква книга, която му се струва по-важна от някакъв си лекомислен средновековен роман.

– О, но какво може да е по-важно от един лекомислен роман? – на устните на Гейбриъл играеше лека усмивка, когато той протегна ръце и хвана Фийби през кръста.

Тя ахна от изненада, когато той я вдигна без никакво усилие от седлото. Но после не я остави на земята, а продължи да я държи пред себе си, като краката ѝ, обути в кожени ботинки, висяха съвсем свободно на няколко сантиметра от земята. Това бе въобще първият път, когато той я докосваше, за пръв път тя се намираше толкова близо до него. Фийби бе слисана от собствената си реакция. Бе останала без дъх.

Той миришеше хубаво, осъзна тя с изненада. Ароматът му бе неопишуем, на кожа и вълна, и то някак много мъжки. Внезапно разбра, че никога няма да забрави тази миризма.

По някаква причина силата на ръцете му я притесни. Караше я да съзнава колко малка и лека е самата тя в сравнение с него. Не, това не се дължеше на въображението ѝ. Той наистина бе по-голям, отколкото си го спомняше.

Преди осем години Фийби се бе възхищавала на бъдещия спасител на сестра си с невинния, идеалистичен възторг на младо момиче. Тази нощ тя с изненада откри, че е възможно съвсем лесно да се окаже, че той я привлича така, както мъж може да привлича една жена. Никога досега не бе изпитвала подобни чувства, нито дори към Нийл. Никога не бе долавяла това смущаващо, връзващо се в сетивата чувство за близост.

Може би просто въображението ѝ се е развихрило, каза си тя, за да си вдъхне кураж. Лунната светлина и напрежението ѝ бяха дошли в повече. Семейството ѝ винаги ѝ напомняше да държи под контрол прекалено буйното си въображение.

Гейбриъл я остави да стъпи на краката си. Разсеяна от замайващия ефект, който бе оказал на сетивата ѝ, Фийби забрави да се закрепи здраво на десния си крак, преди да прехвърли тежестта си и върху левия. Тя се препъна и сграбчи ръката на Гейбриъл, за да запази равновесие.

Гейбриъл вдигна вежди.

– Да не ви притеснявам нещо, мадам?

– Не, разбира се, че не – Фийби пусна ръката му и побърза да приглади полите на костюма си за езда. После тръгна решително към счупената порта. Нямаше как да прикрие лекото накуцване, което разваляше походката ѝ. Тя отдавна бе свикнала с него, но на другите като че ли това винаги им правеше впечатление.

– Да не сте си навехнали глезена, когато ви пуснах на земята? – сега в гласа на Гейбриъл се четеше искрена загриженост. – Извинявам се, мадам. Чакайте, позволете да ви подкрепям.

– Нищо му няма на глезена ми – раздражено отвърна Фийби. – Левият ми крак е малко по-слаб, това е всичко. Резултат от стара злополука с карета.

– Разбирам – рече Гейбриъл. Звучеше някак замислено.

Фийби се чудеше дали очевидната слабост на крака ѝ го отблъсква. Със сигурност бе отблъсквала другите мъже едно време. Малко бяха кавалерите, готови да поканят една куца жена на валс. Обикновено тази реакция не я обиждаше. Беше свикнала с нея. Но сега откри, че я заболя при мисълта, че Гейбриъл би могъл да е един от онези мъже, които не могат да търпят несъвършенства в една жена.

– Ако ви изглеждам малко притеснена – каза Фийби сърдито, – то е, защото не ви познавам чак толкова добре, сър.

– Не съм толкова сигурен за това – отвърна Гейбриъл, а в гласа му прозираха насмешливи нотки. – На път сте да ми отмъкнете вече трети ръкопис. Човек би помислил, че наистина ме познавате много добре.

– Не го отмъквам от вас, милорд – Фийби се пресегна и от периферията на шапката си спусна втори кат було пред лицето си. Само един воал може би нямаше да е достатъчен, за да скрие чертите на лицето ѝ в къщата. – Гледам на вас като на съперник, а не враг.

– Когато става въпрос за такива неща, няма почти никаква разлика. Смятайте се за предупредена, мадам. Може би тази нощ сте поели

прекалено голям риск, за да разчитате на късмета си.

Фийби бързо почука.

– Не се гневете, Уайлд. Сигурна съм, че за вас ще има още много възможности да спечелите тази игра.

– Несъмнено – очите на Гейбриъл бяха приковани в забуленото лице на Фийби. В този миг от вътре прозвучаха стъпки. – Ще се постарая за в бъдеще да ви осигуря по-сериозни предизвикателства, отколкото досега.

– И досега бях съвсем доволна от предизвикателството – рече Фийби, докато откъм вратата се чуваше звукът от повдигането на резе. Словесните престрелки с Уайлд приличаха на опасното развлечение да влачиш парче сурово месо пред носа на тигър. „Опасно“ беше слабо казано. Но тя трябваше да го държи в напрежение, да подклажда интереса му, напомни си Фийби. Ако той загуби интерес, може просто да изчезне в нощта. Още веднъж тя съжали, че в момента странстващите рицари, на които човек може да възложи задача, са толкова дефицитни. Изборът ѝ бе наистина ограничен.

– Ако сте доволна от предизвикателството досега – продължи Гейбриъл, – то е само защото печелехте. Но това скоро ще се промени.

2

Вратата на Неш се отвори и от нея надникна едра икономка на средна възраст, облечена в мърлява престилка и със смачкано боне на главата.

– Кои сте вие? – попита жената доста подозрително.

– Бъдете така любезна да съобщите на господаря си, че човекът, на когото наскоро продаде един средновековен ръкопис, е дошъл да си го вземе – рече Фийби. Тя погледна коридора зад жената. От двете му страни се издигаха високи до тавана лавици с книги. На всеки рафт бяха наредени плътно едно до друго подвързани в кожа томчета. На пода, на големи купове, бяха натрупани още книги.

– Значи е продал още един, а? – икономката кимна с явно задоволство. – Е, това вече е нещо. Пак е изостанал с плащането на надниците ми. Цял куп пари ми дължи вече, тъй да знаете. Ама тоя път ще се погрижи да ми плати, преди да си е оправил сметките с търговците. Миналия път, докато стигне до моята заплата, нищичко не беше останало.

– Значи и преди Неш е продавал книги от колекцията си, за да си плаща сметките? – попита Гейбриъл, докато прекрачваше през прага в тесния коридор зад Фийби. Тежкото му палто се залюля около високите му кожени ботуши, излъскани до блясък.

– Еган най-сетне успя да го убеди за тая работа. Ама господин Неш се дърпаше тъй, сякаш ще му вадят зъб – икономката затвори вратата с въздишка. – Господарят не може да понесе мисълта да се раздели с някоя от тия стари книги. Май само за тях го е грижа.

– Кой е Еган? – попита Фийби.

– Синът на господаря. Идва от време на време да се погрижи за нещата, слава богу, иначе тук всичко щеше да потъне в разруха – икономката ги поведе по коридора. – Не знам какво щяхме да правим, ако не беше Еган да убеди господин Неш да продаде една-две от ония мръсни стари книги. Сигурно щяхме да си умрем от глад.

Фийби погледна скришом към Гейбриъл, който изследваше прашния, пълен с книги коридор. Беше свалил шапката си. Тя го огледа с новия, необичаен интерес, който бе запалил у нея. На слабата светлина на трепкащата свещ косата му все още изглеждаше черна като нощ, точно каквато я помнеше. На слепоочията обаче имаше малки посребрени кичурчета. Е, все пак сега той трябва да е на тридесет и четири години,

напомни си Фийби. А и среброто в косите му го правеше някак странно привлекателен.

Преди осем години той ѝ се бе струвал прекалено стар. А сега изглеждаше точно толкова възрастен, колкото трябва. Пръстите ѝ, стегнати в кожената ръкавица, прихванаха диплите на лилавия ѝ костюм за езда. Тя повдигна полите си, за да заобиколи една купчина книги. Някакво странно нетърпение се надигаше у нея, но то нямаше нищо общо с придобиването на ръкописа, нито пък с убеждаването на Гейбриъл да ѝ помогне в мисията ѝ – да открие убиеца на Нийл.

Беше свързано със самия Гейбриъл.

Мили боже, това наистина започва да става опасно, помисли си Фийби. Подобни емоционални усложнения бяха последното, от което имаше нужда в момента. Трябва да внимава да не ѝ се завърти главата и да помни, че Гейбриъл няма никаква причина да изпитва топли чувства към който и да е член на нейното семейство.

Лицето на Гейбриъл бе обърнато в профил, докато той четеше заглавията на някои от книгите, натрупани съвсем безразборно в най-близката библиотека. Фийби се вгледа в твърдите очертания на челюстта му и арогантната извивка на скулите му. Странно, но сега тя с изненада откри, че лицето му все още напомня на някакъв хищник.

Нещо нервно потрепна в стомаха ѝ. Тя не бе очаквала, че изменилите осем години ще смекчат суровите му черти. Но бе доста обезпокояващо да открие, че те бяха станали още по-свирепи и непокорни от всякога.

Сякаш прочел мислите ѝ, Гейбриъл внезапно извърна глава. Погледна я право в лицето, приковал в нея хищническите си зелени очи. В един ужасен миг тя имаше чувството, че я вижда под плътното ѝ було. Бе забравила какви са очите му.

Като младо момиче, което все още не е станало жена, тя не бе усетила колко поразяващ е този пронизателен зелен поглед. Разбира се, само два-три пъти бе имала възможността да го срещне. Това се бе случвало, когато Гейбриъл посещаваше градската къща на баща ѝ заедно с всички младежи от града, за да ухажват прелестната ѝ сестра Мередит.

Единственият мъж сред тълпата, който я бе заинтересувал, бе Гейбриъл. От самото начало той бе събудил любопитството ѝ, защото тя жадно изчете всички книги и стихотворения, които той беше дал на сестра ѝ. Гейбриъл ухажваше Мередит не с цветя, а с легенди за крал Артур. Мередит въобще не се бе заинтересувала от древните приказки за

краве и рицари, но Фийби ги бе попила до една.

Всеки път, когато Гейбриъл пристигаше на гости, Фийби се стараше да забележи колкото може повече неща от наблюдателницата си на върха на стълбището. С детската си наивност тогава тя си мислеше, че погледите, които той отправя към Мередит, са приказно романтични.

Но сега тя съзнаваше, че „романтичен“ е прекалено слаба и лекомислена дума за искрящия поглед на Гейбриъл. Нищо чудно, че сестра ѝ се бе ужасила от него. Въпреки ума си, остър като бръснач, в онези дни Мередит бе нежно, кротко същество.

За пръв път, откак се бе заела с безразсъдната задача да примаме Гейбриъл да ѝ помогне, Фийби за момент се почувства безсилна пред това предизвикателство. Той бе прав. Не беше мъж, с когото една интелигентна жена трябва да си играе. Може би планът ѝ все пак няма да проработи. Тя отправи наум една благодарствена молитва за това, че лицето ѝ все още е скрито зад булото.

– Нещо не е наред ли? – тихо попита Гейбриъл. Очите му пробягаха по ярката ѝ лилава рокля за езда. Изглеждаше развеселен от вида ѝ.

– Не. Всичко е наред – Фийби гордо вдигна брадичка и се извърна, за да последва икономката. Какво от това, че лилавата ѝ рокля е прекалено ярка? Тя отлично знаеше, че са малко хората, които одобряват вкуса ѝ за цветовете. Майка ѝ и сестра ѝ непрекъснато я поучаваха срещу любовта ѝ към, както те ги наричаха, „огнените“ цветове.

Икономката ги въведе в малка стая, която бе дори още по-препълнена с книги, отколкото коридорът. Около стените абсолютно плътно бяха наредени рафтове и всеки бе претърпан до пръсване. По пода имаше купове книги, които стигаха почти до кръста ѝ, като около тях лъка тушеше тясна пътечка. От двете страни на камината стояха огромни сандъци, чиито полуотворен капаци разкриваха още и още книги и свитъци.

Един едър мъж, облечен в прекалено тесни панталони и избеляло кафяво сако, седеше на бюро, отрупано с книги. Беше се прегърбил над някакъв старинен ръкопис. Светлината на свещта разкриваше плешивата му глава и гъстите му сиви бакенбарди. Той проговори, без въобще да вдига поглед от страницата пред себе си.

– Какво има, госпожо Стайлс? Казах ви да не ме безпокоите, докато не приключа с превода на този текст.

– Дамата е дошла за ръкописа си, сър – госпожа Стайлс изглежда не бе учудена от обноските на господаря си. – Довела е и един приятел, тъй да знаете. Да направя ли чай?

– Какво става? Двама ли са? – Неш хвърли перото си и скочи на крака. Обърна се към вратата и изгледа намръщено посетителите си през чифт очила със сребърна рамка.

– Добър вечер, господин Неш – учтиво поздрави Фийби, като пристъпи през вратата.

Смръщеният поглед на Неш моментално бе привлечен от накуцването на левия ѝ крак. Но се въздържа от коментар по въпроса. И без това доста червендалестото му лице сега стана още по-тъмночервено, тъй като забеляза и Гейбриъл.

– Ама че работа. Аз продавам само един ръкопис. Защо сте дошли двама?

– Не се тревожете, господин Неш – рече Фийби успокоително. – Този господин дойде с мен само защото не ми се понрави идеята да дойда сама в този късен час.

– А защо не? – Неш гледаше ядно Гейбриъл. – В този район нищо лошо не може да ви се случи. В тази част на Съсекс никога нищо нередно не се случва.

– Да, но все пак не съм толкова добре запозната с положението по тези места – измърмори Фийби. – Аз съм от Лондон, ако помните.

– Пак питам за чая – твърдо се намеси госпожа Стайлс.

– Остави го този чай – изръмжа Неш. – Няма да останат достатъчно дълго, че да го пият. Излизайте, госпожо Стайлс. Имам работа да върша.

– Да, сър – рече госпожа Стайлс и изчезна.

Гейбриъл оглеждаше замислено пълната с книги стая.

– Приемете поздравленията ми за огромната ви библиотека, Неш.

– Благодаря, сър – Неш проследи погледа на Гейбриъл. За миг в очите му проблесна гордост. – И аз съм много доволен от нея, така да се каже.

– Случайно да притежавате един специален екземпляр на Смъртта на Артур от Малори?

– Какъв екземпляр? – подозрително попита Неш.

– Издание от 1634 година. В много окаяно състояние. Подвързано с червен марокен. На първия лист има посвещение: *На сина ми*.

Неш се намръщи.

– Не. Моето е по-ранно издание. И то в отлично състояние.

– Разбирам – Гейбриъл го погледна. – Тогава по-добре, да продължаваме с належащата работа.

– Разбира се – Неш отвори едно чекмедже на бюрото. – Сигурно ще желаете да огледате ръкописа, преди да го вземете, нали?

– Да, ако нямате нищо против – Фийби хвърли един бърз поглед към Гейбриъл.

Той бе взел някаква дебела книга от една масичка наблизо, но моментално я остави, когато видя, че Неш извади от чекмеджето дървена кутия.

Неш вдигна капака ѝ и благоговейно извади книгата от кутията. Позлатените ѝ ръбове проблеснаха под светлината на свещта. Очите на Гейбриъл засияха с някакъв ярък оттенък на зеленото.

Фийби почти се усмихна, въпреки новите си страхове. Тя много добре знаеше как се чувства той сега. Познатите тръпки на неопишуемо възбуждане и задоволство пробягаха през тялото ѝ, когато Неш постави ръкописа на писалището и внимателно отгърна дебелата кожена корица, за да разкрие първата страница.

– О, божичко! – прошепна Фийби. Страховете ѝ за това, доколко благоразумно бе постъпила, че извика Гейбриъл, моментално бяха забравени при вида на прелестния ръкопис.

Тя се приближи, за да огледа по-добре четирите миниатюри, разположени една до друга в горната част на заглавната страница. Древните илюстрации бяха обградени с великолепна плетеница от ситни бръшлянови листа. Дори отдалеч илюстрациите блестяха като редки скъпоценности.

– Прелестна е, нали? – рече Неш с голяма доза колекционерска гордост. – Купих я от един книжар в Лондон преди година. Той пък я купил от някакъв французин, който избягал в Англия заради революцията. Такъв яд ме хваща, като си помисля за всичките ония чудесни колекции от книги, които сигурно са били повредени или унищожени на континента през последните няколко години!

– Да – тихо отвърна Гейбриъл. – Войната не носи нищо добро на книгите, никъде по света – той се приближи към писалището и се загледа напрегнато в илюстрациите на ръкописа. – Господи! Наистина е удивително красиво!

– Прелестно – Фийби разглеждаше блестящите миниатюри. – Направо фантастично – тя хвърли един поглед към Неш. – Може ли да го разгледам по-отблизо?

Неш се поколеба, после сви рамене с очевидно нежелание.

– Платили сте я. Книгата е ваша. Правете, каквото искате.

– Благодаря – Фийби усещаше как Гейбриъл се е надвесил над рамото ѝ. Тя бръкна в джоба си и извади чиста дантелена кърпичка. Огромното му, но сдържано желание да я притежава, ѝ беше доста

забавно, тъй като толкова приличаше на собствените ѝ чувства в момента.

Тя и Гейбриъл бяха еднакви в тази своя страст, помисли си Фийби. Само друг колекционер на книги би могъл да оцени магията на такъв миг.

С помощта на кърпичката тя отгърна тънките пергаментови страници. Рицарят и магьосникът беше богато илюстриран ръкопис. Очевидно бе направен по поръчка на богат френски аристократ от Средновековието, който е ценял изкуството на илюстратора не по-малко от самата история, записана от преписвача.

Фийби поспря, за да огледа текста на старинен френски език, като не пропусна да забележи прекрасния шрифт. Когато стигна до последната страница, тя се забави за момент, за да прочете и преведе заключителните думи.

Тук свършва историята за Рицаря и магьосника – прочете тя на глас. – Аз, Филип от Блоа, разказах само истината. Тази книга бе създадена за моята дама и ѝ принадлежи. Ако някой вземе книгата от тук, нека бъде прокълнат. Да бъде нападат от крадци и убийци. Да бъде обесен. Ще е обречен на вечния огън на пъкъла.

– Бих казал, че това е достоен завършек – рече Гейбриъл. – Няма нищо по-хубаво от едно проклетие на края на книгата, както е бил обичаят едно време, за да накара всеки добре да помисли, преди да се захване да краде книги.

– Човек едва ли може да вини старите преписвачи дето всячески са се старали да предпазят тези невероятни произведения на изкуството от кражба – Фийби внимателно затвори книгата. Тя погледна господин Неш и се усмихна. – Много съм доволна от покупката си, сър.

– Това е само някаква си легенда за Кръглата маса – измърмори Неш. – Глупава история, написана за някоя разглезена придворна дама. Въобще не може да се сравнява с *Historia Scholasticab* която купих заедно с нея. Ама все пак, красиво нещо си е, а?

– Чудно красива е – Фийби внимателно постави ръкописа в кутията. – Много ще се грижа за нея, господин Неш.

– Е, тогава най-добре я взимайте и си заминавайте – Неш откъсна погледа си от ръкописа. – Тази вечер имам много работа.

– Разбирам – Фийби вдигна тежката дървена кутия.

– Аз ще нося това – Гейбриъл ловко грабна кутията от ръцете на

Фийби. – Доста е тежичко за вас, не мислите ли?

– Можех и сама да се справя, благодаря.

– Както и да е, ще съм щастлив да ви я понося – Гейбриъл се усмихна загадъчно. – Ако си спомняте, наехте ме да ви служа тази вечер, нали? Ще тръгваме ли?

– Да, да, тръгвайте – измърмори Неш. Той седна на писалището си и взе перото си. – Стайлс ще ви изпрати до вратата.

Ще не ще, Фийби мина покрай Гейбриъл и излезе в претъпканото коридорче. Но въобще не ѝ харесваше дразнещата му усмивка.

Не, със сигурност не би се опитал да ѝ отнеме ръкописа насила, уверяваше се тя. Не искаше да повярва нито за миг, че нейният галантен рицар може да се е превърнал в истински разбойник. Просто иска да я дразни, мислеше тя.

Госпожа Стайлс ги чакаше до входната врата. Тя огледа кутията в ръцете на Гейбриъл.

– Тъй, това значи една книга по-малко за чистене от праха. Ама сигурно господарят сега ще иде да купи други десет на нейно място. Ще съм истинска късметлийка, ако успея да си получа заплатите за последните три месеца.

– Тогава ви желая късмет, госпожо Стайлс – рече Гейбриъл. Той хвана Фийби под ръка и я изведе навън в нощта.

– Като се кача на коня си, ще мога и сама да нося ръкописа – побърза да каже Фийби.

– Да не би да ми нямате доверие, ако аз го нося?

– Не е въпрос на доверие – тя не искаше да му позволи да я разтревожи още повече. – Знам, че все пак вие сте джентълмен.

– Така твърдите вие – той остави кутията на един камък, грабна Фийби през кръста и я вдигна на седлото. За миг ръцете му се задържаха на кръста ѝ и той се втренчи в забуленото ѝ лице. – Май си мислите, че знаете много за мен.

– Така е – тя осъзна, че се е вкопчила в раменете му. Бързо отдръпна пръстите си и хвана юздите.

– Какво точно знаете за мен, мадам? – Гейбриъл я пусна и хвана юздите на жребца си. После с лекота се метна на седлото и нагласи кутията с ръкописа някъде под гънките на дебелото си палто.

Беше дошло време да говори. Потеглиха по пътя, а Фийби започна внимателно да избира думите си. Бе успяла да примамии самотния рицар вън от леговището му, но все още не бе постигнала целта си. Искаше да го заинтригува и да събуди любопитството му до такава степен, че да го

накара да се съгласи на поръчението ѝ, преди да разкрие самоличността си.

– Знам, че едва наскоро сте се завърнали в Англия след продължително пребиваване в чужбина – внимателно започна тя.

– Продължително пребиваване в чужбина – повтори Гейбриъл. – Да, и така може да се каже. Бях във от страната цели осем проклетни години. Какво друго знаете за мен?

Тя не хареса нотките, появили се в гласа му.

– Ами, чух, че доста неочаквано сте наследили титлата си.

– Много неочаквано. Ако чичо ми и синовете му не бяха изчезнали в морето преди една година, никога нямаше да наследя графската титла. Има ли още, Забулена лейди?

– Знам, че много се интересувате от рицарството и легените.

– Очевидно – Гейбриъл я погледна. Зелените му очи изглеждаха безцветни на лунната светлина, но тя не можеше да не забележи предизвикателството, изписано в погледа му. – Нещо друго?

Фийби се опита да обуздае тревогите си. Трябва да използва мощни оръжия, реши тя.

– Знам факти, за научаването на които мнозина от висшето общество са готови да убиват. Знам, че вие сте анонимният автор на Мисията.

Това изявление оказа мигновен ефект върху него. Гневът на Гейбриъл бе съвсем осезаем. Очите му бързо се присвиха.

– Проклятие! Явно наистина не сте си губили времето. Как разбрахте?

– О, имам си източници – Фийби се опита да звучи лекомислено. В никакъв случай не можеше да му каже цялата истина. Дори и близките ѝ не знаеха най-дълбоките ѝ, най-мрачните ѝ тайни.

Гейбриъл внезапно спря жребеца си. Ръката му се стрелна и стисна китката на Фийби.

– Попитах как получихте тази информация. Искам отговор, мадам.

Фийби потрепери. Пръстите му бяха здраво сключени около китката ѝ, а лицето му бе скрито в мрака. Тя знаеше, че не се шегува. Щеше да направи всичко, за да получи отговор.

– Толкова голямо престъпление ли е? – попита тя, останала без дъх. – Всички се чудят кой е авторът на най-популярната книга през този сезон.

– Моят издател ли ви каза кой е? По дяволите, мадам, Лейси ли подкупихте?

– Не, кълна се, не – невъзможно бе да му каже, че тя е тайнственият

благодетел, който бе спасил западната книжарница на Джосая Лейси и издателската му дейност. Беше успяла да го направи с помощта на парите, които бе спестявала от щедрата издръжка от баща си, както и от дохода, който си осигуряваше, като продаваше по някоя и друга от безценните си книги на други колекционери. Никой не знаеше истината, но Фийби бе наясно, че нещата трябва да си останат така. В семейството й щяха да бъдат ужасени, ако до знанието им достигнеше, че тя, независимо по какви причини и с какви цели, се занимава с нещо толкова непристойно като търговията с книги.

Уговорката ѝ с Лейси в общи линии даваше много добри резултати, Фийби избираше ръкописите, които ще издадат, а Лейси се занимаваше със самото печатане. И така, под съвместното им ръководство с Лейси, с помощта на един млад адвокат, както и двама-трима чиновници, книжарницата на Лейси процъфтяваше. Големия успех им бе донесла Мисията, която именно Фийби настоя да публикуват незабавно, още щом прочете ръкописа.

– Сигурно сте подкупили Лейси – рече Гейбриъл. – Все пак не смятах, че тоя стар пияница е такъв глупак, че да ми върти подобни номера. Едва ли е толкова глупав, че да рискува бъдещите си печалби от следващата ми книга, за които явно вече си точи зъбите.

Фийби погледна пръстите в кожената ръкавица, които стискаха китката ѝ. Може би всичко това бе ужасна грешка, отчаяно мислеше тя. Гейбриъл въобще не се държеше като рицар от стара легенда. Ръката, която стискаше почти болезнено нейната, бе неумолима като стоманено менгеме.

– Вината не е негова. Не бива да вините господин Лейси.

– Как открихте, че аз съм авторът на Мисията?

Фийби отчаяно търсеше отговор, който да звучи достатъчно приемливо.

– Накарах адвоката си да проучи въпроса, щом държите да знаете – тя неуспешно се опита да освободи ръката си. – Той е много съобразителен – това поне е самата истина, разсъждаваше тя. Господин Пийк бе невероятно интелигентен, много услужлив млад мъж, решен на всичко, за да си проправи път нагоре по социалната стълбица. На всичко, дори и да работи с най-младата дъщеря на граф Кларингтън, без да си прави труда да уведоми баща ѝ за това.

– Вашия адвокат – с люта ругатня Гейбриъл я пусна. – Вече ми омръзна играта, която играете, мадам. Казах ви, че не мога да търпя измами и заблуди. Коя сте вие?

Фийби навлажни устните си.

– Не мога да ви кажа, сър. Не още. Прекалено рано е. Освен това вече ми се струва, че планът ми май въобще няма да проработи, затова бих предпочела да не рискувам репутацията си повече. Достатъчно е дори и това, че съм тук. Сигурна съм, че ще ме разберете.

– Какъв план? Нима смятате, че трябва да изслушам плана ви и да се включа в него още преди да знам истинската ви самоличност? За такъв идиот ли ме мислите?

– Въобще не ви мисля за идиот. Просто сте невероятно твърдоглав – сърдито отвърна Фийби. – Бих предпочела да не знаете коя съм, докато не се съгласите да ми помогнете. Щом веднъж ми дадете клетва, че ще ми съдействате, спокойно ще ви се доверя. Надявам се, разбирате желанието ми за дискретност.

– За какво, по дяволите, става дума? – Гейбриъл очевидно бе стигнал до ръба на търпението си. – Какъв е глупавият ви план?

Фийби се стена и реши да рискува.

– Заела съм се със сериозно и важно издирване.

– По следите на друг ръкопис ли сте тръгнали? – попита той решително.

– Не. Не търся ръкопис. Търся справедливост. Вашето минало ми дава основания да смятам, че бихте ми оказали огромна помощ в начинанието ми.

– Справедливост? Мили боже, каква е тая глупост? Мисля, вече ви дадох да разберете, че не желая повече играчки.

– Това не е игра – обясни тя отчаяно. – Опитвам се да открия един убиец.

– Убиец! – за миг Гейбриъл онемя от изненада. – Гръм и мълнии! Стоя си тук, и то посред нощ, в компанията на някаква луда жена!

– Не съм луда! Моля ви, просто ме изслушайте! Само за това ви моля. Цели два месеца се опитвах да привлека вниманието ви. А сега, когато най-сетне излязохте от пещерата си, можете поне да чуете какво искам да ви кажа.

– Не живея в пещера! – изглежда Гейбриъл бе обиден.

– Но що се отнася до мен, все едно живеете в пещера. От онова, което успях да открия е, че вие сте се затворили в дома си като някакъв отшелник. Отказвате да се срещате с когото и да било и не искате да имате нищо общо с обществото.

– Това е преувеличено – измърмори Гейбриъл. – Срещам се с когото си искам. Съвсем случайно усамотението ми допада и въобще не съм

във възторг от „висшето“ общество. Но от къде накъде ще ви обяснявам привичките си!

– Моля ви, сър, нуждая се от помощта ви, за да осигуря справедливо възмездие за убийството на човек, който едно време бе много скъп за мен.

– Колко скъп?

Фийби преглътна.

– Е, ако трябва да съм съвсем откровена, някога той желаше да се ожени за мен. Семейството ми беше против този брак, защото той не бил достатъчно богат.

– Подобна ситуация съвсем не е рядкост – мрачно отбеляза Гейбриъл.

– Това ми е ясно. Моят приятел отплава към южните морета, за да натрупа състояние, с което да се върне и да поиска ръката ми. Но никога не се върна. Научих, че бил убит от пират.

– Божичко! Искате да ви помогна да откриете някакъв пират? Ще ви кажа нещо. Това е невъзможна задача. Прекарал съм по-голямата част от последните осем години из южните морета и мога да ви уверя, че в тази част на света наистина изобилстват всякакви убийци и пирати.

– Но вие не разбирате – рече Фийби. – Имам причини да вярвам, че убиецът се е върнал в Англия. Най-малкото, върнал се е някой, който би могъл да познава убиеца.

– Господи! Как стигнахте до това заключение?

– Преди моят приятел да замине да си търси късмета, му дадох един от любимите си ръкописи за спомен. Знам, че той никога не би го продал или подарил на когото и да било. Това бе всичко, което притежаваше като спомен от мен.

Гейбриъл се усмихна.

– Ръкопис?

– Едно чудесно копие на Дамата в кулата. Чували ли сте за него?

– По дяволите!

– Значи сте чували! – Фийби бе страшно развълнувана.

– Знам, че съществуват няколко екземпляра – призна Гейбриъл. – Вашето на какъв език беше, на френски, английски или италиански?

– На френски. Прекрасно илюстрирано. Дори по-красиво от Рицаря и магьосника. Работата е там, милорд, че до мен достигна слухът, че книгата отново е в Англия. Очевидно сега е в нечия лична библиотека.

Гейбриъл я гледаше изпитателно.

– Къде научихте това?

– Чух го от един книжар на Бонд стрийт. Той пък го чул от един от своите най-добри клиенти, а той от някакъв дребен колекционер в Йоркшир.

– Какво ви кара да вярвате, че това е вашият екземпляр?

– Книжарят ми каза, че е френската версия на историята, и че заключителните думи в края съобщават името на преписвача, Уилям от Анжу. Моето копие бе написано от него. Сър, трябва да открия този ръкопис!

– Смятате, че ако откриете книгата, ще откриете и човека, убил вашия любовник? – тихо попита Гейбриъл.

– Да – Фийби страхотно се изчерви, когато чу да наричат Нийл неин любовник. Но не беше сега моментът да обяснява, че Нийл не й е бил любовник, а безкрайно благороден и всеотдаен Ланселот. Неговата любов беше чиста и непорочна. Винаги се бе държал на кавалерски почтено разстояние от нея, молеше я само да й служи, както истинските рицари едно време са обожавали безкористно своите дами.

Фактът, че самата тя никога не бе изпитвала нещо повече от топла привързаност към Нийл, бе сред основните причини да чувства вина за смъртта му. Ако наистина беше влюбена в него, тя щеше да се противопостави на семейството си и да се омъжи за него. Но Фийби не беше влюбена в Нийл, а не можеше да понесе мисълта за брак, който не се основава на истинска любов.

– Как се казваше човекът, който е означавал толкова много за вас?

– Нийл Бакстър.

Няколко секунди Гейбриъл остана съвсем неподвижен.

– Може би настоящият собственик на книгата просто я е купил от някой друг – хладно предположи Гейбриъл. – Може би не знае нищо за участието на любовника ви.

Фийби решително поклати глава.

– Не, не вярвам да е така. Не разбирате ли, Нийл ми пишеше от време на време, след като напусна Англия. В едно от писмата си той спомена някакъв пират, който тормозел търговските кораби по островите. Пишеше, че този човек не бил обикновен разбойник, а английски аристократ, който станал пират и се превърнал в бича на южните морета.

– И не е бил единственият такъв – сухо отбеляза Гейбриъл.

– Милорд, убедена съм, че именно подобен разбойник би взел като плячка Дамата в кулата, след като убие Нийл.

– И сега, когато е плъзнал слух, че книгата е отново в Англия, вие предполагате, че този аристократ-пират се е върнал?

– Мисля, че е доста вероятно. Сигурно се е върнал с много плячка, за да се установи като почтен член на обществото. Може дори да е сред знатните особи в града. Само си представете, сър: та кой ще се досети, че е бил пират? Всички ще предположат, че просто е натрупал състоянието си в южните морета, както много други, и сега се е завърнал у дома.

– Въображението ви е просто удивително, мадам.

Фийби стисна зъби.

– Струва ми се, сър, че на вас пък ви липсва въображение. Моето предположение е напълно вероятно. Но пък дори и да е така, както казвате, настоящият собственик на книгата да не е пират, той може да знае кой е пиратът. Трябва да го открия!

Шумът от нещо голямо, което си пробива път през храстите покрай пътя, прекъсна трескавите обяснения на Фийби.

– Какво става, по дяволите? – Гейбриъл спря жребца си, когато от шубраците на пътя изскочи един конник.

– Стой и не мърдай! Парите или живота! – изрева новодошлият, скрит зад черна маска. Черно наметало се развяваше от раменете му. Лунните лъчи проблеснаха върху пистолета в ръката му.

– Дявол да го вземе – с досада рече Гейбриъл. – Знаех си, че тази нощ трябваше да си стоя в леглото.

3

Гейбриъл разбра, че Забулената дама не успява да схване веднага какво става на пътя. След миг тя явно забеляза отблясъците на светлината по дулото на пистолета в ръката на разбойника.

– За бога, сър, какво си въобразявате? – попита Забулената дама така, сякаш се разправяше с непохватен слуга.

Гейбриъл успя да прикрие усмивката си. Тази дама явно притежаваше предостатъчно храброст, за да съперничи дори и на истински странстващ рицар. Той не познаваше много жени, които биха поставили на място някой разбойник с такова смазващо презрение. Но пък и не познаваше жени, които поне мъничко да приличат на неговата вбесяваща Забулена дама.

– Парите или живота! – разбойникът размахваше пистолета ту към Гейбриъл, ту към спътницата му. – Побързайте, хайде! Много по-лесно ще ми е просто да ви гръмна и да си свърша работата.

– Аз нося със себе си само няколко дребни монети – съобщи Забулената дама. – И нямам никакви скъпоценности.

– Ще взема, каквото имате – разбойникът се втренчи в Гейбриъл над ръба на маската си. – Сигурно ти носиш пистолет. Смъкни си палтото и го хвърли на земята!

– Както желаете – Гейбриъл сви рамене и започна да разкопчава палтото си.

Забулената дама моментално се разтревожи.

– Не, не бива да сваляте палтото си, милорд. Ще се разболеете, ще се простудите до смърт! – тя се обърна отново към разбойника. – Моля ви, сър, умолявам ви! Не карайте приятеля ми да си сваля дрехата. Дробовете му са много болнави. Докторът му е казал, че не бива да стои навън без палто.

Гейбриъл погледна дамата, доста развеселен.

– Колко мило, че в такъв опасен момент вие сте се замислили за здравето ми, мадам!

– Дробовете му ще станат много по-болнави, ако пусна един куршум в тях – изръмжа разбойникът. – Хайде, бързо!

– Чакайте! Не бива да сваляте палтото си, милорд – дамата беше отчаяна.

Но вече бе прекалено късно. Гейбриъл бе успял да свали палтото

си. В ръцете му се виждаше кутията с ръкописа.

– Ето на, какво е това? – разбойникът доближи коня си към жребеца на Гейбриъл. – Изглежда много интересно.

– То е просто една стара кутия – настойчиво заобяснява дамата. – Нищо ценно. Не е ли така, милорд?

– Наистина е стара кутия – съгласи се Гейбриъл.

– Ще я взема – разбойникът протегна ръка. – Дай ми я!

– Да не сте посмели да му я дадете, Уайлд! – изкомандва дамата. – Чувате ли?

– Чувам ви – Гейбриъл подаде кутията много внимателно. Върху нея хвърли няколко монети.

Очевидно бясна, Забулената дама се извърна, за да пресрещне разбойника.

– Да не си я докоснал! Заповядвам ти веднага да я върнеш! Тази кутия ми принадлежи!

– Хайде бе! – презрително възкликна разбойникът.

– Спрете го, Уайлд – заповяда Забулената дама. – Никога няма да ви простя, ако го оставите да избяга с това.

– Жал ме е за теб, че трябва да я търпиш такава устата – съчувствено рече разбойникът на Гейбриъл.

– Човек свиква с такива работи – отвърна той.

– Щом казваш. Е, много благодаря! Приятна вечер и на двама ви. Удоволствие е да се върши работа с вас.

Маскираният мъж извърна коня си и го пришпори в галоп по пътя.

Забулената дама изгледа как разбойникът се отдалечи и изчезна. После се обърна към Гейбриъл. Той се приготви за атаката. Очевидно не беше останала доволна от представянето му като странстващ рицар.

– Не мога да повярвам, сър – яростно извика тя. – Как можахте да му дадете моя ръкопис, без дори да се опитате да го защитите?

Гейбриъл ѝ отправи един многозначителен поглед, докато слизаше от коня си, за да си вземе палтото.

– Нима предпочитате да го бях оставил да пробие дупка в и без това болнавите ми дробове?

– Разбира се, че не! Но вие със сигурност можехте да се справите с него. Вие сте благородник. Сигурно разбирате от пистолети и подобни неща. А той бе някакъв си недодялан разбойник.

– Да, но недодяланите разбойници са способни да дръпнат спусъка на пистолет със същата лекота, както и един благородник, дори и да е обучаван в най-елитно училище – Гейбриъл скочи отново на седлото и

хвана юздите.

Забулената дама изпъшка от безсилна ярост. На Гейбриъл дори му се стори, че чу как тя тихичко изруга.

– Как можахте да го оставите да си го вземе просто ей така? – извика тя. – Доведох ви, за да ме пазите. Предполагаше се вие да сте охраната ми тази нощ.

– На мен ми се струва, че изпълних задачата си. Вие сте в пълна безопасност.

– Но той взе ръкописа ми!

– Точно така. Вашия ръкопис. Не моя – Гейбриъл подкара коня си по пътя. – Отдавна съм се научил да не рискувам кожата си за нещо, което не ми принадлежи. Няма никаква полза от подобни саможертви.

– Как смеете, сър? Вие със сигурност не сте такъв, за каквото ви смятах.

– А вие за какъв ме смятахте? – извика Гейбриъл през рамо.

Дамата подкара кобилата си след жребеца му.

– Мислех, че човекът, написал Мисията, ще е поне толкова благороден и безстрашен, колкото е героят в книгата му – извика тя.

– Значи сте глупачка. Рицарството е само за романите. Признавам, че се продава добре, но в действителния свят е напълно безполезно.

– Безкрайно съм разочарована от вас, милорд – заяви тя остро и отчетливо, когато кобилата ѝ се изравни с жребеца му. – Явно всичко онова, което вярвах за вас, е било пълна заблуда. Вие развалихте всичко! Всичко!

Той я стрелна с поглед.

– Какво очаквахте от мен, скъпа Забулена лейди?

– Очаквах, че ще се борите. Очаквах да пазите този ръкопис. Не мислех, че ще се предадете толкова лесно. Как може да сте толкова страхлив?!

– Толкова силно ли желаете да си върнете този ръкопис, мадам?

– Да, представете си! Платих много пари за него. Но това в момента е най-малката ми грижа. Онова, от което наистина се нуждая, е истински странстващ рицар.

– Добре тогава, ще ви върна ръкописа. А когато ви го върна, ще ви кажа дали приемам задачата ви.

– Какво? – тя направо бе слисана. Но Гейбриъл веднага долови, че надеждите ѝ са се върнали. – Значи ще помислите дали ще приемете задачата, да издирите пирата, който притежава моя екземпляр на Дамата в кулата!

– Ще обмисля този въпрос възможно най-внимателно. Но трябва да ви предупредя, Забулена лейди, че ако се заема със задачата и постигна успех, ще искам награда.

Тази новина изглежда я постресна.

– Награда?

– Да.

– Ако искате да знаете – каза тя, а по гласа ѝ личеше, че е много сърдита, – смятах да ви дам тази книга, която току-що връчихте на разбойника. Вече ви намекнах за това. Тя щеше да е нещо като символична награда за задачата. Ако бяхме успели, разбира се.

– Опасявам се, че цената ще е много по-висока от това, мадам.

– Значи очаквате да ви платя за помощта да потърся сметка от злодея? – попита тя.

– Защо не? Когато възлагате мисия на някого, най-честно би било да го възнаградите.

– Би трябвало да се срамувате от себе си – извика тя. – Тук става въпрос за справедливост и чест. Не е като да ви моля да ми помогнете да открия изгубено съкровище или торбичка диаманти.

– Справедливостта и честта са също стоки, които могат да се купуват и продават съвсем спокойно, както скъпоценностите и златото. Не виждам защо да не ми бъде платено за това, че ще ги намеря.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Колко сте циничен, милорд.

– Аз съм практичен, мадам.

– Разбирам. Добре тогава. Щом предпочитате да вършите работа като прост търговец, а не като достоен рицар, тогава така да бъде – брадичката ѝ се вдигна презрително. – Колко струват услугите ви?

– Тъй като още не знам какви и колко трудности ще ми донесе тази мисия, не мога да определя цената предварително. Ще го сторя едва когато свърша – отвърна Гейбриъл.

След като седмици наред интересът му към тази ужасна жена бе нараствал, най-после той се почувства доволен от себе си. Ето, че най-сетне бе успял да постигне някакво надмощие. Доста удобно преимущество, помисли си той. Със сигурност ще му се наложи да го използва, съдейки по всичко, което бе разбрал за нея досега.

– Няма да уточните цената си предварително? Та това е смешно! Ами ако не мога да си позволя сумата? – попита тя.

– Не се бойте. Ще можете да си я позволите. Въпросът е дали ще бъдете достатъчно честна да я платите. Мога ли да вярвам, че ще

удържите на думата си, мадам, или ще продължите да играете игричките си?

Тя моментално пламна от гняв.

– Как смеете да поставите под въпрос честността ми, Уайлд?

– Вие определено не се поколебахте да поставите моята под въпрос.

Дори стигнахте до там, че ме нарекохте страхливец преди малко.

– Това е нещо друго – изсъска тя.

– Нима? Случвало мъжете да убиват за много по-незначителни обиди. Но аз съм готов да обърна гръб на случилото се.

– Колко мило от ваша страна – отвърна тя със сподавен яд в гласа.

– И така, сключихме ли сделката, мадам?

– Да – отвърна тя веднага. – Но първо вие трябва да ми върнете Рицаря и магьосника. Дълбоко се съмнявам, че ще успеете да сторите това.

– О, благодаря, че оценявате толкова високо рицарските ми умения.

– Този разбойник вече сигурно е далеч-далеч от тук с моя ръкопис – тя направи кратка пауза. – Мили боже, сетих се за нещо!

– Какво?

– Помните ли проклятието на края на книгата?

Какво общо има то? – попита Гейбриъл.

– Ами, ако правилно съм запомнила, то започваше с твърдението, че който вземе книгата, ще бъде нападнат от крадци и убийци. А ние определено бяхме нападнати от крадец, милорд.

– Който за щастие не се превърна в убиец благодарение на хитрот ми поведение в тази ситуация...

– Искате да кажете, благодарение на глупавото ви бездействие? – измърмори тя.

– Както кажете. Между другото, трябва да подпечатаме договора ни – Гейбриъл спря рязко коня си и протегна ръка.

Забулената дама се поколеба, после протегна облечената си в ръкавица ръка.

– Наистина ли ще размислите дали да приемете задачата?

– Бъдете спокойна, за нищо друго няма да мисля, докато се видим отново.

– Благодаря, милорд – сухо рече тя. – Ако наистина говорите сериозно, не знаете колко много значи това за мен.

– Може би трябва да покажете благодарността си – пръстите на Гейбриъл се сключиха около нейните.

Но вместо просто да стисне ръката ѝ в знак на разбирателство, той използва хватката си да я придърпа по-близо. Още преди тя да разбере

какво е намислил, той вдигна булото ѝ, като разкри изненаданото ѝ лице на бледото сияние на луната.

Дамата ахна и сякаш окаменя от сливане.

Гейбриъл гледаше вдигнатото към него лице на красивата си мъчи-телка с лудото любопитство, което се бе разпалвало в него седмици на-ред. Желанието да разбере коя е в действителност бе станало неустой-мо, почти като плътска страст. То бе нараствало непрестанно, още от мига, в който бе отворил първото ѝ писмо.

Още от момента, в който бе зърнал елегантния почерк, не му тряб-ваше да чете загадъчния подпис, Забулената дама, за да разбере, че си има работа с жена. При това много безразсъдна, прекалено импулсивна жена. Именно затова той бе решил да не бърза, беше я оставил тя да предприеме всички начални стъпки.

Гейбриъл се гордееше, че през последните осем години бе успял да придобие железен контрол над собствените си страсти. Беше получил много сурови уроци, но ги бе научил добре. Вече съвсем не бе наивният, идеалистичен младеж от миналото.

Но през последните два месеца му бе нужно цялото му самооблада-ние и хладнокръвие. Струваше му се, че Забулената дама умишлено се опитваше да го подлуди. И почти бе успяла. Вече бе направо вманиачен да открие коя е тя.

Беше изучавал шепата загадъчни писма от нея така, както не бе се съсредоточавал и върху най-ценните си средновековни ръкописи. Но единственото нещо, което разбра със сигурност беше, че Забулената да-ма е не по-зле запозната с рицарския код на поведение от самия него.

Нейната невероятна способност да предусеща вкуса му към книги-те почти го бе убедила, че някога в миналото я е срещал.

Но тази нощ, като погледна лицето ѝ в лунната светлина, той разб-ра, че е съвсем непозната. Това бе една мистериозна жена, толкова въл-нуваща, колкото редките, странни тъмни перли, които бе намирал в тай-ните лагуни на южните морета.

Кожата ѝ, озарена от лунното сияние, беше с цвета на гъста смета-на. Тя гледаше удивено нагоре към лицето му, а устните ѝ, пълни и ме-ки, бяха леко разтворени в описването ѝ. Той зърна дръзкото ѝ, аристок-ратично носле, фините скули и огромните и, учудени очи. Как му се ис-каше само да види цвета на тези очи!

Тя беше невероятна жена, не просто хубавичка. Силните волеви черти на носа и брадичката ѝ я отделяха от онази слабовата, пасивна красота, която Гейбриъл свързваше със слабите, пасивни жени. Духът ѝ

му допаднаше, осъзна той. Тя бе малка и някак загладена, но искреше от женствена енергичност.

В къщата на Неш той бе успял да види цвета на косата ѝ. Прибрана назад в стегнат кок под шапката с булото, лъскавата коса беше толкова тъмнокафява, че изглеждаше почти черна. Светлината на свещите бе разкрила искрящите ѝ тъмночервени отблясъци. Гейбриъл бе усетил непреодолимото желание да види тези коси разпуснати по раменете ѝ.

Сега не можеше да повярва, че най-сетне Забулената дама е в ръцете му. Както я гледаше, всички силни чувства, които бе събудила в него, изкристализираха в парещо желание. Той я желаше.

В мига, когато гневът започна да измества изненадата и слисването на лицето ѝ, Гейбриъл наведе глава и притисна устните ѝ в целувка.

Отначало той не поиска отговор. Целувката му бе твърда и заповедна, отмъщение за всички мъчения, които тя му бе причинила. После устните ѝ потрепнаха и той долови страха, който пробягна по цялото ѝ тяло.

За миг Гейбриъл се поколеба, объркан от паническата ѝ реакция на целувката му. Тя не беше дете. Тази жена бе на двадесет и няколко години и умишлено го бе предизвиквала. Освен това явно е била една от любовниците на Нийл Бакстър. Бакстър бе майстор в прелъстяването. Дори Хонора Ралстън, годеницата на Гейбриъл в южните морета, се бе поддала на примамките и лъжите на Бакстър.

Но каквато и да бе, веднага му стана ясно, че тайнствената Забулена дама не е умелата кокетка, за която я бе помислил в началото. Тя го беше съблазнила да я целуне, но въпреки това сега изглеждаше абсолютно объркана и слисана от предизвиканата му реакция.

Любопитството на Гейбриъл най-накрая разкъса и последните задръжки на самоконтрола му. Внезапно той почувства изгаряща нужда да разбере дали може да я накара да му отвърне.

Той смекчи целувката си, като плъзна връхчето на езика си по долната ѝ устна, приканвайки я да разтвори устни. Желаше да опита вкуса ѝ повече от всичко от толкова дълго време насам.

Гейбриъл усети точно в кой момент женският страх у нея се стопи под прилива на желанието ѝ. Забулената дама издаде болезнено тихо стенание под устните му. Гейбриъл погълна трепетния звук, сякаш бе умиращ от глад човек, на когото са подали храна. И веднага почувства, че иска още.

Обзе го дълбоко задоволство, когато долови, безпогрешните признаци на желанието ѝ. Тя потръпваше. Свободната ѝ ръка сега бе на

рамото му и стискаше вълнения плат на палтото му. Той почувства как тя се наклони към него, сякаш искаше да е по-близо до тялото му.

Страстта, надигаща се в неговата Забулена дама, накара Гейбриъл да се разтърси от още по-силно желание. Цялото му тяло пулсираше от неотложната нужда да я притежава. А той прекалено дълго време беше живял без жена. Ръката му се стегна около нея.

– Милорд? – тя звучеше като замаяна.

– Нощният въздух е студен – дрезгаво прошепна Гейбриъл до гърлото ѝ. – Но се кълна, че когато легнеш на земята ей там, в гората, съвсем скоро ще се стоплиш. Ще използвам палтото си, за да направя легло за нас, скъпа Забулена лейди.

Само миг и магията бе развалена. Забулената дама трепна така, сякаш се бе опарила. Изведнъж започна да го бутва и блъска и да се опитва да се освободи от прегръдката му.

Гейбриъл трябваше да се бори с пламналите си чувства, но накрая ги победи. Той с нежелание пусна дамата. С приглушено възклицание тя седна обратно на седлото си, грабна с треперещи пръсти булото и бързо го спусна пред лицето си. Той чуваше учестеното ѝ дишане. Поне знаеше, че и нейните нерви и чувства бяха объркани и това му даваше някакво удовлетворение.

– Нямахте право да правите това, сър – прошепна тя почти недолжимо за слуха. – Това бе ужасно некавалерска постъпка. Как може да сте толкова груб? Мислех ви за честен човек.

Гейбриъл се усмихна.

– Май имате много странни представи за моето кавалерство, сигурно защото сте чели книгата ми. И това само доказва, че критиците са прави. На младите дами не бива да им се позволява да четат подобни истории. Емоциите им се влияят прекалено лесно.

– Глупости. Вие умишлено се опитвате да ме провокирате – силата бързо се възвръщаше в гласа ѝ. Това явно не бе жена, която лесно се разстройва.

– Вие сте тази, която умишлено ме провокира през последните няколко седмици – напомни ѝ той. – Вече ви казах, че съм ужасно ядосан от вас, мадам.

– Нищо не разбирате – проплака тя. – Опитвах се да привлека вниманието ви, а не да ви ядосам. Мислех, че цялото приключение ще ви попадне. Героят на вашата книга много би харесал подобна история.

– Героят на моята книга е много по-млад от мен – рече Гейбриъл. – Той все още притежава прекалено голяма доза рицарски идеализъм и

младежка наивност.

– Е, точно такъв ми харесва – отвърна сърдито Забулената дама. – Той е много по-мил от вас, поне това е сигурно. О, няма значение. Всичко се обърка! Съжалявам, че въобще се захванах с това глупаво начинание. Пълен провал! Абсолютна загуба на време. Дори не притежавам Рицаря и магьосника, след всичките ми усилия!

– Следващия път, когато ви видя – тихо рече Гейбриъл, – ще ви върна ръкописа и ще ви съобщя решението си относно вашата мисия.

Забулената дама отдръпна кобилата си от жребеца на Гейбриъл.

– Та вие дори не знаете коя съм. Няма да успеете да ме откриете.

– Ще ви открия – още в мига, когато изричаше тези думи, той бе наясно, че обещава както на нея, така и на себе си. Приключението от тази нощ с нищичко не бе уталожило любопитството му към Забулената дама. Напротив, дори бе изострило апетита му. Никога не бе срещал жена като нея и сега знаеше, че няма да се успокои, докато не я има. – Вие започнахте тази история, мадам, но бъдете сигурна, че аз съм този, който ще я приключи.

– Убедена съм, че вече я приключихте – мрачно отвърна тя. – Налага се да ви повторя, че досега само дълбоко ме разочаровахте, милорд.

– О, аз, естествено, съм покрусен да узная това.

– Не е смешно, дявол да ви вземе! – Забулената дама се мъчеше да успокои кобилата си. Животното реагираше нервно на емоциите, отразени в гласа на ездачката си. – Не знам защо въобще се захванах с това.

– Нито пък аз – рече Гейбриъл. – Защо не се опитате да ми обясните?

– Мислех ви за съвсем друг човек – обвинително заяви Забулената дама. – Мислех, че сте истински рицар, който разбира от такива неща като мисии и поръчения. Може би си спомняте, че в първото си писмо ви споменавах възможността за важно приключение. Но вие бяхте абсолютно неотзивчив към първите ми писма.

– Едва ли е изненадващо, като се има предвид, че получих две-три неразбираеми писма от непозната жена, която ме питаше дали искам да си играя на странстващ рицар. Когато пренебрегнах тези писма, се оказа, че трябва да се дуелирам с въпросната дама за всеки средновековен рицарски роман, който желая да купя. Цялата тази история беше направо вбесяваща.

– Казах ви, исках да създам мистерия, която да пожелаете да разбулите.

– Постигнахте целта си, мадам. Но мистерията още не е съвсем

разбулена, въпреки че видях лицето ви. Не зная името ви.

– И никога няма да го откриете – увери го тя. – Приключих с тази глупост. Сама ще се заема с търсенето си. Открих, че нито искам, нито ми е нужна помощта ви в края на краищата. Лека нощ, милорд. Извинявам се, че ви накарах да излезете посред нощ за някаква глупава мисия.

Забулената дама рязко пришпори кобилата си. Тя подскочи напред и се впусна в пълен галоп, отдалечавайки се по озарения от луната път.

Гейбриъл почака малко, после тръгна след нея с по-умерен ход. Чуваше копитата на кобилата, които заглъхваха в далечината, но не се опита да настигне плячката си. Не желаше да я настига, а просто да я проследи до дома ѝ. А и имаше доста ясна представа къде може да отива тя.

Няколко минути по-късно, след като излезе от един завой, той видя, че догадките му са били верни. Забулената дама и кобилата ѝ свърнаха по алеята към внушителното провинциално имение на лорд и лейди Еймсбъри.

От броя на каретите, спрени покрай алеята, му стана ясно, че семейство Еймсбъри отново са организирали едно от прочутите си празненства в края на седмицата. От отворените прозорци на голямата къща струяха светлина и музика. Лейди Еймсбъри никога не канеше по-малко от стотина гости на своите приеми.

Явно Забулената дама се беше измъкнала незабелязано от балната зала, за да отиде на среднощната си среща. В тази тъпа това би било съвсем лесно, помисли си Гейбриъл. Повечето от гостите несъмнено вече бяха пияни до козирката. Никой не би забелязал отсъствието ѝ.

Беше ясно и още нещо – че няма да е лесно да узнае името на Забулената дама, като разпита кой е присъствал на бала тази нощ. Списъкът на поканените гости щеше да включва много от влиятелните хора от града и повечето от местните дребни и по-влиятелни аристократи.

Гейбриъл не бе разочарован. Имаше и други начини да открие името на дамата. Но първо трябваше да се погрижи за тази незначителна подробност, да си върне Рицаря и магьосника. Той обърна коня си и препусна обратно по пътя.

4

Двадесет минути по-късно той спря жребеца си сред дърветата близо до къщата на Неш. Ни най-малко не се изненада, че в прозореца все още се виждаше светлина.

Завърза жребеца си за един клон и тръгна през горичката към малкия обор зад къщата. Когато отвори вратата, в мрака тихо изцвили кон. Той забеляза неясните очертания на главата му, която се извърна към него.

– Спокойно, момчето ми – Гейбриъл остави вратата отворена, за да могат лъчите на луната да осветят вътрешността на обора. После отиде до коня, който изпръхтя и надвеси глава над преградата си.

– Доста тежка нощ си имал, нали? – Гейбриъл свали ръкавицата си и погали врата и плешката на коня. – Още си потен от скорошното препускане. Харесва ли ти да си с разбойник? Сигурно е много вълнуваща тая работа, а?

Гейбриъл потупа за последен път врата на коня и излезе от обора. Докато вървеше към задната врата на къщата, той извади пистолета си от джоба на палтото си.

Малко се изненада, когато откри, че вратата не е залостена. Разбойникът сигурно е бързал, когато се е върнал от работата си на пътя. Гейбриъл отвори вратата и пристъпи в кухнята.

Госпожа Стайлс беше до мивката. Тя се извърна слисана, щом чу отварянето на вратата. Очите ѝ се разшириха, когато позна мъжа, и устните ѝ се разтвориха, за да изпиши.

– Ш-ш-ш! Нито дума, ако обичате, госпожо Стайлс – Гейбриъл не си направи труда да насочи пистолета към нея. Държеше го мирно и тихо надолу. – Просто искам да си кажем две думи с вашия господар. Няма нужда да правите чай. Няма да остана дълго.

Госпожа Стайлс стисна устни.

– Знаех си, че нищо добро няма да излезе от тоя откачен план. И му го казах, ама на!

– Да, добре. А сега и аз ще му кажа същото. Ще видим дали съветът ми няма да му направи по-силно впечатление.

Госпожа Стайлс го погледна умоляващо.

– Няма да кажете да арестуват господаря, нали? Той го стори, само щото много му трябвах пари, пък не може да понесе раздялата си със

своите книги. Ако го изпратят в затвора, не знам какво ще правя. По тия места трудно се намира работа. Господин Неш не ми плаща редовно надниците, ама поне има какво да се яде, пък и ми дава да нося по малко на семейството ми.

– Не се безпокойте, госпожо Стайлс. Нямам намерение да ви оставя безработна. Неш още ли е в кабинета?

– Да, сър – госпожа Стайлс кършеше ръце, стиснала престилката си. – Наистина ли няма да кажете да го арестуват?

– Наистина. Разбирам проблема на господин Неш и му съчувствам. Но все пак не мога да му позволя в този случай да се измъкне безнаказано с хитрот си планче. Дамата е много разстроена.

Госпожа Стайлс въздъхна.

– Не виждам как така всички вие, дето обичате тия книги, се безпокойте толкова за тях. Стари ръкописи и тям подобни – само боклук, мен ако питате. Загуба на време си е то, да ги четете и колекционирате тия прашни книжа.

– Страстта към старите книги наистина е трудно обяснима – призна Гейбриъл. – Предполагам, че е нещо като болест.

– Жалко, че няма лекарство за нея.

– Може би. Но пък от друга страна, съвсем не е неприятна болезчка.

Убеден, че икономката няма намерение да се меси, Гейбриъл ѝ кимна учтиво и се отправи по коридора. Вратата на кабинета беше затворена, но той чу разговор на висок глас, който долиташе от стаята. Първият глас принадлежеше на ядосан млад мъж.

– По дяволите, татко, направих всичко, както го бяхме измислили. Точно както и предния път. Ама откъде да знам, че ще е довела она едрия тип с нея? Пък и има ли някакво значение? Той никакви проблеми не ми създаде.

– Трябваше да се оттеглиш, щом си видял, че с нея има и мъж – изръмжа Неш в отговор.

– Казах ти, той хич не се опъваше – последва презрително изсумтяване. – Даде си ми кутията съвсем мирно и учтиво. Само за дамата се тревожех. Кълна се, ако тя имаше пистолет, с мен щеше да е свършено. Стига си се тормозил, татко. Ето че имаме и ръкописа, и парите, които дамата плати за него.

– Как да не се тормозя – сопна се Неш. – Не ми хареса видът на тоя господин, който придружаваше дамата. Нещо в него ме разтревожи. Странни очи. Зелени като смарагди, наистина. И студени като смарагди. Нещо опасно имаше в тях. Никога не съм виждал човек с такива очи.

– Успокой се, татко. Казах ти, не беше никакъв проблем.

Гейбриъл тихо отвори вратата. Неш седеше до писалището си, хванал в ръце главата си. Един набит младеж с грубовати черти крачеше ядосано напред-назад по тясната пътечка между куповете книги. Черно наметало бе метнато на един стол.

– Опасявам се, че все пак ще съм проблем – тихо рече Гейбриъл. Той държеше пистолета отпуснат до себе си, така че да се вижда, но не и явно да заплашва.

И двамата мъже се извърнаха към него. По-младият гледаше с ужас. Господин Неш, след като за момент се стресна, веднага се отпусна мрачно, примирен със съдбата си.

Младежът бързо се съвзе.

– Ей, чакайте, какво си мислите, като влизате така, без даже да попитате? Нарушавате частна собственост. Ще кажа съдията да ви арестува за това.

Гейбриъл го погледна без особен интерес.

– Вие сигурно сте Еган. Добричкият син, който се грижи за нещата вкъщи.

Очите на Еган щяха да изскочат.

– Откъде знаете?

– Няма значение – Гейбриъл погледна Неш. – Колко пъти сте прилагали този номер?

– Това бе само за втори път – Неш въздъхна уморено. – Първия път проработи дяволски добре.

– И решихте да го пробвате отново?

– Налагаше се – Неш махна с ръка. – Нямаме пари, разбирате ли. А познавам един книжар, който в момента предлага едно великолепно копие от Historia Trojana на Гвидо дел Колон. Какво можех да сторя? Бях отчаян.

– Разбирам какво имате предвид – каза Гейбриъл. – И как се чувствате. Естествено не сте искали да се разделите с един прекрасен екземпляр от колекцията си, за да получите пари за нова покупка. Особено ако е имало начин да го избегнете.

Очите на Неш проблеснаха.

– Още като ви видях с дамата, и разбрах, че ще си имам неприятности.

– Малко – съгласи се Гейбриъл. – Но ако това би ви утешило донякъде, ще ви кажа, че самият аз бях подложен на много по-големи неприятности от вас самия. Всъщност стигнах до извода, че тази дама не е

нищо друго, освен огромен куп неприятности.

– Много яростно създание – измърмори Еган. – Уплаши ме, как само ви караше да се биете с мен!

– И мен ме уплаши – Гейбриъл хвърли един поглед към кутията върху писалището на Неш. – Поздравявам ви за плана ви, господа. Но за нещастие, този път избрахте грешно жертвите си. Наистина се налага да върнете ръкописа. Тя е отчаяна от загубата му. Сигурно разбирате какво ѝ е.

– Предполагам, че сега ще извикате местния съдия? – попита Неш.

– Не виждам причина да стигаме до крайности – Гейбриъл се приближи до писалището и взе кутията. Държеше пистолета така, че да се вижда отлично. – Ще съм доволен, ако получа само онова, което желая.

– Е, получихте го – измърмори Неш. – Заминавайте си.

– Има и още нещо – тихо продума Гейбриъл.

Неш го погледна сърдито.

– Ако искате обратно парите на дамата, закъснели сте. Тя плати предварително и вече съм изпратил поръчка на книжаря, за когото ви казах.

– Можете спокойно да си задържите парите – увери го Гейбриъл. – Онова, което искам, е името и адреса на дамата.

– А? – Еган се втренчи в него. – Вие не я ли познавате? Нали бяхте с нея?

– Опасявам се, че тя е нещо като загадка. Придружавах я само за да охранявам нея и ръкописа. Тя не ми каза името си.

– Ама че работа! – Еган изглеждаше съвсем слисан.

Неш се намръщи.

– Не мога да ви помогна. Не знам името ѝ.

Гейбриъл го изгледа изпитателно.

– Тя си е кореспондирала с вас за покупката на този ръкопис. И ви е изпратила парите за него. Трябва да знаете коя е.

Неш поклати глава.

– Цялата кореспонденция минаваше през адвокат. Той депозира сумата в моята банка. Въобще не съм си имал работа директно с дамата до тази вечер, когато тя лично дойде.

– Разбирам – Гейбриъл се усмихна. – В такъв случай и името на адвокатата ѝ ще свърши работа.

Неш сви рамене. После отвори едно чекмедже на писалището си и измъкна едно писмо.

– Това е последното, което получих от него. Пише да я очаквам

тази вечер. Името на човека е Пийк.

Гейбриъл погледна адреса в Лондон.

– Това ще свърши работа. Благодаря, сър. А сега трябва да ме извините, чака ме много работа.

– Работа? – Еган изглеждаше по-уплашен от всякога. – Каква работа? Значи все пак ще извикате съдията?

– Не, имам много по-належаща задача – Гейбриъл внимателно пхна писмото в джоба си и се отправи с широки стъпки към вратата. – Искам или не искам, оказа се, че ми е възложена мисия.

Пет дни по-късно Гейбриъл седеше сам в стаичката на върха на кулата, която използваше за кабинет. Дясното му рамо го наболяваше, но това не бе нещо необичайно, когато прекарваше седнал до бюрото си по-продължително време, зает с писане. Старата рана понякога се обаждаше, особено при влажно време и продължително усилие на ръката.

Най-важното бе, че тази сутрин думите просто се лееха изпод перото му. Вторият му роман, който бе нарекъл „Безразсъдно приключение“, вече се оформяше доста добре. Перото му се движеше по листа с лекота и увереност, докато той изпращаше новия си герой в поредната битка срещу свирепия злодей. А залогът беше великолепно наследство и любовта на красива девойка.

В историите, които Гейбриъл пишеше, красивата девойка винаги отиваше при благородния глупак, който бе достатъчно наивен, че да се бие за нея.

Гейбриъл бе съвсем наясно, че в реалния свят нещата рядко стоят точно така. Мъж, който се доверява на обещанията на някоя красива девойка, е пълен идиот.

Той отдавна бе научил, че парите, титлата и социалното положение са далеч по-важни преимущества, отколкото благородното сърце и рицарската природа на кой да е мъж, който се надява да заинтересова някоя красива или дори неособено красива девойка. Прелестната Мередит Лейтън, дъщеря на прочутия, могъщ граф Кларингтън, го беше научила на това. И той никога не забрави урока.

Графът бе наказал Гейбриъл съвсем не на шега, задето се беше опитал да спаси Мередит от брак по сметка с маркиз Траубридж. Само дни след злополучния опит за спасяване граф Кларингтън се бе заловил да съсипе Гейбриъл финансово.

Мъжете, които се бяха съгласили да го подкрепят в едно дребно, но

доста перспективно начинание, свързано с търговията по море, много тайнствено се отказаха от сделката, след като Кларингтън поговори с тях. Те поискаха парите им веднага да бъдат изплатени обратно. По същото време заемът, който Гейбриъл бе получил, за да финансира покупката на един имот в Лондон, изведнъж трябваше да бъде върнат по-рано от определения срок. Кларингтън бе посъветвал инвеститора да се оттегли.

Резултатът от тези случки бе катастрофален. Гейбриъл се видя принуден да продаде буквално всичко, което притежаваше, включително любимите си книги, за да плати дълговете си. В крайна сметка едва му останаха пари да си купи билет за един кораб, отплаващ към южните морета.

Съзнавайки, че за него повече няма бъдеще в Англия, Гейбриъл отплава за островите, където всеки може да преследва нови мечти и надежди.

Сега той знаеше, че е прекарал последните осем години в стремеж да се освободи от всички ненужни пречки, като например благородното сърце и рицарската природа. Беше се заклел, че никога няма да се остави отново на произвола на собствените си чувства и се бе заел с неимоверни усилия да си спечели богатство в южните морета чрез търговията с бисери. Постигна невъобразим успех. Много пъти животът му беше заложен на карта, но той оцеля, и то блестящо.

Докато живееше на островите, той се бе срещнал с агресивните, амбициозни американци, чиито кораби търгуваха с всяко кътче на света. Тези контакти му помогнаха да построи цяла търговска империя. Неговите кораби сега ежедневно кръстосваха оживените водни пътища между Англия и Америка.

Но докато бе в южните морета, уроците по реалност за Гейбриъл не престанаха. Той откри, че заблудата е правило, а не изключение в действителния свят. Хората рядко са такива, каквито изглеждат и малко са онези, които се ръководят от правилата на поведение, управлявали измисления свят на рицарите на крал Артур.

Гейбриъл бе открил, че реалният свят е свят на главорези, маскирани като джентълмени, а жените без да се замислят предават мъжете, които са се заклели да обичат.

За да оцелееш в такъв опасен свят е нужно във вените ти да тече лед и да имаш съвсем реалистични възгледи за човешката природа. Само пълните глупаци се доверяват на другите. А един интелигентен мъж никога не бива да прави грешката, да повери тайните си или честта си, а

още по-малко сърцето си в ръцете на жена. Мъж, който иска да оцелее в реалния свят, трябва да бъде много предпазлив.

Но това съвсем не означаваше, че не може да се наслади на удоволствията, които светът може да му предложи. Докато държи в подчинение сърцето и чувствата си, разсъждаваше Гейбриъл, той може да си позволи съвсем спокойно едно безобидно развлечение с интригуваща жена като Забулената дама.

Можеше дори да си позволи съпруга.

Всъщност съпругата бе доста необходимо нещо.

При тази мисъл Гейбриъл се намръщи. Вярно, че вече наистина трябваше да се ожени, не само заради дълга си към титлата, но и защото му бе омръзнала самотата, която сам си бе наложил. Нуждаеше се от жена, която да отгледа наследниците му и да му топли леглото. Искаше да има някой, с когото да може да си поговори вечер.

Не виждаше причина да не си вземе жена със същата хладнокръвна разсъдливост, с която би се възползвал от някоя любовница.

Представата за Забулената дама и като любовница, и като съпруга, се прокрадна в главата на Гейбриъл и завладя мислите му. Той остави перото си и отправи неவிждащ поглед през прозореца на кулата.

Забулената дама като негова съпруга? Устните му се разтегнаха в иронична усмивка, макар че почувства тръпки в слабините си. Това беше много откачена идея. Невъзможно бе да мисли сериозно да превърне една от изоставените любовници на Бакстър в графиня Уайлд. Мъж в положението на Гейбриъл трябваше непременно да се ожени за жена с неопетнена репутация. За девица.

Но Гейбриъл добре знаеше, че дори на девиците не може да се има повече доверие, отколкото на опитните дами на нощта. И така, девствеността нямаше да е основен критерий, по който ще избира съпругата си. В една жена трябваше да се търсят други, далеч по-важни черти.

А Забулената дама не притежаваше нито една от тях.

Гейбриъл отдавна бе решил, че когато в крайна сметка реши да си избира съпруга, ще се постарее да си намери някоя послушна женичка, която да уважава авторитета на мъжа си.

Жена, възпитана да признава правото на мъжа да бъде господар в собствения си дом, ще е по-лесна за командване от независима, безразсъдна мъжкарана като Забулената дама. Жена, отгледана с подобаваща представа за дълга си като съпруга, ще е много по-лесно да бъде предпазена от рисковете и изкушенията на света.

Дори и да успее да открие такава перла сред жените, някое

послушно, покорно девойче, Гейбриъл знаеше, че винаги ще е нащрек. Може и да ѝ угажда, но със сигурност никога не би направил грешката да ѝ се довери напълно.

Той беше стигнал до извода, че когато става въпрос за жени е по-добре да се презастраховаш, отколкото да съжаляваш по-късно. Една капка своевременна предпазливост струва повече от всички закъснели предохранителни мерки.

Но проблемът с търсенето на съпруга щеше да дойде на дневен ред по-късно. Гейбриъл върна мислите си към Забулената дама. Сега важно то бе да я открие.

За нещастие, да намери Забулената дама значеше да се движи сред обществото. Гейбриъл изруга при тази мисъл. Светската среда не му допаднаше особено. Той не си бе направил труда да се появи в салоните, откак се бе завърнал в Англия преди няколко месеца.

Но Забулената дама явно се движи сред най-изисканите кръгове. Ако иска да я открие, трябва и той да се появи сред „висшите“ среди.

Гейбриъл си позволи бавничко да се усмихне при мисълта за изражението на Забулената дама, когато разбере, че се е осмелил да я преследва чак до висините на светския елит. Преследвачката щеше да се окаже преследвана.

Той се изправи и се протегна, за да раздвижи схванатите си мускули. Разсеяно поразтри дясното си рамо с лявата ръка. Беше започнал да работи скоро след зазоряване, а вече бе единадесет часа. Нуждаеше се от една дълга разходка край скалите.

Погледът му падна върху дървената кутия, която бе взел от Неш. Оставена на една съседна масичка сред куп книги и хартия, тя го накара да се ухили доволно. Предвкушаше удоволствието, което скоро щеше да изпита, връщайки Рицаря и магьосника на собственичката му.

И тогава ще ѝ съобщи, че приема задачата ѝ. Нямаше никакъв интерес да разкрива убиеца на Бакстър, но определено желаше тази дама. Спокойно признаваше пред себе си, че нейните безразсъдни, дръзки методи на действие го интригуваха и впечатляваха, колкото и да не ги одобряваше. Може би такава беше участта му – като човек, влюбен в древните легенди, да откликне на жена, чийто характер говори за храброст, колкото рядка, толкова и опасна у жените. В стари времена един трубадур би могъл да създаде много интересна легенда, чийто герой да е Забулената дама.

Но каквито и да бяха причините да я желае толкова силно, той бе съвсем наясно, че за да я получи, трябва да се престори на участник в

налудничавия й план. Най-малкото това щеше да е интересна задача.

В края на краищата той вече знаеше кой е собственик на ръкописа „Дамата в кулата“, който тя така усилено търсеше. Номерът бе да не й даде да разбере кой е собственикът, докато успее да я примаме в леглото си.

Гейбриъл се спря до една библиотека, в която бяха наредени най-интересните екземпляри от колекцията му. Той отвори стъклените вратички, пресегна се и извади едно томче, подвързано с много дебела кожена подвързия.

Занесе изненадващо тежката книга до писалището си. Постави я върху него изключително внимателно и отключи мъничката ключалка, която придържаше дебелите корици около позлатените пергаментови страници. Отвори книгата и я разгърна на последната страница.

За миг той остана загледан замислено в заключителните думи, които бяха на старофренски:

Тук свършва историята за Дамата в кулата. Аз, Уилям от Анжу, написах само истината. Проклет да е онзи, който открадне тази книга. Нека се удави под вълните. Нека бъде погълнат от пламъци. Нека прекара една безкрайна нощ в ада.

Гейбриъл затвори Дамата в кулата много внимателно и я остави на място в библиотеката. Играта, която възнамеряваше да играе със своята Забулена дама, не бе съвсем лишена от рискове. Той се зачуди как въобще е могла да помисли, че е наистина влюбена в Нийл Бакстър.

Сигурно все още много държи на това копеле, помисли си Гейбриъл намръщено. Това не беше добре. Бакстър въобще не е заслужавал такава одухотворена жена.

Но на Бакстър винаги много му бе вървяло с жените. Имаше отличен подход към тях, както Гейбриъл добре знаеше от собствения си горчив опит.

Той реши, че първата му цел ще е да накара Забулената дама да забрави бившия си любовник. Гейбриъл очакваше с нетърпение да се заеме с това предизвикателство.

Излезе от малката стаичка на върха на кулата и слезе по спираловидното стълбище. Токовете на ботушите му кънтяха по старинните каменни плочи.

Празните стаи на третия етаж бяха доста студени. Почти невъзможно бе да отоплява както трябва замъка „Дяволска мъгла“. Когато е бил

строен, удобството на обитателите не е било сред най-важните съображения. Безспорно къщата на Гейбриъл бе направо чудовищна. А ако иска да я преустрои, ще са му нужни години.

Той се утешаваше с мисълта, че поне има предостатъчно място за книгите си. Имаше място да съхранява и библиотеката на баща си, която Гейбриъл все още се опитваше да възстанови. А и замъкът определено бе много подходящ за нарастващата колекция от средновековни рицарски брони.

Въпреки това, дявол знае защо, се бе поддал на приумицата да купи тази порутена купчина камъни тук, на крайбрежието на Съсекс. Мястото беше наистина огромно и нямаше с кого да го сподели, освен с прислугата си.

Не че самотата бе нещо ново за Гейбриъл. Той бе прекарал по-голямата част от живота си сам. Баща му беше блестящ учен, който след смъртта на майката на Гейбриъл се бе посветил изцяло на съкровищата в библиотеката си. По свой си начин беше наистина мил, но несъмнено предпочиташе книгите си пред задачата да възпита един син, останал без майка.

Оставен да разчита на собствената си воля и на грижите на прислугата, Гейбриъл отрано се бе научил да си създава свой собствен свят. Живееше в него от пет годишен и го бе населил с всякакви герои от легендите за крал Артур. Когато бе погълнал всички възможни истории за старовремските рицари, той бе започнал сам да си измисля такива.

Не бе запазил нито едно от детските си произведения. Те бяха си заминали заедно с повечето от притежанията му на този свят, когато напусна Англия. Но преди две години, когато реши съвсем не на шега да се опита да напише истински роман, той си припомни тези детски опити.

Рицарите на Крыглата маса изглеждаха добра компания за един млад мъж. Но за нещастие те не бяха успели да го научат на суровите, реалистични уроци на живота. Тях трябваше да учи съвсем сам.

Гейбриъл бе купил замъка Дяволска мъгла скоро след като се завърна в Англия. Имаше нещо в тези величествени кули, бойници и каменни стени, което неудържимо го привличаше. Когато поглеждаше през тесните прозорчета, пред очите му сякаш изникваха рицари в блестящи доспехи, възседнали огромни коне, които тъкмо влизат през мавсивните порти.

Дяволска мъгла не беше архитектурна приумица на някой богаташ, както много други имения. Построен през тринадесети век, някога той

представлявал действаща крепост, чиито владетели явно доста са си падали по тайните проходи и вратите със скрити механизми. След като се нанесе, Гейбриъл прекара седмици наред в изучаване на катакомбите под замъка. И до голяма степен точно те го бяха вдъхновили за най-новия му роман.

Гейбриъл слезе през още едно вито каменно стълбище и пристъпи в голямата зала. Ролинс, икономът, изникна от една странична врата.

– Милорд, пощата пристигна.

Подносът, който Ролинс държеше с тържествена сериозност, съдържаше само едно писмо. „Дяволска мъгла“ не получаваше особено изобилна поща. Повечето от писмата напоследък бяха от Забулената дама.

Гейбриъл се спря под един майсторски изработен боен щит от тринадесети век, който висеше заедно с още няколко подобни от тавана на залата.

– Благодаря, Ролинс. Ще го прочета, докато се разхождам.

– Добре, сър.

Ролинс се отдалечи между два реда внушителни и идеално излъскани рицарски доспехи. В дъното на залата той разтвори огромните врати.

Девизът, вдълбан в камъка над вратите, не се намираще там, когато Гейбриъл бе купил замъка. Той нареди да го гравират скоро след като се пренесе в Дяволска мъгла. Гейбриъл бе особено доволен от него. Беше кратък и казваше много.

AUDEO. На латински това означаваше „дръзвам“.

Това не бе традиционният девиз на графовете Уайлд. Гейбриъл го бе измислил за себе си и за наследниците си. Сега, когато титлата бе дошла в неговото разклонение на рода, той смяташе съвсем сериозно да си я запази и да я продължи със собствени наследници.

Сега му хрумна, че каквото и да си мисли за Забулената дама, тя поне напълно пасва на девиза на Уайлд.

Докато излизаше през вратата, Гейбриъл огледа писмото. Обзе го радостно вълнение. Беше от адвокатата му в Лондон. С малко късмет може би ще съдържа информацията, която очакваше.

Светът на адвокатите беше малък и в него парите имаха решаващата дума, точно както и във всеки друг свят. Гейбриъл беше сигурен, че неговият човек ще познава Пийк, адвокатът, който се занимава с делата на Забулената дама. Не бе възможно в Лондон да има чак толкова много жени, които колекционират средновековни ръкописи.

Докато слизаше по каменните стъпала навън под мразовитото априлско слънце, той отвори писмото. Името, което изскочи от

внимателно изписаната страница, го накара да се закове на място. Той гледаше написаните думи и гневът му нарастваше с всяка секунда.

Лейди Фийби Лейтън, най-малката дъщеря на граф Кларингтън.

– Гръм и мълния! – Гейбриъл не можеше да повярва на очите си. Гневът бушуваше във вените му. Неговата мистериозна, приказна, вълнуваща Забулена дама не бе друга, а другата хлапачка на Кларингтън.

Гейбриъл ожесточено смачка писмото в юрука си.

Най-малката дъщеря. Не онази, която го бе молила да я спаси от нагласен брак преди осем години. Не онази, заради която едва не бе убит в дуел с брат й. *Другата.* Онази, която Гейбриъл никога не бе виждал, защото тогава тя все бе много малка, все още ученичка.

Тя сигурно е била на не повече от шестнадесет години, когато Кларингтън съсипа финансово Гейбриъл и го принуди да напусне Англия. Тя е била просто едно момиченце, когато Гейбриъл бе принуден да продаде цялата библиотека на баща си, единственото му наследство за да оцелее.

Преди осем години. Забулената дама сега беше на не повече от двадесет и четири. Да, всичко съвпада.

– По дяволите – изсъска Гейбриъл през зъби. С големи крачки той прекоси двора и излезе през каменната порта. Още една хлапачка на Кларингтън. Сякаш не му стигаше това, което му бе донесла една от жените Кларингтън. А то бе достатъчно за цял живот.

Тя явно трябва да е страхотно самоуверена, за да си играе игрички с него, мислеше си Гейбриъл. Да не би да си въобразява, че може да върви по стъпките на сестра си? Да не си мисли, че може безнаказано да се забавлява за негова сметка?

– Гръм и мълния!

Гейбриъл стигна до ръба на скалите и се загледа в бушуващото море. Желанието по Забулената дама си оставаше същото. Ще я има, обеща си той. Да, определено ще я има. Но условията ще поставя той.

Как смее да изпробва планчетата си върху него, когато семейството ѝ му бе причинило такива неприятности? Нима наистина е толкова безразсъдна или нагла? Целият гняв и отчаяната ярост отпреди осем години сега се върнаха с пълната си сила, сякаш всичко се бе случило едва вчера.

Но то не се бе случило вчера, мислеше мрачно Гейбриъл. Той вече не бе онзи идеалистичен млад глупак без пукната пара. Този път бащата на Фийби няма да може да я предпази, както бе предпазил по-голямата си дъщеря преди осем години.

Забулената дама беше по-уязвима, отколкото предполагаше. *А също и семейството ѝ.*

Богатството, което Гейбриъл бе донесъл със себе си от южните морета, бе достойно да съперничи на Кларингтъновото. Парите и социалното положение носеха власт. Много власт.

Разбира се, внезапно си напомни Гейбриъл, Забулената дама и представа си няма колко е богат в действителност. Никой не знаеше нищо за него. За висшето общество той бе също толкова анонимен, колкото и за читателите на романа си.

Лейди Фийби Лейтън желае помощта му в една мисия. Ръката на Гейбриъл се стегна в юмрук. Много добре, тогава ще я получи. И цената, която ще заплати за услугите му, наистина ще е много висока.

Ще я използва, за да накаже Кларингтън за всичко случило се преди осем години.

Маркиза Траубридж обшиваше с изящна бродерия ръба на малка муселинена рокличка.

– Не е нужно да си толкова хладна към лорд Килбърн, Фийби. Сигурна съм, че той скоро ще ти направи предложение. Сега вече можеш да го окуражиш малко, без някой да те помисли за прекалено дръзка.

Фийби си наля още една чаша чай и направи отегчена физиономия. Сестра ѝ не я забеляза. Мередит бе прекалено задълбочена върху цветето, което бродираше на миниатюрната дрешка на дъщеря си.

Фийби си помисли, и то не за първи път, че всеки, който погледне Мередит, би открил в нея идеалната съпруга и майка. Това не беше само илюзия. Мередит наистина бе идеална. Но много малко хора извън тесния кръг на семейството знаеха, че тя притежава удивителен талант за бизнес и финанси, качество, добре прикрито под външното ѝ зашеметяващо съвършенство. Освен че бе предана съпруга и всеотдайна майка, тя бе активен съветник на съпруга си в многобройните му инвестиции.

Подобни дарби бяха обща черта за всички в семейството на Фийби. Баща ѝ, графът, бе математик, който обожаваше да прилага принципите си както в инвестициите си, така и в своите научни експерименти. Брат ѝ, Антъни, виконт Оуксли, бе наследил способностите на баща си. Сега той управляваше империята на Кларингтън, като по този начин бе освобил за графа достатъчно време за експериментите му.

Майката на Фийби, Лидия, лейди Кларингтън, също имаше усет към цифрите. Но за разлика от другите, тя предпочиташе да прилага таланта си на масите за карти. Повечето пъти печелеше. Но понякога губеше. И в двата случая тя много внимаваше съпругът ѝ да не научи за дейността ѝ. Кларингтън би бил ужасен да разбере колко запалена е жена му по хазарта.

Фийби, най-младата в семейството, беше единствената, която не бе проявила никакви способности в сферата на математиката или инвестициите. Отрано бе станало ясно за всички, включително за самата Фийби, че не е наследила семейните дарби.

Другите искрено я обичаха, но не бяха много наясно какво да правят с нея. Тя беше различна и това много често объркваше всички, с изключение на майка ѝ, която в общи линии не се вълнуваше много от характера на Фийби.

Другите достигаха до заключения по логически път. Фийби използваше интуицията си. Тя четеше романи, докато другите изучаваха борсовите анализи в *Джентълмънз магазин*. Тя беше безразсъдна, докато другите бяха благоразумни. Тя беше ентузиастка, а другите обмисляха внимателно всичко. Тя беше пламенна, докато другите бяха съдържани и скептични. И тя, разбира се, бе най-малката.

Резултатът на всичко това беше, че към Фийби всички, освен майка ѝ, се отнасяха твърде наставнически. Всички прекалено много се суетяха относно нейната импулсивна природа. Това отношение се бе засилило след онзи нещастен случай с каретата, при който кракът ѝ пострада жестоко.

Злополуката се бе случила заради безразсъдния опит на Фийби да спаси едно кученце изпод колелата на каретата.

Докторите мрачно бяха съобщили на Кларингтън, че най-малкото му дете никога повече няма да може да ходи. Семейството бе съсипано от скръб. Всички страдаха. Всички се тревожеха. Всички се бяха опитали да принудят осемгодишната Фийби да си стои само в леглото.

Но Фийби, тъй като си бе Фийби, се противопостави на усилията им да я превърнат в инвалид. Тя направи докторите за смях, като тайничко се научи отново да ходи. И до сега тя помнеше болката от онези първи несигурни стъпки. Единствено твърдата ѝ решимост да не остане прикована към леглото до края на живота си бе направила тези усилия възможни. Но близките ѝ, за лош късмет, така и не се възстановиха от шока. За тях това бе просто една от редицата злополуки, макар и най-запомнящата се, които неоспоримо доказваха необходимостта Фийби да бъде предпазвана от своите безразсъдни хрумвания.

– Не искам Килбърн да ми прави предложение – каза Фийби. Тя подпря обутите си в пантофи крака на една табуретка и разсеяно разтри левия си крак, който малко я наболяваше от ездата тази сутрин.

– Глупости. Разбира се, че искаш да ти направи предложение – Мерedit отново бодна с иглата. Тя беше две години по-голяма от Фийби и по характер и външен вид двете се различаваха като деня и нощта. Русокоса, синеока и нежна като порцеланова фигурка, Мерedit някога бе свенливо, кротко създание, което трепереше от ужас при мисълта за интимната прегръдка, която ще трябва някога да понесе в брачното ложе.

Преди години, тъкмо когато ѝ предстоеше да бъде представена в обществото, Мерedit бе доверила на сестра си съвсем сериозно, че ѝ се иска да влезе в манастир, за да избегне необходимостта да има съпруг, Фийби се бе съгласила, че да станеш монахиня в някой свети орден би

било много интересно, стига човек да може да живее в някое старинно, обитавано от духове абатство. Мисълта, че може да срещне някой и друг истински призрак, беше доста примамлива.

Но стана много добре, че Мередит не се отдаде на набожността си, реши Фийби. Бракът ѝ се бе отразил много добре. Днес Мередит беше жизнерадостна, доволна от живота жена, която се наслаждаваше на безмерната любов на съпруга си, маркиз Траубридж, както и на своята към трите си здрави деца.

– Говоря сериозно, Мередит. Не искам да се омъжа за Килбърн.

Мередит вдигна поглед, а кристално ясните ѝ сини очи се бяха разширили от изненада.

– Мили боже! Какви ги говориш? Той е четвърти лорд по права линия. А богатството на Килбърн е почти толкова голямо, колкото и на Траубридж. И със сигурност е колкото на татко. Мама толкова се радва на тази възможност.

– Знам – Фийби отпи от чая си и се загледа мрачно към великолепния гоблен на стената. – За нея ще е страхотен удар, ако Килбърн ми направи предложение. Ще разполага с още един богат зет, който да играе ролята на неин личен банкер в случаите, когато не ѝ провърви на карти.

– Е, и двете знаем, че едва ли може да помоли татко да покрива дълговете ѝ. Той никога не би одобрил страстта ѝ към картите. А ние двете не можем вече да ѝ се притичваме на помощ. Нашите издръжки не са достатъчно големи, за да платим дори една-две от загубите ѝ – Мередит въздъхна. – Така ми се иска да не е толкова запалена по картите!

– Тя обикновено печели.

– Да, но не винаги.

– Дори и най-умелите комарджии понякога имат лош късмет – Фийби бе склонна много повече да съчувства на хобито на майка ѝ, отколкото Мередит. От собствения си опит в света на редките книги Фийби знаеше какво е да си прокълнат с някакво скъпо хоби.

Мередит прехапа устни.

– Страхувам се, че Траубридж бе доста раздражен последния път, когато го помолих да ѝ направи услуга.

Фийби се усмихна тъжно.

– Ето на какво се дължи горещото желание на мама да ме омъжи за Килбърн. Горкичкият човек! Няма представа какво се опитва да си навлече. Може би трябва да му кажа за слабостта на мама, преди да е направил предложение.

– Да не си посмяла!

Фийби въздъхна.

– Надявах се мама и татко вече да са се отказали от мисълта да ме омъжат. И годинките ми доста напреднаха.

– Глупости. Двадесет и четири години не са чак толкова много.

– Бъди честна, Мередит. Вече съм в опасна близост с двадесет и петте и двете сме съвсем наясно, че ако на моята възраст все още привличам някое и друго предложение, то се дължи изцяло на размера на наследството ми.

– О, не може да обвиняваш Килбърн, че се интересува от теб само заради наследството ти. Той притежава имения навсякъде от Хампшир до Корнуол и няма нужда да се жени по сметка.

– А-ха. Тогава защо се интересува от мен, след като би могъл да си избере която и да е от новата реколта красавици, изложени този сезон? – попита Фийби.

В съзнанието ѝ изникна образът на Килбърн и тя се опита да открие защо не ѝ допада.

Килбърн беше висок и изискан, със сиви очи и светлокестенява коса. Трябваше да признае, че е красив по някакъв изпълнен с достойнство, съдържан начин. Като се има предвид статута му в обществото, той бе завоевание, на което всяка амбициозна майка би се радвала. И бе ужасно скучен.

– Може би се е увлякъл по теб, Фийби.

– Не виждам как е възможно. Тъй като гледам, нямаме много общо.

– Разбира се, че имате – Мередит избра нов конец и започна да бродира едно листенце към цветето. – И двамата произхождате от добри семейства, и двамата се движите из най-изисканите среди, и двамата имате значително богатство. И още нещо, той ти подхожда по възраст.

Фийби вдигна вежда.

– Той е на четиридесет и една.

– Както казах, подходяща възраст. Нуждаеш се от някой по-възрастен и уравновесен човек, Фийби. Някой, който може да ти осигури зряло напътстване. Много добре знаеш колко често всички ние сме направо отчаяни от импулсивната ти природа. Някой ден ще си навлечеш повече неприятности, отколкото можеш да преодолееш.

– Досега успях да оцелея.

Мередит отправи благодарствен поглед към небето.

– Само с много късмет и с милостта на всевишния.

– Не е чак толкова зле, Мередит. Във всеки случай вярвам, че и

неомъжена си живея много добре. Само си помисли, след няколко години и самата аз ще съм на четиридесет и една. Ако оцелея достатъчно дълго, и аз ще съм толкова стара, колкото Килбърн е сега, и няма да се нуждая от напътствията му.

Мередит реши да не обръща внимание на опитите на Фийби да се шегува.

– Бракът ще е полезен за теб, Фийби. Скоро наистина трябва да се задомиш. Кълна се, не разбирам как може да си доволна от живота си. Непрекъснато да се мотаеш насам-натам и да преследваш ония глупави стари книги.

– Каж ми честно, Мередит, Килбърн не ти ли се струва малко студен? Когато говоря с него и случайно го погледна право в очите, имам чувството, че зад тях няма нищо. Никакво топло чувство, ако разбираш какво имам предвид. Не вярвам, че той въобще изпитва никакви топли чувства към мен.

– Ама че странни неща говориш – Мередит леко се намръщи. – Не ми се вижда студен. Просто е много изискан господин. Показва много благоприлично държание. Проблемът ти е в това, че четеш непрекъснато книгите, които колекционираш.

Фийби се усмихна мрачно.

– Така ли мислиш?

– Да, точно така. Всичките тези глупости за кавалерство и странстващи рицари, които непрекъснато се скитат да търсят приключения и да убиват дракони, за да спечелят сърцата на дамите си! Това въобще не ти се отразява добре.

– Може би си права. Но е забавно.

– Въобще не е забавно – заяви Мередит. – Влечението ти към старите легенди не само е развихрило прекалено много въображението ти, но и е създало у теб нереалистични възгледи за брака.

– Не мисля, че е нереалистично да искаш брак, основан на истинска любов – тихо рече Фийби.

– Е, аз пък ти казвам, че е. Любовта идва след брака. Само погледни нас двамата с Траубридж.

– Да, знам – съгласи се Фийби. – Но аз не искам да поемам такъв риск. Искам да съм сигурна, че някой ще се ожени за мен, защото ме обича, и че мога да отвърна на любовта му, преди да се съглася на нещо толкова нерушимо като брака.

Мередит я погледна ядосано.

– Не искаш да рискуваш? Ужасно смешно е да чуе човек подобно

нещо от твоята уста. Не познавам жена, която да поема повече рискове от теб.

– Но един рискован брак е нещо прекалено – отвърна Фийби.

– Брак с Килбърн не е рискован.

– Мередит?

– Да? – Мередит отново забучи иглата с впечатляваща прецизност.

– Понякога сещаш ли се за онази нощ, когато избяга с Гейбриъл Банър?

Мередит се сепна.

– О, боже! Убодох си пръста. Би ли ми подала кърпичка? Бързо. Не искам да изцапам с кръв рокличката.

Фийби остави чашата си и скочи на крака. Подаде на сестра си една ленена кърпичка и попита загрижено:

– Добре ли си?

– Да, да, нищо ми няма. Какво казваше? – Мередит остави настрана бродерията и уви кърпичката около пръста си.

– Попитах те, дали някога си мислила за Гейбриъл Банър. Сега той е граф Уайлд, нали знаеш.

– Разбрах, че се е върнал в Англия – Мередит взе чая си и отпи една мъничка глътчица. – А на въпроса ти, ще ти кажа, че много се старая въобще да не се замислям за ужасните събития от онази нощ. Каква идиотка съм била!

– Ти искаше Гейбриъл да те спаси от женитбата с Траубридж – Фийби седна обратно на мястото си и отново подпря крак на табуретката. Полите на тъмнозелената ѝ муселинена рокля покриваха глезените ѝ. – Много добре помня всичко.

– Сигурно – сухо отвърна Мередит. – Не само че ме насърчи в глупостта ми, но именно ти ми помогна да навържем чаршафите, с които се спуснах от прозореца на спалнята ми.

– Беше толкова вълнуващо. Когато Гейбриъл препусна с теб в нощта, аз си помислих, че това е най-романтичното нещо, което някога съм виждала.

– То бе истинско бедствие – измърмори Мередит. – Слава богу, че Антъни веднага разбра какво става и ни последва незабавно. Кълна се, никога не съм се радвала толкова, че виждам скъпия ни брат, макар че той бе направо бесен. Когато стигнахме в покрайнините на Лондон, вече се бях осъзнала, разбира се, но Гейбриъл все още държеше да ме спаси от Траубридж.

– Макар да бе променила решението си?

Мередит поклати глава.

– Трябва да познаваш Гейбриъл, за да разбереш колко трудно е да го разубеди човек. Когато го помолих да обърне каретата и да ме заведе у дома, той си помисли, че просто съм се поддала на страховете си. Предполагам, че не бива да го виня за това заключение. В онези дни бях толкова кротка и послушна. Дори все още не мога да повярвам, че се съгласих да избягам с него.

– Ти бе много уплашена от сватбата с Траубридж.

Мередит се усмихна на спомена.

– Толкова глупава съм била! Траубридж е най-добрият съпруг, за когото една жена може да мечтае. Проблемът е, че тогава не го познавах истински. Господи, само бях танцувала с него един-два пъти и направо ме плашеше.

– Затова помоли Гейбриъл да те спаси?

– Да – Мередит сбърчи нослето си. – За нещастие, неговата представа за спасяването ми беше малко по-различна от моята. По пътя Гейбриъл съвсем ясно ми даде да разбере, че смята да се ожени за мен в Гретна Грийн¹. Аз, естествено, бях ужасена. Не знаех, че планът му е бил точно такъв.

– А какво си мислеше, че смята да прави, когато се съгласи да те спаси?

– Не бях се замисляла за това. Просто исках да избягам и Гейбриъл изглеждаше точно от онзи тип хора, към които човек инстинктивно решава да се обърне за помощ при някое приклучение. Той създаваше впечатлението, че може чудесно да се справи с подобни неща.

– Разбирам – Гейбриъл очевидно се беше променил през годините, мрачно си помисли Фийби. Той несъмнено се бе справил с онзи разбойник в Съсекс отлично. Все пак тя трябваше да си признае, че приклучението ѝ с него бе наистина вълнуващо.

– Скоро разбрах, че като съм се съгласила да избягам с Гейбриъл, всъщност съм скочила от тигана в огъня – заключи Мередит.

– Значи не съжаляваш, че се върна у дома през онази нощ?

Мередит огледа елегантно обзаведената дневна с дълбоко задоволство.

– Всяка сутрин от живота си благодаря на бога, че се отървах от бягството с Уайлд. Не съм много сигурна, че татко и Антъни са били

1. Гретна Грийн – село в Шотландия, където се сключвали бракове без формалности – Б.пр.

прави, като казаха, че е искал само наследството ми, но съм убедена, че той щеше да е ужасен съпруг.

– Защо? – попита Фийби, без да може да съдържа любопитството си.

Мередит я погледна с лека изненада.

– Не съм много сигурна, да си кажа право. Всичко, което знам, е че той ме плашеше. Въобще не се държа както подобава на един джентълмен. Направо ми изкара ума при онова ужасяващо пътуване на север, щом искаш да знаеш. След първите няколко мили вече бях напълно отвратена от него и направо се разплаках.

– Разбирам – Фийби си спомни краткия миг, прекаран в обятията на Гейбриъл. Беше страшно ядосана, но със сигурност не бе отвратена от заплашителната му прегръдка.

Всъщност, като се замислеше, целувката на Гейбриъл беше най-вълнуващото нещо в целия ѝ живот. Фийби не бе спала цяла нощ и до зори бе мислила за тази изгарящо чувствена прегръдка. Спомените все още я преследваха.

– Мислиш ли, че сега, като се върна в Англия и получи титлата си, той ще се осмели да се покаже в обществото?

– Моля се да не го направи – Мередит потрепери. – През последните осем години непрекъснато се страхувах да не се върне. Само мисълта за това ме кара да треперя от страх.

– Защо? Сега си в безопасност, омъжена за Траубридж.

Мередит я погледна право в очите.

– Траубридж не знае абсолютно нищо за онова, което едва не се случи през онази нощ преди осем години. И не трябва да разбере.

– Това ми е ясно – нетърпеливо рече Фийби. – Никой извън семейството не знае нищичко за това. Татко потули историята много добре. Затова, защо се плашиш от мисълта за връщането на Уайлд?

– Защото не се съмнявам, че Уайлд ще се опита да унижи всички ни, като по някакъв начин възкреси събитията от онази нощ – прошепна Мередит. – Сега, като има титла, само да се появи в обществото и ще стане център на внимание за всички клюкари.

– Разбирам какво имаш предвид – промълви Фийби. Мередит беше права. Като граф, дори и като граф без богатство, Гейбриъл нямаше да остане незабелязан в обществото. Ако реши да разпространява слухове за съпругата на маркиз Траубридж, ще се намерят достатъчно хора, които да му повярват.

– Не мога да понеса мисълта Траубридж да бъде злепоставен от действията ми преди осем години – сърдито рече Мередит. – Най-

малкото съм сигурна, че ако разбере, че съм се опитала да избягам, за да не се омъжа за него, ще бъде жестоко обиден. Татко ще е бесен, че скандалът е станал публично достояние. Антъни пък може да си науми да рискува живота си в още един дуел.

– Не мисля, че ще е чак толкова лошо – каза Фийби. – Със сигурност Уайлд няма да издаде нищо. Той все пак е джентълмен.

Тя прехапа устни, като си напомни, че вече не може да е толкова сигурна в това. Наистина Гейбриъл се бе променил през изтеклите осем години. Онази нощ в Съсек илюзиите ѝ за него получиха сериозен удар.

– Уайлд не е никакъв джентълмен. Все пак трябва да гледаме на нещата откъм добрата им страна – Мередит взе бродерията си. – Дълбоко се съмнявам, че ще се опита да се появи в обществото. Никога не го е харесвал особено и със сигурност няма достатъчно пари, за да си го позволи.

– Но финансовото му състояние вече може да се е променило – Фийби се намръщи замислено. Тя знаеше отлично, че доходите, които получава от продажбите на Мисията, няма да са достатъчни, за да се движи из обществото. Но пък бе прекарал толкова дълго време в южните морета... А Гейбриъл несъмнено изглеждаше много кадърен човек.

– Всички знаеха, че никакво богатство не върви заедно с титлата, която получи – остро рече Мередит. – Не, мисля, че до голяма степен сме в безопасност.

Фийби си спомни изражението на Гейбриъл, когато с огромно нежелание я бе освободил от прегръдките си. И то съвсем не я караше да се смята в безопасност.

Дълбоко в себе си тя се боеше, че той може настина да спази обещанието си да я открие, да ѝ върне ръкописа и да приеме задачата. И също толкова се боеше, че може и да не го направи.

Мередит я погледна строго.

– Днес си в странно настроение, Фийби. Може би се чудиш как да отговориш на предложението на Килбърн?

– Вече реших как да отговоря. Ако въобще направи предложение.

Мередит въздъхна.

– Надявам се, че вече не се надяваш Нийл Бакстър по чудо да се появи в Англия с богатство и да те отнесе в прегръдките си?

– Съвсем наясно съм, че Нийл е мъртъв от повече от година.

– Да, знам, но не си успяла да се примириш с това, нали?

– Разбира се, че съм се примирила. Но се опасявам, че смъртта му

цял живот ще ми тежи на съвестта – призна Фийби.

Очите на Мередит се разшириха от тревога.

– Не бива да говориш така. Ти нямаше нищо общо със смъртта му.

– И двете знаем, че ако не бях аз, Нийл никога нямаше да отиде в южните морета, за да търси богатство. И ако не бе отишъл на островите, нямаше да бъде убит.

– Мили боже – прошепна Мередит. – Надявах се, че си преодоляла глупавото си чувство за вина. Нийл сам избра съдбата си. Не бива повече да се обвиняваш.

Фийби се усмихна тъжно.

– По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, Мередит. Мисля, че фактът, че го приемах като приятел, а не като потенциален съпруг, е онова, което усложнява нещата. Той така и не успя да приеме, че всичко, което искам от него, е приятелството му.

– Помня как той се наричаше твоя верен Ланселот и как твърдеше, че се е посветил да ти служи – в гласа на Мередит се долавяше силно неодобрение. – Той беше много привлекателен. Това трябва да се признае. Но освен външния му вид, не знам какво друго си намирала в него.

– Той танцуваше с мен.

Мередит я зяпна удивено.

– Танцувал с теб? Какво, за бога, имаш предвид?

Фийби се усмихна натъжено.

– И двете знаем, че много малко мъже въобще някога ме канят на танц. Те се страхуват, че ще съм ужасна партньорка заради куция ми крак.

– Те не искат да те карат да се притесняваш на дансинга – твърдо отговори Мередит. – Въздържат се да те канят от джентълменски съображения.

– Глупости. Не искат да се унижат, като ги видят с тромава партньорка – Фийби се усмихна на някакъв спомен. – Но Нийл пет пари не даваше как изглежда на дансинга. Той танцува валс с мен, Мередит. Той наистина танцува валс с мен. И въобще не му пречеше, че съм тромава. Отнасяше се с мен като истински Ланселот.

Единственият начин да намери покой, Фийби добре знаеше това, бе да открие убица на Нийл. Поне това му дължеше. Тогава, може би, ще успее да обърне гръб на миналото.

– Фийби, независимо какво чувстваш към Килбърн, умолявам те да облечеш нещо не толкова ярко тази вечер. Няма смисъл да го отблъскваш с твоите вечно неподходящи рокли.

– Смятах да сложа новата си копринена рокля в бледозелено и оранжево – замислено рече Фийби.

– Точно от това се опасявах – измърмори Мередит.

– Случайно чели ли сте Мисията, милорд? – Фийби погледна Килбърн, който я водеше бавничко от масите със студени закуски обратно към балната зала. От скука тя току-що бе погълнала три пирожки с раци и малко сладолед.

– Божичко, не – Килбърн я удостои с най-снизходителната си усмивка. Както обикновено, изглеждаше много изискан във вечерния си костюм с безупречна кройка. – Подобни приказки не са по вкуса ми, лейди Фийби. Не мислите ли, че вече сте малко старичка за подобни детски приказки?

– Да, от минута на минута ставам все по-стара.

– Моля?

Фийби бързо се усмихна.

– О, нищо. Знаете ли, всички са чели тази книга. Дори Байрон и принц регентът.

И то най-вече защото тя бе накарала Лейси да им изпрати по един екземпляр, доволно си помисли Фийби. Знаеше, че рискува с това, но бе извадила късмет. И Байрон, и регентът бяха прочели Мисията и бяха казали на приятелите си, че им е харесала. Когато това се разчу, книгата моментално бе катапултирана към висините на успеха.

Килбърн сигурно бе от шепата хора в Лондон, които не са чели книгата на Гейбриъл.

Колкото пъти си представеше брака с надутия Килбърн, толкова пъти тя виждаше пред себе си живот, изпълнен до края с неприятни и вбесяващи разговори, точно като този в момента. Брак между нея и Килбърн никога не би потръгнал. Тя можеше само да се надява той да не й направи предложение и така да я принуди да му откаже. Щеше да се получи истински домашен скандал, като буря в чайник. Цялото й семейство щеше да е ужасено.

– Трябва да призная, че съм изненадан от популярността на тази глупава книга – Килбърн огледа препълнената бална зала. – Човек би очаквал, че обществото се занимава с далеч по-поучителни неща през свободното си време от това да чете подобни глупости.

– Но никой не може да отрече високата нравственост на Мисията. Това е история за приключения, вдъхновена от средновековните идеали

на рицарството. Става въпрос за благородство и чест, и храброст. И трябва да ви кажа, че любовта е разгледана по безкрайно вълнуващ начин.

– Аз пък мисля, че предците ни са били също толкова практични по отношение на любовта, колкото сме ние днес – рече Килбърн. – Парите, доброто семейство и собствеността са важните фактори в един брачен съюз. Винаги е било така. А що се отнася до честта и благородството, е, смятам, че тези представи са били много по-недоразвити в средновековието, отколкото в наши дни.

– Може и да сте прав. Но ми се струва, че най-важното нещо е идеята за рицарството. Може би то никога не е съществувало в съвършен вид, но това не значи, че идеята за него не бива да бъде насърчавана.

– Всичко това са куп глупости, подходящи само за главите на млади жени и деца. А сега, лейди Фийби, може би ще позволите да сменим темата. Чудех се дали не бихте се съгласили да поговорим навън, в градината – пръстите на Килбърн се стегнаха под ръката ѝ. – Има нещо, което отдавна искам да обсъдя с вас.

Фийби потисна една отегчена въздишка. Последното нещо, което искаше, бе разговор насаме с Килбърн в градината.

– Някой друг път, ако нямате нищо против, милорд. Струва ми се, че виждам брат си. Има нещо, което трябва да му съобщя. Моля да ме извините.

Килбърн стисна зъби.

– Много добре. Ще ви заведа до брат ви.

– Благодаря.

Като единствен син на граф Кларингтън, Алтъни притежаваше титлата виконт Оуксли и щеше да наследи графската титла. Той бе на тридесет и две години, с яко, атлетично телосложение. Освен таланта в областта на математиката и финансите, той бе наследил от баща си светлата коса и волевите черти на лицето.

Антъни също така бе наследил хладната аристократична самоувереност, която произхождаше от знанието, че зад гърба му стоят няколко поколения богатство, добро възпитание, власт и могъщество.

Фийби много обичаше брат си, но не можеше да отрече, че и той понякога е също толкова авторитарен и непоклатим в мненията си, колкото и самият граф Кларингтън. Тя приемаше поведението и на двамата снизходително и търпеливо в повечето случаи, но понякога се случваше тяхното наставническо отношение към нея да ѝ се стори прекалено.

– О, ето те и теб, Фийби. Чудех се къде си се дянала. Добър вече,

Килбърн – Антъни кимна учтиво на по-възрастния мъж.

– Добър вечер, Оуксли – Килбърн отвърна със също толкова учтиво кимване. – Сестра ви казва, че имала нещо да ви каже.

– Какво има, Фийби? – Антъни се пресегна за чаша шампанско в момента, когато един лакей в ливрея минаваше покрай него с поднос.

Фийби трябваше да измисли бързо някаква забележка, която да звучи правдоподобно.

– Исках да знам дали смяташ да ходиш на бала с маски у семейство Брантли в четвъртък. Мама и татко няма да ходят, нито пък Мередит.

– А на теб ти трябва компания? – Антъни се подсмихна, готов да ѝ угоди. – Знам колко много обичаш балове с маски. Добре тогава. Ще се отбия да те взема в девет часа. Но няма да мога да остана дълго. Имам други планове за вечерта. Все пак ти не се безпокой, ще се уговоря със семейство Мортънстоун да те върнат с тяхната карета. Вие ще присъствате ли, Килбърн?

– Не бях го планирал – призна Килбърн. – Не обичам маскарадите. Мен ако питате, това размотаване насам-натам в маски и костюми въобще не ми допада.

Никой не те пита, с отвращение помисли Фийби.

– Но ако лейди Фийби смята да отиде – великодушно продължи Килбърн, – съм готов да направя едно изключение.

– Няма нужда да си губите времето заради мен, милорд – побърза да каже Фийби.

– За мен ще е удоволствие – Килбърн лекичко се поклони. – В края на краищата ние, джентълмените, трябва да угаждаме на приумиците на нашите дами. Нали така, Оуксли?

– Зависи какви са приумиците – рече Антъни и понечи да се усмихне на Фийби, но точно тогава погледът му попадна на стълбището, което се спускаше от галерията към балната зала. Усмивката му моментално се изпари.

– Проклет да съм – сините му очи станаха студени като лед. – Значи слухът бил верен. Уайлд е в града.

Фийби окаменя. Погледът ѝ литна към застланите с червени пътеки стълби. Гейбриъл бе тук.

Тя едва си поемаше дъх. Със сигурност няма да я познае. Не бе възможно да е успял да я види ясно на лунната светлина онази нощ в Съсекс. А и нямаше как да открие името ѝ.

И все пак той беше тук. Точно тук, на същия бал, на който присъстваше и тя. Трябва да е съвпадение. В същото време, дълбоко в себе си тя

знаеше, че това не може да е съвпадение.

Тя гледаше с вълнение как той слиза по стълбите и се смесва с тълпата. В него имаше някаква опасна арогантност. Стомахът ѝ се бе свил на топка от притеснение. Може би не трябваше да яде толкова много пирожки с раци, помисли си тя.

Гейбриъл бе облечен от глава до пети в черно, с изключение на бялата му връзка и набраната бяла риза, които подсилваха контраста. Наситеното черно му отиваше. То подчертаваше свирепите му орлови черти и хищническата грациозност на движенията му. Абаносовата му коса блестеше под светлината на огромните полилеи.

В този момент Гейбриъл погледна през препълнената с елегантно облечени хора зала и улови погледа ѝ.

Той знаеше коя е.

Дъхът на Фийби секна. Единствената причина, поради която Гейбриъл може да е дошъл тук тази вечер бе, че е решил да приеме задачата ѝ.

Тя бе открила своя странстващ рицар.

Но със сигурност имаше няколко проблема. Съдейки по скорошното ѝ пременение с него, тя бе принудена да заключи, че доспехите на Гейбриъл се нуждаят от сериозно излъскване, да не говорим пък за маниерите и обноските му.

Но при огромното облекчение, което изпита, щом го видя, Фийби бе готова да пренебрегне подобни незначителни подробности. Странстващите рицари са изключителна рядкост в наши дни. Тя трябваше да работи с онова, с което разполага.

6

– Я го вижте – изрѣмжа Антъни. – Човек би казал, че е наследил титлата си по рождение, а не по някаква нелепа случайност.

– Определено изглежда много самоуверен с новото си положение – съгласи се Килбърн. Той очевидно почти не се интересуваше от ново-дошлия. – Какво знаете за него?

– Не много – кратко отвърна Антъни. Той хвърли един предупредителен поглед към Фийби. – Просто съм изненадан да го видя тук, това е всичко. Не мислех, че ще си позволи да се появи в обществото.

– Той наскоро получи знатна титла – отбеляза Килбърн, като сви рамене. – Това го прави желан и ценен за някои домакини.

Антъни присви очи.

– Само една причина може да го кара да се промъква из балните зали този сезон. Тръгнал е на лов за богатство.

Въпреки тревогата си Фийби погледна сърдито Антъни.

– Откъде си толкова сигурен? Доколкото разбирам, никой не знае много за Уайлд.

Антъни стисна устни. Явно искаше да спори още по въпроса, но не можеше да си го позволи пред Килбърн. Събитията отпреди осем години бяха мрачна семейна тайна.

– Лейди Фийби има право – рече Килбърн. – Никой не знае много за Уайлд. Разбрах, че бил извън страната години наред.

– И аз така разбрах – измърмори Антъни. – По дяволите, май идва насам.

Фийби за миг затвори очи и си повя бързо-бързо с китайското си ветрило. За пръв път в живота си се чувстваше замаяна от лекомислие. Той я бе открил. Като храбър и дързък рицар от старинна легенда, той бе тръгнал да я търси и я бе открил.

Налагаше се да преразгледа преценката си за рицарските му умения, каза си Фийби щастливо. Може би е по-добър в тия неща, отколкото бе помислила след събитията в Съсекс. Все пак е успял да я открие тук, в Лондон, и то с помощта на много малко следи.

– Ако ме извините, ще отида да поговоря с Карстърс – каза Килбърн. Той се наведе над ръката на Фийби. – Ще очаквам с нетърпение да ви видя в четвъртък вечер, скъпа. Какъв ще бъде костюмът ви?

– Без съмнение нещо средновековно – сухо отвърна Антъни.

Килбърн направи гримаса, когато пусна ръката на Фийби.

– Без съмнение – той се извърна на пета и се отдалечи в тълпата.

– Дявол го взел този човек. Винаги е бил дяволски безсрамен – измърмори Антъни под носа си.

– Аз не бих го нарекла точно безсрамен – Фийби гледаше замислено как Килбърн се отдалечава. – Но наистина се държи ужасно надуто, не мислиш ли? Тръпки ме побиват, като си помисля какво би било всяка сутрин до края на живота си човек да го гледа пред себе си на масата за закуска.

– Не се дръж като глупачка. Килбърн си е чудесен човек. Говорех за Уайлд.

– О!

– По дяволите, той настина се приближава към нас. Какво безочие! Аз ще се разправам с него, Фийби. Иди и намери Мередит. Ако разбере, че и той присъства в залата, ужасно ще се разстрои.

– Въобще не мога да разбера за какво е цялата суетня – рече Фийби. – Освен това вече е прекалено късно да ме отпрашаш. Той е почти при нас.

– Нямам намерение да те представям – мрачно заяви Антъни.

В този момент Гейбриъл се спря пред Фийби и брат ѝ. Без да обръща внимание на Антъни, той погледна плячката си с явно предизвикателство в блестящите си очи.

– Добър вечер, лейди Фийби. Наистина удоволствието да ви видя отново е огромно.

Така, дотук с очакването да я представя старият му враг, помисли си Фийби. Трябваше да признае на Гейбриъл, че много добре умее да се държи дръзко.

– Добър вечер, милорд – каза тя. С ъгълчето на окото си виждаше как у брат ѝ се надига истинска буря. Тя се усмихна сияйно. – Антъни, май забравих да ти спомена, че с негова светлост вече се познаваме.

– Бих искал да знам къде и кога сте се запознали – Антъни гледаше хладно Гейбриъл.

– Това се случи в къщата на Еймсбъри в провинцията, нали, милорд? – Фийби погледна Гейбриъл право в искрящите очи. – Антъни, нали помниш, че прекарах една седмица извън града?

– Точно така – изсъска Антъни. – И наистина си пропуснала да ми споменеш, че там си се запознала с Уайлд.

– Но там имаше толкова много хора – промълви Фийби. Тя виждаше жестокото удоволствие, изписано по лицето на Гейбриъл. Явно

много се забавляваше. Трябваше да го отдалечи от Антъни, преди да се е стигнало до кръвопролитие, – Предполагам, желаете да ме поканите на танц, нали, милорд?

– Фийби! – Антъни беше шокиран, въпреки напрегнатата ситуация. Дамите никога, при никакви обстоятелства не биваше да канят господата на танц.

– Не се безпокойте, Оуксли – Гейбриъл хвана Фийби под ръка. – Сестра ви и аз се опознахме много добре у Еймсбъри. Може би заради това, че прекарах последните осем години в изгнание далеч от обществото, или пък просто такава ми е природата. Но каквато и да е причината, намирам, че ни най-малко не съм шокиран от онова, което някои мъже биха нарекли лекомислено поведение у една жена.

– Как смеее да намеквате, че сестра ми е лекомислена? – изръмжа Антъни.

– Е, със сигурност не обмисля много постъпките си – Гейбриъл поведе Фийби към дансинга още преди Антъни да успее да измисли някакъв приемлив начин да му попречи.

Фийби едва не се разсмя на глас, като видя изражението на брат си. Но точно тогава чу първите звуци на валс и моментално се отрезви. Погледна тревожно Гейбриъл, като се чудеше как ли ще се почувства, ако го видят да танцува с нея. Чудеше се дали му е хрумнало, че тя може да го постави в неудобно положение.

– Може би е по-добре да се задоволим с един тих разговор, милорд – предложи Фийби, тъй като донякъде се чувстваше виновна, че го е принудила да приеме танц с нея.

– И до тихия разговор ще стигнем – обеща Гейбриъл. – Но първо възнамерявам да изтанцувам този валс.

– Но, милорд...

Той я погледна с разбиране.

– Не се бойте, Фийби. Можете да разчитате, че ще ви хвана, ако изгубите равновесие.

Изпълниха я невероятно облекчение и радост, когато разбра, че на Гейбриъл въобще не му пука как изглежда на дансинга.

Гейбриъл я понесе в шеметна дъга. Ако не я държеше толкова здраво, още на първата стъпка тя щеше да падне. Но така пантофките ѝ едва докосваха пода. Копринените дипли на оранжево-зелената ѝ рокля се развяваха около нея.

Ослепителните светлини на полилеите се завъртяха над главата ѝ, докато тя се носеше в прегръдките на Гейбриъл. Около себе си Фийби

виждаше само замъглена разноцветна ивица. Съмтно осъзнаваше, че това всъщност са пастелните рокли на другите дами, които се преливаха като дъга около нея.

Сърцето ѝ пееше от удоволствие. Не помнеше някога през живота си да се е чувствала така.

Дори и Нийл никога не бе танцувал така с нея. Нейният благороден Ланселот винаги се бе старал да подбира бавно, умерено темпо, за да се чувства тя в безопасност. А нямаше нищо безопасно в начина, по който танцуваше Гейбриъл. Въпреки това той сякаш много добре усещаше кога тя ще загуби равновесие. Когато левият ѝ крак поддадеше, той я хващаше по-здраво и я понасяше в следващото завъртане, Фийби имаше чувството, че лети.

Когато музиката се засили в последно кресчендо, тя бе останала без дъх. Единственото сигурно нещо, за което да се държи в този въртящ се, хаотичен свят, бе Гейбриъл. Вместо просто да подпира пръстите си на раменете му, тя се бе вкопчила в него. А здравата му прегръдка я караше да се чувства в безопасност дори и в най-зашеметяващите завъртания.

Съмтно разбра, че музиката е спряла, но сетивата ѝ все още се въртяха лудо и неуправляемо. Тя се държеше здраво за Гейбриъл, докато той я извеждаше от дансинга.

– Милорд, това бе наистина прекрасно – успя да промълви тя.

– Това е само началото – тихо отвърна той.

Миг по-късно тя почувства хладния нощен въздух на лицето си. Разбра, че той я е довел близо до редицата френски прозорци по края на балната зала.

Без да каже дума, той я хвана за ръка и я изведе навън.

– Сега ще проведем тихия си разговор, лейди Фийби – той я притегли в по-дълбоките сенки на градината.

Фийби все още едва си поемаше дъх, но знаеше, че това вече не се дължи на вълнението от танца. Почти не можеше да повярва, че Гейбриъл я е открил.

– Трябва да ви призная, че съм във възторг от детективските ви умения, милорд – Фийби го погледна. – Как разбрахте коя съм? Кълна се, че не ви бях подсказала с нищо.

Той се спря в плътната сянка на един жив плет и се обърна с лице към нея.

– Открих ви с помощта на същата техника, която сте използвали, за да разберете, че аз съм авторът на Мисията. Свързах се с адвоката си.

Тя почувства, че се изчервява. Какъв лош късмет, че бе принудена да го излъже за това, мислеше тя. Но наистина нямаше избор. Просто не можеше по никакъв начин да му каже истината.

– Колко хитро от ваша страна!

– Беше необходимо – отвърна той. – Между нас има неприключена работа. Онази нощ, ако си спомняте, вие много бързахте да ме напуснете.

Фийби гледаше съсредоточено диплите на връзката му.

– Надявам се да ми простите, милорд. Тогава бях малко разстроена. Приключението не потръгна, както бях планирала.

– Това ми го показахте съвсем ясно. Очевидно нито приключението, нито моя милост оправдахме очакванията ви.

– Ами, да си кажа честно, така беше.

– Може би сте имали прекалено високи изисквания.

– Може би – толкова й се искаше да може да види очите и изражението на лицето му. Гласът му не й подсказваше с нищо в какво настроение е той, но тя усещаше неговото мрачно напрежение. Сякаш се приготвяше за битка. – А може би не. Може ли да попитам защо сте си направили труда да ме откриете?

– Бих предположил, че сама ще отгатнете отговора. Трябва да ви върна нещо.

Фийби ахна от изненада.

– Открили сте Рицаря и магьосника?

– Казах ви, че ще ви го върна.

– Да, знам, но въобще не вярвах, че ще успеете да го сторите.

– Огромната ви вяра в рицарските ми умения е наистина вдъхновяваща.

Тя не обърна внимание на саркастичната забележка.

– Милорд, толкова съм развълнувана. Как открихте разбойника? Как го принудихте да ви върне ръкописа? – Фийби примигна, когато й хрумна нещо друго. – Нали не се е наложило да го застреляте?

– Не. Господин Неш и синът му бяха готови да ми съдействат.

Фийби зяпна от изненада.

– Господин Неш? Нима той е откраднал ръкописа от нас?

– Изглежда не е могъл да се примири, че ще се раздели с него. А същевременно се е нуждаел от пари. Затова двамата със сина му са скроили този план, така че да получат и парите, и ръкописа. Любящият и гризлив син Еган изигра ролята на разбойника.

– Мили боже! – Фийби се намръщи. – Всъщност планът е бил

много хитър и наистина разбирам дилемата на господин Неш. Сигурно му е било много тежко да продаде ръкописа. Как открихте истината?

– Стори ми се, че е прекалено невероятно съвпадение да ни оберат само на десет минути път от къщата на господин Неш. Разбойникът не прояви особен интерес към портфейлите ни, но много се впечатли от кутията с ръкописа.

– Така беше – очите на Фийби се разшириха. – Значи сте знаели кой е разбойникът, когато ни нападна?

– Подозирах това-онова.

– О, колко умно от ваша страна! – Фийби бе наистина впечатлена. – Нищо чудно, че не оказахте съпротива. Знаел сте точно къде да идете, за да си приберете ръкописа. Милорд, искам да си взема назад думите... ужасните неща, които ви наговорих.

– Наистина си отдъхнах, че вече не ме смятате за пълен провал в рицарството.

Фийби разбра, че е наранила гордостта му. Докосна рамото му, като с този малък жест искаше да изрази искреното си съжаление.

– Уверявам ви, наистина не съм ви смятала за пълен провал.

– Струва ми се, че ме нарекохте страхливец.

– Е, да, понякога езикът ми наистина е много хаплив. Надявам се ще ми простите?

– Защо не? – тонът на Гейбриъл бе доста сух. – Предполагам, че дамите, които изпращат рицарите на мисии, имат правото да са с високи изисквания.

Фийби се усмихна.

– А аз предполагам, че рицари, които ще заложат живота си, имат право да бъдат доста темпераментни.

– Поне за едно нещо сме на едно мнение – Гейбриъл се приближи към нея и хвана брадичката ѝ с облечената си в ръкавица ръка. Мускулестото му бедро се докосна до копринените поли на роклята ѝ.

Фийби потръпна. Докосването му отново възпламени всички чувства от онази нощ на пътя, когато я бе прегърнал. Никога в живота си не се бе чувствала толкова близо до мъж. В неговата властна мъжественост имаше нещо опасно, внезапно осъзна тя. Но то също така неудържимо я привличаше.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои.

– Милорд – рече тя, – трябва да ви попитам дали сте дошли тук тази вечер, защото сте решили да ми помогнете в търсенето ми?

– Мисля, че знаете отговора.

Фийби вдигна поглед към него, още по-развълнувана.

– Значи отговорът е да? Ще ми помогнете да открия пирата-убиец, който е откраднал „Дамата в кулата“?

Устните на Гейбриъл се извиха в лека усмивка.

– Бъдете спокойна, лейди Фийби. Ще знаете кой е собственикът на вашата книга още преди сезонът да е приключил.

– Знаех си! – в огромната си радост тя обви ръце около врата на Гейбриъл. – Знаех си, че няма да устоите на изкушението да се заемете с подобна дръзка мисия. Не знам как да ви благодаря, милорд – тя се изправи на пръсти и докосна с устни бузата му. После веднага отстъпи назад. Почувства как кръвта нахлува в страните ѝ, когато осъзна какво е сторил.

Гейбриъл присви очи. За миг той докосна бузата си.

– Това е добре за начало. Но трябва да ви предупредя, че напоследък, когато се наемам да свърша някоя мисия, искам да съм сигурен, че ще получа подобавашо възнаграждение за усилията си.

– Разбирам. Казахте, че ще искате да ви се плати за услугите – Фийби изправи рамене. – Готова съм да ви платя.

– Наистина ли?

– Стига да е във възможностите ми – побърза да добави Фийби.

– Определено ще е във възможностите ви.

Фийби се опитваше да прочете мислите му по неразгадаемото му изражение.

– Каква е цената ви, сър?

– Все още я изчислявам.

– Разбирам – Фийби не знаеше как да приеме този отговор. Тя прочисти гърло внимателно. – Самата аз никога не съм била добра в изчисленията и подобните неща.

– А аз съм много, наистина много добър в тях – увери я тихо той.

– О, добре, значи трябва да ме уведомите, веднага щом решите каква ще е сумата. Междувременно, ще ви дам някои предварителни упътвания.

Гейбриъл я погледна въпросително.

– Упътвания?

– Да, разбира се. Мисията ви е много сериозна и искам да действате внимателно, и най-вече – дискретно – Фийби отстъпи още една крачка и започна да се разхожда напред-назад пред него. Тя се намръщи замислено. – Първо, трябва да действаме в пълна тайна.

– В пълна тайна – Гейбриъл се позамисли върху това. – Защо?

– Не ставайте смешен. Необходимо е да сме потайни, защото иначе ще рискуваме да предупредим онзи, когото преследваме, че сме по следите му.

– Аха.

Фийби вдигна ръка и започна да брои на пръсти.

– Потайността е основно изискване. Първо, никой не бива да знае, че работим заедно по тази задача – тя вдигна следващия пръст. – Второто изискване е да ме държите в течение относно напредъка ви.

Гейбриъл вдигна вежди.

– Желаете редовно да ви докладвам?

– Да. Така ще съм в състояние да направлявам и координирам работата ви. Искам да съм сигурна, че ще изчерпите всички вероятности за търсене.

– Значи ми нямате доверие, че ще се сетя за тези вероятности сам? – попита Гейбриъл.

– Не, разбира се, че не е така. Но вие сте били във от обществото цели осем години, милорд. Има много неща, които не знаете. Ще съм в състояние да ви дам много ценна информация за различни колекционери на книги и книжари. Вие, от своя страна, ще можете да приложите тази информация на практика в разследването си.

– Фийби, съгласих се на тази мисия, но по-добре от самото начало да разберете, че не съм някой глупав полицаи, на когото можете да давате нареждания както и когато ви скимне.

Тя се спря на място и го дари с успокоителна усмивка.

– Съвсем наясно съм, че не сте полицаи, милорд. Този проблем е далеч над възможностите на всеки полицаи. Вие сте рицар. Моят странстващ рицар. В съвсем буквален смисъл вие ще работите за мен, милорд. Разбирате това, нали?

– Започвам да разбирам как си представяте нашето партньорство. Но не смятам, че имате правилна представа за начините на действие на странстващите рицари.

Тя го погледна изненадано.

– Какво имате предвид, милорд?

– Всеизвестно е, че странстващите рицари изпълняват мисиите си, както сами решат – Гейбриъл бавно свали ръкавиците си. Очите му блестяха в мрака, когато той се надвеси над нея. – Не ме разбирайте погрешно. Те са щастливи да служат на дамите си, но действат както им харесва.

Тя се намръщи.

– Дори и така да е, моите съвети ще са ви крайно необходими, милорд. Не само че мога да ви дам полезна информация, но мога да ви осигуря и поканите, от които се нуждаете.

– Хм. По този въпрос не мога да споря с вас – съгласи се Гейбриъл. – С вашите връзки можете да ми осигурите покани за същите приеми и соарета, на които ще присъствате и вие.

– Точно така – тя му се усмихна с одобрение. – А ще видите, че ще съм ви полезна и по други начини. Разбирате ли, милорд, в това издирване трябва да работим в тясно сътрудничество. Не искам да прозвучи нахално, че го повтарям, но все пак търсенето на моята книга е моя идея. Ето защо логично е аз да го ръководя.

Гейбриъл хвана лицето ѝ в ръцете си.

– Нещо ми подсказва, че логиката няма нищо общо с цялата тази история.

Той наведе глава.

Очите на Фийби се разшириха.

– Милорд, какво правите?

– Смятам да ви целуна.

– Въобще не съм сигурна, че това е добра идея – Фийби усещаше как пулсът ѝ бие лудо. В главата ѝ проблеснаха спомените от предишната му неочаквана целувка. – Мисля, че странстващите рицари би трябвало да се възхищават на дамите си от разстояние.

– Точно в това грешите – устните на Гейбриъл се докоснаха до нейните мъчително бавно. – Странстващите рицари са правели всичко възможно да се приближат колкото може повече до своите дами.

– Въпреки това, много по-добре ще е да... – Останалата част от протеста на Фийби бе заглушена, тъй като устните на Гейбриъл се притиснаха към нейните. Тя се вкопчи в раменете му, окаменяла от невероятно силните чувства, които я заливаха.

Първия път, когато я целуна, той бе с ръкавици. Тази нощ неочаквано грапавите му ръце, които галеха кожата ѝ, я стреснаха донякъде. Това не са ръцете на джентълмен, помисли си тя. Божичко, това са ръцете на воин.

Целувката на Гейбриъл бързо се превърна в нещо много повече от нежно докосване. Устните му се притискаха към нейните яростно и властно, Фийби почувства, че реагира с невероятна готовност, която безкрайно я изненада. Тя тихо простена. Ветрилото падна от ръката ѝ, когато обви с ръце врата му.

Сега бе дори по-замаяна и бездиханна, отколкото когато танцуваше

с него. Гейбриъл сякаш я поглъщаше, като едновременно събуждаше някакъв пронизващ глад в тялото ѝ. Устните му пълзяха по нейните, търсейки отговор, равностоеен на неговите чувства. Фийби се поколеба, без да е сигурна как да се справи с все още непознатата и всепоглъщаща чувственост, която той разпалваше у нея.

Тогава почувства мазолестия палец на Гейбриъл на ъгълчето на устата си. Тя разбра, че той се опитва да я накара да разтвори устни. Без да знае защо, тя се подчини. В миг езикът му бе между меките ѝ топли устни, а той простена дрезгаво от удоволствие.

И преди, на няколко пъти, Фийби бе целувана от някой по-настойчив ухажор. Прегръдките, които често бяха откраднати мигове в градините извън препълнените бални зали, точно както сега, най-общо казано бяха припчени и съвсем безинтересни. Изпълвах я не с друго, а с желание да се върне отново в балната зала. Нийл Бакстър също я бе целувал един-два пъти, но никога по този начин. Целувките на Нийл бяха благопристойни и учтиви и Фийби никога не бе желала нещо повече от онова, което той ѝ предлагаше.

Но с Гейбриъл тя разбра, че изпитва не друго, а страст. Истинска страст, за която се разказва в легендите, каза си тя възторжено. Това е, което винаги е чувствала, че я очаква някъде в бъдещето, с подходящия мъж.

Това бе крайно опасно.

Грубата длан на Гейбриъл леко се плъзна по голото ѝ рамо. Пръстът му се мушна под тъничкия ръкав на роклята ѝ и започна да го издърпва надолу по ръката ѝ.

Фийби успя да изплува от унеса на тази прегръдка. Но все още бе замаяна. Навлажни устни с връхчето на езика си, като се опитваше да си възвърне гласа.

– Милорд, наистина не мисля...

Ненадейно в мрака зад гърба на Гейбриъл нещо се раздвижи. Фийби изстина от ужас, когато чу как гласът на Антъни разцепи тъмнината.

– Разкарай мръсните си ръце от сестра ми, Уайлд! – извика Антъни.
– Как смееш да я докосваш?

Усмивката на Гейбриъл изглеждаше леденостудена, когато той бавно се извърна, за да застане лице в лице с Антъни.

– Струва ми се, че и преди сме разигравали тази сцена, Оуксли.

– И тя ще завърши по същия начин, както и преди – Антъни се спря на няколко крачки от него. Ръцете му бяха свити в юмруци от гняв.

– Не мисля – отвърна Гейбриъл някак прекалено тихо. – Този път

нещата са малко по-различни.

Фийби беше ужасена.

– Спрете, и двамата. Антъни, Гейбриъл и аз сме приятели. Няма да ти позволя да го обиждаш.

– Не бъди глупачка, Фийби – Антъни дори не я погледна. – Той е намислил да те използва. Можеш да си сигурна в това. Достатъчно добре го познавам, за да съм сигурен, че търси или пари, или отмъщение. А най-вероятно и двете.

Някъде от сенките се чу загриженият глас на Мередит.

– Антъни? Откри ли ги?

Миг по късно тя се появи иззад една редица чимширени фигури на животни. Когато зърна Гейбриъл, тя се закова на място, а изражението на прелестното ѝ лице издаваше колко е ужасена.

– Божичко! Значи е вярно. Вие сте се върнали!

Гейбриъл я погледна.

– Нима смятахте, че няма да се върна все някога?

– Молах се да не го сторите – едва прошепна Мередит.

Фийби все повече се ядосваше.

– Всичко това е едно ужасно недоразумение. Антъни, Мередит, настоявам да се държите учтиво с Гейбриъл.

Мередит я погледна.

– Антъни е прав, Фийби. Уайлд е тук само по една причина. Жадува за мъст.

– Не вярвам в това – обяви Фийби. В знак на протест тя пристъпи по-близо до Гейбриъл. Вдигна поглед към него и страшно се намръщи. – Няма да обсъждате какво се е случило преди осем години, нали?

– Никой от вас няма нужда да се тревожи излишно – рече Гейбриъл. Изглеждаше развеселен. – Нямам намерение да обсъждам една минала история – очите му проблеснаха, когато погледна Мередит в лицето. – Особено пък подобна глупава стара история.

Мередит ахна.

Антъни пристъпи заплашително напред.

– Опитвате се да обидите сестра ми, така ли, сър?

– Съвсем не – Гейбриъл се усмихна дръзко. – Просто коментирах внушителната добродетелност на лейди Траубридж. А по този въпрос мога с основание да говоря като познавач.

Фийби гледаше намръщено сестра си и брат си. Антъни изглеждаше направо бесен. Мередит просто си стоеше там, една ефирна, трагична фигура, сложила ръка на гърлото си.

На Фийби всичко това ѝ се стори наистина прекалено. Тя пристъпи пред Гейбриъл, като така застана между него и другите двама.

– Тази глупост няма да продължава. Чухте ли? Няма да търпя подобно нещо! Миналото си е минало.

– Стой настрана от тази история, Фийби – Антъни я гледаше заплашително. – Вече причини достатъчно неприятности.

Фийби вдигна брадичката си.

– Гейбриъл даде дума, че няма да клюкарства за случилото се преди осем години и това е напълно достатъчно. Отсега нататък вие ще се отнасяте към него като към всеки почтен член на обществото.

– Как ли пък не – изръмжа Антъни.

– Господи, това е истинска катастрофа – прошепна Мередит.

Гейбриъл се усмихна.

– Не се тревожете, лейди Фийби – той сложи ръкавиците си. – Няма нужда вие да ме защитавате от семейството си. Уверявам ви, че този път и сам мога да се погрижа за себе си.

С учтиво кимване, насочено само към нея, той се извърна и се отдалечи в мрака.

Топаз.

Гейбриъл се усмихна със странно задоволство, когато разтвори вестника. Най-сетне бе открил отговора на онзи въпрос, който го тормозеше от няколко дни. Очите на Фийби притежаваха топлия, златист цвят на изящен топаз.

Тя му напомняше за блестящите риби в лагуните на южните морета. Фийби бе същество с ярки цветове и искрящи оттенъци. Снощи светлината на полилеите, заблестяла в тъмните ѝ коси, бе накарала скрития в тях червен огън да запламти. Ярката ѝ рокля му напомняше за островните изгреви. А когато я бе взел в обятията си на дансинга, той съвсем осезаемо бе доловил чувствената възбуда, пламнала в него.

Сега я желаше повече от всякога, фактът, че е дъщеря на Кларингтън, ни най-малко не можеше да промени това. Но желанието му въобще не променяше положението, уверяваше се сам той. Би могъл да получи и жената, и търсеното отмъщение. Гейбриъл се опита да се съсредоточи върху вестника си. Тази сутрин в клуба му бе тихо. В този час повечето подобни заведения обикновено бяха спокойни. Почти всички техни членове все още спяха в леглата си, изтощени от късното лягане и огромните количества алкохол, които са поели през разгулната нощ. От осем години не бе стъпвал тук, но почти нищо не се бе променило. Точна тази липса на промени беше признакът, че клубът е наистина добър.

Погледът му пробяга по обявите за нови театрални представления, коне и къщи под наем. Поспря се малко върху списъка на гостите, посетили някакво соаре предната вечер, и си отбеляза мислено имената на присъствалите.

Необходимо бе да се ориентира в сложния и често опасен лабиринт на светския живот, и то колкото може по-бързо. Това много приличаше на заучаването на правилния път през коварните води в южните морета. И двете места изобилстваха пирати, акули и скрити подводни рифове.

За едно нещо Фийби беше права: положението ѝ в обществото щеше моментално да отвори важните врати. За да достигне целта си – отмъщението – той трябва да се движи из същите среди, в които се движеха и граф Кларингтън и семейството му.

Щом веднъж влезе зад тези важни врати, разсъждаваше Гейбриъл, титлата и богатството му ще му гарантират буквално неуязвима

позиция, от която ще може да проведе атаката си срещу клана Кларингтън.

– Уайлд! Значи синът ми е бил прав.

Върнали сте се. Гейбриъл бавно смъкна вестника си, като се опитваше да се пребори с вълната жестоко задоволство. Кларингтън бе тук. Битката започваше.

Той вдигна поглед с учтиво отегчение, сякаш това бе най-досадната работа на света. Погледът му срещна очите на стария му враг.

– Добър ден, милорд. Колко мило, че се отбихте, за да ме поздравите за завръщането ми в града.

– Да, нагъл както винаги – Кларингтън седна срещу Гейбриъл.

– Не бих искал да ви разочаровам.

Гейбриъл оглеждаше стария си враг с любопитство. Подобно на клуба, и граф Кларингтън почти не се бе променил през последните осем години. Въпреки че беше поне шейсетгодишен и бе понатрупал килограми, предимно около талията, той все още притежаваше онази надута арогантност, която Гейбриъл познаваше така добре.

Кларингтън бе роден и възпитан с титлата си. Беше попил пет поколения родова история и високо обществено положение още от люлката и бе твърдо решен да се подsigури, че и семейството му ще върви в неговите стъпки. Гейбриъл знаеше, че пътеводната цел в живота на Кларингтън е да се грижи никога нищо да не опетни титлата.

Физически Кларингтън бе внушителна фигура. Беше висок почти колкото Гейбриъл. Орловият му нос доминираше сред чертите на лицето му, които изразяваха непоклатима решителност и гордост. Пронизващият му син поглед бе изпълнен с острата пронизателност, характерна за цялото семейство. А сега, докато гледаше яростно Гейбриъл, очите му бяха изпълнени и с бездънно неодобрение.

– Струва ми се, че не сте се постарали по някакъв начин да подобрите положението си, докато сте били извън страната – рече Кларингтън.

– О, защо ми е да го подобрявам? Толкова по-лесно е да избягам с някоя богата наследница.

– Значи такава е играта ви – Кларингтън изглеждаше мрачно доволен, че най-лошите му опасения са потвърдени. – И Антъни така каза. Видял е как снощи направо завличате дъщеря ми в градината.

– Не е точно казано, да съм я „завлякъл“ в градината – Гейбриъл се усмихна за кратко. – Тя дойде с доста голяма готовност, доколкото си спомням.

– Вие, сър, подло сте се възползвали от малко импулсивния й характер!

– Малко импулсивен? Не съм сигурен, че бих характеризирал Фийби просто като малко импулсивна. Бих казал, че има дарбата да проявява пълно безразсъдство.

Погледът на Кларингтън се бе превърнал в чист лед, а бакенбардите му помръдваха.

– Вижте какво, Уайлд, не мислете, че ще си кротувам и ще ви остава да избягате с моята Фийби. Няма да ви се размине, както и предния път, когато се опитахте да откънете по-голямата ми дъщеря.

– Може би този път не искам да избягам с Фийби. В края на краищата, ако се ожена за нея, ще съм обвързан до края на живота си, нали? Не искам да ви обидя, сър, но досегашните ми впечатления от по-малката ви дъщеря ме убеждават, че от нея едва ли би излязла най-сговорчивата и покорна съпруга.

Кларингтън кипеше от гняв.

– Как смеете да правите толкова лични забележки?

– Всъщност – продължи Гейбриъл замислено, – смятам, че с пълно основание мога да твърдя, че лейди Фийби ще е прекалено солена хапка за всеки мъж. Не, въобще не съм сигурен, че искам да се нагърбя със задачата да се ожена за нея. Но пък кой знае какво ще мисля по въпроса, след като имам възможност да се запозная с условията по-отблизо?

– Дявол ви взел, Уайлд! Какво сте си наумили?

– Сигурен съм, че ще проявите разбиране, ако ви съобщя, че нямам никакво намерение да обсъждам плановете си за бъдещето точно с вас.

– За бога, наумили сте си някакъв подъл план – гневът караше гъстите вежди на Кларингтън да подскачат нагоре-надолу. – Предупреждавам ви, няма да успеете да се докопате до моята Фийби и наследството й.

– Защо сте толкова враждебно настроен, Кларингтън? Трябва да признаете, че този път съм много по-приемлив улов.

– Ха, как ли пък не. Може и да имате титла, но заедно с нея не сте получили и едно лени, нали? Знам със сигурност, че към титлата Уайлд не е останало никакво богатство, нито пък някаква собственост. Проверил съм това.

– Колко предвидливо от ваша страна, Кларингтън. Но пък вие винаги сте си били благоразумен човек. Сигурно сте се досещали, че някой ден отново ще ме видите наоколо.

С гълчето на окоото си Гейбриъл забеляза как точно в този момент

синът на графа влиза през вратата на клуба. Антъни огледа почти празната стая, забеляза баща си и Гейбриъл и забърза към тях. Изглеждаше не по-малко ядосан от предната вечер.

– Виждам, че сте го открили, сър – Антъни се отпусна в един стол до баща си. – Успяхте ли да го попитате какво си въобразява, като се навърта около Фийби?

– Знам много добре какво си е наумил – очите на Кларингтън хвърляха искри от ярост. – Мисли си, че може да избяга с нея, точно както се опита да избяга с Мередит. Мисли си, че така ще се добере до наследството ѝ.

Антъни гледаше ядосано Гейбриъл.

– Откажи се, Уайлд. Иди да си търсиш някоя друга наивница. В обществото винаги се намира някоя и друга наследница, чийто баща е готов да изтъргува парите ѝ за титла.

– Ще го имам предвид – учтиво отвърна Гейбриъл. Той вдигна отново вестника си и се зачете.

– По дяволите, човече! Само парите ли искаш този път? – съдържано избоботи Кларингтън. – Да не би да искаш да се откупи? Това ли е?

– О, това е интересна идея – Гейбриъл не вдигна поглед от вестника си.

– Ако наистина е така, значи си дори по-достоеен за презрение, отколкото си мислех – изсъска Кларингтън. – Предния път поне бе прекалено горд, че да приемеш пари, за да стоиш настрана от едната ми дъщеря.

– В южните морета човек се научава да мисли практично.

– Ха! Практично, наистина! Действително си стигнал до дъното, Уайлд. Ти си позор за титлата си. Е, няма да си първото парвеню, на което ще платя, за да стои далеч от Фийби. Тя явно привлича всякакви негодници, и то от най-лошия тип. Колко искаш?

Гейбриъл вдигна поглед, моментално заинтригуван.

– На кого още си бил принуден да платиш, за да се махне, Кларингтън?

Антъни се намръщи.

– Мисля, че говорихме достатъчно по темата. Това е семеен въпрос и не те засяга.

Кларингтън изправи рамене.

– Синът ми е прав. Нямам намерение да обсъждам подобни неща с теб, сър.

– Да не би случайно да беше Нийл Бакстър? – тихо попита

Гейбриъл.

Вбесеното изражение на Кларингтън бе достатъчен отговор за Гейбриъл. Антъни изруга под носа си и се пресегна за една бутилка портвейн, която се намираще наблизо.

– Казах, че нямам намерение да обсъждам лични въпроси с теб – повтори Кларингтън с леден глас. – Кажете си цената, човече.

– Няма нужда да я казвам – Гейбриъл остави вестника, изправи се и взе пакетчето, което бе оставил на малката масичка близо до стола му. – Бъдете спокойни, Кларингтън, не притежавате достатъчно голямо състояние, за да ме купите този път. А сега и двамата трябва да ме извините. Имам среща.

– Спи се, Уайлд – Антъни бързо остави чашата си и се изправи. – Предупреждавам те, ако обидиш сестра ми, ще те предизвикам на дуел, както направих и предния път.

Гейбриъл се спря.

– О, но изходът може да е по-различен този път, Оуксли. Смятам, че вече съвсем не съм толкова милостив, колкото едно време.

Антъни стана тъмночервен от гняв. Гейбриъл знаеше, че този мъж си спомня добре срещата им призори преди осем години. Това беше първият дуел на виконта, но за Гейбриъл бе трети поред.

Воден от тогавашната си наивна представа за кавалерство, Гейбриъл вече бе успял да се забърка в още два дуела. И при двата случая бе защитавал името на някоя дама.

Бе успял да спечели и двата, без да се налага да убива противника си, но вече се чудеше докога ли ще има късмет. Също така бе започнал да се съмнява дали въобще някоя жена заслужава подобен риск. Никоя от замесените дами не изглеждаше да оценява усилията му в нейно име. В онази студена октомврийска утрин преди осем години Гейбриъл бе стигнал до извода, че вече достатъчно се е дуелирал заради честта на разни жени.

Антъни беше много решителен, но и той бе много нервен. Бе стрелял прекалено прибързано. Изстрелът му беше почти наслуки. И бе чиста случайност, а не резултат от добро прицелване, че куршумът удари рамото на Гейбриъл. И двамата мъже знаеха това.

Антъни също бе съвсем наясно, че единствената причина днес да е жив е, че Гейбриъл, след като бе уцелен от куршума, бе съдържал изстрела си. Кръвта, която напояваше бялата му риза, както и ужасените очи на Алтъни бяха убедили Гейбриъл, че три дуела са прекалено много.

Отвратен, той бе насочил пистолета си в небето и бе стрелял.

Честта бе удовлетворена и Гейбриъл бе взел решение. Никога повече нямаше да позволи на старомодните му представи за кавалерство да ръководят действията му. Нито една жена не заслужаваше подобна глупост.

Сега той се усмихна хладно на Антъни, като наблюдаваше как спомените преминават пред очите на виконта. Доволен, Гейбриъл се извърна и излезе от стаята, без да се обърне.

Той чувстваше как зад него Кларингтън и синът му са се втренили в гърба му, изпълнени от безсилна ярост.

Усещането бе много приятно. Отмъщението носело огромно удоволствие, помисли си Гейбриъл.

Лидия, лейди Кларингтън, остави чашата си с чай и погледна Фийби през чифт очила със златни рамки. Носеше очила само у дома, в елегантната градска къща на Кларингтън, както и когато играеше карти в дома на някоя от близките си приятелки. Но би предпочела да умре, отколкото да я видят на обществено място с очила.

Лейди Кларингтън бе всепризната красавица на младини. Златната ѝ коса сега бе избледняла до сребристо, а някога пищно заоблената ѝ фигура през годините бе понапълняла, но тя все още беше много привлекателна жена.

Фийби тайничко смяташе, че с очила майка ѝ изглежда очарователно майчински и някак невинно мила. Лорд Кларингтън очевидно страдаше от подобни илюзии, и то през всичките тридесет и шест години на брака им. Графът никога не бе крил привързаността си към своята съпруга. Доколкото Фийби можеше да прецени, баща ѝ все още бе в блажено неведение относно дълбините на страстта на Лидия към картите.

Доколкото лорд Кларингтън знаеше, неговата модерна графиня просто обичаше да изиграе по някоя ръка вист в дома на приятелките си. Зашеметяващите суми, които понякога печелеше, както и размера на някои от загубите ѝ, бяха тема, с която бе напълно незапознат.

– Не мислиш ли – каза Лидия с непоклатимия оптимизъм на закоравял картоиграч, – че докато е бил в южните морета, Уайлд може да се е сетил да понатрупа богатство?

– Не и доколкото мога да преценя, мамо – отвърна Фийби жизнерадостно. – Не бива да се заблуждаваш по този въпрос. Предполагам, че сега не е много по-богат, отколкото е бил, когато напусна Англия преди осем години.

– Жалко. Винаги съм харесвала Уайлд. В него има нещо много опасно привлекателно. Но съвсем не се заблуждавам, че щеше да е добър за Мередит, разбира се. Щеше да я изплаши до смърт. И естествено от моя гледна точка, щеше да е напълно безполезен зет.

– Да, както нямаше пари. Разбирам те, мамо. Изискванията ти към един зет винаги са били съвсем простички и ясни.

– Човек трябва да мисли практично по тези въпроси. Каква полза от зет без пукната пара?

Фийби прикри усмивката си, като се сети за успеха на книгата на Гейбриъл.

– Уайлд може и да не е съвсем безпаричен. Мисля, че получава известен доход от някакви инвестиции, които е направил наскоро.

– Ха! – лейди Кларингтън махна пренебрежително при идеята за оскъден доход. – Малък доход не е достатъчен. Трябва да се омъжиш за човек със солидно състояние, Фийби. Дори и да бях съгласна да направя едно изключение, баща ти е много твърд по въпроса. Трябва да сключиш достоен брак. Дължиш го на името на семейството си.

– Е, няма абсолютно никакъв смисъл да обсъждаме намеренията на Уайлд спрямо мен, мамо. Отсега мога да ти кажа, че той ни най-малко не се интересува от женитба.

Лидия я погледна изпитателно.

– Съвсем сигурна ли си в това?

– Съвсем сигурна. Вярно, че се запознахме в имението на Еймсбъри и открихме, че имаме общи интереси, но сме просто приятели. Нищо повече.

– В такъв случай опасявам се, че въпросът се свежда до Килбърн – замислено рече Лидия. – А можеше да е далеч по-зле. Той има прекрасна титла и прекрасно състояние.

Фийби реши да използва тази възможност да разубеди майка си от идеята за възможен брак.

– Със съжаление го казвам, мамо, но намирам Килбърн не само за надут, но и за голям педант.

– Какво значение има това? Баща ти също е надут и от него може да се учи всеки педант в града. Но с него си живеем чудесно.

– Да, знам – търпеливо рече Фийби, – но татко не е лишен от чувства. Той много те обича, както обича и трите си деца.

– О, разбира се, че е така. Въобще нямаше да се омъжа за него, ако не бе способен да изпитва топли чувства.

Фийби взе чая си.

– Опасявам се, че Килбърн не е способен на подобни топли чувства, мамо. Например съмнявам се, че той би одобрил мисълта да плаща случайните дългове на карти на тъща си.

Лидия моментално се разтревожи.

– Мислиш, че няма да иска да ми даде по някое заемче от време на време?

– Опасявам се, че няма да иска.

– О, небеса! Въобще не знаех, че е чак такъв педант!

– Наистина трябва да имаш това предвид, мамо.

– Точно така – Лидия сви устни. – От друга страна, баща ти го одобрява и без съмнение той е добра партия. Несъмнено е най-доброто, за което можем да се надяваме, особено сега, когато приближаваш двадесет и петте.

– Това ми е ясно, мамо. Но не мога да приема с възторг мисълта, да се омъжа за Килбърн.

– Е, баща ти пък я приема с голям възторг – лицето на Лидия се проясни. – А и съществува шансът, след известно време семеен живот, Килбърн да поомекне по въпроса за заемите. Можеш да го пообработиш, Фийби. Да го убедиш, че ти е необходима значителна издръжка, за да поддържаш доброто впечатление за себе си.

– И тогава да дойда при теб и да ти давам заеми от моята значителна издръжка? – Фийби въздъхна. – Не мисля, че нещата ще са толкова прости, мамо.

– Въпреки това не бива да губим надежда. Ще се научиш да командваш Килбърн. Да командваш ти се отдава чудесно, Фийби.

Фийби направи кисела физиономия.

– Благодаря, мамо. Снощи Уайлд намекна почти същото нещо.

– Е, не може да се отрече, че винаги си била доста своенравна и тази тенденция определено се засилва. При жените това често се случва, но по принцип те са безопасно омъжени още преди подобни лоши черти да се проявят.

– В такъв случай опасявам се, че за мен е прекалено късно – заяви Фийби, като се изправи. – Вече всички могат да видят колко склонна съм да командвам. А сега моля те да ме извиниш.

– Къде отиваш?

Фийби тръгна към вратата.

– В книжарницата на Хамънд. Господин Хамънд ми изпрати съобщение, в което казва, че разполага с няколко интересни нови книги.

Лидия нададе леко възклицание.

– Пак с твоите книги! Не мога да разбера какво толкова намираш в тези прашни стари книги, които колекционираш.

– Предполагам, страстта ми към тях прилича на твоята страст към картите, мамо.

– Важното при картите е – каза Лидия, – че човек винаги очаква с нетърпение следващата печеливша партия. А с книгите само хвърляш куп пари на вятъра.

Фийби се усмихна.

– Това зависи от гледната точка, мамо.

Съобщението не бе от господин Хамънд. Беше от Гейбриъл и той я канеше да се срещнат в книжарницата, Фийби бе получила бележката рано сутринта и веднага бе изпратила отговор, че ще бъде там точно в динадесет.

Пет минути преди точния час тя слезе от каретата си на Оксфорд стрийт. Остави прислужницата си да седи на слънце на пейката пред книжарницата и ентусиазирано влезе през вратата.

Гейбриъл вече бе там. Не я видя като влизаше, защото бе зает да разглежда едно старо, подвързано с кожа томче, което господин Хамънд благоговейно бе поставил пред него на тезгяха.

Фийби се поколеба за момент, а вниманието ѝ бе приковано от блясъка на светлината, нахлуваща през високите прозорци, върху абаносовата коса на Гейбриъл. Той бе облечен в тъмно, тясно сако, което подчертаваше ширината на раменете му и стегнатия му корем. Панталонът и красиво излъсканите му високи кожени ботуши очертаваха мускулестите му бедра.

По някаква причина самата Фийби се бе почувствала длъжна да прекара необикновено дълго време, заета с избора на собственото си облекло тази сутрин. Стигна дотам, че се спря на две-три рокли и не можеше да се реши коя да облече, а това бе много необичайно за нея. Но сега беше много доволна, че бе облякла новата си тиквено-жълта муселинена рокля и яркочервената наметка, която вървеше с нея. Бонето ѝ избобилстваше от тиквено-жълти и яркочервени дипли и цветя.

Сякаш усетил присъствието ѝ, Гейбриъл вдигна поглед и я видя. Устните му се разтегнаха в бавна усмивка, докато я оглеждаше в ярката ѝ рокля. Очите му изглеждаха много зелени в предобедната светлина, Фийби си пое дълбоко дъх и призна пред себе си, че точно затова прекара толкова време пред огледалото. Беше се надявала да види точно този

одобрителен поглед в очите на Гейбриъл.

Но в мига, в който я осени тази мисъл, тя се опита да я приглуши. Без да оставя и капка съмнение, преди осем години Гейбриъл съвсем категорично бе доказал, че по вкуса му са синеоките русокоси жени, които предпочитат пастелните тонове.

– Добро утро, лейди Фийби – Гейбриъл прекоси стаята, за да я поздрави. – Днес изглеждате сияеща и жизнерадостна.

– Благодаря, лорд Уайлд – Фийби бързичко се огледа около себе си и реши, че никой не може да дочуе разговора им. – Получих бележката ви.

– Виждам. Мислех, че ще бързате да си възвърнете Рицаря и магьосника.

– Носите ли я?

– Разбира се – Гейбриъл я поведе обратно към тезгяха, където един пакет с формата на ръкопис, опакован в кафява хартия, стоеше до томчето, което той бе разглеждал. – Ето доказателството за рицарските ми умения.

– Уайлд, това е прекрасно – Фийби взе пакета. – Не знам как да изразя колко впечатлена съм. Сигурна съм, че наистина много ще ми помогнете в разследването ми.

– Ще се постарая – Гейбриъл посочи разтворената книга на тезгяха и леко повиши гласа си. – Може би това ще ви заинтересува, лейди Фийби. Чудесен екземпляр от една история на Рим от шестнадесети век. Господин Хамънд казва, че наскоро я придобил от един колекционер в Нортамбърлнд.

Фийби веднага разбра, че Гейбриъл се опитва да осигури някаква достоверна причина да продължат да разговарят. На никой в книжарницата нямаше да му се стори странно, че разглеждат интересна стара книга. Тя веднага наведе глава, за да я огледа по-отблизо.

– Чудесна е – обяви Фийби на висок глас, като в същото време с ъгълчето на окоото си погледна господин Хамънд. – Виждам, че е на италиански, а не на латински. Прекрасни илюстрации!

– Предположих, че ще ви хареса – Гейбриъл отгърна една страница в книгата и известно време чете наум.

Фийби отново хвърли бърз поглед около себе си и се наведе по-близо, под претекст, че чете през рамото му.

– Близките ми са малко разстроени от всичко това, Уайлд.

– Забелязах – Гейбриъл прелисти на друга страница и се намръщи замислено, докато я разглеждаше.

– Те не знаят нищо за моето разследване, затова естествено предполагат, че двамата с вас сме се сприятелили по някакъв начин.

– Нещо повече от сприятеляване, лейди Фийби. Те се опасяват, че сме се привързали един към друг – Гейбриъл прегледа още една страница от текста.

Фийби се изчерви и отново се огледа в книжарницата. Сега господин Хамънд бе зает с друг клиент.

– Ами да, едва ли мога да им обясня истината. Никога няма да одобря моето търсене. Но искам да ви уверя, че няма нужда да се тревожите за техните неоснователни притеснения.

– Разбирам. Как по-точно смятате да ги уверите, че сме просто познати?

– Не се тревожете. Ще се справяме татко и останалите. Имам голям опит с подобни неща.

– Инат – рече Гейбриъл под носа си.

– Моля?

Гейбриъл посочи една дума на страницата пред него.

– Мисля, че на италиански това означава инат.

– О! – Фийби огледа думата. – Не, не мисля. Сигурна съм, че думата се превежда като „муле“.

– О, да, разбира се. Грешката е моя. Та какво казвахте? – учтиво попита Гейбриъл.

– Не бива да позволите подозренията на семейството ми да попречат на разследванията ви.

– Ще направя всичко по силите си, за да се издигна над техните дребнави пристрастия, мадам.

Фийби се усмихна одобрително.

– Отлично. Някои хора много лесно се обиждат или отстъпват пред доста тираничния характер на баща ми.

– О, нима?

– Той наистина е много мил, по свой си начин, нали разбирате.

– Не, не разбирам.

Фийби бе раздразнена.

– Предполагам, че личният ви опит с него отпреди осем години едва ли ви е оставил приятни спомени.

– Наистина не са приятни.

– Е, както казах, не трябва да му обръщате внимание. А сега, нека се залавяме за работа. Осигурих ви някои важни покани. Първата е за бала с маски у семейство Брантли, в четвъртък.

– Да разбирам ли, че ми се заповядва да отида?

Фийби се намръщи.

– Това е важна работа. Ще мога да ви представя на много хора и ще можете да започнете разследването си.

Гейбриъл наклони глава.

– Много добре, милейди. Вашето желание е заповед за мен.

– Точно в такъв дух ми харесва да действате. А сега имате ли да докладвате нещо?

Гейбриъл забарабани с пръсти по тезгяха.

– Нека помисля. Досега успях да си осигуря къща за сезона. Не беше лека задача, да ви кажа. Също така си наех малък персонал. Посетих шивашката фирма Уестънс, за да си поръчам нови дрехи, а и ходих до Хобис за обувки. Мисля, че това в общи линии изчерпва постиженията ми досега.

Фийби го погледна ядосано.

– Не говорех за подобни постижения.

– Трябва да се погрижа за тези подробности, за да мога да се движа в обществото, мадам. Сигурен съм, че сте наясно с това.

Фийби прехапа устни.

– Съвсем прав сте. Не бях се замислила за тази страна на нещата. Но тъй като сега насочихте вниманието ми към нея, налага се да ви задам един много личен въпрос.

Гейбриъл ѝ хвърли един кос поглед.

– Колко личен?

– Моля ви да не се обиждате – Фийби рискува още веднъж да се огледа, преди да се наведе съвсем близо към него. – Разполагате ли с достатъчно пари, за да си покривате разходите?

Гейбриъл тъкмо обръщаше още една страница, но се спря, щом чу думите ѝ.

– Това наистина е много личен въпрос.

Фийби почувства как лицето ѝ пламва от съжаление. Гейбриъл бе много горд мъж. Тя не искаше да го унижава. Въпреки това налагаше се да бъде твърда по този въпрос.

– Моля ви да не се притеснявате, милорд. Разбирам, че ви карам да се движите в най-изисканите среди, и то в разгара на сезона. И съм съвсем наясно, че за да сте в състояние да го направите, се нуждаете от пари. Тъй като аз бях тази, която ви помоли за помощ в това разследване, чувствам, че ще е най-честно аз да поема част от разходите ви.

– Но аз получавам доход от публикацията на Мисията – напомни ѝ

той.

Фийби махна с ръка.

– Съвсем ясно ми е, че доходите на един начинаещ автор ни най-малко не биха стигнали за финансирането на един сезон.

Гейбриъл държеше погледа си прикован в старата книга пред себе си.

– Мисля, че мога да се справя със собствените си финанси и без ваша помощ, мадам. Поне за времето, което ще ми е необходимо, за да изпълня задачата си.

– Сигурен ли сте?

– Съвсем сигурен. Ще се справя – Гейбриъл подпря лакътя си на тезгяха и се извърна, за да огледа Фийби с проникателен, преценяващ поглед. – А сега е мой ред да задам един личен въпрос, мадам. Колко силно обичахте Нийл Бакстър?

Фийби го зяпна изненадано. После погледът ѝ се плъзна встрани от Гейбриъл.

– Казах ви, че двамата бяхме приятели.

– Колко близки приятели?

– Не виждам какво значение има това сега.

– За мен има значение.

– Защо? – моментално попита тя. – Какво променя това? Нийл е мъртъв. Единственото нещо, което има някакво значение, е да открием убица.

– Навсякъде се разхождат ненаказани убийци.

– Но на този няма да му се размине – ръката на Фийби се стегна в малко юмруче върху тезгяха. – Трябва да го открия.

– Защо? – тихо попита Гейбриъл. – Защото сте обичали Бакстър толкова много, че не можете да намерите покой, докато не постигнете справедливост?

– Не – тъжно призна тя. – Трябва да го открия, защото Нийл бе убит по моя вина.

Гейбриъл се втренчи в нея, явно съвсем слисан.

– По ваша вина? Защо, за бога, казвате подобно нещо? Човекът е умрял в южните морета, на хиляди мили от Англия.

– Не разбирате ли? – Фийби го погледна натъжено. – Ако не бях аз, Нийл нямаше въобще да замине за южните морета. Той отиде там, за да си търси късмета, да забогатее и да се върне, за да поиска ръката ми. Аз съм виновна за онова, което се е случило.

– Божичко – измърмори Гейбриъл. – Ама че откачена идея.

– Не е откачена – изсъска Фийби, като едва успяваше да задържи гласа си тих.

– Това е откачено, идиотско и нелогично заключение.

Фийби усещаше стомаха си като буца лед. Огледа свирепото лице на Гейбриъл.

– Мислех, че поне вие, за разлика от всички останали, ще разберете мисията ми.

– Това е пълна глупост.

Фийби си пое дъх.

– Това означава ли, че в крайна сметка няма да ми помогнете?

– Не, за бога – през зъби отвърна Гейбриъл. – Ще ви помогна да откриете собственика на „Дамата в кулата“. А какво ще мислите за човека, след като го откриете, си е ваша работа.

– Този човек е пират и убиец. Със сигурност и вие ще искате да ми помогнете да го изправим пред съда.

– Не особено – Гейбриъл затвори книгата, която разглеждаше. – Още през онази нощ в Съсекс ви казах, че вече въобще не се интересувам от идеалистични принципи.

– Но се съгласихте да участвате в търсенето ми – отбеляза Фийби.

– Интересно ми е. Понякога се забавлявам от подобни загадки. Но не смятайте, че възнамерявам да ви помогна да накажете мъжа, който е убил любовника ви.

Фийби искаше да спори още, но в този момент една млада дама, облечена по последна мода и придружавана от прислужницата си, влезе в магазинчето. Тя отиде право до тезгяха и нетърпеливо изчака господин Хамънд да избърза към нея, за да я обслужи.

– Желая да закупя екземпляр от Мисията – властно заяви младата дама. – Всичките ми приятели са я чели, затова предполагам, че и аз трябва да я прочета.

– Мисля, че за нея ще трябва да идете в книжарницата на господин Лейси – измърмори господин Хамънд.

– Колко досадно – младата дама се обърна към Фийби и Гейбриъл, а господин Хамънд изчезна в задната стаичка. Тя погледна Гейбриъл с притворени клепачи. – Чели ли сте я, сър?

Гейбриъл леко се покашля. Изглеждаше странно объркан и смутен.

– Ъ-ъ, да. Да, чел съм я.

– Какво мислите за нея? – попита заинтригувано младата дама. – Наистина ли е толкова хубава, колкото разправят всички?

– Ами... – Гейбриъл погледна безпомощно към Фийби. Фийби

разбра, че това е първият път, когато въобще вижда Гейбриъл смутен и объркан. Той направо се бе изчервил. Тя се усмихна хладно на младата дама и се намеси в разговора им.

– Сигурна съм, че ще харесате Мисията – рече Фийби. – По мое мнение тя представлява съвсем нов вид роман. Изпълнена е с приключения и прояви на кавалерство, а освен това въобще не залага на свръхестествените елементи за по-голям ефект.

– Разбирам – младата дама все още не изглеждаше много убедена.

– Стилът е много впечатляващ – бързо продължи Фийби. – Романът извиква най-възвишени чувства. Много вълнуващо е разгледана темата за любовта. Ще останете много доволна от главния герой. Той е дори по-впечатляващ от героите на госпожа Радклиф².

Младата дама засия.

– По-впечатляващ от героите на госпожа Радклиф?

– Да, наистина. Уверявам ви, че няма да останете разочарована – Фийби се усмихна и се спря за момент, преди да добави последния щрих. – Знаете ли, Байрон е чел Мисията. Той я препоръчал на всичките си приятели.

Младата дама се ококори.

– Веднага ще отида в книжарницата на Лейси.

Фийби се усмихна доволно. Още една продажба за магазина на Лейси. Ако не се намираше наред стая, пълна с хора, тя щеше да потрие ръце със задоволство.

Може и да не бе наследила семейната дарба в математиката и инвестициите, но със сигурност можеше да познае кой роман сред цяла купчина ръкописи ще се окаже успешен.

Жалко, че близките ѝ никога не биха оценили точно нейния вариант на семейната дарба.

2. Ан Радклиф – много популярна писателка на готически романи от 18 в. – Б.пр.

8

...Тя представлява съвсем нов вид роман... въобще не залага на свръхестествените елементи за по-голям ефект... много вълнуващо е разгледана темата за любовта...

Думите на Фийби още звънтяха в главата на Гейбриъл, когато през същия следобед той влезе с решителни стъпки в книжарницата на Лейси. Това бяха много познати думи. Всъщност те бяха почти точните думи, които Лейси бе използвал в писмото си, за да изрази желанието си да публикува Мисията. Гейбриъл бе препрочел писмото няколко пъти и бе научил одобрителните изрази наизуст.

Откак този предиобед се раздели с Фийби в книжарницата на Хамънд, в съзнанието му непрекъснато бе назрявало едно подозрение. Първо то му се бе сторило прекалено нелепо, за да го допусне, но колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че всичко някак странно съвпада.

Ако това подозрение се окажеше вярно, то със сигурност щеше да обясни как Фийби е могла да знае толкова много за него още от самото начало. Щеше също така да означава, че дързостта на Фийби не знае граници.

Мъжът зад тезгяха в книжарницата го погледна и учтиво попита:

– Какво обичате?

– Къде е Лейси? – попита Гейбриъл без заобикалки. Вече веднъж се бе срещал с Лейси, малко след началото на сътрудничеството им. Тогава Гейбриъл бе дал да се разбере съвсем недвусмислено, че ще очаква от Лейси да уважава изискването му за анонимност.

Продавачът примигна и се покашля дискретно.

– Опасявам се, че господин Лейси е зает, милорд.

– Искаш да кажеш, че е пиан като бъчва?

– Разбира се, че не, сър. Той работи.

Гейбриъл чу шум от стаята точно зад тезгяха.

– Няма значение, сам ще го намеря.

Той заобиколи тезгяха, бутна вратата и пристъпи в стаята, където Лейси държеше печатарската си машина.

Миризмата на мастило и масло изпълваше въздуха. Масивната желязна преса бе замлъкнала. Лейси, пълен, плешив мъж с червендалесто лице, почти цялото обрасло с бакенбарди, седеше в ъгъла. В момента

разглеждаше някакъв топ хартия. Носеше кожена престилка върху изцапаните си с мастило дрехи. От единия ѝ джоб се подаваше бутилка джин.

– Лейси, има нещо, за което искам да поговорим – каза Гейбриъл, като затвори вратата.

– Какво има? – Лейси извърна глава и погледна ядосано Гейбриъл с воднистите си очи. – О, вие ли сте, милорд. Чакайте, вижте сега, ако сте дошли да се оплаквате, че не ви плащам достатъчно за последната ви книга, губите си времето. Казах ви, че партньорът ми е оставил всички подобни въпроси в ръцете на адвокат. Аз вече въобще не се тревожа за проклетите пари.

Гейбриъл се усмихна студено.

– Не ме интересуват парите, Лейси.

– Е, това вече е нещо – Лейси се изправи и измъкна бутилката от джоба на престилката си. Намръщи се на Гейбриъл и отпи една солидна глътка джин. – И представа си нямате колко много са авторите, които създават проблеми за парите.

– Онова, което ме интересува, е името на партньора ви.

Лейси се задави с глътката джин. Той припряно я преглътна и избухна в кашлица.

– Страхувам се, че не мога да ви го кажа, милорд. Анонимен е. Точно както вас.

– Трябва ми името, Лейси.

– Не, вижте, какво ви дава право да се месите в частния ми бизнес?

– Ако не ми дадете името на партньора си, ще се погрижа новият ми ръкопис, който вече е почти завършен, да отиде при друг издател.

Лейси го зяпна ужасено.

– Няма да сторите това, милорд. След всичко, което направихме за вас?

– Не искам да занеса Безразсъдно приключение на друго място, но ако ме принудите, ще го сторя.

Лейси се отпусна върху един дървен стол.

– Вие сте жесток човек, милорд.

– Аз съм предпазлив човек, Лейси. Обичам да съм наясно с кого си имам работа, особено като говорим за бизнес.

Лейси го погледна накриво и изтри носа си с опакото на мръсния си ръкав.

– Няма да ѝ кажете, че аз съм ви казал, нали? Тя много държи да пазя името ѝ в тайна. Семейството ѝ хич няма да хареса, ако разбере, че

се е замесила с търговия.

– Имайте ми вяра – мрачно рече Гейбриъл. – Мога да пазя тайна.

В четвъртък сутринта Гейбриъл седеше до бюрото си и работеше върху последните сцени на „Безразсъдно приключение“. Беше много доволен от историята. Само след няколко дни щеше да я предостави на издателя.

И тогава щеше да очаква писмото, с което ще я приемат или отхвърлят. Наистина беше много интересно какво ли ще каже партньорът на Лейси за ръкописа.

Когато новият му иконом, Шелтън, отвори вратата, Гейбриъл с нежелание вдигна поглед от работата си.

– Две дами желаят да ви видят, сър – Шелтън изглеждаше така, сякаш не одобрява посетителките, – Не пожелаха да ми съобщят имената си.

– Доведи ги, Шелтън – Гейбриъл остави перото и се изправи. Той се усмихна на себе си. Единствената жена, за която знаеше, че ще е достатъчно дръзка, за да посети един мъж, беше Фийби. Тя несъмнено искаше да му даде още инструкции, заповеди и предложения. Чудеше се кого ли е довела със себе си. Сигурно прислужницата си.

Усети как у него се надигна приятно нетърпение да я види, точно както и във вторник, когато имаха среща в книжарницата на Хамънд. Усещането бе определено много сладостранно. Внезапно го осени видението как правят любов с Фийби тук, в библиотеката му. И това е възможно, заключи той.

Ако малката глупачка бе достатъчно непредпазлива, че да рискува репутацията си, като идва направо при него, той пък нямаше никакви угризения да изложи репутацията ѝ на още по-голям риск.

В края на краищата тази дама беше родена наивница. Още от самото начало непрестанно бе градила само илюзии.

В този момент вратата се отвори отново и две елегантно облечени и плътно забулени дами се появиха на прага. Гейбриъл почувства остро бодване на разочарование. Въпреки, че не можеше да види лицата им, той веднага разбра, че нито една от тях не е Фийби.

Вече можеше да познае Фийби навсякъде, независимо дали е забулена или не. Не само лекото ѝ накуцване я отличаваше от другите. Имаше нещо в начина, по който държи главата си, нещо в яркоцветните ѝ рокли с висока талия, които очертаваха по характерен начин гърдите и

контурите на бедрата ѝ, което той винаги би познал.

Гейбриъл хвърли съжалителен поглед към зеленото кадифено канапе до камината. До тук с плановете му да прекара следващия час в усилие да прелъсти тази предизвикателна жена.

– Добро утро, дами – Гейбриъл се поклони, а двете посетителки седнаха пред писалището му. – Виждам, че във вашето семейство булото е на особена почит. Може би всички жени на име Кларингтън притежават някакво непризнато влечение към религията?

– Не ставайте смешен, Уайлд – лейди Кларингтън вдигна булото си, както бе с ръкавици, и го закачи върху елегантната си синя шапчица. – Интересувам се от религията не повече, отколкото вие.

Мередит също вдигна булото си и го закачи на модерното, украсено с цветя боне. Тя погледна Гейбриъл с укор в сините очи.

– Винаги сте имали много странно чувство за хумор, Уайлд.

– Благодаря, лейди Траубридж – Гейбриъл лекичко се поклони. – Винаги съм смятал, че някакво чувство за хумор е по-добро от липсата на такова.

Мередит примигна объркано.

– Никога не съм ви разбирала.

– Да, наясно съм с това – Гейбриъл седна и скръсти ръце на писалището си. – Ще продължим ли да си разменяме забавни шегички или ще бъдете така любезни да ми съобщите причината за това посещение?

– Бих казала, че причината за посещението ни е съвсем очевидна – каза Лидия и въздъхна. – Тук сме заради Фийби, разбира се. Мередит настояваше да дойдем.

Мередит хвърли към майка си един укоризнен поглед и после отново насочи вниманието си към Гейбриъл.

– Дойдохме, за да ви се помолим, Уайлд. Тук сме, за да се хвърлим в краката ви и да молим за милост. Не опропастявайте живота на Фийби!

– Ако приемем, че това е намерението ви, разбира се – измърмори Лидия. Тя огледа изпитателно библиотеката, като несъзнателно присви очи. – Сигурно не сте успели да забогатеете в южните морета, така ли е, или греша?

Гейбриъл я погледна с умишлено неприкрит интерес.

– Защо питате, лейди Кларингтън?

– Това би направило нещата толкова по-простички – каза Лидия. – Бихте могли да се ожените за Фийби и никой няма да има нищо против. Няма да се налага да се занимаваме с всички тези глупости.

– Мамо, моля те, опитай се да разбереш за какво става въпрос всъщност – съдържано я посъветва Мередит. – Негова светлост не е влюбен във Фийби. Той смята да я използва.

– Съмнявам се, че този план ще се осъществи – открито заяви Лидия. – Много трудно е да използваш Фийби, освен ако самата тя не желае да я използват. Тя е прекалено голям инат за подобно нещо.

По изящната брадичка на Мередит личеше, че е стиснала зъби. Тя скръсти ръце на скута си и се обърна към Гейбриъл.

– Сър, зная, че сте се сприятелили с Фийби, за да я използвате и чрез нея да накажете цялото ни семейство. Умолявам ви да помислите и за това, че тя няма нищо общо със случилото се преди осем години. Тогава тя беше само дете.

– Но през онази нощ вие ми казахте, че именно тя е измислила как да вържете чаршафите, за да се спуснете с тяхна помощ през прозореца – не устоя да й напомни Гейбриъл.

В прелестните очи на Мередит проблеснаха сълзи.

– Нима смятате да я накажете заради това? Тя нищо не разбираше. Мислеше си, че всичко е просто едно вълнуващо приключение. Тя непрекъснато четеше онези книги, които вие всеки път ми давахте, и съвсем по детски си въобразяваше, че сте някакъв съвременен рицар на Кръглата маса. Господи, дори ми се струва, че гледаше на вас като на самия крал Артур!

Лидия сякаш изведнъж се сети за нещо.

– Знаеш ли, Мередит, струва ми се, че в думите ти прозира още нещо. Като се замисля за онези дни, наистина вярвам, че точно тогава у Фийби се зароди този достоен за съжаление интерес към средновековните легенди и подобните истории. Да, сега вече всичко ми се струва пределно ясно – тя се намръщи на Гейбриъл. – За всичко сте виновен вие, Уайлд.

Гейбриъл я погледна удивено.

– Аз ли съм виновен?

– Да, разбира се – Лидия присви очи замислено. – Вие бяхте този, който я запали по тези глупости. Мен ако питате, вече направо сте й сипали живота.

– Чакайте, чакайте малко – на Гейбриъл му се струваше, че започва да губи ориентация в този разговор. – Не съм сторил нищо, с което да съсипя живота на Фийби. Поне все още не.

Мередит се ококори, слисана от намека в думите му.

– Напротив, виновен сте – настоя Лидия, без да обръща внимание

на скритата заплаха в думите му. – Тя така и не се омъжи, и то заради вас. Хвърлям вината затова, че все още е стара мома, изцяло върху вас.

– Върху мен? – Гейбриъл зяпаше Лидия и отчаяно се опитваше да вникне в откачената логика на думите ѝ. – Не, не можете да вините мен за това, че не сте успели да я омъжите.

– Напротив, мога. Интересът ѝ към тези средновековни глупости я направи прекалено придирчива, когато ставаше въпрос за ухажори. Никой от тях не можеше да се сравнява с рицарите в онези глупави истории, които тя непрекъснато четеше.

– Не, вижте какво... – започна Гейбриъл.

– Освен това – продължи Лидия, – тя винаги се оплакваше, че никой от ухажорите ѝ не споделя интереса ѝ към Средновековието. Освен онзи ужасен Нийл Бакстър, разбира се. Нали така, Мередит?

– Съвсем права си, мамо – мрачно се съгласи Мередит. – Но не мисля, че сме дошли да обсъждаме точно това с негова светлост. Има много по-належащи проблеми.

– Мили боже – намръщи се Лидия. – Не мога да си представя нещо по-належащо от това да омъжим Фийби за подходящ съпруг – тя погледна Гейбриъл много заговорнически. – Въпреки вредата, която сторихте, все още имаме големи надежди да хванем Килбърн, нали знаете?

– Така ли? – Гейбриъл бе много раздразнен от тази информация. Фийби въобще не бе споменала, че Килбърн се кани да ѝ направи предложение. И сега разбра, че тази мисъл въобще не му харесва.

Мередит се опита да спре майка си с поглед.

– Мамо, ако Уайлд съсипе репутацията на Фийби, никога за никого няма да я омъжим, най-малко пък за Килбърн.

– О, божичко – Лидия присви очи към Гейбриъл. – Вижте, нали не смятате наистина да съсипете дъщеря ми?

Мередит припряно извади дантелена кърпичка от чантичката си и попи с нея сълзите от очите си.

– Разбира се, че точно това смята да направи, мамо. Точно за това е цялата история. Така той смята да си отмъсти – тя отправи към Гейбриъл насълзен поглед. – Моля ви, откажете се от това, милорд!

– Защо да се откажа? – учтиво попита Гейбриъл.

– Заради онова, което някога се случи между нас – извика Мередит.

– Не се случи нищо особено, доколкото си спомням – Гейбриъл гледеше красивите ѝ, пълни със сълзи очи и разсеяно се попита, какво толкова е намирал в Мередит. За момент се замисли как на косъм се бе отървал от нея преди осем години и поблагодари на бога, който бди над

наивните младежи като него.

– Моля ви, милорд. Помислете за Фийби!

– Трудно е да не мисля за нея – призна Гейбриъл. – Тя е много интересна жена.

– И при това съвсем невинна – побърза да вметне Мередит.

Гейбриъл сви рамене.

– Щом така твърдите.

Мередит го погледна с огромно възмущение.

– Нима намекувате противното, сър?

– Не – Гейбриъл се замисли за Нийл Бакстър, като за пръв път се зачуди точно доколко го е обичала Фийби. – Двамата с Фийби досега никога не сме обсъждали този въпрос подробно.

– Надявам се и да не го направите – строго рече Лидия. – Дъщеря ми може и да е малко ексцентрична, сър, но тя е съвсем почитена млада дама. Репутацията ѝ е неопетнена.

– Ексцентрична? Бих казал, че е нещо много повече от ексцентрична.

Лидия грациозно сви рамене.

– Добре. Има някои необичайни интереси, но вината за тях пада изцяло върху вас. Все пак аз съм сигурна, че подходящият за нея мъж ще ги пренебрегне.

– Ако аз бях отговорен за нея, щях да се тревожа не толкова за необичайните ѝ интереси, колкото за далеч по-сериозни неща – отвърна Гейбриъл.

– Е, добре. Признавам, че понякога е доста своенравна – съгласи се Лидия. – Дори малко твърдоглава. И е доста независима, което някои не биха харесали, но то въобще не е важно.

– Господи! – Гейбриъл разбра, че семейството на Фийби нямаше представа колко безразсъдни неща върши тя. Чудеше се, какво би казала лейди Кларингтън, ако ѝ съобщи, че най-малката ѝ дъщеря е започнала да се среща с мъже посред нощ и да търси убийци.

Мередит погледна Гейбриъл със съвсем окаян вид.

– Сър, моля ви, обещавайте ни, че повече няма да насърчавате сестра ми за вашето приятелство. И двете знаем, че не сте искрен в него.

– Така ли? – попита Гейбриъл.

Мередит подсмръкна в кърпичката си.

– Не съм глупачка, сър. Нито пък другите членове на семейството ми. Всички знаем, че искате да си отмъстите. На колене ви моля да се откажете от това. Фийби не заслужава да страда заради случилото се.

– Може би е така, но човек действа с онова, което му е под ръка – отвърна Гейбриъл.

В десет и половина същата вечер Гейбриъл стоеше подпрян на стената във великолепната бална зала на семейство Брантли и отпиваше от шампанското си. Носеше обикновена черна маска и черно наметало върху вечерния си костюм. Но пък много от гостите бяха облечени в най-невероятни тоалети.

Още преди няколко минути, когато пристигна, той бе забелязал Фийби сред тълпата. И това съвсем не бе трудно, щом човек знаеше нещо за интересите ѝ и за вкуса ѝ към цветовете.

Тя носеше висока средновековна женска шапка и златна маска, която закриваше само половината от лицето ѝ. Лъскавата ѝ тъмна коса бе прибрана в мрежичка от златни нишки. Блестящата ѝ рокля в тюркоазено и златно също бе издържана в средновековен стил. Златистите ѝ сатени пантофки за танци проблясваха, докато тя пристъпваше сред тълпата, облегната на ръката на мъж с кафяво домино.

Гейбриъл веднага позна кой е кавалерът ѝ. Кафявата му маска и наметало не успяваха да скрият нито светлата коса на Килбърн, нито до болка учтивото изражение на лицето му.

Гейбриъл се усмихна в себе си. Явно Фийби много се забавляваше, но също така бе очевидно, че Килбърн едва понася този маскарад.

Очите на Гейбриъл неволно се присвиха, когато забеляза как Килбърн се опитва да притегли Фийби по-близо до себе си. Гледката как пръстите на Фийби почиват върху ръкава на графа го раздразни. Той си спомни какво бе казала лейди Кларингтън относно изгледите Килбърн да ѝ направи предложение.

Гейбриъл остави чашата си шампанско и прекоси пълната зала до мястото, където Фийби и Килбърн стояха и разговаряха.

Когато се приближи, Фийби вдигна поглед. Той видя как топазениите ѝ очи проблеснаха зад маската ѝ – явно го бе познала. Меките ѝ устни се разтегнаха във възторжена усмивка.

– Добър вечер, лорд Уайлд – каза Фийби. – Познавате ли се с Килбърн?

– Срещали сме се – Килбърн кимна едва забележимо. – Мисля, че посещаваме едни и същи клубове.

– Добър вечер, Килбърн – поздрави Гейбриъл, след което се обърна към Фийби. – Дали не бих могъл да се надявам на следващия танц,

лейди Фийби?

– Но, вижте, сър – припряно рече Килбърн. – Лейди Фийби не се чувства особено удобно на дансинга.

– Глупости – обяви Фийби. – С огромно удоволствие ще потанцувам – тя се усмихна весело на Килбърн. – Може би ще се видим по-късно, сър.

Раздразнението на Килбърн бе съвсем очевидно, когато той учтиво наведе глава над ръката ѝ.

– С нетърпение ще очаквам друга възможност да поговоря с вас, лейди Фийби. Както ви казах преди малко, бих искал да поговорим насаме по-късно.

– Ще видим – неопределено отвърна Фийби и хвана Гейбриъл под ръка.

Гейбриъл почувства вълна на задоволство, че успя да отдалечи Фийби от Килбърн. Той я понесе в бързите стъпки на валса, усети нестабилността ѝ и моментално я хвана по-здраво, за да възстанови равновесието ѝ. Това беше съвсем лесна задача. Тя бе лека като перце.

Фийби го гледаше с грейнали очи.

– Радвам се да ви видя тук, милорд. Носите ли ми някакви вести за нашето разследване?

Ръката на Гейбриъл се стегна около кръста ѝ.

– Само за вашето разследване ли можете да мислите, Фийби?

– А за какво друго бихте желал да мисля?

– Какво ще кажете за надвисналото предложение на Килбърн? Струва ми се, че тази тема не би трябвало да ви е безинтересна.

Фийби примигна зад златната си маска.

– Какво знаете за намеренията на Килбърн?

– Майка ви днес ме информира, че се надява да „хване“ Килбърн.

– Мили боже! Нима майка ми е идвала при вас?

– Както и сестра ви.

Фийби прехапа загрижено устни.

– Наистина много се надявам да не сте се отказали от търсенето заради нещо, което са ви казали, сър. Уверих ви, че ще се справя със собственото си семейство. Не бива да ги оставяте да ви уплашат.

– Поварвайте, Фийби, ни най-малко не се чувствам уплашен от семейството ви. Но ми бе интересно да разбера, че сте на прага на женитбата.

– Ни най-малко не съм на прага на женитбата, милорд. Уверявам ви, че ако Килбърн се накани да направи предложение, съвсем учтиво

ще му откажа.

– Защо? – попита Гейбриъл. Внезапно бе осъзнал, че изпитва необходимост да разбере всичко за отношенията на Фийби с Килбърн.

Фийби завъртя очи зад маската си и направи отегчена гримаса.

– Ако познавате Килбърн поне мъничко, непременно ще разберете, че той би станал отвратителен съпруг, поне за мен.

Гейбриъл се намръщи.

– Той е маркиз и при това, както всички твърдят, много богат маркиз.

– Той е педант. Повярвайте ми, добре познавам този тип хора и нямам намерение да се омъжа за един от тях. Не мога да си представя да съм обвързана с такова надуто, твърдоглаво същество до края на живота си. Би било същински ад!

– С други думи – каза Гейбриъл, – опасявате се, че няма да ви позволи да продължите по този безразсъден начин, така ли? Повече никакви среднощни срещи с непознати и никакви издирвания?

– Килбърн не би се спрял до тук, Той е много тесногръд човек, който непрекъснато е недоволен от нещо. Сега се опитва да го скрие, тъй като ме ухажда, но знам, че ако се ожени за мен, ще се опита да избира приятелите ми и дори да ми нарежда каква кройка рокли да нося. Няма да ми остави абсолютно никаква лична свобода.

– А вие цените свободата си?

– Много. Мама ме уверява, че за една интелигентна жена е възможно да се справи с мъж като Килбърн, но нямам намерение да рискувам – Фийби се усмихна. – Знаете ли, милорд, че Килбърн не одобрява книги като вашата? Вярвам, че дори ще се опита да ми забрани да чета подобни книги.

Нещо дълбоко в Гейбриъл се отпусна. Той бавно се усмихна.

– В такъв случай трябва да се съглася с вас. Килбърн би бил отвратителен съпруг за вас.

Фийби се усмихна щастливо, а в очите ѝ зад златната маска проблеснаха златисти отблясъци. Искрящата мрежичка в косите ѝ блещукаше под светлината на полилеите. Гейбриъл я гледаше и за момент се зачуди дали държи в прегръдките си истинска жена, или магьосница.

Страхуваше се, че е почти омагьосан. Желанието пулсираше във вените му. Инстинктивно ръцете му се стегнаха около Фийби. Не, тя определено не можеше да се омъжи за Килбърн.

– Милорд? – тя леко наклони глава настрани, като внимателно гледаше маскираното му лице. – Нещо не е наред ли?

– Нека излезем в градината да подишаме малко чист въздух – промълви Гейбриъл.

Фийби не се опита да се съпротивлява, когато той я поведе към един от близките френски прозорци. Тя почти изгуби равновесие, когато той я издърпа навън в нощта.

– Не толкова бързо, милорд – тя се вкопчи в раменете му, за да върне равновесието си.

– Държа те – тихо рече той. После я притегли към себе си. И няма да те пусна, добави той наум. Поне докато си свърша работата със семейството ти.

– Градините на Брантли са прелестни – разговорчиво рече Фийби, докато се разхождаха по една покрита с чакъл алея. – Виждали ли сте ги?

– Не – Гейбриъл вдиша дълбоко хладния нощен въздух. Опита се да потуши пожара на плътското желание, което го изгаряше.

– Толкова са обширни! Има оранжерия, лабиринт и едно езерце с рибки – Фийби се огледа в мрака. – През нощта човек естествено не може да види кой знае какво, но съм идвала тук през деня и бях невероятно впечатлена.

– Фийби?

– Да, милорд?

– Не съм в настроение да си говорим за градини.

– Знаех си – възкликна Фийби с радостен ентузиазъм. – Доведохте ме тук, за да поговорим за разследванията ви, нали? Кажете, сър, какво научихте? Приближаваме ли се към целта?

– Това зависи от гледната точка – Гейбриъл я отвеждаше все по-далеч от светлините на голямата къща, дълбоко сред сенките на огромната градина. – Мисля, че можем да твърдим с известна сигурност, че успехът е доста вероятен.

– Чудесно – Фийби вдигна поглед към лицето му. – Какво открихте? Някой от познатите ви книжари казал ли ви е нещо ново? Открихте ли нещо в някой от вашите клубове?

– Има една-две насоки за разследване, които смятам да проуча – Гейбриъл видя, че вече са достатъчно далеч от имението и позабави крачка.

Около тях се очертаваха силуетите на огромни фигури от чимшир, които представляваха всевъзможни същества. На лунната светлина се виждаха храсти, оформени като митични зверове. Чакълестата пътека лъкатушеше сред обгърната в мрак гора от странни крилати животни и

страховити дракони.

– Радвам се да чуя подобно нещо, милорд – Фийби се поколеба и се огледа сред невероятните фигури. – Тази градина е наистина приказна, но през нощта може да те побият тръпки от нея, не мислите ли? – тя пристъпи по-близо до Гейбриъл. – През деня всичко това е много забавно, но в тъмнината въображението се развихря.

– Вашето въображение е по-активно от това на повечето хора – каза Гейбриъл.

– Нямате право точно вие да говорите така, сър. Вие сте този, който си изкарва прехраната, като пише книги, плод на въображението.

– Книги, които Килбърн несъмнено би се опитал да ви забрани да четете, ако бе ваш съпруг – Гейбриъл я накара да спре сред сенките на един огромен зелен Пегас.

Фийби се усмихна недоволно.

– Току-що ви обясних, че е малко вероятно Килбърн да ми стане съпруг. Защо продължавате да говорите за това, милорд?

– Как бих искал и аз да знам – Гейбриъл почувства, че се предава на жаждата си. Дамата съвсем доброволно го бе последвала навън в тъмнината. Тя нямаше никакво чувство за благоприличие. Бе безразсъдна и прекалено дръзка, а освен това бе дъщерята на Кларингтън.

Заслужаваше си го.

Гейбриъл внезапно я притегли в обятията си и я целуна.

Тихият ѝ вик на изненада бързо бе заглушен, Фийби не се опита да се съпротивлява. Вместо това колебливо се притисна към него.

Гейбриъл почувства как ръцете ѝ бавно се прокрадват нагоре и обвиват врата му и го заля невероятно тържествуващо вълнение. Тя го желаше. Той обхвана шията ѝ и умишлено задълбочи целувката си. После наведе глава, за да целуне ключиците ѝ. Тя потръпна в отговор.

– Гейбриъл – гласът на Фийби бе пропит от прелестно женствена чувственост, която просто го плени.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му и се стегнаха с неопровержимата настойчивост на страстта. Гейбриъл усети как и без това вече твърдата му мъжественост започна да пулсира.

– Харесва ли ти това? – попита Гейбриъл, а устните му пълзяха по топлата кожа на шията ѝ. – Кажете ми, че ти харесва.

– О, да – Фийби рязко си пое дъх, когато зъбите му внимателно захапах меката част на ухото ѝ.

– Кажете ми колко ти харесва – настояваше той. Бе опиянен от реакцията ѝ. Тя цялата трепереше и това го накара да се разтърси от

собствената си страст.

– Много, много ми харесва! Никога не съм се чувствала така, Гейбриъл.

Той я притегли по-дълбоко в сенките на надвисналите храсти. Единствената му грижа бе да намери колкото може по-усамотено местенце. Нямаше търпение да открие съкровищата на тялото ѝ.

Гейбриъл чу изненаданото ахване на Фийби, когато смъкна ръкава на роклята ѝ. Тя зарови лице в рамото му и се вкопчи в него, когато лунната светлина обля голата ѝ гърд.

Гейбриъл я погледна и си помисли, че никога през живота си не е виждал нещо толкова прекрасно.

– Фийби, ти си прелестна!

– О, Гейбриъл! – тя държеше лицето си скрито до рамото му.

– Съвършена! – ръката му се сви около сладката ѝ гърд с форма на ябълка. Прокара палеца си по зърното ѝ и то моментално се стегна.

Гейбриъл наведе глава и пое малкия твърд плод в устата си. Фийби реагира незабавно. Тя тихо извика и се вкопчи в него, сякаш се давеше и той спасяваше живота ѝ.

Но на Гейбриъл му се струваше, че той е този, който се дави. Потъваше в топлината и мекотата на Фийби. Ароматът ѝ замая главата му и обсеби сетивата му. Искаше да усети вкуса ѝ, да се наслади на голото ѝ тяло до своето. Болезнено силно копнееше да разбере какво е да навлезе дълбоко в нея. Мечтаеше да почувства тръпките на нейния екстаз.

Никога не бе желал някоя жена така, както желаше Фийби сега.

В плен на страстта, която не искаше да отрече, Гейбриъл я притегли по-навътре сред екзотичните храсти. Спря, смъкна набързо наметалото си и го постла на земята.

Фийби трепереше, но не се възпротиви, когато той я положи върху наметалото и седна до нея. Тя докосна лицето му. Маската му, както и нейната, прикриваше само очите. Пръстите ѝ докосваха болезнено нежно бузата му.

– Гейбриъл, сигурно сънувам!

– И аз. Ще сънуваме заедно този сън – той наведе глава и нежно захапа зърното ѝ.

Тя изви тялото си към него и тихо простена. Ръката му се плъзна надолу към кръста ѝ, наслаждавайки се на извивката на ханша и бедрата.

Гейбриъл намери края на тюркоазено-златистата ѝ рокля и бавно го надигна. Плъзна дланта си по целия ѝ крак, върху копринения чорап,

през жартиера, който бе закопчан точно над коляното ѝ. После продължи нагоре, оставяйки пръстите си да гаят топлата кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ. Чувстваше горещината, която се надига у нея, и тя направо го влудяваше.

Фийби приглушено извика, когато ръката му се затвори около горещото, влажно място между краката ѝ.

– Гейбриъл!

– Тихо, любов моя – той целуна гърлото ѝ, след това отново гърдите ѝ. – Нека те докосвам. Ти си вече влажна, усещам меда ти по пръстите си.

– О, боже! – прошепна тя. Очите ѝ бяха широко отворени под лунната светлина, а устните ѝ бяха леко разтворени от удивление.

Гейбриъл вдигна глава, за да гледа лицето ѝ, полускрито от маскара, докато внимателно и бавно разтваряше меките, пълни гънки, които криеха тайните ѝ. Видя как върхът на езика ѝ докосна ъгълчето на уста ѝ. Тя уплашено стискаше раменете му.

Когато той нежно промъкна единия си пръст в тялото ѝ, почувства, че почти губи каквото бе останало от самоконтрола му. Тя бе толкова стегната. Толкова готова за него.

Фийби сякаш окаменя, с разтворени устни, с ужас в очите.

– Гейбриъл?

Сега Гейбриъл разбра със сигурност, че тя никога не бе стигала до такава интимност с мъж. Когато тази мисъл го осени, той почувства възторжен трепет. Каквото и да е искал от нея Нийл Бакстър, тя не бе му позволила да я люби. Внезапно почувства неустойимо желание да я пази, макар да ѝ показваше в момента собствената си страст.

– Успокой се, сладката ми. Ще бъда много нежен с теб – Гейбриъл подпечата тържественото си обещание с порой малки целувчици по гърдите ѝ. – Няма да ти причиня болка. Ще ме желаеш не по-малко, отколкото те желая аз.

Той нежно плъзна пръста си във от тесния проход. При това тя трепна, но не се отдръпна от него. Тогава той отново плъзна пръста си навътре, като докосна мъничката издатина от чувствителна плът, скрита под меките снопчета косми, Фийби се стегна и извика, притиснала лице към дрехите му. Той отново я погали.

– Гейбриъл, не мога... не мога да мисля...

– Сега не е време да мислиш. Сега трябва да чувстваш. Да ти кажа ли как те чувствам аз? Усещам те сладка. Толкова сладка, и мека, и отзивчива. Господи, сякаш докосвам течен огън!

– Аз... о, Гейбриъл, толкова е странно...

Той почувства как тялото ѝ постепенно започва да се стяга изискващо около пръста му. Продължаваше да я гали, омагьосан от реакцията ѝ. Когато тя започна да се надига към ръката му и без думи да го моли за още, той се почувства така, сякаш е получил безценно съкровище.

Сега Фийби дишаше по-учестено. Гейбриъл чувстваше как неопитното ѝ тяло се стреми към върха, но все още не знае как да го достигне. Искаше му се да изкрещи от огромно задоволство. След тази нощ тя щеше да гледа на него така, както никога преди.

След тази нощ тя нямаше повече да сънува Нийл Бакстър.

Гейбриъл чу тихото проскърцване на обувки по чакъла, само миг преди Фийби да пламне във върховните мигове на страстта си. Той реагира инстинктивно, съзнавайки, че Фийби не е чула нищо. Бе потънала прекалено дълбоко в магията на плътта, която той бе сътворил. Твърде късно бе да я върне в реалния свят.

Гейбриъл стори единственото, което можеше. Силно притисна устните си към нейните точно в мига, когато тя конвулсивно потръпна в обятията му. Той едва успя да заглуши вика ѝ, когато достигна върха.

После бързо я притегли към себе си и я зави с черното наметало, притискайки я силно, докато леките тръпки на екстаза отшумяваха в тялото ѝ.

Последва миг шеметна тишина, после Фийби се отпусна омаломощена.

Чакълът от другата страна на чимшира изтрополи. Гейбриъл почувства как Фийби се стегна в прегръдката му. Разбра, че и тя е чула шума. Фийби моментално застина, сгушена до тялото му.

– Лейди Фийби? – гласът на Килбърн се понесе в тъмнината. – Къде сте? Тук ли сте?

Гейбриъл почувства слисването на Фийби. Той наведе глава и едва чуто прошепна в ухото ѝ:

– Шшшш!

Тя закима усилено, за да покаже, че е разбрала.

Стъпките на Килбърн се чува още по-близо. Гейбриъл продължаваше да притиска Фийби към себе си. Той се огледа и разбра, че са обградени отвсякъде от високи стени от чимшир. С малко късмет Килбърн нямаше да дойде насам.

Стъпките продължаваха да се приближават. Гейбриъл затаи дъх, като се молеше Килбърн да продължи нататък. От другата страна на хроста се чу как той тихичко изруга. После стъпките на Килбърн се

отдалечиха нанякъде. Когато стана ясно, че той се връща към къщата, Гейбриъл си отдъхна.

Той почака още малко, за да е сигурен, че маркизът е вече достатъчно далеч, за да не ги чуе. После отметна голямото си наметало от Фийби.

Тя седна. Изглеждаше прелестно разрошена. Сложната конструкция на средновековната ѝ шапка се бе разместила и килнала на една страна, а една къдрица от косата ѝ бе избягала от златната мрежичка и падаше на рамото ѝ. Маската ѝ се бе смъкнала до носа ѝ.

– Божичко, едва се отървахме – измърмори Фийби, докато се опитваше да нагласи шапката си. – Направо изтръпвам от ужас, като си помисля! Истинска катастрофа щеше да е, ако Килбърн ни бе видял!

Гейбриъл, чието тяло още пулсираше от желание, а и от войнствеността, предизвикана от приближаването на Килбърн, сега необяснимо защо се раздразни от забележката ѝ.

– Малко късно е да се тревожите за репутацията си, мадам.

Фийби се спря, а ръцете ѝ застинаха на ръба на шапката ѝ.

– Сигурно сте прав. Отървахме се на косъм. Само си помислете, ако Килбърн ни бе видял в тази ужасно компрометираща ситуация, щеше да се наложи още утре да обявите годежа ни.

Гейбриъл стана и ѝ помогна да се изправи.

– Нима мисълта да обявя годежа ни ви тревожи толкова много, мадам?

– Разбира се, че ме тревожи – тя го погледна, докато оправяше маската си.

– Защото близките ви няма да го одобрят?

– Въпросът не е какво ще каже семейството ми. Аз съм на двадесет и четири години и правя, каквото си поискам. До голяма степен. Проблемът е там, Гейбриъл, че не ми се ще особено много да се омъжвам, макар вече да разбирам, че има и някои добри страни, за които не се бях замисляла.

– По дяволите!

– Но ако трябва да се омъжа – продължи тя неумолимо, – ще го пожелаю от любов, а не защото са ме видели да се търкалям из храстите в градината на Брантли.

Раздразнението на Гейбриъл нарасна неимоверно. Той пристъпи към нея и умишлено зае заплашителна поза.

– Това бе дяволски много повече от търкаляне в храстите, мадам. А мога ли да попитам какво ви накара да мислите, че бих се почувствал

длъжен да обявя годежа ни, ако ни бяха видели?

– О, вие щяхте да постъпите както е редно, Гейбриъл. Такава е природата ви.

– За съжаление доброто ви мнение за мен е ужасно неоснователно, мадам. Разберете веднъж за винаги, не съм рицарят на мечтите ви. Не съм никакъв крал Артур.

Фийби се усмихна леко на думите му. Тя се изправи на пръсти и докосна с устни неговите.

– Доспехите ви може малко е да са поръждявали, но вярвам, че под тях вие все още сте същият човек както преди осем години. Ако не бе така, нямаше да ми помагате в моята мисия.

– По дяволите, Фийби...

– Знам, че преди осем години вие бяхте влюбен в сестра ми, знам също и че аз въобще не приличам на нея, затова е малко вероятно някога да се влюбите в мен.

– Фийби, не знаете какво говорите – рече Гейбриъл.

– Напротив, знам. Винаги знам какво говоря. А сега, тъй като не искам да се омъжа за човек, който не ме обича, и тъй като съм съвсем наясно, че мъж с вашия характер също не би искал да се ожени без любов, не бива повече да си позволяваме подобни приключения.

Гейбриъл я гледаше като поразен от гръм.

– И очаквате просто ей така да се съглася с вас?

– Не ме разбирайте погрешно, милорд – побърза да каже тя. – Всичко това беше наистина много приятно.

– Приятно!

– Е, може би дори повече от приятно. Но съм сигурна, че разбирате колко е опасно. Не се съмнявам, че не искате да се окажете обвързан с мен до края на живота си само заради някаква мимолетна липса на предпазливост.

– Не мога да повярвам, че това го казва същата жена, с която се срещнах на пътя в Съсекс в полунощ!

– Е, да, но е същата. Знам, че ме смятате за ужасно безразсъдна, но не съм пълна глупачка.

– Струва ми се, че майка ви имаше право – каза Гейбриъл. – Тя се оплака, че когато става въпрос за ухажорите ви, сте ужасно придиричлива. Не искате да се омъжите за човек като Килбърн, който ще се опитва да ви ръководи...

– Да ме насилва ще е много по-точно. Да, определено не искам да се омъжа за човек като него – Фийби лекичко потръпна от отвращение

при тази мисъл.

Гейбриъл я погледна сърдито.

– И не искате да се омъжите за човек, който няма да падне на колене пред вас и да ви се кълне във вечна любов...

– Разбира се, че не искам.

– Майка ви смята, че търсите някакъв проклет рицар като от легендите.

Тя се усмихна сияещо.

– А защо да се примиря с по-малко?

– Вие, мадам, сте прекалено придирчива за жена на вашата възраст. Господи! Защо ли въобще стоя тук с вас и ви говоря за женитба?

– Не знам. Наистина, защо ми говорите за това, милорд?

– Няма значение. Ще обсъдим този въпрос друг път. Бъдете спокойна, че рано или късно двамата с вас ще повторим преживяното тази нощ. А и още нещичко – Гейбриъл грабна ръката ѝ и тръгна по тясната пътечка между стените от чимшир.

– Наистина няма какво повече да обсъждаме, Гейбриъл. Опасявам се, че по този въпрос се налага да съм изключително твърда. В бъдеще не бива да поемаме подобни рискове.

– По дяволите, има какво да обсъждаме. И то много. Ако смятате, че след тази нощ ще държа ръцете си далеч от вас, вие сте луда! – той се намръщи, защото разбра, че е стигнал до края на пътечката между плътните храсти, а пред него се изправяше още една стена. – Какво става, дявол го взел?

– О, боже! – Фийби огледа извисяващите се стени от зеленина. – Мисля, че сме влезли в лабиринта на лорд Брантли. Той много се гордее с него. Никои не е успявал да се измъкне от тук без чужда помощ. И единствено Брантли знае тайния път навън.

Гейбриъл удари с ръка стената от чимшир, а по лицето му се изписа отвращение.

– Господи! Само това оставаше!

– Не виждам какъв е проблемът, Гейбриъл – Фийби му се усмихна окуражително под лунните лъчи. – Мисля, че героят на книгата ви се бе озовал в един лабиринт на страница триста и четвърта.

– Точно така. Но какво общо има това с нас?

– Той откри пътя навън с помощта на доста хитър логически подход, доколкото си спомням – каза Фийби. – Имам ви пълно доверие, че можете да изведете и двамата ни оттук, като използвате същия метод. Но е добре да побързате. Трябва да се върнем на бала, преди някой друг

освен Килбърн да усети, че ме няма.

По-късно същата нощ Гейбриъл изкачи стъпалата към градската сикъща, която бе наел за сезона. Настроението му не бе особено радостно. Всъщност беше в доста странно настроение.

Фактът, че Фийби сега бе по-убедена от всякога, че той е истински герой можеше само да задълбочи странната му потиснатост.

Какво от това, че бе успял да намери пътя през идиотския лабиринт на Брантли? Въобще не беше толкова трудно. Просто трябваше да долепи ръката си към едната стена и да не вдига дланта си, докато двамата с Фийби не стигнат обратно до изхода.

Техниката беше същата, която бе използвал героят на Мисията. Гейбриъл бе прочел съвета за разгадаването на лабиринтите още преди много години в някакъв старинен средновековен ръкопис. Но никога не бе предполагал, че ще му се наложи да използва тази информация в реалния живот.

Самият той тайничко бе почувствал невероятно облекчение, а и голяма изненада, че методът проработи, Фийби, естествено, не се изненада ни най-малко. *Ето на, виждате ли? Знаех си, че ще успеете, Уайлд. Подобни неща няма как да не се удават на човек като вас.*

На Гейбриъл направо му се бе приискало да я напляска. Безгрижната й убеденост, че той е взаимозаменяем с героя на романа си вече започваше да го дразни.

– Лягайте си, Шелтън – каза той на сънения иконом, когато входната врата се отвори. – Смятам да поработя малко.

– Да, милорд – Шелтън послушно изчезна във вратата зад стълбището, откъдето бе дошъл.

Гейбриъл отиде в библиотеката, хвърли черното домино на един стол и запали лампата на писалището си. Наля си чаша бренди от една кристална гарафа, която се намираше на масичка до камината. Огнената течност малко поуспокои яда и разочарованието му. Погледът му падна върху диплите на черното му наметало, което току-що бе съблякъл.

В главата му отново нахлуха горещите спомени за Фийби под лунната светлина, пламнала в обятията му.

Нещата не се развиваха точно както бе планирал.

Осъзна, че планът му за отмъщение върви като по мед и масло. Но имаше нещо друго. Беше започнал да изпитва угризения. Какво, по

дяволите, става с него?

Когато напусна „Дяволска мъгла“, нещата изглеждаха толкова прости и ясни. Щеше да открие и прелъсти Фийби, като същевременно ще унижи и вбеси Кларингтън. В края на краищата, когато Гейбриъл се е насладил на хубавата хлапачка в леглото си, Кларингтън щеше да преглътне гордостта си и да го моли да се ожени за нея.

Гейбриъл бе планирал да погледне Кларингтън право в очите и да откаже ръката на обезчестената му дъщеря. Само тогава Кларингтън можеше да разбере, че Гейбриъл не е търсач на богати наследници, а също и че графът не може да стори нищичко, за да го принуди да се ожени за нея.

А колкото до Фийби, тя щеше да си го е заслужила. Беше неуправляема мъжкарана, импулсивна, твърдоглава женичка, която трябва да научи по по-неприятния начин, че е рискувала прекалено много и си е играла на прекалено опасни игрички.

Гейбриъл успокояваше съвестта си, като си повтаряше, че Фийби не е някое съвсем младо и неопитно момиче. Тя бе на двадесет и четири години и нямаше нищо против да си урежда среднощни срещи с непознати по безлюдни пътища.

Той ни най-малко нямаше намерение да се хвали със завоеването си, след като вземе, каквото иска. Нямаше намерение да съсипва репутацията на дамата в обществото. Единствената му цел бе да потъпче безмерната гордост на граф Кларингтън.

Простичко и ясно отмъщение.

Гейбриъл гледаше черното наметало и си припомни как Фийби реагираше на докосванията му. Бе толкова нежна, толкова страстна. Когато я доведе до първия ѝ оргазъм, той се почувства като всемогъщия рицар, за когото тя го смяташе. Когато чу приближаването на Килбърн отвъд лабиринта, първият му импулс бе да я предпази.

Гейбриъл отпи още една глътка от брендите си и се замисли за блясъка на възхищение, който бе озарил очите на Фийби, щом откри пътя към изхода на лабиринта. Той поклати глава, когато се сети за непоклатимата ѝ вяра, че той ще ѝ помогне да открият убицеца на Нийл Бакстър.

Всичко започваше да става отвратително объркано.

По дяволите, може би просто трябва да се ожени за тази хлапачка и всичко да приключи.

Но тази мисъл го стресна.

– По дяволите!

Не, няма да се огъне точно сега. Няма смисъл. Може да получи

всичко: и дамата, и отмъщението.

Тогава се сети за засмените очи на Фийби, за невинното ѝ безразсъдство.

Гейбриъл отиде до прозореца и си позволи много предпазливо да обмисли скандалната идея да направи Фийби своя графиня.

Това би значело да се откаже да отмъсти на семейството ѝ.

Наистина, би могъл да ги потормози още малко, но рано или късно те ще разберат, че не е зестрогонец, за какъвто го смятат. Може дори никога да не се научат да го харесват, но нямаше как да не го одобрят. В края на краищата, той бе всичко, което те искаха от един съпруг за Фийби.

Това също би значело, че ще трябва да свикне да се справя с дръзка, непокорна жена, която без съмнение ще го разиграва до края на живота му.

Но и ще има Фийби в леглото си.

Гейбриъл осъзна, че се усмихва на образа си в стъклото.

По дяволите. Би могло да е и много по-зле. Тя поне бе напълно достойна за новия девиз на фамилията Уайлд: „Дръзвам“. Тя беше храбра. Щеше да е добра майка за синовете му.

Освен това Фийби беше единствената жена, която може би наистина би се радвала да живее в *Дяволска мъгла*. Всяка друга почтена жена в обществото най-вероятно би отказала дори да стъпи в старинния, ветровит замък.

Да, би могло да е много по-зле.

Мисълта, че е готов да се откаже от отмъщението си внезапно го сепна. Преди да вземе окончателно решение, трябва много добре да обмисли този въпрос.

Гейбриъл се обърна и отиде до бюрото си. Остави чашата с бренди и понечи да изгаси лампата. Но се спря, когато погледът му падна върху бюрото му. Нещо не беше наред. Едно от чекмеджетата бе леко отворено, сякаш някой много е бързал и е пропуснал да го затвори както трябва.

Той беше оставил чекмеджетата затворени. И заключени.

Някой е тършувал в бюрото му.

Писателят в него почти изпадна в паника. Той припряно отвори чекмеджето, в което се намираше *Безразсъдно приключение* и панически прегледа номерата на страниците. После бавно се отпусна в креслото си и тихо изруга, изпитвайки огромно облекчение, защото наистина нямаше липсващи страници.

След това здравият му разум се възвърна. Гейбриъл отново се изправи и спокойно провери съдържанието на малката си библиотека. При по-внимателен оглед стана ясно, че няколко книги наистина бяха помръднати от местата им на лавиците, но изглежда нищо не липсваше. Той се огледа из стаята, като спираше погледа си върху всяка мебел. Почуди се, защо ли не бяха взели сребърните свещници или пък красивата ваза от черен порцелан. И двете биха донесли на крадеца добра цена.

Библиотеката му бе преровена из основи, но нищо не бе откраднато. Гейбриъл знаеше, че би се чувствал много по-спокоен, ако нещо ценно липсваше. Ситуацията накара косъмчетата по врата му да настръхнат. И в главата му се оформиха много въпроси.

Сутринта ще разпита целия персонал. Ако се увери, че нито един от прислужниците не е замесен, ще нареди на Шелтън да се погрижи подобно нещо да не се случи отново.

Три дни след маскения бал у семейство Брантли Фийби и Мередит седяха в дневната на градската къща на Кларингтън. Внезапно Лидия влетя триумфално през вратата.

– Той е богат! Той е богат! А Килбърн здравата е закъсал. Можете ли да повярвате? Точно Килбърн, а не някой друг. Кой би предположил подобно нещо? – Лидия беше направо пресипнала от вълнение. – Само почакайте баща ви да научи.

Фийби гледаше удивено майка си.

– За бога, за какво говориш, мамо?

– За Килбърн. И за Уайлд – Лидия смъкна модното си френско боне и го хвърли настрана. Седна на жълтото канапе с вида на Клеопатра, която се настанява на трона си. – Някой да ми налее чаша чай!

– Добре, мамо – Мередит се пресегна към изящния чайник.

– А още по-добре – побърза да добави Лидия, – виж дали има някакво шери в гарафата, Фийби. Нуждая се от нещо по-силно. Всичко това бе прекалено шокиращо.

Мередит погледна майка си с леко неодобрение, а Фийби стана и отиде да вземе гарафата с шери.

– Успокой се, мамо. Прекалено възбудена си.

– И аз така мисля – Лидия грабна чашата шери от ръката на Фийби и бързо отпи от нея. – Но си имам основателни причини. Само да чуете подробностите!

Фийби седна на мястото си и вдигна вежди.

– Къде научи тези неща, мамо?

– У лейди Бъркиншоу днес следобед, на карти. Нели беше толкова развълнувана, че забрави да се съсредоточи върху играта си. Още преди да разбере какво става, изгуби триста лири в моя полза – Лидия се спря и се усмихна със задоволство. – Но след като и аз чух новините, ми се наложи направо да спра да играя. Просто не можех да се съсредоточа.

– Какви новини, мамо? – твърдо попита Мередит. – Какво каза за Килбърн, че бил съвсем закъсал?

– Направо е в канавката, пълен банкрут. Не са му останали никакви пари – Лидия отново отпи от шерито си. – Не че би се досетил човек. Успявал е да го крие през целия сезон, но лорд Бъркиншоу случайно открил истината тази сутрин, когато адвокатът му го посъветвал да не влиза в съдружие с Килбърн.

– Аха! – възкликна Фийби. – Значи затова Килбърн ме преследва от началото на сезона. Човекът си търсел богата наследница. Знаех си, че има някаква особена причина изведнъж да му се сторя толкова изключително привлекателна.

– Божичко! – Мередит изглеждаше съвсем слисана. – Килбърн се е опитвал да хване Фийби, преди някой да открие истината за финансовото му състояние!

– Точно така – Лидия остави чашата си. – Само почакайте баща ви да научи. Направо ще е бесен. През цялото време Килбърн е мислел само за богатството на Фийби.

– А аз пък си мислех, че той би оказал толкова здравомислещо, уравновесено, зряло влияние върху Фийби – със съжаление рече Мередит. – Колко жалко.

Фийби погледна майка си и сестра си.

– Няма смисъл да скърбите толкова за това. Опитах се да ви кажа съвсем недвусмислено, че не бях съгласна да приема предложение от Килбърн.

– Той е маркиз – напомни й Мередит.

– Той е педант – отвърна Фийби.

Лидия вдигна ръка.

– Достатъчно. Всичко приключи. Едва се отървахме и толкова. Добрата новина е, че сега можем да се замислим за предложение от Уайлд.

Фийби и Мередит я зяпнаха удивено.

– Мамо, какви ги говориш? – попита слисано Мередит.

Лидия й се усмихна с огромно самодоволство.

– Милички, Уайлд е богат като Крез!

Мередит ахна.

– Какво!

– Точно така – Лидия се усмихна заговорнически на Фийби. – Богат не по-малко от баща ви. Винаги съм вярвала, че това момче ще направи нещо за себе си, докато е из южните морета.

Фийби с мъка преглътна.

– Не мога да повярвам!

– О, всичко е самата истина. Нели бе абсолютно сигурна. Адвокатът, който посъветвал съпруга ѝ да не се забърква с Килбърн, му предложил да се замисли дали да не инвестира в някой от корабите на Уайлд.

– Кораби? – Мередит се ококори.

– Кораби – повтори Лидия. – В множествено число. В смисъл „*повече от един кораб*“. Означават „*много кораби, които се занимават с изключително доходна търговия с Америка*“. Уайлд се е държал ужасно дискретно относно финансовото си състояние, но рано или късно размерите на богатството му щяха да излязат на бял свят. Бизнес операциите му са с прекалено машабни, за да останат скрити за дълго.

– Мили боже! – отново възкликна Мередит. – Защо Уайлд е пазел всичко това в тайна? И защо дразни татко, като се преструва, че се интересува от Фийби?

Лидия се намръщи.

– Не мисля, че се преструва. Струва ми се, че човекът им съвсем сериозни намерения. Колкото до това, че дразни Кларингтън, предполагам, че човекът иска да си върне поне малко заради всичко, което баща ти му причини преди осем години.

Фийби бе ужасена от недоразумението.

– Мамо, трябва да разбереш, че аз и Уайлд сме просто приятели. Въобще не е ставало дума за женитба. Не бива да се заблуждаваш.

– Ето на, виждаш ли? – Мередит си наля още една чаша чай. – Знаех си. Намеренията на Уайлд, каквито и да са, в никакъв случай не са почтени.

Фийби се нахвърли върху сестра си.

– Мередит, не бива да говориш подобни неща! Уайлд е съвсем почтен човек.

– Ако е така, защо се навърта около теб, а не дава никакви признаци, че се кани да ти направи предложение? – сърдито попита Мередит.

– Защото сме приятели – почти отчаяно отвърна Фийби. Едва ли

можеше да им каже за мисията ѝ да открие убицеца на Нийл. – Имаме общи интереси. Уверявам ви, това е всичко.

Мередит тъжно поклати глава.

– Жал ми е да ти го кажа, Фийби, но трябва да мислиш реалистично. Има само една причина, поради която Уайлд непрекъснато е в компанията ти тези дни. Намислил е да съсипе репутацията ти, за да отмъсти на всички ни.

– Грешиш! Няма да слушам повече тези глупости! Двамата с Уайлд нямаме абсолютно никакво намерение да се женим. Отлично знам, че не съм негов тип. Но сме приятели и смятаме да си останем такива, и това е всичко!

Фийби изскочи от стаята и се затича по стълбите към спокойствието на собствената си спалня. Затвори вратата и се отпусна на стола до прозореца.

Значи, в края на краищата, Гейбриъл е богат. И какво от това?

Фактът, че Гейбриъл е богат, не я изненада много. Гейбриъл бе от онези изключително кадърни хора, които създават впечатлението, че биха успели, с каквото и да се захванат. Ако е отишъл в южните морета, за да натрупа състояние, въобще не е изненадващо, че е успял.

Богатството му, или липсата на богатство, никога не са били от някакво значение за Фийби. Тя бе влюбена в него по други причини.

Влюбена!

Да, беше влюбена. Фийби затвори очи. Можеше да го признае поне пред себе си. Бе влюбена в Гейбриъл още от онази нощ, когато го бе срещнала на обляната от лунна светлина поляна в Съсекс.

Още от първия път, когато я бе целунал.

Може би дори по-отдавна. Фийби тъжно се зачуди дали не се бе влюбила в него, когато прочете първия му ръкопис и осъзна, че авторът е мъж, който въплъщава младежкия ѝ идеал за рицарство.

Беше наредила на Лейси да му пише веднага и да каже, че ще публикуват Мисията. Самата тя бе продиктувала цялото писмо: ... *съвсем поевид роман... много вълнуващо е разгледана темата за любовта...*

Скоро след това тя бе започнала да го сънува. А когато разбра, че ѝ е нужен истински странстващ рицар, за да ѝ помогне да открие убицеца на Нийл, най-очевидната възможност беше Гейбриъл.

Нямаше съмнение в това. Гейбриъл изпълваше мислите ѝ седмици наред и тя вече разбираше, че няма да го изхвърли от съзнанието си до края на живота си.

Каква бъркотия! Ето на, мама си седи долу и потрива ръце при

мисълта, че може да омъжи Фийби за Уайлд. Мередит е ужасена, че Гейбриъл смята да съсипе Фийби, за да си отмъсти на цялото семейство. Антъни и татко сигурно също се опасяват от нещо толкова лошо. Ако пък не е така, ще започнат да притискат Гейбриъл да ѝ направи предложение.

Фийби изпъшка и хвана главата си с ръце. Никой не я слуша, когато иска да обясни, че Уайлд ѝ е просто приятел. И нито ще я разберат, нито пък ще одобрят, ако се опита да им обясни, че просто ѝ помага в разследване на убийство.

Колкото повече я виждат в компанията на Уайлд, толкова повече близките ѝ ще се убеждават, че Гейбриъл или търси отмъщение, или възнамерява да ѝ предложи брак.

Очертаваше се катастрофа. Тя се чудеше, докога ли може да продължи това състояние на нещата?

Почукването на вратата на спалнята ѝ прекъсна хаотичните мисли на Фийби.

– Влез!

Една от прислужниците пристъпи в стаята и леко се поклони.

– Нося ви съобщение, мадам – тя ѝ подаде една сгъната бележка. – Едно момче я донесе в кухнята преди няколко минути.

– Съобщение? – изненадана, Фийби скочи на крака. – Дай да го видя.

Тя грабна бележката и се намръщи съсредоточено, докато четеше съдържанието ѝ.

Мадам, позволете да ви се представя. Името ми е А. Рилкинс. Аз съм книжар, който притежава малка книжарница на Уилърд Лейн. Съвсем наскоро се сдобих с отличен екземпляр на много рядък средновековен ръкопис. Илюстрациите са изключителни и в историята става въпрос за един от рицарите на Кръглата маса. Разбрах, че се интересувате от подобни книги. Ще пазя този ръкопис до четири часа днес следобед, след което ще се наложи да уведомя други заинтересувани страни.

С уважение, А. Рилкинс

– Мили боже! – ахна Фийби. – Още една история за Кръглата маса е излязла на бял свят. Колко вълнуващо!

Тя погледна прислужницата.

– Искам някой лакей да занесе една бележка.

– Да, мадам.

Фийби отиде до писалището си, взе една перо и набързо нахвърли едно съобщение за Гейбриъл. Той би се заинтересувал от откритието на господин Рилкинс не по-малко от нея и несъмнено би желал да се срещнат в книжарницата, за да го разгледа и той. Биха могли да преценят стойността му заедно.

Фийби сгъна бележката и я подаде на прислужницата.

– Вземи я. Погрижи се веднага да бъде изпратена. После кажи на Бетси да дойде при мен и поръчай на Морис да приготви каретата. Днес следобед ще излизам.

– Да, мадам – прислужницата отново се поклони и бързо излезе от стаята ѝ.

Фийби скочи на крака и отвори гардероба. Щеше да се срещне с Гейбриъл, затова искаше да изглежда възможно най-добре. Чудеше се дали да облече златножълтата рокля от памучен муселин, или пък новата рокля за разходки в пауново синьо...

Отсъди в полза на муселина.

Един час по-късно Фийби и прислужницата се отправиха към книжарницата на А, Рилкинс. И двете бяха малко неприятно изненадани, когато разбраха, че се насочват към реката.

Бетси погледна през прозорчето и се намръщи разтревожено.

– Тази част на града не е много добра, мадам.

– Наистина, Бетси – Фийби бръкна в чантичката си и извади бележката на Рилкинс. – Уилърд Лейн. Никога не съм я чувала. А ти?

– Не съм, но кочияшът май знае къде се намира.

– Попитай го за по-сигурно.

Бетси послушно вдигна капака на тавана на каретата и извика на кочияша:

– Сигурен ли си, че това е пътят за Уилърд Лейн?

– Аха. Тая улица е близо до доковете. Защо? Нейна светлост да не се е отказала? Веднага мога да обърна каретата.

Бетси погледна Фийби.

– Е, мадам? Желаете ли да се върнем?

– Не, разбира се, че не – отвърна Фийби. Бе ходила и на далеч по-лоши места в търсене на ръкописи. Като например на самотен между-селски път в Съсекс... – Не мога да пропусна такава възможност само защото господин Рилкинс не може да си позволи магазинче в по-добра

част на града. Трябва да продължим.

Оказа се, че Уилърд Лейн е някаква много тясна уличка, почти като проход между къщите. Внушителната карета на Кларингтън не можеше да влезе в нея. Кочияшът спря конете наблизко и лакеят скочи, за да изпроводи Фийби и прислужницата ѝ до книжарницата на А. Рилкинс.

Фийби погледна табелата над магазинчето, която почти не се четеше, и влезе. Очевидно господин Рилкинс съвсем не беше от преуспяващите книжари. Магазинчето бе ужасно занемарено. Витрините бяха толкова мръсни, че в мрачната стая Фийби не можеше да различи почти нищо.

Когато пристъпи в помещението, Фийби бе посрещната от миризма на влага и мухъл. За миг не можеше да види почти нищо в тъмнината. После зад тезгяха се раздвижи някаква фигура.

Един дребен, съсухрен човечец с лице като на плъх излезе иззад тезгяха. Той я погледна през чифт очила и кимна с глава.

– Добре дошли в скромната ми книжарница, милейди. Предполагам, че вие сте тази, която очаквахме за старинния ръкопис, а?

Фийби се усмихна.

– Да, точно така – тя бързо се огледа в мъничката стая. Беше съвсем празна. Нямаше други клиенти и по рафтовете имаше само две-три прашни книги. Нямаше следа и от Гейбриъл. – Никой друг ли не е идвал да го огледа?

– Никой друг – Рилкинс се изкикоти. – Предлагам ви привилегията първа да го разгледате, дори преди да го предоставя на другите си клиенти.

Фийби се досети, че Рилкинс вероятно е пресметнал, че от нея може да изкопчи много по-висока цена, отколкото от редовните си клиенти.

– Оценявам високо любезността ви, че ме уведомихте за откритието си, господин Рилкинс. Може ли да ви попитам как разбрахте, че колекционирам средновековни ръкописи?

– Сред нас, книжарите, подобни неща се знаят, мадам. Чуваме това-онова.

– Разбирам. Е, тогава, нека видим този ръкопис. Нямам търпение да го погледна.

– Елате отгук, мадам, насам. В задната стаичка е. Не ми се щеше да рискувам, като сложа такова ценно нещо отпред, в магазина. Не сме в най-добрия възможен квартал, нали виждате.

– Разбирам ви – Фийби тръгна ентузиазно. Бетси я последва.

Господин Рилкинс се поколеба до вратата зад тезгяха.

– Прислугата ви трябва да изчака тук, навън, ако нямате нищо против. Няма достатъчно място за всички ни, много е тясно тук, отзад.

Фийби погледна Бетси и лакея.

– Веднага се връщам – увери ги тя.

Бетси кимна.

– Ще ви чакаме навън, мадам.

– Чудесно.

Господин Рилкинс отвори вратата, която водеше към нещо като тесен, мрачен кабинет. Фийби го огледа, като търсеше с поглед ръкописа.

– Не знам как да ви благодаря за всичко това, господин Рилкинс.

– Удоволствието е изцяло мое – Рилкинс затвори вратата. Моментално се възцари тъмнина. По прозорчето имаше толкова много мръсотия, че тя изцяло спираше малкото светлина, която би могла да влезе отвън.

– Сега ще запаля свещта – рече господин Рилкинс. Фийби чу как той рови нещо зад гърба ѝ. Но чу и друг звук.

Плъзването на обувка по дървения под я накара да изтръпне.

– Има ли още някой тук? – попита тя и бързо се обърна. Прекалено бързо. Левият ѝ крак изневери, Фийби загуби равновесие и се вкопчи в ръба на масата.

Ръката на някакъв мъж се обви около гърлото ѝ. Някаква дебела, мръсна длан се притисна към устата ѝ, като заглуши вика ѝ още преди да е успяла да издаде звук.

Ужасена, Фийби се опита да се съпротивлява. Тя замахна с чантичката си и усети как тя удари глезена на мъжа. Веднага чу ядосаното изръмжаване на онзи, който я държеше. Окуражена от това, тя ритна назад. Обувката ѝ отново уцели на месо.

– Дявол я взел! Хлапачката можела да се бие – изсъска мъжът. – Хвани ѝ краката, Нед. Нямаме много време.

Фийби отново ритна, но този път и другият мъж изникна от мрака. Той хвана глезените ѝ в яките си ръце. После двамата вдигнаха Фийби във въздуха.

– Хайде, по-бързо де. Той ще чака своята лейди – господин Рилкинс бързо прекоси малкия кабинет и отвори друга врата, която водеше към тъмен проход. Той първо надникна и се огледа навън, после кимна на мъжете, които държаха Фийби.

– Няма никой наоколо. Ще се видим тази вечер, за да уредим сметката, както се разбрахме.

– Там ще сме, Рилкинс – изръмжа единият от злодеите. – Само гледай да носиш мангизите.

– Ще ги нося. Негова светлост ще ни се отплати както подобава за свършената работа.

Вбесена, Фийби се опита да извика и се мъчеше да се освободи с всички сили. Но напразно.

Рилкинс хвърли отгоре ѝ някакво одеяло и тя бе отнесена навън, в смрадлив изход, сякаш бе чувал боклук, който изнасят от книжарницата.

Гейбриъл си почиваше в клуба, когато Кларингтън се приближи, буреносно намръщен. Антъни бе с него.

– Вижте какво, Уайлд, вашите игри отидоха прекалено далеч – изръмжа Кларингтън и троснато седна срещу него. – Какви са тия приказки, че сте богат като Крез?

Гейбриъл го погледна с неразгадаема усмивка.

– Изненадвате ме, Кларингтън. Да се говори за пари е толкова вулгарно, не мислите ли?

Антъни го гледаше свирепо.

– По дяволите, човече, какво става? Вярно ли е, че сте донесъл цяло състояние от южните морета?

Гейбриъл сви рамене.

– Е, поне няма да умра от глад.

– В такъв случай какво сте си наумили? – попита Кларингтън. – Не искате да ви платя, за да стоите настрана от дъщеря ми, а и не сте ѝ направили предложение. Сега разбираме, че нямате нужда от наследството ѝ, значи нямате намерение да избягате с нея. Затова, какво сте намислили?

Антъни присви очи.

– Измислили сте друг начин да ни отмъстите, нали? Не парите ѝ желаете. Решили сте да прелъстите сестра ми. Точно така смятате да отмъстите на всички ни. По дяволите, човече, никакъв срам ли нямате?

– Много малко – призна Гейбриъл. – Високият морал е лукс. Човек много бързо започва да мисли практично, когато се озове в положение, подобно на моето преди осем години.

– Значи всъщност ни обвинявате, че се опитахме да я предпазим от един самонадеян зестрогонеец, какъвто бяхте тогава? – Антъни сякаш не можеше да повярва. – А как, по дяволите, щяхте да се чувствате вие, ако

Мередит бе ваша сестра?

Кларингтън свъси вежди. Лицето му бе почервенияло от гняв.

– Да, за бога, как щяхте да се чувствате, ако Мередит бе ваша дъщеря? Сигурно и вие някой ден ще имате дъщеря. Ще ми се да видя докъде бихте стигнали, за да я защитите от ловци на наследници.

Едно дискретно покашляне прекъсна Гейбриъл, още преди да успее да отговори.

– Хъ-ъм – каза порттиерът на клуба. – Много се извинявам, господа.

Нося съобщение за лорд Уайлд. Казаха ми, че е важно.

Гейбриъл хвърли един поглед и забеляза бележката върху сребърния поднос, който порттиерът бе протегнал към него. Взе я и попита:

– Кой я донесе, Бейли?

– Един младеж. Каза, че бил изпратен от иконома ви.

Гейбриъл разгъна бележката и прегледа съдържанието ѝ.

Сър, когато четете това, вече ще съм на път за книжарницата на А. Рилкинс на Уилърд Лейн, за да огледам един ръкопис, който явно ще заинтересува и двама ни. Ако имате желание да го видите, можете да се срещнете с мен там. Но ви предупреждавам, когато се стигне до купуване, запазвам си правото да съм първа.

Ваша приятелка, Ф.

– Мили боже! – Гейбриъл скочи на крака. – Някой да е чувал за Уилърд Лейн?

– Струва ми се, че е близо до доковете край реката – отвърна Антъни, все още намръщен.

– Точно от това се опасявах – рече Гейбриъл. Той познаваше всеки по-значителен книжар в Лондон, но никога не бе чувал за А. Рилкинс. Какво друго да очакваш от Фийби, освен да се втурне да търси някакъв ръкопис в най-лошата част на града?

– Седнете, Уайлд. Сега ние говорим с вас – нареди му Кларингтън.

– Страхувам се, че се налага да продължим този безкрайно интересен разговор друг път – каза Гейбриъл. – Трябва да се погрижа за един дребен, доста досаден проблем, който неочаквано възникна.

Той мина с големи крачки край Кларингтън и Антъни, без да се обърне да ги погледне. Крайно време бе да хване юздите на тази твърдоглава женичка, за която смяташе да се ожени.

Кочияшът на файтона, кореняк лондончанин, знаеше къде се намира Уилърд Лейн. Гейбриъл обеща да му даде солиден бакшиш, ако се постарее да кара много бързо. Човекът с радост се съгласи.

Гейбриъл се облегна на седалката с кръстосани ръце, стиснал зъби, и се замисли какво ще каже на Фийби. Колкото повече се приближаваше файтонът към Уилърд Лейн, толкова повече се ядосваше Гейбриъл. Той мрачно гледаше мръсните кръчми и барове, пълни с докери и моряци.

Тази част на града беше опасна, Фийби би трябвало да има достатъчно мозък, че да не идва тук сама. Но здравият разум не бе сред отличителните черти на Фийби, напомни си той. Очевидно семейството ѝ я бе глезило прекалено много. Позволили са ѝ съвсем да излезе от пътя.

Само веднъж да стане негова жена, той ще сложи край на безразсъдните ѝ привички. Повече никакви скитания в преследване на старинни книги, и то сама. Ако иска да рискува, спокойно може да го прави заедно с него.

Кочияшът спря на една тясна уличка и Гейбриъл скочи от файтона.

– Съжалявам, милорд, ама само до тук мога да стигна – обясни кочияшът, докато взимаше парите на Гейбриъл. – Уличките в този квартал са тесни като проходи, файтонът не може да мине. Ще трябва да вървите пеша от тук нататък.

– Добре. Изчакайте ме тук. Скоро се връщам.

Кочияшът кимна учтиво, след което бръкна под капрата и извади бутилката, която винаги държеше там.

Когато зави зад ъгъла, Гейбриъл веднага забеляза внушителната градска карета на Кларингтън на една пресечка от там. Боядисана в тъмнокафяво и черно, тя бе прекалено забележителна гледка, за да не я види човек. Изпитвайки известно облекчение, че я вижда, той тръгна през павираната с едри камъни уличка.

Вече бе на половината път, когато забеляза още една карета, спряна до входа на близкия сокак. Беше малка, хубава каляска, впрегната с чифт доста бързи на вид сиви коне. Скъпият екипаж изглеждаше също толкова не на място в този район, колкото и каретата на Кларингтън. Гейбриъл я огледа по-внимателно и забеляза, че гербът на вратата бе умишлено прикрит с черно парче плат, а завеските на прозорците бяха

спуснати. Той веднага тръгна към нея.

В този момент чу раздвижване в прохода. Стомахът му се сви на ледена буца. В южните морета много пъти бе изпитвал това усещане и бе разбрал, че никога не бива да го пренебрегва.

Гейбриъл се затича. Ботушите му кънтяха по калдъръма, докато се приближаваше към прохода.

Когато достигна тесния му вход, той чу тихи ругатни и един приглушен вик. Двама яки мъже се бореха с гърчещ се вързоп, увит в голямо одеяло.

Само за миг Гейбриъл разбра какво става и се хвърли към тях.

Двамата мъже бяха толкова заети с опити да усмирят шаващия си товар, че не забелязаха веднага Гейбриъл. Той сграбчи рамото на единия, обърна го към себе си и стовари юмука си право в червендалестото, потно лице на мъжа.

Той изгруктя, изпусна своя край на товара и залитна към стената на прохода.

– Какво става, по дяволите?

Другият мъж за момент зяпна изненадано, след което и той изпусна вързопа. Увитото в сивото одеяло тяло тупна безславно на мръсните камъни.

Вторият мъж посегна към ботуша си и извади от там нож. Той се ухили злобно на Гейбриъл.

– Виж сега, приятелче, ще те науча как се меси човек в чуждия бизнес!

Той се хвърли към Гейбриъл, който пъргаво отстъпи настрана. В момента, в който мъжът минаваше край него, Гейбриъл го блъсна напред, като увеличи инерцията му. Мъжът се препъна и изгуби равновесие. Ботушите му се подхлъзнаха на мръсните камъни и той се стовари върху другаря си, който в това време се опитваше да се посъвземе. И двамата мъже рухнаха на земята, а ножът издрънча на камъните малко встрани.

Гейбриъл бръкна в собствения си ботуш за ножа си, с който не се бе разделял през последните осем години. Още през първите месеци, прекарани на островите, той бе придобил този навик. А човек трудно се разделя със старите си навици. Сега Гейбриъл се приближи към втория мъж и опря острието на ножа до гърлото му.

– Чакай, приятел, по-спокойно го давай – примиренчески рече мъжът. Но ефектът бе някак развален от усмивката му, която разкри тъмните му, гнили зъби. – Като я искаш, твоя е. Добра цена щяхме да

вземем за нея от оня богаташ в хубавката карета. Ама пък не може ли случайно ти да ни платиш, каквото той щеше да ни даде?

– Разкарайте се оттук! – тихо рече Гейбриъл.

– Точно така, човече. Веднага тръгваме – двамата злодеи погледнаха ножа и забелязаха колко сръчно и обиграно го държи Гейбриъл. Затова моментално заизлизаха заднешком от прохода.

– Нищо лошо не е станало – каза първият мъж. – Както каза приятеля ми, ваша е, вземете я.

Двамата се втурнаха през теснината и изчезнаха. Гейбриъл мушна ножа си обратно в ботуша и отиде до мятащия се вързоп. Въобще не се изненада, когато зърна крайчето на златножълта муселинена рокля. Протегна ръка и помогна на Фийби да се измъкне от одеялото.

– Добре ли си? – той бързо я огледа от глава до пети, докато ѝ помагаше да се изправи. Изглеждаше ужасно раздърпана, но иначе нищо ѝ нямаше.

– Да, добре съм. О, Гейбриъл, ти ме спаси! – Фийби се хвърли право в прегръдките му.

Гейбриъл чу шума от колелата на карета откъм входа на прохода, тъкмо когато ръцете му вече се стягаха около Фийби.

– По дяволите – той бързо я пусна и се затича към входа на прохода.

– Гейбриъл? Какво става? – Фийби се затича след него.

Гейбриъл не я дочака. Той видя каретата с прикрития герб.

Кочияшът тъкмо размахваше камшика си и се канеше да пришпори конете в пълен галоп.

– Спри! – извика Гейбриъл с онзи властен глас, с който някога бе раздавал заповеди в южните морета. Кочияшът се поколеба, после обърна глава, за да види кой е издал тази заповед.

Докато разбере, че Гейбриъл всъщност го преследва, вече бе прекалено късно. Гейбриъл бе достигнал вратата на каретата. Отвори я с трясък и склучи ръката си около лакътя на пътника вътре. После издърпа стреснатия човек на улицата.

Точно в този момент Фийби, стиснала чантичката си и придържайки бонето си, дотича с леко накуцване и щом видя мъжа, се закова на място.

– Килбърн!

Килбърн въобще не я погледна. Той изчетка ръкава си с отвращение и погледна Гейбриъл с хладно високомерие.

– Предполагам, имате обяснение за просташкото си поведение,

Уайлд?

– Разбира се – гласът на Гейбриъл бе тъй убийствено тих, че и Фийби, която стоеше на известно разстояние, не можеше да го чуе. – И ще се радвам да ви дам обяснение с чифт пистолети призори. Секундантите ми ще се отбият при вас тази вечер.

Самообладанието на Килбърн бързо го напускаше. Лицето му стана на червени петна от гняв.

– Вижте, какво си мислите, че правите?

– Спасява ме от отвличане, и то от вас – яростно извика Фийби, когато стигна до Гейбриъл. Все още бе задъхана от усилията си да се освободи от одеялото и отчаяно се опитваше да нагласи бонето си. – Знам защо е всичко това!

– Фийби, веднага се връщай в своята карета – бързо ѝ заповяда Гейбриъл.

Тя не му обърна внимание, а очите ѝ блестяха войнствено, приковани в Килбърн.

– Майка ми ми каза тази сутрин и скоро целият град ще го знае: вие сте разорен, милорд. Знаели сте, че баща ми съвсем няма да е съгласен да даде ръката ми, ако разбере, че нямате пукната пара, нали така?

– Фийби – остро каза Гейбриъл.

– Затова ме примамихте тук под фалшив предлог и се опитахте да ме отвлечете – продължи Фийби тържествуващо. – Е, определено се провалихте, нали, сър? Знаех си, че Уайлд ще ме спаси. Тези неща са лесна работа за него.

Гейбриъл я хвана за рамото и я обърна с лице към себе си.

– Нито дума повече, мадам. Върнете се в каретата си и отивайте право в къщи. Ще обсъдим това по-късно. Разбрахте ли?

Тя примигна.

– Ами, да, разбира се. Съвсем ясно се изразихте, милорд, но има някои неща, които искам да кажа на лорд Килбърн.

– Веднага ще се приберете у дома, Фийби – за миг той бе убеден, че тя ще продължи да спори. Гейбриъл събра сили за битката. Но тогава Фийби сви рамене и с отвращение сбърчи носето си.

– О, добре тогава – тя хвърли последен поглед към Килбърн, изпълнен с тържествуващо задоволство. – Горчиво ще съжалявате за това, милорд.

След тези думи тя се извърна и се отдалечи, а златните ѝ поли се развяваха като ярко петно сред околния сив пейзаж.

Гейбриъл почака, докато се увери, че вече тя няма да го чува. После

кимна с присмехулна учтивост.

– Довиждане до утринната ни среща, Килбърн. С нетърпение ще я очаквам – той се обърна и се запъти към файтона.

– По дяволите, Уайлд, върнете се – яростно извика Килбърн. – Как смеете да ме предизвиквате?

Гейбриъл не се обърна, за да го удостои с поглед. Когато стигна при файтона, той даде нарежданията си на кочияша:

– Следвай кафявата карета, докато стигнем по-добрите райони на града. После ме закарай до Сейнт Джеймс Стрийт.

– Слушам, милорд – кочияшът остави бутилката си и хвана юздите.

Половин час по-късно Гейбриъл влезе намръщен в клуба си и с голямо задоволство видя, че Антъни и Кларингтън все още са там. Четяха задълбочено вестниците си, Таймс и Морнинг поуост.

Гейбриъл се отпусна на стола срещу двамата мъже и зачака да оствят вестниците си.

– Виждам, че сте се върнали – каза Антъни. – Защо, по дяволите, се втурнахте така нанякъде?

– Втурнах се – отвърна Гейбриъл с равен глас, – да спасявам сестра ви от опит за отвлечане от страна на Килбърн.

Антъни го зяпна в недоумение, Кларингтън хвърли вестника си на масичката до тях.

– Какви ги говорите, сър? Обяснете се.

– В бележката, която получих по-рано, пишеше, че Фийби е тръгнала да види някакъв ръкопис, предложен ѝ от някакъв си А. Рилкинс. Когато пристигнах в книжарницата на този господин Рилкинс, видях как двама представители на престъпните прослойки отнасят Фийби.

Антъни бе направо слисан.

– Не, вижте какво, едва ли очаквате, че ще повярваме на подобна история.

Кларингтън го гледаше, зяпнал от недоумение.

– Боже господи, Уайлд, това да не е някаква шега?

– Уверявам ви, че не е никаква шега – Гейбриъл присви очи. – Явно Килбърн е без пукната пара. Новината скоро ще се разчуе из целия град. Очевидно е разбрал, че тайната му е разкрита и не му остава много време, за да ухазва Фийби, ето защо се е опитал да я отвлече.

– Боже господи – отново възкликна Кларингтън. Изглеждаше направо зашеметен. – Репутацията ѝ щеше да е съвсем съсипана, ако бе успял да я отмъкне. Щях да се видя принуден да се съглася с такъв брак.

Тримата мъже се гледаха изпитателно.

– Фийби в безопасност ли е? – в очите на Антъни се четеше дълбока загриженост.

– На път за дома си е, съвсем невредима и все още с непокътната репутация – Гейбриъл се пресегна за бутилката бордо, която се намираше на масичката до стола му. – Макар че е интересно докога ще си остане такава. Както я кара, неизбежно е рано или късно да загази.

– Дявол ви взел – изръмжа Кларингтън, – няма да ви позволя да говорите така за дъщеря ми.

– Като се има предвид, че току-що я спасих, ще говоря за нея както си искам – Гейбриъл отпи една глътка от червеното вино. – Позволете да ви кажа, господа, убеден съм, че вината за всичко това е изцяло ваша.

– Наша ли? – гневно избоботи Кларингтън.

– И най-вече ваша, сър – каза Гейбриъл. – Като неин баща вие сте я оставили съвсем да излезе от пътя. Тази жена представлява заплаха за самата себе си. Кореспондира си с непознати мъже и си урежда срещи с тях в полунощ, и то на самотни извънградски пътища. Втурва се към най-долнопробните части на Лондон, когато ѝ скимне...

– Чакайте малко – прекъсна го Кларингтън.

Гейбриъл не му обърна внимание.

– Тя е прекалено независима и ежедневно се излага на огромни рискове, като направо предизвиква съдбата. Но съвсем скоро неминуемо ще се опари.

– Не, вижте какво – изръмжа Кларингтън. – Говорим за моята дъщеря. Какви са тия приказки, че си пишела с непознати мъже и се срещала с тях в полунощ?

– А как, по дяволите, мислите, че се запознах с нея? – попита Гейбриъл.

Антъни го зяпна, съвсем объркан.

– Нима твърдите, че тя е започнала да си пише с вас? И тя е уредила да се срещнете?

– Точно така, дявол да го вземе – отвърна Гейбриъл. – И си беше чист късмет, че е решила да се срещне точно с мен в Съсекс. Ами ако бе някой друг?

Кларингтън изправи гръб с негодувание.

– Какво намеквате, сър?

– Намеквам, че нито един от вас двамата не е в състояние да контролира Фийби, а още по-малко да я предпазва от собствената ѝ импулсивност – Гейбриъл отново отпи от виното си. – Затова аз ще се нагърбя с тази задача. Очевидно нямаме друг избор.

– Вие! – Кларингтън го изгледа свирепо иззад орловия си нос.

– Аз – Гейбриъл остави празната си чаша на масичката. – Ще ви посетя утре следобед в три часа, за да обсъдим въпроса. Искам незабавно да уредим това.

– Един момент, моля – Антъни вдигна ръка. – Нима искате да кажете, че ще поискате ръката на Фийби?

Гейбриъл го погледна в очите.

– Нима предпочитате да почакате, докато Килбърн или някой друг зестрогонец отново се опита да я отвлече?

– Не ставайте смешен. Разбира се, че не искаме да я отвличат – Кларингтън въздъхна дълбоко. – Но е дяволски трудна работа да предпази човек Фийби. Капка здрав разум няма у нея, само дързост и непокорство. И не ще да се вслушва в съвети. Мисли си, че може да се справи в тоя свят без чужда помощ. Винаги си е била такава, още от малка.

– Така е – навъсено рече Антъни. – Все искаше да изследва разни неща, въобще – да си търси бялата. Колкото повече се опитвахме да я умирим, толкова по-големи рискове поемаше – той погледна Кларингтън. – Помниш ли какво стана в деня на злополуката?

– Докато съм жив няма да го забравя – заяви Кларингтън. – Помислих си, че съм я загубил. Втурна се на пътя, за да спаси някакво проклето куче, което бе скочило пред един файтон. Кучето си пресече пътя в пълна безопасност, но Фийби не успя.

Антъни поклати глава.

– Типично за нея. През целия си живот се е държала винаги ужасно безразсъдно. Но онзи път без малко да е фатален. А докторите ни казаха, че повече никога няма да може да върви.

– А казаха ли го на Фийби? – сухо попита Гейбриъл.

Кларингтън кимна.

– Разбира се, че й го казаха. Казаха й, че трябва да внимава да не се напруга. Казаха й, че ще прекара остатъка от живота си като инвалид. Казаха й, че трябва да води тих и затворен живот.

Гейбриъл се усмихна едва забележимо.

– Но Фийби, тъй като е не друг, а Фийби, е отказала да ги послуша, предполагам.

Антъни го погледна в очите.

– Един ден, беше три месеца по-късно, влязох в спалнята й и я видях изправена, стиснала едната колона на балдахина на леглото й. След това нямаше начин да я спре човек.

– Все пак – мрачно каза Гейбриъл, – трябвало е да се грижите за

нея повече. Дявол го взел, Оуксли, разбирате ли, че едва не я отвлече един мъж, който е смятал да я принуди да се омъжи за него, за да получи богатството й? Ако номерът му бе минал, животът й щеше да бъде съсипан.

Антъни вдигна вежди.

– Ето, че сега разбирате как се чувства човек в подобни ситуации.

Гейбриъл го погледна изненадано.

– Достатъчно зле, че дори да извърши убийство – Кларингтън очевидно беше все още леко замаян от ужасната новина за на косъм разминалото се бедствие. – Бог ми е свидетел, ужасно е да чувстваш, че не си успял да защитиш собствената си дъщеря.

Гейбриъл не знаеше какво да каже. Внезапно осъзна, че Кларингтън и синът му преди осем години, когато се бе опитал да избяга с Мередит, са изпитвали същия гняв и страх, каквито го бяха обзели сега.

За пръв път той погледна случилото се през техните очи. За да е честен пред себе си, той не можеше да не признае, че вероятно би реагирал точно като тях, ако бе на тяхно място.

Нямаше как Кларингтън и семейството му да са знаели, че не е преследвал богатството на Мередит. За тях той е изглеждал също толкова подъл, колкото и Килбърн сега.

– Разбирам какво имате предвид, Кларингтън – най-сетне рече Гейбриъл.

Погледът на Кларингтън срещна неговия. За миг в пронизващите очи на графа проблесна разбиране, а и някакво странно изражение, което би могло да бъде одобрение.

– Вярвам, че най-сетне разбирате как съм се чувствал навремето, сър – Кларингтън кимна, сякаш бе доволен. – Също така започвам да вярвам и че сте действително привързан към дъщеря ми.

– Трябва да призная, че привързаността ми към нея до известна степен е възпирана от непреодолимия ми страх, че някой ден тя може и да ме побърка – отвърна Гейбриъл.

– И аз самият едва се отървах от подобна участ – Кларингтън бавно се усмихна. – С радост бих предоставил на вас отговорността да се грижите за нея, сър. Желая ви късмет в това.

– Благодаря – Гейбриъл погледна Антъни. – Ще ми трябват секунданти.

Известно време Антъни го гледа изпитателно, без да каже нищо. После попита:

– Предизвикали сте Килбърн на дуел?

– Да.

– Аз съм брат на Фийби. Би трябвало аз да се заема с това.

Гейбриъл се усмихна иронично.

– Вие вече изпълнихте дълга си към едната си сестра. Сега е мой ред да защитавам другата.

Антъни се поколеба.

– Не съм сигурен, че е редно да ви позволя това.

– Като на неин бъдещ съпруг, несъмнено е съвсем редно – заяви Гейбриъл.

– Добре, тогава ще ви бъда секундант – рече Антъни. – И аз ще потърся още един. Но трябва да сте предпазлив. Ако Килбърн бъде убит, ще се видите принуден да напуснете Англия, а доколкото познавам Фийби, тя ще настоява да дойде с вас.

– Нямам никакво желание отново да напускам Англия – каза Гейбриъл. – Килбърн ще оживее. Но едва-едва.

Антъни го погледна изпитателно. После устните му се извиха в тъжна иронична усмивка.

– Както оживях аз?

– Не – отвърна Гейбриъл. – Не точно. Действително възнамерявам да пусна в тялото му един куршум. За в бъдеще ще помни, че не бива да отвлеча млади дами.

Три часа по-късно Антъни се върна в клуба, за да съобщи на Гейбриъл за подготовката на дуела.

– Нямате късмет – започна Антъни. – Килбърн е избягал от Лондон.

– Проклятие – ядосан и разочарован, Гейбриъл удари с юмрук облегалката на креслото си. – Сигурен ли сте?

– Икономът му каза, че е тръгнал на север и никой не знае кога ще се върне. Но със сигурност няма да е скоро. Прислугата е получила инструкции да затвори градската къща на Килбърн. Вече из целия град се знае, че е фалирал. Изгубил всичко след серия недалновидни инвестиции.

– По дяволите!

– Може би така е по-добре – Антъни се разположи в съседното кресло. – Всичко свърши. Няма да има дуел и Килбърн повече няма да се пречка. Самият аз съм доста доволен от това развитие на събитията.

– Аз пък не съм.

– Повярвайте, имате по-голям късмет, отколкото предполагате –

Антъни се ухили. – Ако Фийби разбере, че сте възнамерявали да участвате в дуел за нейната чест, направо ще се вбеси. Не вярвам да сте си имали работа с Фийби, когато е наистина много ядосана. Не е особено приятно изживяване.

Гейбриъл го погледна, като ясно съзнаваше, че между него и Антъни е започнало да се поражда нещо като приятелство, основано на общата им загриженост за Фийби.

– Благодаря ви, че се съгласихте да бъдете мой секундант. Съжалявам единствено за това, че нямате възможност да изпълните съответните задължения.

Антъни наклони глава.

– Както казах, всичко свърши. Килбърн получи, каквото заслужаваше, бе унижен, и то заслужено. Но нека нещата си останат така.

– Предполагам, че трябва да съм доволен.

Известно време Гейбриъл не каза нищо. После рече:

– Сега разбирам как сте се чувствали преди осем години, Оуксли.

– Да. Виждам. Ще ви кажа нещо, Уайлд. Харесвам Траубридж, а и Мередит изглежда много щастлива с него. Но ще ви призная, че ако тогава знаех онова, което знам за вас сега, през онази нощ нямаше да тръгна да ви преследвам. Бих доверил коя да е от сестрите си на вашите грижи.

Гейбриъл вдигна вежди.

– Защото сега знаете, че имам пари?

– Не – отвърна Антъни. – Това няма нищо общо с финансовото ви състояние.

Известно време и двамата мълчаха. После Гейбриъл се усмихна.

– Позволете да ви призная, че съм ви безкрайно благодарен за това, че тръгнахте след мен и Мередит през онази нощ. Двамата ни най-малко не си подхождаме. Това, което истински желая, е Фийби.

– Сигурен ли сте в това?

– Напълно сигурен.

В три часа на следващия следобед Фийби седеше неспокойна в спалнята си на втория етаж и чакаше да я извикат в библиотеката. От вчерашните събития насам къщата бе така притихнала, та човек би си помислил, че някой е умрял.

Фийби знаеше много добре какво става. Майка ѝ бе казала по-рано, че Гейбриъл смята да поиска ръката ѝ и че Кларингтън е готов да му я

даде. Пределно ясно бе, че резервите на близките ѝ спрямо Гейбриъл са напълно забравени.

Фийби се радваше на този факт, но сякаш не можеше да подреди собствените си объркани чувства. Част от нея ликуваше при мисълта, че ще се омъжи за мъжа, когото обича. Мечтаеше за това. Желаше го така, както не бе желала нищо друго през живота си.

Но някаква друга част от нея бе ужасно объркана. Все още нямаше никакви признаци, че Гейбриъл е искрено влюбен в нея. И тя наистина много се страхуваше, че той иска ръката ѝ най-вече от желание да я закрие от подобни случки, като тази от предишния ден.

Най-вероятно Гейбриъл иска да се омъжи за нея заради някакво погрешно разбрано чувство за рицарски дълг.

Наистина, тя бе сигурна поне в това, че доста му допада. По всичко личеше, че Гейбриъл изпитва физическо влечение към нея. А имаха и общи интереси.

Но никога не бяха говорили за любов.

Фийби погледна часовника. Вече бе почти три и половина. За бога, какво толкова имат да си говорят, чудеше се тя.

Стана и започна да обикаля стаята. Това беше направо смешно. Една жена има правото поне да присъства, когато обсъждат собственото ѝ бъдеще.

Не да чака послушно в спалнята си, докато мъжете обсъждат нещо толкова важно като брака ѝ – това бе ужасно изнервящо. Мъжете обикновено не разбират от тези неща.

Ето, например, те няма да разберат, че тя не иска да се омъжва, защото високопарните представи на Гейбриъл го изискват.

Отдавна се бе зарекла, че ще се омъжи само за някой, който е истински влюбен в нея. Търсеше любов като онази, която са изпитвали рицарите и дамите от средновековните легенди. Не би се задоволила с нищо друго.

В четири без петнадесет Фийби реши, че прекалено дълго е играла ролята на послушната дъщеря. Тя решително напусна стаята си и се запъти надолу по стълбите към библиотеката.

Вратата беше затворена. Пред нея, тържествено изправен, стоеше икономът. Когато видя Фийби, изражението му издаде лека тревога, но си остана все така решително.

– Отдръпнете се, моля – нареди тя на иконома. – Желая да вляза при баща си.

Икономът храбро се противопостави.

– Простете, мадам, но баща ви даде извънредни нареждания, че не желаете да бъде обезпокояван, докато разговаря с лорд Уайлд.

– Пссст, Фийби – главата на Лидия се подаде иззад ъгъла на всекидневната и тя енергично размаха ръка, за да привлече вниманието на Фийби. – Не влизай там! Мъжете обичат да се занимават с подобни неща насаме. Кара ги да се чувстват така, сякаш изпълняват дълга си.

Мередит, която се появи зад майка си, се намръщи деликатно на Фийби.

– Почакай, докато те извикат, Фийби. Татко ужасно ще се разстрои, ако ги прекъснеш.

– Самата аз вече съм достатъчно разстроена – Фийби решително тръгна напред.

Икономът трепна. А Фийби чакаше точно това. Тя сама отвори вратата и влезе в библиотеката.

Гейбриъл и баща ѝ се бяха разположили близо до камината. Всеки държеше по чаша бренди. Когато тя влезе, и двамата вдигнаха очи със заплашителни изражения.

– Можеш да почакаш отвън – твърдо заяви Кларингтън.

– Омръзна ми да чакам – Фийби спря и погледна Гейбриъл. Но по лицето му не можеше да се отгатне абсолютно нищо. – Искам да знам какво става.

– Уайлд прави предложение за женитба – рече Кларингтън. – Обсъждаме подробностите. И ти няма нужда да се месиш.

– Искаш да кажеш, че вече си приел предложението от мое име? – попита Фийби.

– Да, приех го – Кларингтън отпи от брендите си.

Фийби хвърли към Гейбриъл един въпросителен поглед. В отговор той само вдигна едната си вежда. Погледът ѝ се върна към баща ѝ.

– Татко, искам да говоря с Гейбриъл, преди да съобщите някакви окончателни решения.

– Можеш да говориш с него, когато приключим с уреждането на въпросите.

– Но, татко...

– Остави ни сами, Фийби – побърза да ѝ нареди Гейбриъл. – Ще говорим по-късно.

– Искам да обсъдим това още сега – ръцете ѝ се свиха в малки юмручета. – Тук става въпрос за моето бъдеще! А аз имам някакво мнение по въпроса. Ако вие двамата смятате, че можете да вържете всички подробности в спретнато вързопче и очаквате да го приема без коментари,

много грешите.

Кларингтън я погледна, присвил очи.

– Добре, момичето ми. Какви са възраженията ти към всичко това?

Фийби си пое дълбоко дъх, отпусна стиснатите си юмруци и избърса влажните си длани в полите на роклята си.

– Винаги съм твърдяла съвсем недвусмислено, че ще се омъжа само по любов. Ще говоря съвсем направо: Уайлд нито веднъж не ми е споменал каквото и да е за любов. Няма да се съглася да бъда подтикната към женитба, докато не съм сигурна, че съществува искрена и взаимна любов между нас. Няма да се омъжа само защото така повелява рицарската чест на Уайлд.

– Фийби – каза Кларингтън отегчено, – държиш се като романтична ученичка. Уайлд е абсолютно прав. След онова, което се е случило вчера, не може повече да ти се позволява да се ръководиш от прибързаните си, импулсивни привички.

– Той ли е казал това? – Фийби хвърли един яростен поглед към Гейбриъл.

– Да, той го каза, а аз съм напълно съгласен с него – заяви Кларингтън. – Той твърди, че е готов да се нагърби със задачата да се справя с теб, а аз трябва да призная, че съм благодарен да прехвърля отговорността за теб на него.

Фийби бе направо въбесена.

– Ами ако не искам някой съпруг да се „справя“ с мен?

– Не се сещам за по-добър начин да те усмирим и да озаптим ексцентричните ти наклонности от този да те омъжим – сопнато отвърна Кларингтън. – Време е да се омъжиш, млада госпожице. За бога, та ти си почти на двадесет и пет години! А фактът, че си богата наследница, те подлага на ужасни рискове. Само си помисли за вчерашните събития!

– Татко, онова, което се случи вчера, не бе по моя вина.

– Напротив, беше – отсече Кларингтън. – Кой знае още колко такива като Килбърн се спотайват наоколо? Уайлд е прав, като твърди, че рано или късно импулсивният ти характер ще те вкара в беля. Искам да те видя задомена, под сигурната закрила на съпруга ти.

У Фийби се надигаше безкрайно отчаяние.

– Татко, моля те! Трябва да ми дадете време да помисля за това. Двамата с Уайлд трябва да поговорим.

Гейбриъл я погледна хладно над ръба на чашата си бренди.

– Що се отнася до мен, не виждам какво има да обсъждаме точно сега. Качете се обратно в стаята си. Когато му дойде времето, ще ви

извикаме.

Фийби просто не знаеше какво да каже. Да бъде изпратена да чака в стаята си, сякаш е непослушно дете, и то от мъжа, когото е смятала за галантен рицар, когото тайничко е възприемала като най-близкия си приятел, в когото е влюбена. Това беше прекалено много.

– Милорд – прошепна тя, – вие не сте по-добър от Килбърн.

Последва кратка, мъчителна пауза.

– Фийби! – прогърмя гласът на баща ѝ. – Веднага ще се извиниш! Уайлд не е зестрогонец.

Тя бързо изтри сълзите, напираси в очите ѝ, с опакото на ръката си.

– Нямах това предвид. Но той е точно толкова надут, самонадеян педант, колкото и Килбърн – тя хвърли един последен, дълбоко наскърбен поглед към Гейбриъл. – Мислех, че сте мой приятел. Мислех, че разбирате какво мисля за любовта и брака.

Още преди някой от двамата мъже да отговори на това, тя изскочи от стаята.

Вече вън, в коридора, тя изтича покрай загрижените лица на майка си и сестра си. Прихвана полите си и изкачи на бегом стълбите. Когато стигна до собствената си стая, тя се хвърли на леглото и избухна в сълзи.

Петнадесет минути по-късно бурята бе отминала, а на нейно място се бе възцарило неестествено спокойствие, Фийби избърса очите си, изми се, седна и зачака.

Двадесет минути по-късно, когато най-сетне я извикаха в библиотеката, тя бе съвсем спокойна и сериозна. Бавно слезе по стълбите, възпитано изчака икономът да ѝ отвори вратата и пристъпи в стаята.

Баща ѝ все още седеше в креслото си. Изглежда бе наченал втора чаша бренди. Гейбриъл стоеше прав до камината, отпуснал едната си ръка на лавицата над нея. Когато тя влезе тържествено в стаята, той я изгледа изпитателно.

– Изпратили сте да ме повикат, татко? – попита Фийби с безупречна учтивост.

Кларингтън я погледна подозрително.

– Всичко е уредено, скъпа. Двамата с Уайлд ще се венчаеят в края на сезона.

Стомахът на Фийби бе свит на топка, но успя да запази изражението си съвсем спокойно.

– Разбирам. Добре, тогава, ако това е всичко, ще се върна в стаята

си. Не се чувствам много добре.

Веждите на Гейбриъл се склучиха строго.

– Фийби, добре ли сте?

– Мисля, че имам леко главоболие, милорд – тя се извърна и излезе от стаята.

Малко преди изгрев слънце на следващата сутрин Фийби облече най-хубавата си пътническа рокля и хвърли две големи чанти през прозореца на спалнята си. После спусна през перваза едно въже от навързани чаршафи.

С негова помощ се спусна в градината, взе двете чанти и заобиколи до предната част на голямата къща.

В ранната сутрин улиците на Лондон бяха доста оживени и тя бързо се изгуби сред разни търговци, разносвачи на мляко, селски каруци, които носеха прясна стока за пазара и всякакъв друг народ. Никой не ѝ обърна внимание.

В седем часа Фийби вече бе в дилижанса, който щеше да я отведе в сърцето на Съсекс. Притисната между една доста пълна жена и някакъв вонящ провинциален земевладелец, който постоянно надигаше бутилка джин, тя разполагаше с достатъчно време, за да размишлява върху съдбата си.

Гейбриъл трябваше да призове цялото си самообладание, за да не позволи на гнева си да го изпепели. Не можеше да повярва, че Фийби е избягала от него по този начин.

Кларингтън и семейството му седяха в траурно мълчание, а погледите им не се откъсваха от Гейбриъл, докато той кръстосваше напред-назад из всекидневната.

Наближаваше десет часа. Никой не бе забелязал липсата на Фийби само до преди час, когато прислужницата ѝ се бе качила в стаята ѝ с чая. Скоро след това Гейбриъл бе получил загадъчната бележка с молба да дойде. Когато бе пристигнал в къщата на Кларингтън, бе открил целия клан скупчен във всекидневната, за да му съобщят новината, че Фийби е избягала.

– Погледнете нещата откъм добрата им страна – предложи Лидия. – Доколкото знаем, избягала е сама. Не изглежда да е замесен и друг мъж в тая история.

– Доколкото знаем – мрачно уточни Антъни.

Гейбриъл му хвърли един ядосан поглед. Последното нещо, от което се нуждаеше тази сутрин, бе да се замисля над възможността Фийби да е избягала с друг мъж. И така нещата изглеждаха достатъчно зле.

– Значи мислите, че е на път за Съсекс?

– Оставила е бележка – тихо отвърна Мередит. – Пише, че ще прекара известно време при една леля в Съсекс.

– Това може да е просто хитра уловка – предположи Лидия. – Може би е искала да си помислим, че е тръгнала в една посока, докато в действителност се е втурнала точно в противоположната.

– Не – Мередит остана съвършено неподвижна. Очите и не се откъсваха от тези на Гейбриъл. – Тя е знаела, че ще се тревожим, затова ни е казала къде отива с надеждата да не се безпокоим излишно.

– Да не се безпокоим излишно? – Кларингтън силно почервения. – Излишно? Хлапачката хуква нанякъде преди зори, без да каже и думичка на никого, а ние не трябва да се безпокоим? А какво, за бога, си мисли, че ще сторим?

Лидия сложи ръка на рамото му.

– Успокой се, скъпи. Всичко ще е наред. Фийби е напълно способна да се грижи за себе си.

– О, нима? – Кларингтън хвърли на съпругата си един изпепеляващ поглед. – А би ли ми казала как ще се погрижи за репутацията си, когато тази случка се разчуе, моля? Въобще няма да виня Уайлд, ако развали годежа.

Мередит ахна.

– Татко, не бива да говориш така!

– Защо не? – измърмори Антъни. – Че кой нормален мъж би искал съпруга, която ще му създава подобри проблеми?

– Фийби е изплашена – Мередит скочи на крака и погледна твърдо Гейбриъл и останалите. – Не разбирате ли? Избягала е, защото се е почувствала принудена да се омъжи, без дори да я попитат. Никой въобще не си направи труда дори да попита какво мисли тя.

Кларингтън се намръщи.

– Тя харесва Уайлд. Най-малкото, мислех, че го харесва. Какво, по дяволите, става с това момиче? Не виждам никакъв смисъл в действията ѝ.

Мередит повдигна брадичка.

– Ще ви кажа какво става. Разбрала е, че цялото ѝ бъдеще се определя от вас двамата с Уайлд, татко. Почувствала се е като кон, който се продава на купувача, предложил най-висока цена.

Гейбриъл стисна зъби.

– Глупости – каза Кларингтън.

– Точно така си е – настоя Мередит. – Знам точно как се чувства, защото и аз се чувствах по съвсем същия начин преди осем години. Разликата между мен и Фийби е там, че аз помолих някой да ми помогне да избягам. А Фийби съвсем сама е организирала бягството си.

– Но защо, по дяволите, иска да бяга? – попита Антъни. – Татко е прав. Тя харесва Уайлд.

Мередит тропна с крак от безсилен гняв.

– О, нима? А какво изпитва Уайлд към нея?

Гейбриъл се намръщи.

– Фийби знае какво изпитвам към нея.

– Така ли? – Мередит се нахвърли върху него. – В такъв случай вие сте ѝ изказали привързаността си към нея, така ли е, сър? Казали сте ѝ, че я обичате?

– За бога, Мередит – измърмори Гейбриъл. – Това въобще не ви влиза в работата.

– Аха! Значи не сте. А може ли да попитам, сър, обичате ли я?

Гейбриъл изведнъж осъзна, че всички са го зяпнали очаквателно.

– Двамата с Фийби се разбираме отлично.

– Дълбоко се съмнявам – каза Мередит. – Мога да се обзаложа, че се разбирате толкова, колкото ние с Траубридж преди осем години. Кое-то означава абсолютна липса на разбирателство.

Гейбриъл изгуби търпение.

– Това не е вярно!

Мередит присви очи – нещо толкова нетипично за нея.

– Вече съвсем ясно се разбира, че не сте казали на Фийби, че я обичате. Тогава какво очаквахте да направи, когато се озове на прага на женитбата?

– Тя не е младо и глупаво момиче – процеди през зъби Гейбриъл. – Въобще не трябваше да бяга така.

Мередит вдигна брадичка презрително.

– Мен ако питате, на практика е била принудена да избяга. Няма да се надявам, че ще се държите по друг начин, ако просто си остане и послушно се съгласи с плановете, които вие с татко кроите за нея. Фийби е много решителна.

– Тя е ужасен инат – натърти Гейбриъл.

– Трябваше да говорите първо с нея за тази женитба – рече Мередит. – Трябваше да ѝ кажете какво изпитвате към нея.

Лидия въздъхна.

– Някак все не мога да се съглася с тия приказки, че жените и мъжете трябва да говорят за подобни интимни неща. Всички знаят, че мъжете не ги бива особено в подобни излияния. Те ги правят нервни и объркани. Явно причината е някакъв дефект в мозъците им.

– Несъмнено, мадам – на Гейбриъл вече му дойде до гуша от всичко това. Той се обърна към цялото семейство. – Така, тъй като изглежда сте изгубили годеницата ми в деня, когато годежът ни ще бъде обявен във вестниците, налага се да тръгвам веднага.

Антъни скочи на крака.

– Какво смятате да правите?

– А вие какво мислите, че смятам да направя? Тръгвам след нея, разбира се. Няма да се отърве толкова лесно – Гейбриъл тръгна към вратата.

– Почакайте! Идвам с вас – заяви Антъни.

– Не, не идвате. Осигурих си специално разрешение за женитба без отлагане. Двамата с Фийби ще уредим този въпрос сами.

– Смятате да се ожените за нея? – Мередит изглеждаше много разтревожена. – Уайлд, почакайте малко. Има нещо, което трябва да ви

кажа.

– Какво? – Гейбриъл вече бе до вратата. Гореше от нетърпение да тръгва на път.

Мередит го погледна с умоляващи очи.

– Ще бъдете мил с нея, когато я настигнете, нали? Моля ви, опитайте се да разберете чувствата ѝ. Знам, че изглежда прекалено импулсивна, но истината е, че тя е много чувствително същество. Нуждае се от разбиране.

– Нуждае се от силна ръка, приложена към задните ѝ части – отвърна Гейбриъл и излезе.

Но докато бързаше с пригответленията за напускане на града, последните думи на Мередит не излизаха от главата му. Спомни си изражението на Фийби вчера следобед, когато Кларингтън най-после я бе извикал в библиотеката, за да чуе, че бъдещето ѝ е вече решено. Тя изглеждаше прекалено безучастна и спокойна.

Едва сега Гейбриъл си даде сметка, че поведението на Фийби е било съвсем неестествено. Би трябвало да предположи, че нещо не е наред. Но въобще не му хрумна, че ще избяга по този начин, за да не се омъжи за него.

– Вие не сте по-добър от Килбърн.

Тя бе избягала от него. Тази мисъл се врязваше в съзнанието му като нажежен нож. Гейбриъл осъзна, че по някаква причина бе започнал да вярва, че неговата своенравна, дръзка Фийби никога не би го напуснала.

Направила е ужасна грешка. Фийби си даде сметка за това, още преди дилижансът да измине и петнадесет мили.

Каква идиотка е само! Бягаше от мъжа, когото обича.

Какво от това, че Гейбриъл не е влюбен в нея? Нали ѝ оставаше времето до края на сезона, за да измисли начин да го накара да се влюби в нея. Това би било новата ѝ мисия.

Внезапното килване на дилижанса на една страна и уплашените видове на пътниците прекъснаха мрачните ѝ размисли.

– Божичко, счупило се е колелото – съобщи мъжът с бутилката джин. – Това доста ще ни позабави.

Но според Фийби счупеното колело беше чисто и просто знак от бога. За пръв път през живота си се радваше на пътна злополука.

Повреденият дилижанс успя да стигне някак до една

странноприемница наблизно, Фийби слезе заедно с останалите пътници, взе багажа си и влезе в хана.

Успя да си пробие път сред тълпата пътници, събрали се пред масата на съдържателя, и попита дали има места за следващия дилижанс за Лондон.

– Няма никакви места, мадам – заяви жената на съдържателя, без да прояви никакво съчувствие. – Още вчера продадохме всички билети. Мога да ви дам билет само за утрешния дилижанс в десет часа.

– Но аз трябва да стигна в Лондон днес!

Жената я погледна замислено.

– Мога да ви дам стая за нощта.

– Не, благодаря. В никакъв случай не мога да прекарам нощта тук!

Фийби започна да схваща сериозността на положението. Репутацията ѝ щеше да е напълно съсипана, ако някой разбере, че е била принудена да прекара нощта сама в някакъв си хан.

Тя нагласи булото си по-сигурно пред лицето си и с леко накуцване влезе в кръчмата на странноприемницата, за да потърси нещо за хапване. Трябваше сериозно да обмисли положението, а не можеше да го стои на гладен стомах.

Когато седна на една маса, веднага усети върху себе си няколко груби погледа. На дамите, които пътуват сами, лесно можеше да им се случи подобно нещо. А когато се спусне нощта, нещата можеха да станат далеч по-лоши.

Чудеше се дали Гейбриъл е разбрал, че е избягала. Това я накара още повече да потъне в мрачни мисли. Ако открие, че е избягала от града, може просто да се откаже от нея и да си измие ръцете от цялата тази история.

Трябваше да се върне, преди той да открие, че е избягала. Ама че идиотско хрумване, да избяга! Сега може би трябва да се остави на милостта на някое пътуващо към Лондон семейство с частна карета. Ако въобще такова семейство спре за почивка в подобен долнопробен хан. Но пък така ще се наложи да разкрие коя е в действителност. А не смееше да го стори.

С всяка минута отчаянието на Фийби нарастваше. Трябваше да открие изход от тази бъркотия. Тайничко огледа хората в кръчмата, като се чудеше дали някой от тях не би могъл да ѝ помогне. Сигурно поне някои пътуват за Лондон. Възможно бе да успее да купи билета на някой от тях на двойно или тройно по-висока цена.

В този момент някакво странно усещане я накара да се огледа

около себе си. И тогава с изумление видя, че Гейбриъл точно в този миг влиза в стаята.

Гейбриъл бе тук!

Заля я радостно облекчение. Той я бе последвал! Но веднага след тази мисъл тя видя, че изражението му никога не е изглеждало по-заплашително. Приличаше на ястреб, а очите му представляваха две зелени парченца лед. За момент той застана неподвижно и огледа пълното с народ помещение.

Стомахът на Фийби моментално се сви на топка. Това не беше галантният влюбен, възседнал коня, за да догони любимата си с надеждата да я убеди да се върне при него. Гейбриъл определено не изглеждалше така, сякаш се кани да ѝ се къдне във вечна и предана любов.

За миг Фийби остана като окаменяла на мястото си, разкъсвана между желанието да се хвърли в обятията му и също толкова силното желание да избяга. Но точно в този миг погледът на Гейбриъл падна върху нея и моментално я разпозна, въпреки булото ѝ.

Може би това, че така безпогрешно я откри сред множеството в помещението, се дължеше на ярко виолетовата ѝ рокля. Той тръгна право към нея, а изцапаните му с кал ботуши кънтяха по дървения под. Докато минаваше през стаята, няколко глави се обърнаха любопитно след него. Но Гейбриъл не поглеждаше настрана. Погледът му не се откъсваше от Фийби.

Когато стигна до нея, тя вече почти не смееше да диша.

– Разочарован съм от теб, Фийби – каза Гейбриъл с абсолютно равен глас. – Не е в стила ти да бягаш от проблемите. Обикновено отстояваш позициите си и се бориш.

Това вече бе прекалено, Фийби скочи на крака, преливаща от гняв.

– Не бягам. Ако искаш да знаеш, чаках следващия дилижанс за Лондон.

Гейбриъл вдигна вежди.

– Така ли?

– Да, точно така. Можеш да провериш при жената на съдържателя, ако не ми вярваш. Тя ще ти каже, че наистина се опитах да си купя билет.

– Опита се?

– Не съм аз виновна, че няма места за следващия дилижанс – сопнато отвърна Фийби. – Тъкмо смятах да купя билета на някой от пътниците.

– Разбирам – гласът на Гейбриъл се бе постопил с няколко

градуса. Очите му изгубиха ледения си блясък. – Е, няма значение дали има места или не. Няма да ти трябва билет.

Тя го погледна с подозрение.

– Защо?

– Няма да пътуваш с обществения транспорт – Гейбриъл я хвана под ръка.

– Ти ли ще ме закараш до Лондон?

– Не, мадам. Смятам да те взема у дома с мен.

– У дома? – очите ѝ се разшириха зад булото. – Искаш да кажеш, в твоя дом?

– Да – погледът му се смекчи почти незабележимо. – Нося специално разрешение за женитба, Фийби. Веднага ще се венчаем. Когато стигнем в *Дяволска мъгла*, вече ще си моя съпруга.

– О, боже! – прошепна тя. – Въобще не съм сигурна, че идеята е добра, милорд.

– А смяташ ли, че можеш да запазиш в тайна днешните събития?

Тя го погледна с въглчето на окоото си, докато я извеждаше от кръчмата.

– Мислех за това, милорд. Смятам, че ако сме много предпазливи, ще успеем да се промъкнем незабелязано в града.

– Фийби, позволи ми да ти кажа, че нямаш представа какво означава думата предпазлив. Нито пък има смисъл да отлагаш женитбата ни с надеждата да ме разубедиш. Годещът ни вече е обявен във вестниците. Сега нито ти, нито аз можем да се отсетнем. И нищо не ни пречи да уредим нещата веднага.

Фийби трепна.

– Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен, Уайлд?

– Да.

Тя събра целия си кураж и попита:

– Защото ме обичаш?

Гейбриъл се намръщи и хвърли един многозначителен поглед към пълния с народ коридор.

– За бога, мадам, това едва ли е най-подходящото място и време да обсъждаме подобни въпроси. Почакай тук, докато се погрижа за конете и за багажа ти. Предполагам, че носиш някакъв багаж със себе си, нали?

Фийби въздъхна.

– Да, милорд. Имам багаж.

Останалата част от деня ѝ се струваше някак странно нереална. На моменти Фийби бе убедена, че сънува. Друг път ненадейно бе обземана от странно, оптимистично вълнение.

Тя стана съпруга на Гейбриъл след кратка, набързо проведена церемония, в която нямаше и следа от романтика. Тъй като Гейбриъл разполагаше със специално разрешение, селският свещеник се интересуваше единствено от парите, които ще получи за венчавката.

Когато тя приключи, и двамата потънаха в неловко мълчание. Гейбриъл помогна на Фийби да се качи във файтона му, после и той скочи на седалката до нея и взе в ръце юздите.

Фийби постоянно си напомняше, че това е сватбеният ѝ ден и че току-що се е омъжила за човека, когото обича, но някак все не можеше да повярва.

Усещането за нереалност стана още по-потискащо, когато се спусна мрака. Откъм морето се надигна мъгла и вълмата ѝ обвиха в сиво пейзажа на Съсекс. Фийби потрепери, почувствала как хладът се прокрадва през дебелия ѝ пътна рокля.

Тъкмо се опитваше да измисли как да наруши неловкото мълчание, когато забеляза през мъглата да се очертава силуетът на старинен замък. В сумрака на ранната вечер това би могло да бъде просто илюзия, или пък омагьосан замък от средновековен роман.

Фийби се поизправи, внезапно заинтригувана.

– Господи, Гейбриъл, какво е това?

– Това е *Дяволска мъгла*.

– Твоят дом? – тя се обърна към него, очарована. – Ти живееш в истински замък?

За пръв път, откак я изведе от кръчмата на странноприемницата, той леко се усмихна.

– Все си мислех, че ще ти хареса.

Фийби чувства как настроението ѝ внезапно се повиши, разцъфнало като цвят под слънцето.

– Това е прекрасно! Нямах представа, че живееш на такова приказно място. Но сега, като се замисля, то много ти отива.

– На теб също, Фийби.

– Да – съгласи се тя възторжено. – Винаги съм мечтала да живея в замък.

Час по-късно, когато двамата е Гейбриъл седнаха да вечерят,

Фийби все още кипеше от вълнение. Гейбриъл я гледаше внимателно и се опита да прикрие доволната си усмивка. Новата му съпруга изглежда вече се чувстваше съвсем удобно в трапезарията, подобна на пещера.

Неговата съпруга! Докато я гледаше, Гейбриъл бе обзет от невероятно приятни мисли за онова, което предстои. Скоро тя ще бъде негова.

Гладките ѝ, нежно заоблени рамене и онази част от гърдите ѝ, която се надигаше над деколтето, изглеждаха бледи като лунна светлина на сиянието на свещите. В косите ѝ пламтяха огнени отънъци. Топазените ѝ очи изглеждаха искрящи и тайнствени. По страните ѝ се виждаше лека руменина и той разбра, че и тя мисли за първата им брачна нощ.

Обзе го непреодолимото желание още сега да я грабне на ръце и да я отнесе право горе в спалнята. Скоро, обеща си той. Много скоро тя ще е изцяло негова.

– *Дяволска мъгла* страшно ми харесва, милорд – рече Фийби, докато икономът наливаше вино в чашата ѝ. – Нямам търпение да го разгледам целия утре сутринта.

– Веднага след закуска ще те разведа из замъка – обеща Гейбриъл. – Ще ти покажа всичко, включително и катакомбите в подземие.

– Катакомби? – Фийби очевидно бе страшно заинтригувана.

– Някога те несъмнено са били използвани за складове и затвори – обясни Гейбриъл. – Но ги наричам катакомби, защото ми приличат точно на това. Единственото правило, което не бива да нарушаваш, е никога да не слизаш долу сама.

– Защо?

– Опасно е – обясни Гейбриъл. – Пълно е с тайни проходи и врати, които могат да бъдат отворени или затворени само чрез скрити механизми.

Очите на Фийби се разшириха.

– Колко вълнуващо! Нямам търпение да ги разгледам.

– Веднага след закуска, скъпа – а закуската утре ще е много късно, обеща си наум Гейбриъл. Нямахше намерение да става рано, когато Фийби е в леглото му.

– А от къде намери всички тези невероятни рицарски доспехи в голямата зала? – попита Фийби, докато поемаше порция пай с телешко месо от прислужника. – Това е най-прекрасната сбирка, която някога съм виждала.

– Отгук оттам.

– Ами девизът, изписан над вратата? *Audeo*. Това ли е традиционното мото на графовете Уайлд?

– Вече е.

Фийби го погледна, изненадана.

– Искаш да кажеш, че сам си го измислил?

– Да.

Тя се усмихна, очевидно много доволна.

– Означаваш „дръзвам“, нали?

– Да.

– Трябва да призная, че е чудесен девиз за теб, милорд.

– Аз пък мисля, че и на теб много ти подхожда – бавно рече

Гейбриъл.

Фийби грейна.

– Наистина ли мислиш така?

– Да.

– Това много ме ласкае, милорд – тя лекичко се изкикоти. – Но все ми се струваше, че не беше много доволен от „дръзването“ ми днес сутринта. Знаеш ли, дори си помислих, че смяташ да си много суров заради цялата тази история. Е, добре, че всичко това вече е зад гърба ни, нали?

Гейбриъл отпрати иконома и прислугата с едно леко кимване. Когато вратата се затвори зад тях, той се наведе напред и взе в ръце чашата си с вино.

– Относно тази история, Фийби... – тихо започна той.

– Да, милорд? – тя моментално си придаде вид на много заета с пая си.

Гейбриъл се поколеба, припомняйки си мислите, които го бяха измъчвали, докато преследваше Фийби.

– Знаеш ли, не съм толкова лош, колкото Килбърн.

Вилицата на Фийби се спря на половината път до устата ѝ.

После тя бавно я спусна обратно.

– Това бе ужасно неучтиво от моя страна. Разбира се, че не си толкова лош, колкото Килбърн. Никога нямаше да се омъжа за теб, ако мислех, че си толкова противен като него.

– Но можеше да се видиш принудена да се омъжиш за него, ако той бе успял в плана си да те отвлече – Гейбриъл чу острите нотки в гласа си, но не можеше да се съдържи. Колкото пъти да се замислеше как Килбърн се бе опитал да отвлече Фийби, стомахът му се превръщаше в ледена топка.

– Нямаше да се омъжа за Килбърн, без значение дали ме бе отвлякъл, или не – заяви Фийби, като леко потрепери от отвращение. – Бих предпочела да изживея остатъка от живота си отритната от обществото

и с опетнена репутация.

– Семейството ти щеше да настоява да се омъжиш за него.

– Дори и да настояват, никога не бих се съгласила.

Гейбриъл присви очи.

– Опита се да избягаш, за да не се омъжиш за мен, но не успя.

Фийби се изчерви и сведе поглед към чинията си.

– Но не се старах много, милорд.

Пръстите на Гейбриъл се стегнаха около чашата му.

– Ти избяга от мен, Фийби.

– Само защото исках малко време, за да помисля. Не ми хареса как всички се опитваха да решават вместо мен. Но когато колелото се счупи, вече бях разбрала, че съм стретила.

– И какво те убеди, че си направила грешка?

Фийби си играеше с храната в чинията. После вдигна очи и срещна погледа му.

– Разбрах, че мисълта да се омъжа за теб не ме отблъсква.

– Защо?

– Мисля, че знаеш отговора, милорд.

Той се усмихна пакостливо.

– Нека отгатна. Омъжи се за мен, за да се добереш до съдържанието на библиотеката ми?

Очите на Фийби се озариха, развеселени.

– Не съвсем, милорд, въпреки че сега, като го споменахте, трябва да призная: библиотеката ви е един от най-привлекателните ви активи.

Гейбриъл избута настрана чинията си и скръсти ръце на масата.

– Или се омъжи за мен, защото искаш да изпиташ отново онова, което преживя онази нощ в лабиринта на Брантли?

Фийби моментално се изчерви.

– Както тогава ти казах, беше ми много приятно, милорд, но не бих се омъжила само за да изпитам отново подобни усещания.

– Тогава защо се омъжи за мен?

Фийби отпи голяма глътка от виното си. После остави чашата, но в жеста ѝ личеше леко раздразнение.

– Защото много те харесвам. И ти добре знаеш това.

– Харесваш ме?

– Да – тя си играеше с вилицата.

– Повече ли ме харесваш от Нийл Бакстър?

Фийби се намръщи.

– Разбира се. Нийл бе много мил с мен и се интересувахте от

средновековна литература. Но истината е, че не го обичах. За мен той никога не е бил нещо повече от приятел. И това е една от причините да се чувствам толкова виновна за трагичната му участ. Все пак той напусна Англия, защото бе твърдо решен да намери начин да спечели ръката ми.

– Фийби, баща ти е платил на Бакстър солидна сума пари, за да напусне Англия – направо ѝ каза Гейбриъл. – Точно затова Бакстър е отишъл в южните морета. Това, че те е ухаждал, е било просто номер, за да измъкне пари от семейството ти.

Фийби не помръдна. Очите ѝ се разшириха от объркване и смущение.

– Не ти вярвам.

– Тогава попитай баща си – Гейбриъл отпи от виното си. – Самият Кларингтън ми каза истината. Тогава се опита да ме подкупи и съвсем между другото спомена, че при Бакстър този метод е дал добър резултат.

– Баща ми никога не ми е казал, че е дал пари на Нийл, за да напусне Англия.

– Баща ти несъмнено се е опитвал да пощади чувствата ти – намушено каза Гейбриъл. – Вероятно е знаел, че ще си дълбоко наранена, ако откриеш, че Бакстър никога не е имал почтени намерения спрямо теб. Естествено, горкичкият Кларингтън няма представа, че си тръгнала да търсиш мъжа, който според теб е убил Бакстър. Ако баща ти знаеше за това, сигурно щеше да ти каже цялата истина.

В очите на Фийби се четеше безкрайно описване.

– Сигурен ли си в това?

– Абсолютно. Бакстър те е използвал, за да измъкне пари от семейството ти. Това е било единственото нещо в теб, което го е интересовало. И си е заслужил напълно онова, което го е сполетяло в южните морета.

– Но аз цяла година се чувствах ужасно, защото вярвах, че е отишъл там, за да спечели богатство и да може да поиска ръката ми. Той се наричаше моя Ланселот. Твърдеше, че искал да ми служи завинаги. Че аз винаги ще съм неговата Дама в кулата.

– Вече няма нужда да изпитваш вина заради Бакстър – каза Гейбриъл. – Забрави го.

– Месеци наред бях твърдо решена да открия убицеца му.

– Забрави проклетото търсене.

– Чувствам се така, сякаш съм живяла в измислен свят – прошепна

Фийби. – Ако това, което казваш, е истина, значи съм изгубила толкова много време. Толкова усилия. Толкова чувства!

– Забрави го, Фийби.

Пръстите на Фийби трепереха, докато сгъваше салфетката си и я оставяше внимателно на масата.

– Подобна грешка кара човек да се замисли дали въобще всичките му преценки са правилни.

Гейбриъл сви рамене.

– Всички грешим, когато става въпрос за подобни неща. По дяволи-те, дори и аз направих подобна грешка преди осем години, когато се опитах да избягам със сестра ти.

– Нима? Да, прав си. А сега аз рискувах ужасно много, като се омъжих за теб.

Странното изражение в очите ѝ не му хареса.

– Фийби, казах ти истината само за да можеш да изоставиш глупавото си търсене. Не ми харесва да съм женен за жена, която си прекарва времето, като търси убиец. Много неудобно е.

– Разбирам – тя го погледна. – Знаел си истината за Нийл почти от самото начало, нали?

Той се поколеба.

– Баща ти ми каза за него малко след като пристигнах в Лондон.

– И въпреки това ме подведе да вярвам, че ми помагаш в мисията ми. Колко дълго щеше да продължаваш да се преструваш, че намеренията ти са почтени, сър?

– Намеренията ми в крайна сметка наистина станаха почтени – прекалено късно Гейбриъл забеляза капана, който сам си заложи. – Фийби, мога да ти обясня всичко.

Фийби се изправи.

– Не мисля, че има нещо за обясняване. Ти ме излъга. Каза ми, че ми помагаш в търсенето на убиеца на Нийл. Но от самото начало не си имал никакво намерение да ми помогнеш да открия пирата, който го е убил, нали?

Гейбриъл се чувстваше точно като в капан. Едва ли можеше да ѝ каже за първоначалните си планове за мъст. Тази новина само би я разстроила още повече.

– Не те излъгах.

– Напротив, излъга ме. Кажми, защо се ожени за мен? – попита тя, а очите ѝ хвърляха искри.

– Защото смятам, че много си подходждаме – Гейбриъл се постара

да придаде на гласа си убедителност и да говори успокояващо. – Имам предвид, след като поулегнеш и спреш да се поддаваш на безразсъдните си хрумвания.

– Безразсъдни хрумвания? Такива като това безразсъдно хрумване, което днес ме подведе да се омъжа за теб? – Фийби стана и заобиколи масата. – Уверявам те, милорд, научих си урока. Повече няма да се поддавам на безразсъдни хрумвания.

Гейбриъл разбра, че тя има намерение да излезе от трапезарията.

– Фийби, върни се тук. В момента разговарям с теб.

– Можеш и сам да си довършиш разговора. Дълбоко се съмнявам, че мога да допринеса към него с нещо смислено. Изглежда ти разполагаш с всички отговори.

– По дяволите, Фийби, казах ти да се върнеш!

– Не искам да го направя, милорд.

– Аз съм твой съпруг! – мрачно ѝ напомни Гейбриъл. – И това е нашата първа брачна нощ. Ако си приключила с вечерята, можеш да се качиш в спалнята. След малко идвам и аз.

Ръката ѝ вече бе на дръжката на вратата. Очите ѝ искряха от гняв, когато му хвърли през рамо един изпепеляващ поглед.

– Простете, милорд, но не съм в настроение да позволя и последните ми илюзии да бъдат разбити тази вечер.

Когато тръшна вратата, Гейбриъл стисна зъби. Възцари се тишина.

Няма да посмее да се заключи и да не го пусне при себе си тази нощ, помисли си той. Тя беше негова жена.

Но колкото и да се опитваше да бъде уверен в това, Гейбриъл знаеше, че Фийби е напълно в състояние да му откаже правата му като съпруг.

По дяволите, та тя бе способна почти на всичко!

Един час по-късно той откри, че не е заключила вратата на спалнята си. Дори не беше там.

Гейбриъл обърна наопаки целия замък да я търси. Най-сетне разбра, че явно се е оттеглила в кулата, в малката стаичка, която той използваше за кабинет. И се бе заключила вътре.

Гейбриъл заблъска по вратата.

– Фийби, какво, по дяволите, правиш?

– Смятам да прекарам нощта тук, Гейбриъл – извика тя отвътре. – Искам да помисля. Трябва да обмисля това сама.

Гейбриъл си спомни за *Дамата в кулата*. Ръкописът се намираще на една от лавиците в библиотеката. Ако я открие, вероятно никога

повече няма да му проговори.

Никога не би разбрала, защо книгата е негово притежание. Ще си помисли най-лошото. А в този случай най-лошото бе самата истина. Той беше отговорен за смъртта на Нийл Бакстър.

Гейбриъл изтръпна при мисълта за надвисналата катастрофа. И точно тогава разбра, че и той е способен почти на всичко.

12

Фийби запали огъня, приготвен в камината. После се изправи и огледа малката каменна стая на светлината на пламъците. Веднага разбра, че това сигурно е кабинетът на Гейбриъл.

Почувства се като натрапник, но в същото време бе непреодолимо заинтригувана от мисълта, че тази стая е толкова тясно свързана с Гейбриъл. В нея можеше да почувства душата му.

Откри стаичката в кулата съвсем случайно, докато търсеше къде да се скрие. Беше взела със себе си възглавница и юрган, защото бе твърдо решена да прекара нощта тук. За нея нямаше и капчица съмнение, че тази нощ Гейбриъл ще се опита да упражни съпружеските си права. Все пак той бе невероятно сладострастен. Освен това не беше човек, който ще пренебрегне едно недвусмислено предизвикателство, а тя действително го бе предизвикала.

А да предизвикваш един странстващ рицар винаги бе огромна грешка.

Може би ако се бе опитала да му обясни какво чувства, би могла да избегне конфронтацията, помисли си Фийби. Но вече бе прекалено късно. Лошото се беше случило. Освен това тя въобще не бе в настроение да обяснява каквото и да е. Беше прекалено наранена и ядосана.

Като се замислеше за месеците, които бе изгубила, за да се чувства виновна заради Нийл Бакстър, направо ѝ се искаше да креци от яд. Наистина ли я е излъгал? Трудно беше да го повярва. Сигурно съществува някакво обяснение за всичко, което се бе случило.

А когато се замислеше за това, как Гейбриъл я бе накарал да повярва, че наистина ще ѝ помогне в разследването ѝ, направо ѝ се искаше да заплаче. Гейбриъл определено я бе измамил. И от това я болеше най-много.

Разбира се, ако трябваше да е съвсем честна пред себе си, трябваше да признае, че и тя не му бе казала някои неща още от самото начало. Но не с цел да го заблуди, мислеше тя. Просто така се бе случило, заради лошо стечение на обстоятелствата, върху които нямаше никаква власт.

А доколкото можеше да прецени, Гейбриъл нямаше подобно оправдание. Все пак може би той не вижда нещата в тази светлина.

Прекалено трудно бе да се справи с всичко това, особено след ден

като този. Трябваше й време, за да обмисли всичко. Време, за да реши какво да стори сега. Трябваше по някакъв начин да успее да направи така, че бракът й да потръгне.

Тя седна на бюрото на Гейбриъл. Точно на това място той пише романите си, осъзна тя. Почувства се странно близко до него, както бе седнала на мястото му в осветената от огъня стая. Пресегна се и взе една от писалките му. С тях той създава легенди. Тази мисъл я изпълни със страхопочитание.

Някакво драскане откъм прозореца внезапно я откъсна от мислите й. Изплашена, Фийби изпусна перото и скочи на крака. Ръката й инстинктивно докосна гърлото, когато отново чу шума отвън.

Това не беше звукът от клон, който драска по каменната стена, осъзна Фийби. Стаята се намираше на три етажа височина над земята, а около прозореца нямаше дървета.

Драскащият, стържещ звук отново долетя до слуха й. Тя отново си напомни, че не вярва в духове. Но замъкът беше много стар и сигурно в него са се случвали ужасни неща, несъмнено тук се е проливала кръв.

Чу се тихо тупване и една тъмна фигура се приземи на тесния перваз. Една ръка заблъска по прозореца. Фийби бързо отстъпи към вратата и затърси опипом ключалката. Вече бе готова да се разпищи.

Точно в този момент прозорецът с трясък се отвори и Гейбриъл скочи в стаята. Зад него се виждаше дълго, дебело въже. Фийби разбра, че то виси от покрива. Тя се втренчи в Гейбриъл, зяпнала от изненада и зараждащ се ужас.

– Добър вечер, мила ми съпруго – очите на Гейбриъл блестяха на светлината на огъня, докато той бавно смъкна ръкавиците си. Дори дишането му не бе учестено. Беше свалил самото и връзката си, за да улесни спускането. Бялата му риза бе изцапана с прах и ботушите му бяха издраскани. – Сигурно не би трябвало да се изненадвам, че вкусът ти към първите брачни нощи е доста странен.

Фийби най-сетне успя да проговори.

– Гейбриъл! Глупак такъв! Господи, можеше да се пребиеш!

Тя се втурна покрай него и се надвеси през прозореца. Тежкото въже се поклащаше над главата й. Земята се виждаше далеч, далеч под нея. Фийби затвори очи и в съзнанието й изникнаха ужасяващи гледки. Съвсем лесно можеше да си представи тялото на Гейбриъл, размазано на камъните в двора.

– Радвам се, че си запалила огъня – Гейбриъл протегна ръце към топлината. – Тази вечер вън е доста мразовито.

Фийби отдръпна глава от прозореца и се извърна, за да го погледне.

– Спуснал си се от покрива!

Той сви рамене.

– Това бе единственият възможен път. Вратата на стаята ми се стои заключена. Но това сигурно е чиста случайност.

Фийби наистина се ядоса.

– Рискувал си живота си само за да упражниш съпружеските си права? – извика тя.

Гейбриъл я оглеждаше от глава до пети със собственическо изражение.

– Не мога да се сетя за по-добър повод.

– Да не си луд? – на Фийби определено ѝ се искаше да го замери с нещо. – Най-тъпото, безумно, откачено нещо, което можеш да направиш! Не мога да повярвам. Нямах ли капчица разум?

– Това обвинение звучи много странно, изречено точно от теб.

– Не е смешно! Можеше да се пребиеш!

Той сви рамене.

– Не беше по-трудно, отколкото да се изкачи корабна мачта.

– Божичко! Точно такава сцена има в *Дамата в кулата* – Фийби бързо прекоси малкото разстояние, което ги разделяше, и се спря точно пред него. – Не бива повече никога, абсолютно никога да правиш така, чу ли?

Очите на Гейбриъл пламтяха. Той хвана лицето ѝ в дланите си.

– Ще го направя отново, ако пак избягаш от мен.

– Гейбриъл, изплаши ме до смърт. Само като си затворя очите и виждам тялото ти долу, на камъните. Не бива повече да рискуваш така.

Той прекъсна протестите ѝ с една бърза, властна целувка.

– Обещай ми, че повече никога няма да бягаш от мен!

Тя разпери пръсти на гърдите му и огледа свирепото му лице.

– Обещавам. Заклевах ли се, че повече никога няма да направиш подобно безразсъдно нещо?

Палците му погладиха страните ѝ.

– Нима си толкова загрижена за мен?

Устните ѝ потрепнаха.

– Знаеш, че е така.

– Значи няма повече да бягаш или да се заключваш от мен. Защото ако го сториш, ще те последвам, дори ако трябва да се спусна по стената на замък с въже.

– Но, Гейбриъл...

– Дори да трябва да слеза в самия ад – тихо се зарече Гейбриъл.

Фийби почувства как нещо в нея се разтапя.

– О, Гейбриъл...

– Ела тук, ти си моята дама от кулата – Гейбриъл я притегли към силното си тяло. Дланта му се плъзна по гърба ѝ, като я притисна към мускулестите му бедра.

Фийби тихичко изскимтя, а Гейбриъл притисна устни към нейните в целувка, която сякаш възпламени цялото ѝ тяло. У нея се надигна топлина, примесена с някакъв неопределен копнеж, толкова силен, че в очите ѝ се появиха сълзи. Тя сведе поглед, обви ръце около врата му и се отдаде на топлите вълни на чувствата си.

– Ето така трябва да е между нас, сладката ми – прошепна Гейбриъл. – Разбрах го още от първия път, когато те видях.

– Наистина ли? – сега Фийби едва се държеше на краката си. Беше се вкопчила в него и докосна с устни мъжествените очертания на брадичката му. После извърна глава и целуна вътрешната страна на китката му. – Не смеех да се надявам, че и ти може да изпитваш към мен онова, което чувствам аз.

Той се усмихна до бузата ѝ.

– А какво точно изпитваш към мен?

Тялото ѝ потръпна.

– Обичам те.

– О, моята сладка Фийби – ръцете му се стегнаха около нея и я притеглиха надолу върху завивката, която тя бе разстлала на килима пред огъня.

Фийби почувства как стаята се завъртя около нея. После се озова легнала по гръб на земята, а полите ѝ се бяха надиплили около коленете ѝ. Съзнаваше, че Гейбриъл се изтяга до нея. Кракът му се промъкна между бедрата ѝ и лекичко ги разтвори, а тялото му я прикова нежно към пода. Когато тя отвори очи, разбра, че той се взира в лицето ѝ.

– Гейбриъл, много мислих за тази страна на нещата.

– Така ли? – той бавно прокара устни по нейните, търсейки отговор.

– Да. Толкова ми харесват целувките ти! Харесва ми и как ме докосваш.

– Радвам се – Гейбриъл нежно целуна извивката на рамото ѝ. – Защото определено много обичам да те докосвам.

– Въпреки това – побърза да каже Фийби, – все си мисля, че може би ще е най-добре, ако почакаме малко, преди да консумираме брака си.

– Стори ми се, че вече не ми се сърдиш – той нежно гризна ухото ѝ.

– Не ти се сърдя – призна тя. Как би могла да му се сърди, когато разпалва такъв огън в нея? – Но все още има много въпроси, които трябва да изясним. Като въпросите, които изникнаха по време на вечерята. Гейбриъл, все още знаем толкова малко един за друг!

– Струва ми се, че се съгласи повече да не бягаш от мен.

– Няма да бягам – веднага го увери Фийби. – Ще живеем като мъж и жена. Но просто исках да кажа, че може би трябва да почакаме, преди да станем мъж и жена наистина.

Той отново хвана главата ѝ в ръцете си. Фийби го погледна, свела клепки. Светлината на огъня придаваше необичайна острота на ястребовите му черти, а невероятните му очи изглеждаха още по-загадъчни.

– Каж ми пак, че ме обичаш, Фийби!

– Обичам те – прошепна тя.

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

– И вече сме женени. Няма нужда да чакаме.

Фийби събра смелост да каже онова, което толкова я терзаше.

– Но аз въобще не съм сигурна какво точно изпитваш към мен, Гейбриъл. Тази сутрин избягах от теб, защото се страхувах, че исках да се ожениш за мен заради някакво неуместно чувство за рицарски дълг.

Той отново захапа върха на ухото ѝ и лекичко стисна зъби, само толкова, че да я сепне.

– Довери ми се, мадам, причината да ти предложи брак съвсем не е тази.

– Сигурен ли си? – настояваше тя. – Защото наистина не искам да си мисля, че си се чувствал длъжен да се ожениш за мен.

Той се втренчи в очите ѝ.

– Желая те по-силно от всичко на света.

Фийби видя копнежа в очите му.

– Гейбриъл! Наистина ли?

– Да, а сега ще ти покажа колко сериозно говоря! – Гейбриъл нежно притисна устните си към нейните, а езикът му се промуши подканващо между тях. Той се наслаждаваше на вкуса ѝ, но искаше и тя да се остави на усещанията си.

С женската си интуиция Фийби най-сетне осъзна, че това е начинът, по който той ѝ разкрива чувствата си. Той я обичаше. Не би могъл да я люби така, ако не изпитва също толкова силна обич, колкото бе нейната.

Гейбриъл откри връзките, които придържаха роклята ѝ и с няколко

бързи движения ги развърза. Миг по-късно Фийби почувства пламенните му ласки по голото си тяло, Гейбриъл я бе освободил от роклята и ризата, която носеше под нея. Сега дланта му се плъзна по гърдите ѝ.

Усети колко грапави са пръстите му, когато погалиха зърната ѝ. Внезапно тя се сепна. Очите ѝ се разшириха от слисване, когато осъзна, че е съвсем гола, останала само по копринени чорапи.

– Няма нищо, сладката ми. Ти си прелестна – ръката на Гейбриъл бавно обхождаше тялото ѝ, нежно, уверено, подканващо. – Господи, толкова си красива! – той наведе глава и обсипа вдлъбнатината между гърдите ѝ с мънички топли целувки.

Фийби изви тялото си към него. Смушението ѝ бързо се стопи под горещината на желанието му, която тя ясно съзнаваше.

Ръката му се склочи около глезена ѝ, после се плъзна по дължината на крака ѝ, докато стигна бедрото. Не откопча жартиера ѝ. На Фийби ѝ се стори някак странно да е само по чорапи.

Тя извърна лице и го притисна към рамото му, а пръстите ѝ любопитно се мушнаха под ризата му. Усети твърдите косъмчета на гърдите му и остана очарована. Съвсем импулсивно докосна с връхчето на езика си топлатата му кожа. Гейбриъл рязко си пое дъх.

– Колко си вкусен! – прошепна тя.

От гърдите му се изтръгна тих, пресипнал смях, който бързо се превърна в дрезгаво стенание. Ръцете му хванаха дупенцето ѝ и нежно го стиснаха.

– Копнея за теб вече седмици наред.

Фийби усети как твърдата дълга издатина на мъжествеността му издува тесния му панталон. Това доказателство за силното му желание я изпълни с приятното съзнание за женската ѝ власт. Чувстваше се като в бляскав, ослепителен сън. Но това не е сън, напомни си тя. Всичко това е действителност.

– А аз те обичам вече седмици наред!

Пръстите му пропъзляха върху триъгълникът тъмни косми там, където бедрата ѝ се събираха, и затърсиха меките, влажни гънки, Фийби тихичко извика, когато пръстът му изпитателно се промъкна между тях.

– Да – задъхано прошепна Гейбриъл. – Да, сладката ми!

Ръката му се отдръпна от топлото местенце между краката ѝ. Той леко се отдели от нея и нетърпеливо съблече ризата си.

Притворила леко клепки, Фийби наблюдаваше как той изу ботушите си. После Гейбриъл се изправи, за да събуе панталона си.

Фийби се втренчи в невероятно възбуденото му тяло. Никога не бе

виждала мъж в това състояние. Устните ѝ пресъхнаха, а очите ѝ мигновено отскочиха, за да срещнат погледа му.

Гейбриъл коленичи до нея и я притегли, за да седне до него. Притисна я силно до гърдите си и нежно прошепна:

– Не се бой от мен, Фийби. Каквото и да се случи, не се плаши от мен.

Тя обви ръце около кръста му и се вкопчи в него.

– Не се боя от теб.

– Вярваш ли ми?

– Да! Вярвам ти и винаги ще ти вярвам!

– Радвам се – той целуна вратлето ѝ и отново я притегли по гръб на килима.

– Просто не предполагам, че... че си толкова...

– Толкова какво? – попита той и лекичко гризна шията ѝ.

– Толкова легендарен в пропорциите си – едва успя да продума тя.

Гейбриъл се разсмя, Фийби почувства, че ужасно се изчервява.

– Тази нощ двамата ще създадем една прекрасна легенда, мила моя. Достойна за песните на всеки средновековен бард.

Устните му запълзяха по кожата ѝ с опияняваща топлина, нежни и успокояващи, възбуждащи и подтикващи я към отговор. Ръцете му се движеха върху нея, сякаш я изучаваха с невероятно интимните си ласки. Тялото му я притискаше почти до болка към твърдия под, но въпреки това тя изпитваше безкрайна наслада от тежестта му.

Малко неуверено тя погали силния му гръб, после впи пръсти в твърдите мускули на бедрата му. Толкова е силен, мислеше си тя, и все пак целият потръпваше и при най-лекото докосване на връхчетата на пръстите ѝ.

Фийби осъзна, че не може да се насити на удоволствието да усеща реакцията му на ласките ѝ. Където и да го докоснеше, той трепваше така, сякаш запалваше нещо дълбоко в него. Мъжествеността му мощно се притискаше към вътрешната страна на бедрото ѝ.

– Кълна се, не мога да чакам повече – гласът на Гейбриъл бе дрезгав от страстта му. – Разтвори се за мен, сладката ми жена! Трябва да вляза в теб, иначе ще полудея.

Тя разтвори разтрепераните си крака. Той веднага решително се настани между бедрата ѝ и се плъзна нагоре, докато жезълът му се притисна към нея. Фийби тревожно помести глава по килима, когато осъзна колко голям е в действителност.

– Гейбриъл?

– Увий се около мен, Фийби – той хвана краката ѝ под коленете и ги повдигна. После ги намести около себе си. – Да, точно така. А сега се хвани за раменете ми. Стисни ме здраво, Фийби, колкото можеш по-силно.

Тя се вкопчи в гладките му, мощни рамене. Никога не се беше чувствала по-уязвима. Но го обичаше, напомняше си тя, и копнееше за това сливане на телата им не по-малко от него. В страстта си те бяха също толкова единни, колкото и в любовта към средновековните легенди.

– Точно така – Гейбриъл целуна шията ѝ и се притисна още по-настойтелно към тялото ѝ. – Много си стегната, но си и много влажна. Не знам колко бурно ще е първото ни плаване, но трябва да ми се довериш. Всичко ще е наред!

– Всичко е наред, Гейбриъл – тя се повдигна колебливо към него. – Искам те!

– Вече никога няма да ти се наситя – той се пресегна и я разтвори с пръсти, после бавно се насочи към тесния топъл вход на тялото ѝ.

Фийби затаи дъх, без да знае какво да очаква, но с пълното съзнание, че се нуждае да го почувства в тялото си. Трябваше да го има. Инстинктивно стегна краката си около кръста му.

– Фийби, чакай, не искам да те заболи!

Лицето на Гейбриъл представляваше измъчено олицетворение на неимоверния самоконтрол. Но когато Фийби още веднъж повдигна тялото си към него, нещо в него сякаш се пречупи.

– Да! О, боже, да...

С един мощен гласък той нахлу в нея.

Шокът и изненадата сякаш зашеметиха Фийби. Внезапно тя бе прекалено изпълнена, разтегната, като в капан под тежестта на Гейбриъл. Той бе в нея.

Не знаеше дали изпитва болка. Не знаеше какво изпитва. Усещането бе просто неопикуемо. Тя тихичко извика и се вкопчи в раменете на Гейбриъл.

Той отново потръпна.

– Давай, забий ноктите си в мен! Бог ми е свидетел, така дълбоко съм потънал в теб, че може би съм загубен завинаги!

Фийби бързо преглътна.

– Мисля, че стига толкова – каза тя с немощно гласче. – Може би сега трябва да спрем.

– Не бих могъл да спра точно сега, дори и земята да се разтвори и жив да ме погълне – Гейбриъл отчасти се измъкна от нея, после отново

бавно и неумолимо се плъзна навътре. – Толкова е хубаво, сладката ми! Никога не съм изпитвал по-голяма наслада.

Фийби продължаваше да стиска краката си, обвити около кръста му. Чувствената магия отпреди малко бе съвсем изчезнала. Чувстваше се неудобно, но не изпитваше истинска болка. Усещането Гейбриъл да е в нея бе невероятно странно. Но той очевидно изпитваше удоволствие, а тя го обичаше толкова много, че не можеше да му откаже онова, което явно така силно желаше.

– Прегърни ме – гласът му бе изпълнен със сурова страст. – Прегърни ме, Фийби, нуждая се от теб!

Тя обви ръце около него и го притисна силно към себе си, отдала цялото си тяло, докато той внезапно извика и целият се стегна, изопнат като струна върху нея. Тя усети как мускулите на гърба и бедрата му станаха твърди като стомана, докато той се изливаше в тялото ѝ.

После се отпусна върху ѝ, сякаш останал без сили.

Дълго време Фийби стоя притихнала под Гейбриъл, заслушана в постепенно успокояващото му се дишане. Бавно погали гърба му и усети капчиците пот, избили по кожата му. Приличаше на жребец след изтощително надбягване, помисли си тя.

Нейният жребец.

След малко Гейбриъл простена и с нежелание се измъкна от нея. Търколи се настрани, отпусна ръка върху очите си и я притегли до тялото си.

– Следващия път ще ти е много по-хубаво, Фийби. Обещавам ти!

– И сега не беше зле – съвсем честно си призна тя. – Доста странно, но не и неприятно.

Той слабо се засмя.

– Следващия път ще крещиш от удоволствие, кълна ти се. Това ще е моята мисия и няма да си отдъхна, докато не я изпълня.

Фийби се усмихна и скръсти ръце върху влажните му гърди.

– Никога не бих сторила нещо толкова неподобаващо на една дама, като това, да крещя.

– Само почакай и ще видиш! – той вдигна ръка от очите си и прокара пръсти през заплетените ѝ коси. – Огънят в косата ти гори също толкова силно и в цялото ти тяло. Ти си удивително създание.

– Нима?

– Определено – Гейбриъл отново затвори очи. – Сега ще си починем малко и след това ще се облечем и ще слезем долу в спалнята ми.

– И тук ми харесва – каза Фийби.

Гейбриъл не отвори очи.

– Нямам намерение да прекарам цялата си първа брачна нощ на пода на кабинета си.

Но само след няколко секунди той вече спеше, а ръката му все още притискаше Фийби.

Дълго време тя остана загледана в него, смътно съзнавайки ролята нови впечатления, които се дълбяха в съзнанието ѝ. Усещаше леко парене между краката си и мъжката му миризма по тялото си. Чувстваше се някак лепкава, топла и малко неспокойна.

Значи това било да си омъжена. Би могла да се справи, реши Фийби. Наистина ѝ харесваше тази топла интимност, макар че самото правене на любов не ѝ се струваше кой знае какво. Встъпителната част определено бе много приятна. Но истинската радост се състоеше не в друго, а в прелестното задоволство от мисълта, че сега Гейбриъл ѝ принадлежи.

Ето, че е омъжена за човека, когото обича, а и той явно е влюбен в нея, макар да му е трудно да го каже с думи. Тя добре знаеше, че много жени нямат този късмет. За повечето хора бракът беше съвсем практично нещо и се сключваше заради богатство, социално положение или наследство.

Тя бе една от малкото щастливи жени в познатия ѝ свят, които са се омъжили по любов. А как само щеше да развали всичко тази сутрин, когато се опита да избяга! Може би Гейбриъл имаше право, когато я нарече безразсъдна.

Фийби почувства, че се е схванала на твърдия под и внимателно се протегна. Ръката на Гейбриъл се изплъзна от гърдите ѝ, но той не се събуди. Явно беше съвсем изтощен. Бе прекарал доста тежък ден, и то меко казано.

Тя бавно се надигна и огледа кабинета. Беше съвсем будна и някак странно напрегната. Последното, което искаше да прави точно сега, бе да спи. А библиотеката на Гейбриъл сякаш я подканваше да я разгледа.

Внимателно стана от постланата на пода завивка и се вмъкна в бялата ленена нощница, която бе донесла със себе си. После се приближи до най-близката лавица книги.

Разгледа редицата подвързани с кожа томчета, подредени зад стъклото на библиотеката, и остана много впечатлена. А когато си припомни, че това е само малка част от великолепната му колекция, поклати глава, съвсем удивена. Едно от големите предимства да е омъжена за Гейбриъл, самодоволно си помисли тя, бе, че вече има достъп до

библиотеката му.

Повдигна се на пръсти и започна да чете заглавията. И внезапно дъхът ѝ спря, тъй като погледът ѝ бе паднал върху едно много познато на вид томче. Тя зяпна от изненада и не искаше да повярва на очите си. Но те наистина не я лъжеха. Томчето си стоеше пред нея, а златните букви на заглавието му проблясваха: Далата в кулата.

Това беше нейната книга. Нямаше никакво съмнение.

Съвсем смаяна, Фийби погледна през рамо към Гейбриъл. Не бе помръднал от мястото си, но сега очите му бяха широко отворени. Наблюдаваше я, а изражението му бе съвсем неразгадаемо на трепкащата светлина на огъня.

– Казах ти, че ще изпълня мисията – тихо каза той. – Обещах ти да се погрижа да си възвърнеш твоето копие на *Дамата в кулата*, и то преди края на сезона.

Фийби бавно се извърна към него.

– Открил си я, но си забравил да ми кажеш? Гейбриъл, не разбирам – изведнъж лицето ѝ се озари от внезапното прозрение: – Чакай малко, тя е трябвало да бъде сватбеният ми подарък, нали?

– Фийби, изслушай ме!

Но Фийби бе съвсем сигурна, че е разбрала всичко.

– Каква чудесна изненада! Съжалявам, че я провалих, но това няма значение. Възхитена съм! Къде я откри? Кой бе собственикът ѝ?

Той бавно се надигна, без да обръща внимание на голотата си. Отблясъците от огъня играеха по широките му рамене и придаваха златисти отблясъци на загорялата му кожа. Вдигна едното си коляно и подпря ръка на него. В смарагдовите му очи се събираха заплашителни сенки.

– Аз съм собственикът на книгата, Фийби.

Фийби преглътна, изпълнена със съмнения.

– Какво искаш да кажеш? Откъде я взе?

– Взех я от каютата на Бакстър, след като превзехме кораба му – гласът на Гейбриъл бе странно лишен от всякаква интонация. – Бакстър предпочете да се хвърли в морето, вместо да бъде обесен. Скочи зад борда и изчезна. Всички предположиха, че се е удавил.

– Ти си превзел кораба му? – Фийби почувства как изведнъж коленете ѝ са омекнали. Бавно се свлече на столчето до прозореца и стисна ръце в скута си. – Мили боже! Гейбриъл, нима признаваш, че ти си бил пират в южните морета? Отказвам да повярвам в това!

– Радвам се. Защото не бях пират. Просто един много усърден бизнесмен, който се опитваше да си изкарва прехраната от търговията с

перли. Бакстър бе този, който се зае с пиратството, когато пристигна на островите.

– Невъзможно! – веднага извика Фийби. – Той не би направил подобно нещо!

– Няма никакво значение дали вярваш или не. Това е самата истина. Очевидно му се е сторило много по-лесно и бързо да стане разбойник, отколкото да се захване със законна търговия по море. Скоро се превърна в ужасна напаст за моята компания, а и за много други. Някой трябваше да се погрижи за него и да го отстрани.

– Напаст – повтори като ехо Фийби, докато съзнанието ѝ лудо се опитваше да се справи с всичко това.

Лицето на Гейбриъл бе съвсем мрачно.

– Успя да си намери собствен кораб. После нападна два от корабите на моята компания и ги превзе, като уби много хора от екипажите им. Открадна огромно количество стока, включително един изключително ценен комплект бижута, изработени от тъмни перли, злато и диаманти. След тази случка реших да го открия, преди да е нанесъл още щети.

Фийби се бе втреничила в Гейбриъл, съвсем изумена.

– Мили боже! Това е невероятно. Не мога да повярвам, че толкова съм се лъгала в Нийл.

– Защото се е правел на Ланселот, докато е кроял как да изнуди баща ти? Бакстър беше много хитро копеле. И ти не си единствената жена, която е успял да заблуди.

Лицето на Фийби пламна.

– Караш ме да се чувствам като пълна глупачка!

Изражението на Гейбриъл се посмекчи.

– Ти не си глупачка, сладката ми, но си много наивна. Жените са съвсем уязвими, когато си имат работа с мъже като Бакстър. Всички копнеят да повярват в илюзиите, които той им предлага.

Ръцете на Фийби се стегнаха в скута ѝ.

– Говориш така, сякаш си познавал и други жени, които са му повярвали, че е Ланселот.

– Докато бе на островите, Бакстър успяваше да се представя за преспял човек, който се занимава със законна корабна търговия. Движеше се свободно сред онези от нас, които търгуваха по море, като по този начин успяваше да получи информация за сделките и пътуванията ни и след това причакваше и нападнаше корабите ни – погледът на Гейбриъл сега бе съвсем твърд. – Въртеше се и около жените, за да разбере подробности относно вида на товара и курса на корабите.

– Жените?

– Съпругите, дъщерите и... – Гейбриъл се поколеба за миг, – и други. Омайваше ги и те с готовност му издаваха всичко, което желаше да научи.

– Разбирам – известно време Фийби помълча, като се мъчеше да сглоби късчетата на цялата история. – През цялото време си притежавал книгата ми. Ти си бил човекът, когото съм искала да открия.

– До известна степен, да.

Тя го погледна право в очите.

– Защо не ми каза?

– По много причини. И главната е, че ти бе убедена, че собственикът на книгата е пират и убиец.

Тя се усмихна колебливо.

– Разбира се. Естествено, ти си се боял да признаеш, че притежаваш книгата, да не би аз да си помисля най-лошото за теб.

– По дяволите! – Гейбриъл присви очи. – Не съм се боял да го призная, просто имах други планове.

– Какви други планове?

– Омръзнаха ми тези глупости – мрачно и решително каза Гейбриъл. – Крайно време е всичко да излезе наяве. Да започнем отначало. След като те срещнах на онзи пуст път в Съсекс, реших, че те желая. А само чрез книгата можех да се добера до теб.

Очите на Фийби се разшириха.

– Искаш да кажеш, че от самото начало си разбрал, че искаш да се ожениш за мен? Гейбриъл, това е толкова романтично! Наистина трябваше да ми кажеш!

Гейбриъл се изправи и удари с длан по полицата над камината.

– По дяволите, жено, защо непрекъснато се опитваш да виждаш в мен героичен рицар, изпълнен с почтени намерения? – той извърна глава и я погледна с яд в очите. – Казах ти, че те желаех. И за да съм съвсем откровен, казвам ти, че въобще не мислех за женене. Не и в началото на връзката ни. Исках те в леглото си. Плановите ми се простираха само до там.

– О! – тя не знаеше как да отговори на това. Все пак поне я е желал, помисли си тя. – Значи си се съгласил да ми помогнеш в мисията ми, за да имаш възможност да ме опознаеш по-добре?

– За да те вкарам в леглото си, по дяволите!

Тя се усмихна с лека надежда.

– Е, значи намеренията ти може и да не са били съвсем почтени в

началото.

– Можеш да си сигурна, че не бяха.

– Но бързо си ги променил и това е важното. Намеренията ти са станали почтени, когато си ме опознал по-добре.

– Проклятие! Та ти отказваш да видиш истината, дори когато е пред очите ти – Гейбриъл се пресегна за панталона си и го нахлузи с бързо, ядосано движение. – Намеренията ми съвсем не се подобриха, когато открих, че си дъщеря на Кларингтън. Точно обратното, станаха доста по-лоши.

– По-лоши?

Той махна леко с ръка, а жестът му бе пълен с отвращение.

– Фийби, когато разбрах коя си в действителност, реших да те открия с единствената цел да те използвам, за да си отмъстя на семейството ти. Смятах да те прелъстя, за да унижа баща ти. Ето ти истината. Сега разбираш ли?

Тя примигна, за да възпре сълзите си и храбро се усмихна.

– Може би отмъщението е било първоначалната ти цел, но не изпълни плана си, нали? Вместо това се ожени за мен.

Той застана срещу нея, сложил ръце на кръста си.

– Точно така.

– Което значи, че в крайна сметка благородната ти природа е взела връх и те е накарала да промениш плана си – заключи Фийби.

– Дявол го взел, щом искаш да вярваш в това, кой съм аз, та да ти противореча?

– Ожени се за мен заради вроденото ти благородство – Фийби прехапа треперещите си устни. – Но не ме обичаш, така ли е, милорд?

Очите му блестяха.

– Само не ме обвинявай, че съм те заблуждавал по този въпрос. По-не този грях не можеш да ми припишеш. Никога не съм твърдял, че те обичам. Казах ти, че те желая, и това е самата истина. Цялата истина.

– Ожени се за мен, за да ме спасиш от възможен скандал.

– Уверявам те, че не съм толкова благороден – изръмжа той. – Всичките ми рицарски възгледи бяха изпепелени още преди осем години. А животът в южните морета не помогна с нищо, за да се възродят. Не съм никакъв герой-закрилник на любовта и справедливостта.

– Тогава защо се ожени за мен?

– Ожених се за теб, защото смятам, че ще станеш добра графиня – изрева в отговор той. – Родословието ти е безупречно. А още по-важно то е, че, колкото и да е вбесяващо, безразсъдството ти говори за

храброст и дързост. И точно тези качества смятам да възпитам у синовете си. Освен това намирам те за далеч по-интересна от всяка друга дама, която съм срещал, откак се помня. И те желая.

– Но не ме обичаш.

– Никога не съм твърдял, че те обичам.

– Не, но се надявах, че може да се научиш на това – обясни Фийби.

– И точно затова днес поех най-големия риск през живота си.

Той я погледна, невярващ на ушите си.

– Наричаш това, че се омъжи за мен, най-големия риск през живота си?

– Да.

– Това си е чиста обида, по дяволите – викна Гейбриъл. – Съвсем сериозно възнамерявам да бъда добър съпруг.

– Нима?

Той пристъпи напред и се надвеси заплашително над нея.

– Да, точно така. А в замяна очаквам добра съпруга, за бога!

Фийби наклони глава настрани, като го огледа изпитателно.

– А какво представлява една добра съпруга според твоите виждания?

Той хвана брадичката ѝ в дланта си. Очите му хвърляха яростни искри.

– Убеден съм, че умишлено ме предизвикваш, мадам. Въпреки това, ще ти обясня точно какво искам от теб. Искам да получа уважението и подчинението, което една добра съпруга е длъжна да показва на своя господар.

– Аз те уважавам, Гейбриъл. Но никога не съм умеела да се подчинявам.

– Е, тогава ще се научиш на това.

– За бога, Гейбриъл, няма нужда да се държиш толкова заплашително. И двамата знаем, че няма да ме набиеш, за да ти се подчиня.

– Така ли смяташ?

По устните ѝ пробяга бегла усмивка и тя отстъпи назад, освобождавайки се от ръката му.

– Благородната ти природа няма да ти позволи да използваш насилие срещу жена.

– За твое добро ти казвам – изсъска през зъби той, – не е зле да спреш да се самозалъгваш, че притежавам благородна природа.

– Наистина се надявам да не ме лишаваш от единствената илюзия, която ми е останала – тя се приближи към библиотеката и отвори

стъклените вратички.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? – попита Гейбриъл.

– Каза ми, че Нийл Бакстър, единственият мъж, който някога е твърдял, че ме обича с чисто и благородно сърце, ме е излъгал – Фийби измъкна Дамата в кулата от рафта. – И се оказва, че съм се омъжила за човек, който твърди, че въобще не ме обича, а точно тази участ винаги съм се стремяла да избегна. Като се вземе предвид всичко това, милорд, ясно се вижда, че това съвсем не е сватбеният ден от мечтите ми.

– Фийби...

– Лека нощ, милорд – притиснала тежкото томче към гърдите си, Фийби тръгна към вратата.

– По дяволите, Фийби, искам да говоря с теб.

– За какво? За същността на благородството? Повярвай ми, сега съм добре запозната с този въпрос. Нямам нужда от повече разяснения по темата.

Тя отключи вратата и тръгна надолу по извитото стълбище. Каменните стъпала бяха ужасно студени под босите ѝ крака.

13

Защо, по дяволите, не си бе държал езика зад зъбите? Гейбриъл хвърли настрана перото си и се отказа от опитите да пише. Изправи се и се приближи до прозореца. Навън валеше. Въжето, което предната нощ бе използвал, за да се спусне от покрива, все още лениво се поклащаше пред стъклото.

Да, определено трябваше да си държи устата затворена предната вечер, когато се бе събудил и бе видял Фийби, втрещена в *Дамата в кулата*.

Постъпи правилно, като й разказа как е придобил *Дамата в кулата* и за Нийл Бакстър, но не биваше да изтъква останалото.

Трепна, когато си припомни кратката си лекция на тема уважение и подчинение. Да напомниш на жена си за тези неща навръх първата й брачна нощ може би не е най-добрият начин да я убедиш, че бракът ѝ е бил блестящо хрумване.

Ако ѝ се иска да вярва, че се е влюбил в нея от самото начало и че намеренията му са били почтени през цялото време, тогава кой е той, че да си позволява да я разубеждава от представите ѝ?

Защо ли му трябваше да разбие всичките ѝ илюзии за него, чудеше се той.

Вече цял ден Гейбриъл умуваше над този въпрос и все още не бе открил отговора.

Вчера сутринта, когато тя избяга, той бе въбесен. Беше се ядосал още повече, когато вечерта Фийби се заключи в кулата. Но гневът му бе примесен и със страх. Не можеше да го отрече. Беше уплашен, че тя ще открие *Дамата в кулата*, още преди да може да ѝ обясни всичко.

Не искаше да я остави да си мисли, че е благороден рицар, но и не искаше да вярва, че е бил пират и убиец.

Просто искаше между тях да няма скрито-покрито, каза си Гейбриъл.

Той стисна зъби и се извърна от прозореца. За добро или за зло, сега тя знаеше цялата истина. След снощи между тях имаше колкото си иска откровеност.

Тя се е омъжила за човек, който първоначално е желал само да спи с нея и който след това е решил да я използва за отмъщение. В крайна сметка се е оженил за нея заради родословието ѝ, храбростта ѝ, както и

заради факта, че тя ще му бъде интересна компания.

И ако това не бе в състояние да разбие всичките най-съкровени илюзии на една жена за любовта, то значи нищо не може да го стори. Гейбриъл потръпна, отвратен от собствената си постъпка. Трябваше да си държи устата затворена. Нещата щяха да са толкова по-простички.

Но може би така наистина бе по-добре. В края на краищата, той се гордееше с практичното си, реалистично отношение към живота. Вече не бе сантиментален, доверчив, романтичен младеж. Беше мъж, който е наясно какво представлява светът.

Наистина беше важно Фийби да разбере, че не може повече да го разиграва с приключенията си, сякаш е домашното ѝ кученце. Достатъчно дълго игра ролята на нейния странстващ рицар. Сега тя бе негова жена и трябваше да знае истинската същност на съпруга си.

Гейбриъл се върна до бюрото си и взе перото в ръка. В продължение на няколко минути се занимава да подостря върха му с едно ножче. После седна и се опита да пооправи някои от пасажите в *Безразсъдно приключение*.

Час по-късно, обграден от няколко смачкани и изхвърлени листа, Гейбриъл се отказа от усилията да свърши някаква работа. Реши да слезе долу и да види какво прави Фийби.

Най-сетне успя да я открие в библиотеката.

Отвори безшумно вратата и известно време я наблюдава изпитателно. Почувства как стомахът му се свива на топка при спомена за събитието от тяхната първа брачна нощ.

Фийби се бе свила в едно кресло до прозореца, подгънала обутите си в пантофки крака под полите на роклята си с цвят на тиква. Бледите слънчеви лъчи, които се промъкваха през тесните високи прозорци, образуваха нещо като пламтящ ореол около тъмните ѝ коси. Деколтетото ѝ беше изпълнено с малко бяло жабо, което ѝ придаваше вид на педантична стара мома.

Гейбриъл бе обзет от болезнено чувство на вина. Сигурно беше плакала цялата сутрин.

– Фийби? – тихо проговори той.

– Да, милорд? – тя не вдигна поглед от книгата в скута си.

– Дойдох да видя какво правиш.

– Чета – Фийби все още не го поглеждаше. Изглеждаше съвсем погълната от онова, което четеше.

– Виждам – Гейбриъл затвори вратата и тръгна напред. Спря се край камината и се загледа в наведената ѝ глава. Разбра, че въобще не

знае какво да каже сега. Отчаяно затърси подходящи думи. – За снощи...

– Хм?

Очевидната ѝ липса на интерес към темата го накара отново да затърси думи, с които да започне. Пое си дълбоко дъх.

– Извинявам се, ако онова наистина беше далеч под очакванията ти за една първа брачна нощ.

– Не бива да се виниш – рече тя, все още с наведена над книгата глава. – Сигурна съм, че се постара според възможностите си.

Снизходителният ѝ тон малко го изненада.

– Да, наистина, права си. Фийби, сега ние сме мъж и жена. Много е важно между нас да има пълна откровеност.

– Разбирам – Фийби отгърна още една страница от книгата си. – Знай, че нямах намерение да се оплаквам, защото ти наистина се постара да направиш преживяването приятно. Но след като си толкова горещ привърженик на откровеността, съгласна съм да бъда съвсем пряма.

Той се намръщи.

– Така ли?

– Разбира се. И казано съвсем честно, милорд, всичко беше до голяма степен разочаровашо.

– Да, знам, скъпа, но това е така само защото си имала прекалено нереалистични представи за семейния живот.

– Сигурно е така – Фийби отгърна друга страница и заразглежда някаква илюстрация. – Но вината донякъде е твоя. Опасявам се, че след случилото се през онази нощ в лабиринта на Брантли, предположих, че ще изпитвам същите интересни усещания и през брачните нощи. С радост ги очаквах, но несъмнено очакванията ми са били прекалено високи.

Гейбриъл почувства, че лицето му става тъмночервено, когато разбра, че тя в действителност говори за неговото представяне в леглото, а не за разговора, който бе последвал любенето им.

– Фийби, за бога, не говоря за това!

– Така ли, милорд? – тя най-сетне го погледна, а изражението ѝ издаваше учтиво недоумение. – Съжалявам. А за какво говореше?

Искаше му се да я хване за раменете и да я разтърси.

– Говоря ти за разговора ни, след като откри Дамата в кулата.

– О, за това ли.

– Да, точно за това. По дяволите, жено, що се отнася до любенето, няма нужда да се безпокоиш за това. Казах ти, че следващия път за теб

ще е далеч по-приятно.

Фийби снизходително сви устни.

– Може би.

– Няма никакво „може би“!

– Ами, значи, може би не.

Гейбриъл присви очи.

– Може би трябва веднага да те отнеса горе в спалнята и да ти демонстрирам какво имам предвид.

– Не, благодаря.

– Защо не? – Гейбриъл стисна перваза на камината. Ако не го бе сторил, току виж ръката му се озовала около гърлото ѝ. – Защото е средата на следобеда? Само не ми казвай, че безразсъдната Забулена дама изведнъж се е превърнала в педантична стара мома. Нима съм се оженил за една малка педантка?

– Не е това причината – тя отново се съсредоточи върху книгата си. – Просто не вярвам, че преживяването ще стане кой знае колко по-приятно, докато не съм уверена, че ти си истински влюбен в мен. Ето защо реших, че докато не се научиш да обичаш, няма да има повече такива случки.

Пръстите му стискаха перваза на камината с такава сила, че бе истинско чудо, че мраморът не се напука. Той се втренчи в ангелски невинно наведената ѝ глава.

– Ти, дяволче такава! Значи такава била играта ти, а?

– Уверявам те, че не играя никаква игра, милорд.

– Мислиш си, че пак можеш да ме разиграваш, както преди да се оженим? Вече не съм личният ти странстващ рицар, мадам. Аз съм твой съпруг!

– Аз пък стигнах до извода, че странстващите рицари са далеч по-забавни от съпрузите.

Не бива да губи самообладание, повтаряше си Гейбриъл. Не бива да изгърве контрола над себе си. Ако иска да победи в тази малка домашна битка, трябва да остане хладнокръвен, докато го обстрелват.

– Може и да си права, мадам – рече Гейбриъл с равен глас. – Не се и съмнявам, че една твърдоглава, своенравна жена като теб смята послушните странстващи рицари за много по-забавни, отколкото съпрузите. Но сега си имаш работа точно със съпруг.

– Бих предпочела той да остане такъв само на думи.

– По дяволите! Да не си се побъркала? Това е абсолютно невъзможно. Няма да ти позволя да ме манипулираш така.

– Не се опитвам да те манипулирам – Фийби най-сетне вдигна поглед от книгата си. – Но съм твърдо решена, че преди отново да ме любиш, трябва да се научиш да ме обичаш.

– Сигурно си наясно, че се е случвало мъжете да бият жените си и за много по-незначителни неща? – много учтиво я попита Гейбриъл.

– Вече обсъдихме и този вариант, Гейбриъл. Ти няма да ме набиеш.

– Има и други начини да упражня съпружеските си права. Снощи открих един такъв начин, помниш ли?

Тя въздъхна.

– Снощи се бях заблудила. Когато рискува така ужасно живота си, като се спусна от покрива, си помислих, че с това доказваш любовта си към мен. Но в бъдеще няма толкова лесно да се оставя да ме подлъжеш. Няма нужда повече да рискуваш кожата си по този начин.

– Разбирам – Гейбриъл ѝ кимна с ледена учтивост. Двата биха могли да си поиграят на тази игра, реши той. – Много добре, тогава, мадам. Прекрасно изясни позицията си. Можеш да си сигурна, че няма да те насилвам.

Тя вдигна поглед изненадана.

– Не съм си и помисляла, че ще ме насилваш.

Той отново трябваше да призове цялото си самообладание.

– Когато си готова отново да поемеш съпружеските си задължения, бъди така добра да ме уведомиш. Междувременно, бъди съвсем спокойна, че в *Дяволска мъгла* ще се отнасят с теб съвсем учтиво, както подобава на една гостенка – той тръгна към вратата.

– Гейбриъл, почакай, не исках да кажа, че се смятам за гостенка в дома ти.

Той се поспря за миг, като се постара да прикрие задоволството си.

– Моля? Помислих, че желаш точно такова отношение.

– Не, разбира се, че не – тя се намръщи, тъй като това я свари неподготвена. – Искам да се опознаем по-добре. Сигурна съм, че би могъл да ме обикнеш само ако си дадеш тази възможност. Искам да живеем като съпруг и съпруга във всяко друго отношение, освен в спалнята. Прекалено много ли желая?

– Да, Фийби, прекалено много е. Както вече казах, уведоми ме, когато си готова да си истинска съпруга. Междувременно ще се отнасям с теб като с гостенка.

Гейбриъл излезе от стаята, без да погледне назад, след което се отправи покрай редиците рицарски доспехи към стълбището. Смяташе до вечерта да успее да поработи върху книгата поне още малко, дори и

това да му струва живота. Бе твърдо решен да направи така, че денят му да не е изцяло загубен.

Три дни по-късно Фийби отново се оттегли във великолепната библиотека на Гейбриъл и се сви на любимото си кресло.

Загледа се през прозореца и си призна, че има сериозна опасност да загуби смразяващо учтивата война, която се водеше между нея и Гейбриъл. Наистина въобще не бе сигурна още колко ще издържи. Вече бе съвсем ясно, че волята ѝ съвсем не може да се мери с тази на Гейбриъл.

Може би още от самото начало беше обречена на загуба просто защото е много по-уязвима от него. В края на краищата, тя го обичаше с цялото си сърце и той го знаеше. И това определено го поставяше в много по-изгодно положение, мрачно осъзна тя. Гейбриъл бе достатъчно умен, за да разбере, че ако просто чака достатъчно дълго, съпротивата ѝ ще бъде разгромена.

Но най-лошото бе това, че доколкото Фийби можеше да прецени, не бе постигнала абсолютно никакъв напредък по отношение на задачата да накара Гейбриъл да я обикне.

Не че я пренебрегва, мислеше си тя. Но това, че продължава да се отнася с нея с ужасна учтивост, понякога я докарваше дори до сълзи. Той вече нито спореше с нея, нито я поучаваше, нито пък се оплакваше от липсата на каквото и да е съпругеско послушание у нея.

Отнасяше се към нея като с гостенка, точно както се бе зарекъл, а това бе достатъчно да накара Фийби да скърца със зъби от безсилен гняв.

Вчера, като се опитваше да намери обща тема за разговор, тя заговори за една от книгите, които бе открила в прекрасната му библиотека. Бе повдигнала въпроса на вечеря.

– Това е великолепно копие на *Смъртта на Артур*, на Малори – отбеляза тя, като вкушваше заешката яхния.

– Благодаря – отвърна Гейбриъл и набучи парченце варен картоф. Фийби пробва отново.

– Спомням си, че в онази нощ, когато посетихме заедно господин Неш, ти го попита за точно определено копие на книгата на Малори. Кое то имало посвещение на първата страница. Защо търсиш точно това копие, когато притежаваш такъв прекрасен екземпляр?

– Книгата, за която попитах Неш, ми бе дадена от баща ми, когато бях на десет години – отговори Гейбриъл. – Когато напуснах Англия,

бях принуден да я продам.

Фийби бе направо слисана.

– Трябвало е да продадеш книга, която баща ти ти е подарил?

Гейбриъл я погледна, а очите му бяха леденостудени.

– Бях принуден да продам всички книги, наследени от него, както и цялата си библиотека. Нуждаех се от пари, с които да финансирам пътуването си до южните морета и да започна някаква търговия там.

– Разбирам.

– Човек, който иска просто да оцелее, не може да си позволи да е прекалено сантиментален.

– Колко ужасно е, че е трябвало да продаваш нещата, които са били най-скъпи за теб.

Гейбриъл сви рамене.

– Всичко това беше част от урока, който научих по онова време. Куршумът, който брат ти пусна в рамото ми, както и начинът, по който баща ти съсипа финансовите ми начинания, бяха заключителната част на обучението ми. Оттогава никога не съм оставял чувствата да ръководят главата ми.

Сега Фийби въздъхна, припомняйки си този разговор. Да научи Гейбриъл да обича щеше да е много по-трудна задача, отколкото си бе представляла в началото. Загледа се през прозореца в сивата мъгла навън и се зачуди дали въобще имаше някаква надежда да убеди Гейбриъл отново да се довери на чувствата си.

След малко тя се изправи и отиде да седне до бюрото на Гейбриъл. Крайно време беше да изпрати писмо на господин Лейси. Сигурно вече се чуди какво ли се е случило с нея. Ако го остави да се оправя сам, Лейси скоро ще върне процъфтяващата малка издателска къща обратно в забвението. Този човек се интересуваше единствено от джина и изкуството да управлява възлюбената си печатна преса.

Понякога Лейси ѝ създаваше проблеми, но още когато го бе зърнала, Фийби разбра, че той е идеалният бизнес-съдружник за нея. В замяна на финансовата ѝ подкрепа и експертното ѝ мнение по издателските въпроси той бе съгласен да си държи устата затворена относно съдружието им. Имаше и други печатари и издатели, към които можеше да се обърне, когато реши, че желае самата тя да се занимава с тази дейност. Повечето от тях имаха далеч по-изискани литературни вкусове, отколкото Лейси. Но Фийби се опасяваше, че повечето от тях не биха устояли на изкушението да поклюкарстват за нея. Да си съдружник на по-малката дъщеря на граф Кларингтън просто бе прекалено съблазнителна

клюка за повечето хора, за да могат да са дискретни по въпроса. Лейси, от друга страна, мразеше да прахосва ценното си време в приказки, камо ли в клюкарстване.

Едно почукване по вратата прекъсна мислите ѝ. Тя затвори чекмеджето на бюрото и вдигна поглед, за да види една прислужница, която ѝ се стори съвсем непозната. Сигурно е отскоро в замъка, предположи Фийби. Жената бе изненадващо хубавичка, с руса коса и пищна фигура, но изглеждаше прекалено стара, за да е все още просто прислужница.

– Коя си ти? – попита любопитно Фийби.

Прислужницата примигна, сякаш не бе очаквала точно такъв въпрос.

– Аз съм Алис, мадам. Изпратиха ме със съобщение за вас.

– Какво е съобщението, Алис?

– Негова светлост желае да ви покаже една интересна част на замъка, мадам. Казва, че ще ви чака долу в катакомбите. На мен ми е наредено да ви покажа пътя.

– Уайлд е изпратил да ме повикат? – Фийби скочи на крака. – Веднага идвам.

– Отгук, мадам. Ще ни трябват свещи. Там долу е много тъмно. И ужасно мръсно. Желаете ли първо да се преоблечете?

– Не – веднага отговори Фийби. – Не искам да карам негова светлост да чака.

Гейбриъл е изпратил да я повикат! Фийби ликуваше. Щеше да ѝ покаже тайнствените проходи под замъка. По своя си непохватен начин се опитва да разчупи ледената стена, която бе построил помежду им.

Алис я поведе по тъмно каменно стълбище в задната част на огромната зала. В дъното на прашните стъпала тя взе един ключ от някаква кука на стената и отключи тежката дървена врата.

От тъмнината пред тях ги лъхна влажна миризма на плесен, Фийби подсмъркна и извади от джоба си кърпичка.

– Мили боже – измърмори Фийби, докато издухваше носа си. – Когато за последен път са чистили тези ходници?

Алис драсна клечка кибрит и запали свещите, които тя и Фийби държаха в ръце. Слабата светлина колебливо освети сивите каменни стени.

– Негова светлост каза, че нямало смисъл да чистят катакомбите.

– Е, предполагам, че за това е прав – Фийби мушна кърпичката си отново в джоба и нетърпеливо се огледа наоколо. – Божичко, колко е интересно!

Намираха се в тесен тунел без прозорци, който сякаш минаваше по дължината на целия замък. На бледата, трепкаща светлина Фийби успя да различи тъмните отвори в стените на тунела, където започваха други ходници. Въздухът беше зловонен и застоял, но се усещаше и лек дъх на море.

– В кухнята разправят, че в стари времена използвали някои от помещенията тук за тъмница – Алис тръгна напред, като внимателно пристъпваше по подземния проход. Когато мина покрай един от зейналите тъмни отвори в стената, тя сякаш потрепери. – Разправят, че ако влезеш в някоя от тия ужасни малки килии, все още можеш да намериш костите на някой от клетниците, които са си изгнили, приковани тук долу.

Фийби потрепери и направи с ръка завет на пламъчето на свещта си. Атмосферата беше далеч по-внушителна, отколкото си я бе представляла.

– Къде смята негова светлост да се присъедини към нас?

– Каза да ви заведе до края на този тунел и той щял да ви покаже останалата част. Ама ще ви призная, че много ми се ще да се върна обратно горе.

– Това е удивително – Фийби вдигна свещта си, за да надникне в един от тъмните проходи, които се разклоняваха от главния тунел. В сенките на една малка килия проблеснаха няколко бели като слонова кост пръчици. Тя с мъка преглътна и си каза, че е абсолютно невъзможно да са кости. – Само като си помисли на какви ли исторически събития е бил свидетел този замък!

– Моля да ме извините, мадам, ама не мисля, че историята, каквато и да е тя, ще е приятна за слушане. Ето, че стигнахме.

Фийби се втренчи напред към сенките, но не видя друго, освен продължаващия напред каменен тунел. Стори й се, че чува далечния грохот на морето, отекващ сред каменните стени.

– Къде е Уайлд?

– Не знам, мадам, наистина – Алис я гледаше с някакво странно изражение в очите си. Тя отстъпи една крачка назад. Свещта в ръката й потрепна злокобно. – Той каза да ви доведе до това място и той щял да дойде при вас. Направих онова, което ми бе наредено. Но сега искам да се върна обратно горе.

– Тичай тогава – каза Фийби, нетърпелива да се впусне в приключението. – И сама мога да почакам негова светлост.

Тя пристъпи напред в мрака, вдигнала високо свещта.

– Уайлд? Тук ли си, милорд?

Внезапното ужасяващо скърцане на метал по камък зад гърба ѝ я накара да се извърне рязко назад, като едва не изгърва свещта. Скърцането бе последвано от тежко издрънчаване. Тя едва успя да сдържи пискъка си.

За най-голям ужас видя, че сега тунелът бе препречен от тежка метална врата, която го изпълваше от пода до тавана. И тя бе затворена на противоположната на замъка страна.

Фийби разбра, че вратата сигурно е била скрита в стената. Нещо е задействало механизма, който я затваря. Тя изтича към нея и заблъска по дебелия метал.

– Алис! Алис, чуваш ли ме?

Никакъв отговор. На Фийби ѝ се стори, че чува тропота от тичащи крака, които заглъхват в далечината, но не можеше да е съвсем сигурна.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Алис сигурно е тръгнала да доведе помощ, Фийби огледа каменните стени и се опита да открие следи от някакъв таен механизъм, който би могъл да отвори вратата. Но не откри нищо.

Направи няколко крачки напред в тъмния каменен тунел. Далечният тътен на морето сякаш се бе приближил.

– Уайлд? Тук ли си? Ако си тук, моля те, веднага ми отговори! Не ме дразни, сър. Знам, че те обидих, но, кълна се, не заслужавам да ме измъчваш така.

Гласът ѝ отекна по каменните коридори. Не последва никакъв отговор, Фийби погледна назад към железната врата. Сигурно на Алис няма да ѝ е необходимо много време, за да извика помощ.

Петнадесет минути по-късно все още нямаше и следа от спасители, Фийби погледна свещта си и забеляза, че тя бързо догаря. И когато се стопи до край, тя ще остане в непрогледна тъмнина.

Тогава ѝ хрумна, че има само едно нещо, което би могла да стори, за да си помогне. Трябва да изследва останалата част от прохода с надеждата да открие изход. Сигурно този дълъг коридор е построен и с друга врата освен онази, която води към главната зала на замъка.

Фийби тръгна нервно по коридора. В каменните стени вече нямаше разклонения. Това ѝ се стори доста странно.

Разбрала, че свещта ѝ вече е останала съвсем малка, тя ускори крачка. Миризмата на морето бе доста по-силна и на Фийби ѝ се стори, че вече въздухът не е толкова застоял. Настроението ѝ моментално се повиши. Щеше сама да открие изхода от катакомбите.

Само миг по-късно чу и тихия пликък на вода. Окуражена, тя

свърна през един завой на тунела и се озова в голяма пещера. В далечината се виждаше тясна ивица светлина.

Фийби вдигна свещта по-високо и се огледа. Стоеше на каменния кей на нещо, което приличаше на подземно пристанище. Морската вода се плискаше о каменния бряг. Ръждясали железни халки, които стърчаха от кея, свидетелстваха за това, че пещерата някога е била използвана за скривалище за лодки.

Беше открила тайния път за бягство от замъка. Несъмнено той е бил измислен и построен от първоначалния собственик на замъка, за да бъде използван по време на обсада. Пролуката в дъното на пещерата, от която струеше дневната светлина, беше изходът.

Единственият проблем беше, че вече нямаше лодка за бягство, привързана към халките на кея. Между Фийби е светлината на деня се простираше огромно количество черна вода.

Свещта изпращя, Фийби я погледна и видя, че не ѝ оставаха повече от няколко минути светлина. Скоро щеше да е обвита в пълен мрак в тази гробница-капан.

Тя погледна назад през рамо. Зад нея не се чуваше нито звук. Наложихо се да се задоволи с обяснението, че спасителите ѝ не са успели да се справят с преместването на тежката железна врата. Хрумна ѝ, че може би тя е проектирана така, че да запечатва прохода към морето завинаги. Ако господарят на замъка и семейството му се опитват да избягат по този път, трябва да са сигурни, че няма да бъдат преследвани.

Свещта изсъска и потрепна. И тогава Фийби взе решение. Не можеше просто ей така да стои в тъмнината и да чака помощ, която може въобще да не дойде.

Трябваше да плува, за да се спаси.

Фийби внимателно постави свещта на края на кея. После развърза панделките на роклята си и смъкна надиплената си риза.

Останала само по долна риза, тя седна и плъзна внимателно крака в тъмната студена вода. За миг я обзе някакъв животински ужас, тъй като видя как краката ѝ изчезват в тъмните дълбини. Нямаше представа какви същества живеят под повърхността на черната бездна.

Трябваше ѝ повече храброст, отколкото предполагаше, че притежава, за да се потопи цялата във водата. Последният пламък на свещта определено ѝ се струваше като някакъв окуражаващ знак. Но когато колебливата светлинка изчезна, единствената мисъл на Фийби бе да се добере до тясната ивица светлина, която я очакваше далеч напред.

Тя се оттласна от брега и заплува с мощни движения напред, към

пътеводното сияние.

Но се ужаси, когато разбра колко бързо се изчерпват силите ѝ в ледената вода. Когато стигна на половината път до целта си, вече едва си поемаше дъх и се молеше за още сили. А и болният ѝ ляв крак бързо отслабваше.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато стигне до входа на пещерата. Сякаш водата умишлено се опитваше да я притегли надолу, под повърхността, Фийби вече плуваше съвсем механично, като играчка на пружина. Яростно си поемаше дъх при всеки удар на ръцете си и използваше паническият си страх от невидимите дълбини да задвижва краката ѝ.

Когато пръстите ѝ задраскаха болезнено по обраслите с раковини скали, тя едва не припадна от облекчение. Останала почти без дъх, тя се вкопчи отчаяно в скалите и отправи поглед навън, в светлината, с надеждата да види близкия бряг.

Но точно тогава разбра, че е изминала само част от дългия път. Тайният вход на пещерата се издаваше на няколко метра навътре в морето от бреговата ивица. Ако остане на това място, никой не би могъл да я види от скалите. А виковете ѝ за помощ няма да бъдат чути заради рева на прибоя.

Трябваше да преплува до каменистия бряг.

Фийби остана още малко на мястото си, вкопчена в грапавата скала, като си повтаряше, че поне вече е на слънце. Сега не беше чак толкова студено. А и разстоянието, което оставаше да преплува, не бе чак толкова голямо.

Само да не беше толкова изтощена! Да можеше да си почине още малко!

Но не смееше да се колебае. Струваше ѝ се, че водата става по-студена въпреки слънчевите лъчи. Можеше само да се моли да са ѝ останали достатъчно сили, за да преплува останалото разстояние.

– Гейбриъл! – прошепна тя, като се отблъсна и заплува към брега. – Къде си, по дяволите, когато се нуждая от теб?

14

– Къде, по дяволите, е тя? – изрева Гейбриъл.

Ролинс, икономът, трепна при вика му, но не изгуби самообладание.

– Съжалявам че трябва да ви го съобщя, сър, но не зная къде се намира лейди Уайлд в момента. За последен път я видях в библиотеката, както винаги по това време.

– И по всяко друго време – измърмори Гейбриъл. Напоследък Фийби изглежда прекарваше всяка свободна минута, като се криеше от него в проклетата библиотека. – Веднага събери прислугата.

– Да, милорд.

Само след минути целият персонал се бе събрал в главната зала на замъка. Но никой не знаеше къде е Фийби. Всички бяха единодушни, че за последен път са я видели уединена в библиотеката. И за последен път някой действително я е срещнал почти преди два часа.

Гейбриъл се опита да се пребори с надигащото се безпокойство и страха, който лежеше в основата му. Никога нищо не може да се постигне, като човек даде воля на силните емоции, напомни си той.

– Искам веднага да претърсите всеки сантиметър от замъка и от земите наоколо. Ролинс, ти ще ръководиш прислугата. Аз ще се заема със скалите. Ще се срещнем тук след един час.

– Да, милорд – Ролинс се поколеба. – Простете, сър, но мислите ли, че се е случило нещо ужасно?

– Сигурно е излязла да се поразходи и се е изгубила – отвърна Гейбриъл, но и сам не си вярваше. – Тя не познава околността. Веднага започнете търсенето.

– Да, милорд.

Гейбриъл се отправи през входната врата надолу по стълбите. Подтикван от ужасно безпокойство, той прекоси двора и излезе през портите на замъка.

Тя му бе обещала, че повече няма да бяга от него.

Гейбриъл стигна до скалите и се загледа надолу към камъните и парчетата дърво, които морето бе натрупало по тясната пясъчна ивица. Беше сигурен, че ако е излязла на разходка, би останала тук горе, на скалите. Не би се опитала да се спусне по стръмните камъни до брега на морето.

Но Фийби беше непредсказуема. И бе в състояние да поема огромни рискове. Все още го побиваха трънки, когато си спомнешеш къде и кога се бяха срещнали за пръв път. В полунощ на пуст извънградски път, за бога! Тази жена представляваше заплаха за самата себе си.

Когато я открие, наистина ще хване здраво юздите ѝ. Наистина му бяха омръзнали глупостите ѝ.

Стигаше му толкова късач нервите страх.

Той се постара да се успокои и да си припомни цвета на роклята, с която бе облечена Фийби тази сутрин. Цветът ѝ бе невероятно ярък от-тенък на лимоненожълтото. И с надиплена риза. В нея изглеждаше много жизнерадостна и сияеща.

И съвсем не като жена, която планира да избяга от съпруга си.

Гейбриъл тръгна по ръба на скалите. Не можеше да си позволи да мисли, че е избягала, докато не е проверил всяка друга възможност.

Изведнъж забеляза нещо бяло на блъсканите от прибой скали и се намръщи. Първо си помисли, че е слънчев отблясък от морската пяна. Но след това бялото петънце се помръдна и се покачи по-високо на скалите. Видяха се бели крака и ръце и едно вълмо мокра, заплетена тъмна коса.

Фийби!

Гейбриъл изтръпна. За момент се зачуди дали малката глупачка не е отишла да поплува. Но веднага осъзна, че тя се бори за живота си в силния прибой.

– Фийби! Дръж се! Идвам при теб! – извика той и се втурна надолу по пътеката в скалите, без да обръща внимание на ронещите се камъчета и плъзгащия се пясък. С огромни скокове измина последните няколко метра, пробяга пясъчната ивица и се хвърли в плитката вода.

– Фийби! За бога!

Вълмото мокра коса се помръдна, когато той закричи през водата, стигаща до бедрата му. Фийби обърна глава, подпряла буза на раковините върху камъка. Тя се бе вкопчила в него, наполовина излязла от водата. Очите ѝ едва се отвориха и тя се усмихна лекичко, изтощена до краен предел.

– Знаех, че най-после ще дойдеш, Гейбриъл.

– Проклятие, какво правиш тук долу? – Гейбриъл я вдигна от скалите и я сгуши в обятията си. Мократа ѝ риза беше съвсем прозрачна. Виждаше розовите цветя на зърната ѝ така, сякаш бе съвсем гола. – Къде са дрехите ти? Какво, по дяволите, се случи?

– Търсих те – гласът ѝ бе ужасно слаб и той се уплаши. Тя едва се

крепеше в ръцете му, сякаш бе парцалена кукла. Очите ѝ трепнаха и се затвориха.

– Фийби, отвори очи – Гейбриъл чу остротата в собствения си глас.
– Веднага отвори очи и ме погледни!

Тя послушно повдигна клепки.

– Защо? Вече съм в безопасност, нали?

– Да – прошепна той, като я понесе по тясната пясъчна ивица. – Вече си в безопасност.

Тя не бе избягала от него.

Час по-късно Фийби лежеше, подпряна на възглавниците в леглото си. Под ръководството на Гейбриъл я бяха потопили в гореща вана и ѝ наливаха в устата безкрайни чаши горещ чай. Той не можа да намери покой, докато не видя цветът да се завръща по устните и страните ѝ.

Когато тя започна да се противи на чая и на цялата суматоха около себе си, той разбра, че вече е добре. С едно кимване отпрати и последните прислужници от стаята.

Без малко да я загуби! Тежестта на този ужасен факт глождеше душата му и го караше да се чувства раздразнен и заядлив. Без малко да загуби Фийби!

Нужни бяха доста усилия, за да потисне тези чувства и да възвърне самообладанието си. Задачата бе почти невъзможна. Наложил му се да използва гнева си, за да прикрие всички останали емоции, включително и страха.

– А сега, мадам съпруго – започна той, когато вратата се затвори зад последната прислужница, – може би ще бъдеш така добра да ми обясниш, какво, по дяволите, се случи с теб днес? Какви бяха тия глупости, че си ме търсила?

Тя потупа устни, за да прикрие една мъничка прозявка.

– Алис каза, че си я изпратил да ме повика.

– Коя е Алис?

– Една от прислужниците.

– Коя прислужница?

Фийби го погледна учудено изпод уморените си клепки.

– Ами, не зная точно. Мислех, че вече познавам всички от персонала, но замъкът е толкова голям и трябва да запомня толкова много имена и физиономии.

– Опиши ми я – рязко каза Гейбриъл.

– Имаше светлоруса коса и доста симпатично лице. Сега се сещам, че като я видях, си помислих, колко странно, че още е прислужница, защото бе доста възрастна. Човек би очаквал, че вече е поне камериерка.

Гейбриъл помълча, след което попита:

– Какво ти каза тази Алис?

– Че си искал да се срещнеш с мен в подземие то на замъка. Каза, че ме чакаш там, за да ми покажеш катакомбите – Фийби направи кратка пауза. – Бях много развълнувана.

– Тя те е завела там долу? Показала ти е пътя?

Фийби кимна.

– Но не можахме да те открием. Алис започна да се плаши, затова я изпратих да си върви и продължих сама по тунела. И после се случи нещо ужасно.

– Какво се случи?

– Една огромна желязна врата се плъзна от стената и затвори прохода. А аз бях от другата страна. Не чух никакви звуци, които да подсказват, че идва помощ и предположих, че никой не може да отвори вратата. Затова потърсих друг изход.

– И откри тайния кей? – Гейбриъл сякаш не можеше да повярва. – По дяволите! Преплувала си цялото разстояние до изхода на пещерата и обратно до брега?

– Ами наистина не виждах друг изход!

Гейбриъл стисна зъби.

– А къде, дявол да го вземе, си се научила да плуваш?

Фийби леко се усмихна.

– Веднъж, когато бях много малка, скочих в езерцето на имението ни в провинцията. Денят бе много горещ и исках да се поразхладя, както правеха Антъни и приятелите му. И Антъни трябваше да ме извлече от водата. Мама каза, че ще е най-добре да ме научи да плувам, тъй като не можели да са сигурни, че няма да ми хрумне пак да скоча в езерцето.

– Браво на майка ти! – измърмори Гейбриъл.

– Спомни си за това, когато те помоли за заем за покриване на загубите й на карти – сухо отвърна Фийби.

Гейбриъл се намръщи.

– Какви са тия приказки за загуби на карти?

– О, не съм ли ти казала? – Фийби отново се прозя. – Мама е много запалена по картите. И е склонна да гледа на зетъвете си като на потенциални банкери.

– Мили боже!

– Шях да те предупредя за комарджийските наклонности на майка ми, преди да поискаш ръката ми, ако бе проявил любезността да говориш първо с мен, а не с татко.

Гейбриъл се подсмихна.

– Значи само аз ще съм си виновен, ако бъда принуден да покривам дълговете на майка ти, така ли?

– Да, милорд, точно така – за момент Фийби се замисли. – Знаеш ли, мисля, че ще е най-добре да не споменаваме тази неприятна случка на семейството ми. Само ще ги разтревожи, а те и без друго достатъчно се тревожат за мен.

– Няма да им казвам за случилото се, щом така искаш.

Тя го дари с усмивка, издаваща облекчението ѝ.

– Благодаря ти. А сега може ли да заспивам?

– Да, Фийби. Вече можеш да заспиш – Гейбриъл се отдалечи от прозореца и застана до леглото ѝ.

– Изражението ти е много странно, Гейбриъл. Какво смяташ да правиш, докато спя?

– Да открия изчезналата Алис.

Фийби притвори очи и се сгуши във възглавниците.

– А какво ще правиш, когато я откриеш?

– Най-малкото, ще я уволня, без да ѝ дам никакви препоръки – отвърна Гейбриъл.

Фийби моментално се ококори.

– Но това би било ужасно жестоко, сър. На нейната възраст едва ли ще си намери работа, особено без добри препоръки.

– Би трябвало да си помисли, че има страхотен късмет, ако не извикам съдията и не повдигна обвинения срещу нея. По мое мнение тя едва не те уби.

Фийби го погледна в очите много съсредоточено.

– Нима искаш да кажеш, че не си ѝ наредил да ме повика днес следобед, милорд?

– Не, Фийби – нежно отвърна Гейбриъл. – Не съм ѝ наредил такова нещо.

– Разбирам – тя изглеждаше ужасно нещастна. – Точно от това се опасявах. Толкова се надявах ти да си я изпратил да ме доведе при теб. Мислех, че това означава...

Той се намръщи.

– Какво си мислеше, че означава?

– Че искаш да разрушиш стената, която издигна между нас.

– Не съм издигал стена между нас, Фийби. Ти беше тази, която го направи. И ти си тази, която трябва да я разруши – той се приближи към нея и зави раменете ѝ със завивките ѝ.

– Почини си, скъпа. Ще наредя да ти изпратят вечерята.

– Гейбриъл?

– Да, Фийби?

– Благодаря ти, че ме спаси – Фийби му се усмихна сънено. – Знаех си, че ще ме спасиш.

– Ти сама се спаси, Фийби – рече той. Суровата реалност на този факт щеше да го преследва до края на живота му. Без малко да я изгуби! – Ако бе останала в прохода, можеше да мине прекалено дълго време, преди някой да се сети да те потърси там. Издал съм нареждания никой да не слиза в катакомбите, освен ако аз не го придружавам. Вратата трябва винаги да стои заключена.

Тя го погледна въпросително.

– Тогава защо Алис ще ме заведе там, долу?

– Отличен въпрос, скъпа. Няма да се откажа, докато не открия отговора.

Гейбриъл излезе от стаята и тихо затвори вратата зад себе си. Кога-то се озова в коридора, той повика камериерката на Фийби.

– Стой до нея, докато спи – нареди ѝ той. – Не искам да остава сама нито за миг.

– Да, милорд. Мадам добре ли е?

– Ще се възстанови. Но не я оставяй сама, докато не се върна.

– Да, милорд.

Гейбриъл избърза надолу по стълбите. Откри Ролинс, който се моеташе в голямата зала.

– Мадам добре ли е вече? – загрижено попита Ролинс.

– Да. Веднага доведи при мен прислужницата Алис.

Ролинс изглеждаше объркан.

– Алис?

– Руса, доста симпатична и доста стара, за да е все още само прислужница.

– Не мисля, че в персонала има прислужница на име Алис, милорд. Но ще попитам и госпожа Кримптън.

– Направи го. Аз ще съм долу до входа на катакомбите.

– Да, милорд.

Гейбриъл взе една свещ от библиотеката и отиде до дъното на голямата зала. Слезе по тесните, разкривени стъпала и се закова на място,

когато забеляза, че тежката врата в подножието им е заключена.

Десет минути по-късно Ролинс се завърна. Лицето му бе много сериозно.

– Нямаме прислужница на име Алис, сър.

Гейбриъл почувства как отново по гърба му пролазиха ледени тръпки.

– Днес в къщата е имало жена, която е твърдяла, че се казва Алис и че работи тук.

– Съжалявам, че трябва да го кажа, сър, но наистина не знам за такава. Може ли да попитам защо я търсите?

– Няма значение. А сега влизам в катакомбите. – Гейбриъл откачи ключа от куката на стената.

– Може би е добре да дойда с вас, сър.

– Не, Ролинс. Предпочитам да останеш тук и да държиш нещата под око.

Ролинс изправи рамене.

– Да, милорд.

Гейбриъл отвори тежката врата и пристъпи в тъмния каменен проход. Светлината на свещта разкри в прахта следите от стъпките на двама души. Някой наистина е вървял заедно с Фийби в този тунел. Някой, който е твърдял, че се казва Алис.

Гейбриъл бързо тръгна по следите в прохода. Когато видя желязната врата, препречваща пътя му напред, той стисна зъби. Мисълта, че Фийби е била затворена от другата страна и принудена да си рискува живота, като преплува пътя към свободата си, накара кръвта му отново да кипне.

Помъчи се да овладее гнева си и бръкна в ботуша си за ножа, който винаги носеше там. Откак срещна Фийби, май доста често му се налагаше да го използва.

Гейбриъл промуши острието на ножа между два камъка в стената и бутна скрития лост, който се намираше там. Миг след това в стената се разкри квадратен отвор, в който се видя тайният механизъм, задвижващ вратата. Тя можеше да се отваря и затваря, като се натискат точно определени камъни в стената на прохода.

Гейбриъл огледа старинния механизъм, съставен от система макари, зъбни колела и вериги. Всичко изглеждаше в пълна изправност. Още когато бе открил тайната на вратата, самият той бе прекарал дълги часове в бърникане на този механизъм.

Бе наистина много доволен, когато успя да приведе в действие това

старинно изобретение. Дори се бе вдъхновил да опише подобен таен механизъм в *Безразсъдно приключение*. Жалко, че мистериозната му редакторка и издателка все още не бе имала възможност да прочете последното му творение. Би могла да познае, че става въпрос за същото нещо и да си припомни тайната на отварянето.

Гейбриъл се бе постарал да разясни на всички от прислугата как да отварят и затварят вратата. Макар да бе заповядал никоой да не влиза в прохода, без той да го придружава, все пак беше достатъчно добре запознат с човешката природа, за да е наясно, че е напълно възможно някой да престъпи заповедта му. И не искаше да стане така, че някой да се окаже затворен от другата страна на вратата.

Всички в замъка знаеха как да действат с вратата, освен Фийби. А мистериозната Алис може спокойно да е научила тайната от всеки лакей или кочияш.

Но защо ѝ е да тормози Фийби, чудеше се Гейбриъл, докато отваряше вратата. Не виждаше логиката.

Металната врата дрънчеше и скърцаше, докато бавно се плъзгаше на мястото си. Гейбриъл измина останалата част от тунела и стигна до тайния кей.

Като видя лимоненожълтата рокля на Фийби на земята и догорялата свещ до нея, го изпълни безсилна, пареща ярост. Загледа се в черната вода, която се плискаше в камъка и си представи как Фийби се е потопила в нея. Познаваше много сурови, яки мъже, които биха се парализирали от страх в подобно положение.

А неговата безразсъдна дама притежаваше храбростта на истински рицар.

И той без малко да я изгуби!

Водата я теглеше надолу, опитваше се да я завлече в бездната. Проклет да е онзи, който открадне тази книга. Нека се удави под вълните. Фийби плуваше все по-усилено, риташе яростно с крака в отчаяни усилия да избяга от мрака зад гърба си и от черната бездна под себе си. Обграждаше я безкрайна нощ. Единствената ѝ надежда бе тънката ивица светлина напред. Трябваше да я достигне. Но водата я теглеше, влечеше я назад и надолу, опитваше се да я всмуче в капана си.

И точно когато знаеше, че вече няма сили да направи дори и едно движение с ръцете, една мъжка ръка се протегна към нея от тъмнината. Точно когато щеше да я сграбчи, тя видя ръката на друг мъж да се

протяга към нея. И двамата ѝ обещаваха спасение. Но единият лъжеше.

Фийби знаеше, че трябва да избира. И ако направи грешен избор, ще умре.

Събуди се и чу заглъхващото ехо на собствения си писък.

– Фийби, събуди се! Отвори очи – гласът на Гейбриъл бе дрезгав и заповеден. Ръцете му здраво стиснаха раменете ѝ и той леко, но настойчиво я разтърси. – Сънуваш кошмари! За бога, жено, събуди се! Заповядвам ти, чуваш ли?

Фийби изплува от мъглата на съня. Осъзна, че се намира в леглото си. Лунната светлина се изливаше през прозореца. Гейбриъл, облечен в черен копринен халат, седеше до нея. Бледите лъчи разкриваха напрегнатото му изражение.

Тя го гледа безмълвно в продължение на няколко секунди и след това, без да каже нищо, се сгуши в прегръдките му.

– По дяволите! – ръцете на Гейбриъл я притиснаха с огромна сила. – Така ме стресна! Моля те, не го прави пак. Този писък можеше да събуди и мъртвец.

– Сънувах кошмар.

– Знам.

– Пак бях в пещерата и се опитвах да доплувам до светлината. Но не знам защо, проклятието в края на *Дамата в кулата* непрекъснато се въртеше в главата ми. Всичко някак се примеси в съня ми.

Той повдигна лицето ѝ така, че да я погледне в очите.

– Какви са тия приказки за проклятие?

– Не го ли помниш? – тя бързо примигна, за да скрие сълзите от страх и облекчение, избили в очите ѝ. – В края на *Дамата в кулата* преписвачът, както винаги, е написал едно проклятие. И в него се споменава за удавяне под вълните.

– Помня го. Но, Фийби, това е само сън!

– Да, но изглеждаше толкова реален.

– Като се има предвид какво преживя днес, не се и съмнявам, че е изглеждал реален. Искаш ли да наредя да донесат нещо, което да ти помогне да заспиш?

– Не, ще се оправя – но само ако ме прегръщаш така, добави мислено Фийби. Притисна се още по-силно към Гейбриъл, опитвайки се да попие силата му.

Тази вечер имаше нещо удивително успокояващо в силата, която се излъчваше от тялото му. Тя си спомни как я бе извадил от водата и как я бе изнесъл на ръце от приборя. И последните ужаси от кошмара ѝ се

оттеглиха и се заключиха някъде дълбоко в съзнанието ѝ.

– Фийби?

– Да, Гейбриъл?

– Мислиш ли, че сега можеш да заспиш? – в гласа на Гейбриъл се долавяше напрежение.

– Не знам – призна си тя. – Вече е много късно. Почти два през нощта.

– Фийби...

Тя обви ръце около кръста му и зарови лице в рамото му.

– Моля те, остани тук с мен.

Тя ясно долови напрежението у него.

– Не мисля, че това е добра идея, Фийби.

– Знам, че си ми ядосан. Но наистина не искам да оставам сама.

Ръката на Гейбриъл стисна косата ѝ.

– Не съм ти ядосан.

– О, напротив, но не мога да те виня. Досега не се проявих като добра съпруга, нали?

Той нежно целуна косите ѝ.

– Досега се проявяваш като много необикновена съпруга, това трябва да ти се признае.

Фийби си пое дълбоко дъх и го притисна още по-силно.

– Държаш се ужасно глупаво за всичко. Вече ясно разбирам това. Готова съм да се държа като добра съпруга, Гейбриъл.

Гейбриъл не отговори веднага.

– Защото те е страх да останеш сама тази нощ? – попита най-сетне той.

Фийби пламна.

– Естествено, че не е за това – тя рязко вдигна глава, като при това движение удари брадичката на Гейбриъл. Но не обърна внимание на приглушения му стон. – Как смееш да намекваш, че те каня да упражниш съпружеските си права само защото ме било страх да остана сама? Можеш веднага да си вървиш, милорд.

– Не мисля, че мога да го сторя – Гейбриъл внимателно потри брадичката си. – Ако се опитам да се изправя, може и да припадна. Кълна се, направо ми се зави свят от това кроше. Да не би да си взимала уроци по бокс?

Фийби сериозно се разтревожи. Докосна леко челюстта му и попита:

– Наистина ли много те заболя?

– Е, сигурно ще се възстановя скоро – той я прегърна и я повдигна, за да я облегне на възглавниците. Надвеси се над нея, а в усмивката му се четеше някакво пакостливо обещание за сладострастие. – И ако имам късмет, достатъчно скоро, за да ти дам един много важен урок.

Фийби се усмихна колебливо.

– И какъв ще е този урок, милорд?

– Че една жена може да изпитва удоволствие от упражняването на съпругеските си права не по-малко от мъжа си.

Фийби обви ръце около врата му.

– Тогава много ще внимавам в урока, милорд.

– Не се тревожи. Ако не успееш да схванеш основните постулати този път, ще продължим с уроците, докато постигнем успех.

Гейбриъл впи устни до нейните в дълга, нежна целувка, която направо замая Фийби. Тя му отвърна с пълна всеотдайност, жадна за дълбоката интимност, която така копнееше да сподели отново с Гейбриъл. Нищо, че все още не я обича, каза си тя. С всяка прегръдка той ѝ отдаваше част от себе си. И тя можеше да използва това, да гради върху тази основа, докато пламъчето разцъфне в истинска любов. Тази мисъл я на кара да се вкопчи страстно в него.

Гейбриъл тихо се засмя до бузата ѝ.

– Не бързай толкова, сладката ми. Този път ще направим всичко както трябва.

– Нещо не разбирам. Не го ли правихме както трябва?

– Само отчасти, нищо работа – той разкопча нощницата ѝ и оголи гърдите ѝ. – Този път нещата ще придобият завършен вид.

Фийби простена, когато почувства как езикът му докосва зърната ѝ. Инстинктивно пръстите ѝ сграбчиха косата му.

– Харесва ли ти това, Фийби?

– Да!

– Трябва да ми казваш съвсем честно какво ти харесва, през цялото време.

Тя навлажни с език устните си, докато той нежно смучеше гърдата ѝ. Някъде дълбоко в тялото ѝ започна да се заражда невероятно приятно напрежение.

– Това... това е много хубаво.

– Съгласен съм – той се надигна леко от нея и се освободи от халата си. Стегнатото му мускулесто тяло лъщеше под лунната светлина.

Фийби погали мощните му рамене, изпълнена от странно възторжена наслада.

– Ти си много красив, милорд.

– Не, любов моя, не съм. Но щом така ти се струва, какво право имам да се оплаквам? – Гейбриъл бавно се плъзна надолу върху тялото ѝ и нежно махна нощницата ѝ, като обсипваше с целувки гърдите и мекото ѝ коремче. – Но пък ти си определено много красива.

Искаше ѝ се да се изсмее на това абсурдно твърдение, но съзнание-то ѝ отказваше да се подчинява на разума ѝ. Смехът се превърна в лек стон на неутолимо желание.

– Радвам се, че мислиш така, Гейбриъл. Когато ме целуваш, се чувствам много красива.

– Тогава наистина трябва да те целувам безспир – Гейбриъл разтвори краката ѝ и се настани между тях.

Фийби трепна, когато почувства допира на устните му върху вътрешната страна на бедрото си. А когато те пропълзяха нагоре, тя направо ахна от изненада.

– Гейбриъл, какво правиш?

– Помни, че трябва да ми кажеш дали това ти харесва. – Той целуна снопчетата къдрави косъмчета, които пазеха тайните ѝ.

Фийби се сви, ужасена.

– Гейбриъл, веднага престани! – тя протегна ръка и сграбчи косата му. – Какво, за бога, си мислиш, че правиш?

– Не ти ли харесва това? – той докосна с език мъничката пъпчица чувствителна плът.

Фийби изпищя.

– Господи, не! Спри веднага! – тя за дърпа силно косата му.

– Ох! Първо жесток удар по брадата ми, а сега пък искаш да ми оскубеш косата. Да те люби човек е ужасно рисковано, скъпа.

– Обеща, че ще спреш, като ти кажа, че нещо не ми харесва – извика тя.

– Не, не съм обещавал. Просто казах, че трябва да ми казваш кое ти харесва.

– Е, аз пък определено не мога да харесам такова нещо. Та то е прекалено... – Фийби млъкна, почувствала отново езика му върху нежната си плът. Още един тих вик се изтръгна от устните ѝ. Неспособна да му устои, тя изви като дъга тялото си към него, търсейки още от невероятните усещания. – О, господи, Гейбриъл!

– Каж ми, че ти харесва, мила – той продължаваше неумолимо да атакува най-интимните ѝ тайни. Пръстът му започна да гали входа на тялото ѝ, плъзгаше се ту навътре, ту навън, а езикът му не преставаше

да се движи по набъбналата от желание плът.

– Гейбриъл, спри, не мога...

– Каж ми, че ти харесва – той нежно я засмука и леко стисна зъбите си.

Фийби едва си поемаше дъх.

– Не мога да понеса това.

– Напротив, можеш. Ти си много дръзка жена – той мушна в тялото ѝ още един пръст, като нежно я разтегна.

Фийби се гърчеше под него, извиваше се цялата, а неустоимите целувки направо я съсипваха. Вече почти не можеше да се съпротивлява. Можеше единствено да се предаде на прилива гореща страст.

– Каж ми, че това ти харесва, Фийби!

– Гейбриъл, не мога... не мога... Да! Да, харесва ми! Много. Божичко, ще полудея! – тя се вкопчи в него, като този път го притегляше още по-плътнo към себе си и се надигаше, за да посреща горещите целувки. Почувства как пръстите му още веднъж се плъзнаха в нея и тогава осъзна, че чувствената възбуда на тялото ѝ е достигнала някаква критична точка.

– Гейбриъл!

– Да – прошепна той. – Ето сега. Точно така, отдай се на усещанията. Аз ще те защитя!

Той отново я целуна и Фийби се почувства така, сякаш се разпада на хиляди малки парченца. Почти не чу тържествуващия стон на Гейбриъл. Усети как той се плъзва нагоре по тялото ѝ и се сепна, когато долови собствения си вкус на устните му, когато те покриха нейните. И точно тогава усети как набъбналият му жезъл се плъзва дълбоко в стегнатото ѝ, конвулсиращо тяло.

Дори докато посрещаше това нахлуване, тръпките на възбудата ѝ сякаш продължаваха да се засилват, Фийби се вкопчи в Гейбриъл с всички сили, както се бе вкопчила в обливаните от приборя скали същия следобед.

И знаеше, че е в безопасност.

15

Сивата утринна светлина се отразяваше от морето и се изливаше през прозореца, когато Гейбриъл се събуди. Инстинктивно притисна Фийби още по-силно към себе си, за да се увери, че все още е безопасно стгушена до него.

Тя лежеше точно там, където трябваше да бъде. Пищната, сладострастна извивка на дупенцето ѝ се притискаше към бедрото му, а хубавичкият ѝ крак се допираше до неговия. Пръстите му обвиха нежно закръглената ѝ гърд.

Гейбриъл се наслаждаваше на това простичко удоволствие, което едва сега откриваше – да се събудиш в ранната утринна светлина, а жена ти да е в прегръдките ти. Непознатото усещане за дълбока интимност го изпълни с огромно задоволство.

Най-сетне тя е истински негова, помисли си той. В средата на нощта тя най-после го бе дарила с онова пълно, невъздържано себеотдаване, което той толкова дълго бе търсил. Гейбриъл осъзна, че най-после е получил всичко, което е искал, освен едно дребно, незначително нещо.

И то се състоеше в това, че не му беше казала, че го обича. Дори на върха на страстта си, когато тръпнеше обезумяла в обятията му и викаше името му, тя все пак не бе изрекла онези думички.

Не че имаше някакво значение, каза си Гейбриъл. В края на краищата, нали бе признала любовта си по хиляди начини през изминалата нощ. Спомни си как го бе докосвала, отначало несигурно и колебливо, но после с все по-голяма увереност. Галеше го нежно, изучавайки формата му и усещането за него. При този спомен той почувства как отново се възбужда.

– Гейбриъл?

– Ммм? – той се обърна настрани и отдръпна завивката надолу, докато се показаха розовите връхчета на гърдите ѝ.

Фийби се размърда сърдито и задърпа нагоре завивките.

– Студено ми е.

– Аз ще те стопля – той целуна първо едната ѝ гърда, мека и топла, после и другата.

Тя вдигна поглед към него, а очите ѝ вече бяха широко отворени.

– Много е странно, нали?

– Кое? – Гейбриъл бе прекалено зает с вкуса на зърното ѝ.

– Да се събудиш сутринта и в леглото ти да има някой.

Гейбриъл вдигна глава.

– В леглото ти е твоят съпруг, мадам, а не кой да е.

– Да, знам, но все пак, струва ми се някак странно. Не казвам неприятно, забележи, но просто е много странно.

– Скоро ще свикнеш с това усещане – обеща Гейбриъл.

– Може би – съгласи се тя, но звучеше малко несигурна.

– Повярвай ми. Наистина ще свикнеш – той се търколи по гръб и я притегли върху гърдите си. Напълно възбудената му мъжественост се притискаше в бедрото ѝ.

– Божичко, Гейбриъл – веждите на Фийби се сключиха в неодобрителна гримаса, когато погледна надолу и видя възбуденото му тяло. – Винаги ли се събуждаш в това състояние?

– А ти винаги ли си толкова приказлива сутрин?

Той хвана крака ѝ и го издърпа през бедрата си, така че да го възседне.

– Не знам. Както ти казах, не съм свикнала да се събуждам с някой в... Гейбриъл, какво правиш? – Фийби ахна, когато пръстите му намериха тайното меко цветче и започнаха нежно да го галят.

Той почти веднага усети как топлата медовина потече от нея и се усмихна ехидно.

– Уча се да се справям с упоритата си женичка. И трябва да признаеш, че съм много добър ученик.

Той се насочи към влажния ѝ вход, хвана с ръце бедрата ѝ, повдигна я леко и я притегли мощно надолу.

– Гейбриъл!

– Още съм тук, скъпа.

Известно време по-късно Гейбриъл с нежелание отметна завивките и стана от леглото.

– Все още е много рано – сънено отбеляза Фийби. – Къде отиваш, милорд?

– Отивам да се облека – той се наведе над леглото и нежно, но ужасно собственически я потупа по дупето. – И ти ще направиш същото. Веднага след закуска тръгваме за Лондон.

– За Лондон? – Фийби рязко седна в леглото. – Защо пък трябва да ходим в Лондон? Та ние прекарахме тук само няколко дни.

– Имам важна работа в града, Фийби. Сигурно ще си спомниш, че

се оженихме доста неочаквано.

– Да, знам, но сигурно няма нужда веднага да се втурваме обратно.

– Наложил ми се да изоставя няколко важни проблема, за да се втурна да те преследвам, мадам – той вдигна халата си. – Но повече не мога да пренебрегвам тези проблеми.

– Но какво е толкова важно, та да се налага да тръгваме толкова скоро? Тук, в *Дяволска мъгла*, наистина много ми харесва.

Той се усмихна съчувствено.

– Радвам се, че ти харесва новият ти дом. Но трябва да бъде твърд: ще тръгнем днес.

Фийби вдигна брадичка.

– Милорд, мисля, че ще обсъдим този въпрос на закуска, преди да вземем окончателно решение.

Гейбриъл повдигна вежда.

– Фийби, сега ти си съпруга. Моята съпруга. Това означава, че по отношение на подобни въпроси ще се подчиняваш на моите решения. Тръгваме за Лондон след два часа.

– Как ли пък не! – Фийби бързо изпълзя от леглото и грабна кретената си роба. – Гейбриъл, трябва да те предупредя, че ако искаш да се радваме на мирно съжителство, трябва да се научиш да обсъждаме заедно подобни въпроси, а не сам да взимаш решения, и то ей така, изведнъж. Аз съм вече на двадесет и четири години, а не някоя неопитна хлапачка, на която можеш да заповядваш, каквото си поискаш.

Вече стигнал до вратата, която свързваше неговата спалня с нейната, той се извърна и подпря рамо на рамката ѝ, скръстил ръце на гърдите си.

– Тръгваме за Лондон след два часа. Ако не си се облякла и опаковала багажа си, ще бъдеш вкарана в каретата както си сега. Ясно ли е?

Фийби непокорно сви устни и присви очи.

– Няма да позволя да бъде завлечена до там само защото така ти е хрумнало.

– А искаш ли да се обзаложим за това?

Тя понечи да изстреля сърдития си отговор, но се поколеба. Гейбриъл мислено изпъшка, когато видя, че най-сетне е схванала положението. От самото начало си знаеше, че да имаш интелигентна и твърдоглава съпруга си има и своите недостатъци.

– Я чакай малко – бавно рече Фийби. – Правиш това заради случилото се вчера, нали?

Гейбриъл въздъхна уморено. Вече нямаше никакъв смисъл да се

опитва да я убеди, че няма причина за внезапното му решение да заминат.

– Смятам, че така ще е най-добре, Фийби. Искам за известно време да те държа далеч от *Дяволска мъгла*.

Фийби изтича към него, а изражението ѝ издаваше тревога.

– Но, Гейбриъл, това бе просто нещастна случайност.

– Така ли?

Тя поклати замислено глава.

– А какво друго може да е било?

– Не знам. Всичко, което знам, е че тази тайнствена Алис умишлено е извършила ужасно престъпление. Заради което ти едва не умря. Ще говоря с местния съдия, преди да тръгнем, и ще му кажа какво се е случило. Дори е възможно той да знае коя е тази Алис. Но докато я открият, искам да си на безопасно място, далеч от тук.

Фийби се намръщи замислено.

– Може би горкичката жена е луда.

– Значи трябва да бъде затворена в лудница. Определено не ми се ще да се навърта наоколо – рече Гейбриъл. – Имаш два часа, Фийби.

Той се изправи и влезе в собствената си спалня. Осени го мисълта, че му е ужасно непривично да обяснява намеренията си на някого. Там, в южните морета, единственото, което се искаше от него, бе да издава заповеди и да настоява да бъдат изпълнени. И с това се справяше много добре.

Но да има съпруга, която задава въпроси за всяка предварително добре обмислена заповед, щеше да е голямо изпитание за търпението му.

Мередит трепна, ужасена от вида на аления копринен плат.

– Фийби, това наистина е най-немодерният цвят, който някога съм виждала. Моля те, умолявам те, не си ший рокля точно от него!

– Съвсем сигурна ли си, че не ти харесва? На мен ми се вижда страшно хубав – Фийби докосна ярката коприна, омагьосана от огнения цвят.

– Абсолютно неподходящ е.

– Е, щом си съвсем сигурна...

– Съвсем сигурна съм, че на теб това ще ти стои направо скандално зле.

Фийби въздъхна разочаровано и погледна продавача.

– Значи трябва да избира друг цвят. Може би нещо лилаво или пък жълто?

– Разбира се, мадам – продавачът взе друг топ плат. – Имаме чудесен лилав сатен, а ето и тази невероятна жълта италианска коприна.

Мередит отново потръпна.

– Фийби, наистина искам да помислиш за бледосиния муселин, или за розовия сатен.

– Предпочитам ярките цветове. Знаеш това.

– Знам, но вече си графиня.

– И какво от това? – изненадано попита Фийби.

– Поне заради съпруга си трябва да започнеш да обръщаш повече внимание на модата. Погледни този муселин в бяло и розово – предложи Мередит. – Сега пастелните тонове са последният вик на модата.

– Не ми харесват пастелните тонове. Никога не съм ги харесвала.

Мередит въздъхна.

– Просто се опитвам да ти дам съвет, Фийби. Защо трябва винаги да си толкова упорита?

– Може би съм упорита, защото през целия ми живот хората все се опитват да ми дават съвети – Фийби пипна едно парче ярколилаво кадифе. – Това е много интересно.

– За бална рокля?! Шегуваш се! – възкликна Мередит.

– Мислех си дали от него не би могъл да се ушие средновековен костюм – Фийби надипли парче жълта коприна върху лилавото, за да види как ще изглежда. – Решила съм това лято да направя увеселение в *Дяволска мъгла*.

– Чудесно! Сега, когато вече си графиня Уайлд, трябва и ти да устройваш празненства. Но какви са тия приказки за костюми?

Фийби се усмихна.

– Искам темата на бала с маски да е „*Средновековен рицарски турнир*“.

– Турнир? Искаш да кажеш, мъжете да са облечени в доспехи и да препускат насам-натам на коне? – Мередит изглеждаше сериозно разтревожена.

– *Дяволска мъгла* е идеалната сцена за подобно представление. Ще вземем мерки никой да не пострада. Ще има състезания по стрелба с лък и грандиозен бал. Ще наема актьори, които ще играят ролите на шутове и трубадури. И, разбира се, всички трябва да са облечени в подходящи костюми.

– Фийби, но това е твърде мащабно начинание – предпазливо каза

Мерedit. – Та ти никога не си давала дори и малко соаре. Сигурна ли си, че искаш да се заемеш точно с този проект?

– Ще бъде много забавно. Мисля, че на Уайлд ще му хареса.

Мерedit я погледна изпитателно.

– Прости ми, че ти задавам този въпрос, но говорила ли си с Уайлд за това?

– Не още – Фийби се изкикоти. – Но съм сигурна, че ще одобри идеята ми. На него точно такива неща му допадат.

– Съвсем сигурна ли си?

– Абсолютно сигурна.

Двадесет минути по-късно Фийби и Мерedit напуснаха магазинчето. Лакеят, който бяха довели със себе си, сега носеше две дължини фин плат, единият лилав, а другият яркожълт, Фийби бе ужасно доволна от покупките си. А Мерedit изглеждаше примирена с неизбежното.

– Трябва да се отбия в книжарницата на Лейси, така и така минаваме наблизко – каза Фийби на Мерedit. – Тя е недалеч от тук.

– Добре.

Мерedit помълча известно време, докато вървяха към книжарницата. После се приближи още повече до Фийби и каза:

– Има нещо, което исках да те попитам.

– Да? – Фийби нямаше търпение да стигне при Лейси. На закуска Гейбриъл между другото бе подхвърлил, че същата сутрин смята да изпрати новия си ръкопис на издателя си.

Фийби без малко да признае на Гейбриъл, че тя всъщност е издателят му. Но внимателно бе сондирала почвата, преди да предложи дали не би могла първо тя да прочете новата му книга.

„В никакъв случай“, бе отвърнал Гейбриъл. „По този въпрос принципите ми са непоклатими. Никой не може да чете ръкописите ми, освен моя издател“. После й се бе усмихнал с вбесяващо снизхождение. „Освен това какво ли разбираш ти от съвременни романи? Та ти си експерт по много по-стара литература, мадам.“

Фийби бе толкова ядосана, че бе готова да забрави вината, която изпитваше за това, че не му е доверила тайната за редакторската и издателската си дейност.

Мерedit се поколеба.

– Фийби, скъпа, щастлив ли е бракът ти?

Фийби я погледна изненадано. Прелестните очи на Мерedit бяха изпълнени със загриженост.

– За бога, Мерedit, какво те кара да ми задаваш подобен въпрос?

– Знам, че се чувстваше принудена да встъпиш в този съюз. Съвсем ясно ми е, че искаше да си оставиш време, за да може Уайлд да те опознае по-добре – Мередит се изчерви. – Проблемът е там, че всички бяхме ужасно разстроени, когато избяга.

– О, няма?

– Да. Всички бяхме много разтревожени, освен Уайлд. Той беше направо бесен. Страхувах се, че когато те настигне, все още ще е много ядосан. Не бях съвсем сигурна какво би могъл да стори, ако разбираш какво имам предвид.

– Не, Мередит, не разбирам какво имаш предвид. Какво се опитваш да ми кажеш?

Руменината по страните на Мередит се засили още повече.

– Работата е там, че заради собствения ми опит с Уайлд отпреди осем години знам нещичко за характера му. Фийби, толкова се тревожех, че може да не е много мил и търпелив с теб.

Фийби се намръщи.

– Още не е започнал да ме бие, ако това имаш предвид.

– Не точно това – Мередит хвърли един бърз поглед около себе си и явно реши, че лакеят е достатъчно далеч, за да не чуе нищо. – Онова, което се опитвам да кажа е, че... предполагам, не се е държал особено кавалерски в спалнята. Винаги е бил доста грубоват и се опасявах, че ако е бил и ядосан, няма да се е държал с подобавашо зачитане на чувствителната природа на една дама.

– Мили боже, Мередит! Ако те интересува представянето на Уайлд в леглото, можеш да бъдеш съвсем спокойна. Това е едно от малкото неща, които засега върши както трябва.

В книжарницата на Лейси Фийби каза на сестра си, че иска да разгледа една специална книга, която пазят за нея в задната стаичка на книжарницата. Нито продавачът, нито Мередит се изненадаха. Фийби често разглеждаше „специални книги“, които са отделени за нея в магазинчето на Лейси.

– Аз ще поразгледам тези книги, а ти иди да се ровиш в старинните си ръкописи – каза Мередит. – Но, моля те, побързай, Фийби. Искам този следобед да успее да ида и при моя майстор на ръкавици.

– Няма да се бавя много.

Лейси, с мазен парцал в ръка, се въртеше около печатарската си преса с вниманието на любовник, ухажващ своята възлюбена. Когато Фийби влезе в задната стаичка, той вдигна поглед и присви очи, за да разбере кой е дошъл.

- Тук ли е, господин Лейси?
– Ей там на бюрото. Пристигна преди около час – Лейси измъкна бутилката джин от джоба си и отпи една солидна глътка. Избърса уста с опакоето на ръката си и погледна Фийби с неприкрита алчност в погледа.
– Сигурно ще ни донесе хубавички пари, а?
– Сигурна съм в това, господин Лейси. Ще се видим по-късно.
Фийби грабна пакета от бюрото и бързо излезе от задната стаичка.
Мередит хвърли един поглед към пакета в ръцете ѝ и зацъка с език.
– Виждам, че си решила да купиш още една книга.
– Тази е изключително уникална – увери я Фийби.

Три вечери по-късно, на един грандиозен бал, даван от стари семейни приятели на граф и графиня Кларингтън, Фийби срещна майка си.

Лидия се втренчи в нея.

- Ето къде си била, миличка. Търсех те. Къде е съпругът ти?
– Уайлд каза, че ще дойде по-късно. Знаеш, че не си пада много по балове и соарета.

– Да, знам – Лидия се усмихна лукаво. – Та като заговорихме за Уайлд, мислиш ли, че още е прекалено рано да го помоля за мъничък заем, с който да покрия част от загубите си? Вчера, на събирането на карти у лейди Рантли късметът ми поизневери. Е, разбира се, скоро всичко ще е наред, но междувременно просто не съм в състояние да покрия един малък дълг.

– Помоли Уайлд за каквото си поискаш, мамо. Но само не ме карай аз да го питам вместо теб.

– О, Фийби, не мисля, че ще е много прилично да отида направо при него.

– Не виждам защо да е неприлично. А как стана така, че изгуби толкова голяма сума у лейди Рантли? Мислех, че по принцип, когато играете у тях ти винаги печелиш.

– И си е точно така – отвърна Лидия не без известна гордост. – Но вчера клюките бяха толкова пикантни, че явно съм обръщала внимание повече на тях, отколкото на картите си. А това винаги е груба грешка.

– Какви са били тези клюки?

Лидия се наведе към нея.

– Изглежда, че напоследък доста често са забелязвали лорд Прудс-тоун да посещава някакъв нашумял бордей, наречен „Каdifения ад“. Жена му разбрала за забежките му и направо се вбесила. И сега се носят

слухове, че може би планира някакво отмъщение.

– И точно така трябва – обяви Фийби. – Но какъв е този „Каdifен ад“? Никога не съм чувала за такова място.

– Искрено се надявам да не си чувала – измърмори Лидия. – Но сега, когато вече си омъжена, време е да понаучиш нещичко за света. „Каdifеният ад“ е един от най-известните бордеи в Лондон. И го посещават само много изискани господа, от най-висшите среди.

– Ако някога разбере, че Уайлд дори само е пристъпил в това място, направо ще го разкъсам.

Лидия понечи да отговори на това, но изведнъж се спря, а устата ѝ остана зяпнала от изненада.

– О, небеса! Фийби, виж зад теб! Бързо! Не си нося очилата, но онзи господин ми се струва ужасно познат.

– Кой господин, мамо? – Фийби погледна през рамо назад. Гледката на пясъчнорусия мъж с лешникови очи, който крачеше през тълпата право към нея, я сепна като удар в стомаха. – Мили боже! Та това е Нийл!

– Точно от това се опасявах – Лидия направи гримаса на отвращение. – Та той трябва да е мъртъв. Баща ти бе съвсем прав за него. Бактър ни най-малко не се съобразява с другите.

Фийби въобще не я слушаше. Все още не успяла да се свърже от шока, тя пристъпи напред и едва успя да проговори:

– Нийл?

– Добър вечер, моя прелестна лейди Фийби – Нийл хвана облечената ѝ в ръкавица ръка и се наведе над нея с тържествена галантност. Усмивката му беше тъжна и изпълнена със съжаление. – Но разбрах, че вече би трябвало да кажа лейди Уайлд.

– Нийл, ти си жив! А ние мислехме, че си загинал.

– Уверявам те, Фийби, това, което виждаш, не е духът ми.

– Боже мой, не мога да повярвам! – Фийби все още бе прекалено замаяна от изненадата, за да мисли логично. Тя го гледеше втренчено, още по-слисана от това, че вижда и промените, настъпили в него. Онзи Нийл, когото познаваше преди три години, изглеждаше някак много помек човек. А сега в очите и в бръчките около устата му личеше някаква горчивина, а преди я нямаше. Също така изглеждаше по-силен. И от него се излъчваше някаква неопределена грубоватост, която Фийби не помнеше от преди.

– Ще танцувате ли с мен, милейди? Измина толкова време, откак за последен път имах удоволствието да държа в прегръдките си моята

възлюбена Фийби.

Без да чака отговор, Нийл хвана ръката ѝ и я поведе на дансинга. Звучите на бавен, тържествен валс изпълниха залата и Фийби затанцува в прегръдките му. Но го правеше съвсем механично, а в главата ѝ се въртяха хиляди въпроси.

– Нийл, това е невероятно! Не можеш да си представиш колко се радвам, че си жив и здрав. Но трябва да ми разкажеш какво се случи? – тя си спомни какво ѝ бе разказал Гейбриъл за дейността на Нийл в южните морета. – Носят се ужасни слухове.

– О, нима? Не се и съмнявам, че са пуснати от новия ти съпруг. Когато разбере, че не е успял да ме убие, вероятно ще започне да разпространява още по-клеветнически истории.

Устните на Фийби пресъхнаха.

– Значи твърдиш, че Уайлд ме е излъгал за теб? Че не си бил пират?

– Аз? Пират? Как можа да повярваш на подобна клевета за твоя верен Ланселот?! – погледът на Нийл изведнъж стана много мрачен и сериозен. – Фийби, много се тревожа за теб, моя любов.

– Не съм твоя любов, Нийл. Никога не съм била – тя се поколеба. – Защо се тревожиш за мен?

– Моя прескъпа Фийби, ти си се омъжила за един от най-жестоките и кръвожадни корсари, които някога са кръстосвали южните морета. Този човек беше същински бич за всички морски пътища. Той залови малкия ми кораб и го плякоса. После накара всички мъже на кораба да избират дали да умрат от сабята, или да бъдат хвърлени в морето. И аз избрах морето.

– Не! Не мога да повярвам! Нийл, сигурно си се объркал.

– Аз бях там. Едва не загинах. Повярвай ми, мила, това е самата истина. До последната думичка.

– Но какво се случи с теб? Как се спаси?

– Дни наред се носих по морето върху една дъска, докато най-сетне вълните ме изхвърлиха на някакъв остров. Бях почти полудял от глад, жажда и от палещите лъчи на слънцето. Единствено споменът за твоето прекрасно лице ми помогна да запазя разсъдъка си.

– Мили боже!

Нийл стисна устни. За миг в лешниковите му очи проблесна ярост.

– Изминаха месеци, преди да успее да се измъкне от онова проклето островче. И когато най-сетне се добрах до един пристанищен град, нямах никакви пари. Когато Уайлд плякоса кораба ми и го потопа, бях напълно разорен. Всичко, което притежавах, бе на него. И едва сега

успях да събера достатъчно средства, за да се върна в Англия.

Фийби го гледаше изумена.

– Нийл, не знам какво да кажа, нито пък на какво да вярвам! Всичко е толкова объркано! Казаха ми, че баща ми ти е платил, за да напуснеш Англия.

– И двамата знаем, че баща ти въобще не харесваше приятелството ни – нежно й припомни Нийл.

– Да, но наистина ли ти е дал пари, за да стоиш далеч от мен? Ето това искам да разбера.

Нийл се усмихна мрачно.

– Някакъв анонимен доброжелател ми изпрати пари, с които да платя пътуването си към южните морета. Така и не узнах името му. Предположих, че някой стар приятел ми се е притекъл на помощ. Някой, който е знаел, че трябва да натрупам богатство, за да те заслужи. Естествено аз веднага с радост приех тази възможност.

Фийби се чувстваше направо зашеметена, и то не от бавния танц. Отчаяно се опитваше да подреди цялата нова информация и да разбере какво означава всичко това.

– Нищо не разбирам, Нийл.

– Да, скъпа моя, знай, че е така. Но пък аз разбирам отлично какво се е случило. Уайлд се е върнал в Англия с плякосаното през тези осем години и се е установил тук като почтен член на висшето общество.

– Той не е бил пират – настоя Фийби. – Познавам го прекалено добре, за да повярвам на подобно нещо.

– Но не и толкова добре, колкото го познавам аз – тихо рече Нийл. – Той ми отне единствената жена, за която съм желал някога да се ожена.

– Съжалявам, Нийл, но знаеш, че никога нямаше да се омъжа за теб. Казах ти го още преди осем години.

– Бих могъл да те убедя да ме обикнеш. Но не ти се сърдя. Не си виновна ти, че си се омъжила за Уайлд. Накарали са те да повярваш, че съм мъртъв.

– Да – изглежда нямаше никакъв смисъл да му казва, че дори и да е мислела, че още е жив, пак нямаше да го чака. Никога не беше смятала да се омъжва за него и винаги се бе опитвала да му го каже съвсем ясно. Искаше Нийл да ѝ бъде приятел, а не любовник или съпруг.

– И сега този пират, Уайлд, ми отне всичко, което някога съм обичал и ценял. Моя кораб, жената, която обичам, както и единствения спомен от нея, който пазех повече от всичко на света.

Очите на Фийби се разшириха, тъй като я обзе ужасно предчувствие.

– Спомен?

– Той взе книгата, която ти ми подари, скъпа. Видях го как я открадна в деня, когато нападна кораба ми. Той претърси каютата ми, за да откраде всичко ценно и най-накрая намери *Дамата в кулата*. Едва не ме уби, когато се опитах да го спра. Тази загуба ме натъжи повече от всичко друго. Тази книга беше всичко, което ми бе останало от теб.

Фийби се чувстваше все по-виновна.

– Нийл, толкова съм объркана!

– Разбирам, любов моя. Оплели са те в мрежа от лъжи и не знаеш на какво да вярваш. Но всичко, за което те моля, е да помниш какво бяхме един за друг навремето.

Една ужасяваща мисъл поразя Фийби.

– Какво ще правиш сега, Нийл? Да не би да се опиташ да хвърлиш Уайлд в затвора? Защото ако е така, трябва да ти кажа, че...

– Не, Фийби, няма да правя никакви опити да дам заслуженото на Уайлд, и то само защото не мога да докажа нищо. Всичко онова се случи на хиляди мили оттук и двамата с него сме единствените, които знаят истината. Единственото доказателство ще бъде думата ми, а какво струва тя срещу неговите твърдения? Сега той е граф. И е дяволски богат, а аз нямам пукната пара. На кого, мислиш, ще повярва съдът?

– Разбирам – Фийби си отдъхна. Поне за този проблем нямаше да ѝ се налага да мисли.

– Фийби?

– Да, Нийл?

– Знам, че си хваната в капан заради брака си с Уайлд.

– Не съм точно хваната в капан – измърмори тя.

– Една жена винаги е хвърлена на милостта на съпруга си. И ако този съпруг е Уайлд, то тя е още по-достойна за съжаление. Ти си ми толкова скъпа и аз ще продължа да те обичам до края на дните си. Искам да помниш това.

Фийби преглътна.

– Много мило, Нийл, но не бива да тъжиш за мен. Всъщност трябва да се справяш със собствения си живот.

Той се усмихна.

– Ще се справя, скъпа, ще оцелея, както успях да оцелея през дългите дни, когато се носех по вълните. Но за мен ще бъде огромна утеха, ако имам книгата, която ми даде при отпътуването ми от Англия.

– Искаш *Дамата в кулата*?

– Тя ще бъде единственият ми спомен от теб, Фийби. Сигурно Уайлд я е донесъл със себе си, когато се е завърнал от южните морета, заедно с цялата си плячка?

– Ами да – Фийби се намръщи. – Тоест, донесъл я е заедно с цялото си богатство.

– Книгата е принадлежала теб, моя любов. Само ти можеш да я подаряваш или да я пазиш за себе си. Ако все още изпитваш нещо, обич или съжаление, към своя верен Ланселот, моля те, позволи ми да запазя *Дамата в кулата*. Не мога да изразя с думи колко много означава тя за мен!

Фийби почувства, че я обзема паника.

– Нийл, наистина е много трогателно от твоя страна, че искаш да задържиш *Дамата в кулата*, но не смятам, че съм в състояние да ти я дам.

– Разбирам – трябва да внимаваш с Уайлд. Той е ужасно опасен човек. Най-добре ще е да не казваш на съпруга си, че искам да си върна този спомен от теб. Не се знае какво би направил. Той ме мрази.

– Бих предпочела да се въздържах от лични забележки по адрес на съпруга ми. Не желая да чувам подобни неща.

– Разбира се, че не желаяш. Една съпруга трябва да се стреми да мисли най-доброто за мъжа си. Длъжна е да го прави.

– Не е точно така – Фийби бе доста раздразнена, че споменава задълженията на една съпруга. – Просто не мога да повярвам, че Уайлд е бил пират.

– Но нали не вярваш, че аз съм бил? – тихо попита Нийл.

– Ами, не вярвам – призна тя, – Наистина ми е много трудно да си те представя в ролята на кръвожаден корсар.

Нийл лекичко се поклонил.

– Благодаря ти, че поне за това ми вярваш.

Още преди да го види, Фийби усети присъствието на Гейбриъл в балната зала. Почувства как я залива дълбоко облекчение. Но когато извърна глава и видя, че той върви право към нея, сърцето ѝ се сви.

Изпълни я ужасното предчувствие, че предстои много неприятна сцена.

Тази вечер Гейбриъл съвсем приличаше на ястреб. Зелените му очи изглеждаха безмилостни точно като на хищна птица. Черните му вечерни дрехи подчертаваха острите черти на лицето му и хищническата осанка на тялото му. Погледът му не се отделяше от Фийби и Нийл,

докато се приближаваше бързо към тях.

Когато ги наближи, той хвана ръката на Фийби, която се намираще върху рамото на Нийл, и я издърпа до себе си. Щом заговори, гласът му прозвуча злокобно тихо.

– Значи си оцелял след плуването, Бакстър.

– Както виждаш – Нийл присмехулно му се поклони.

– Послушай съвета ми – рече Гейбриъл. – Ако искаш да продължиш да оцеляваш, стой далеч от жена ми.

– Струва ми се, че всичко зависи от Фийби – отвърна Нийл. – Положението ѝ в момента много напомня на това на кралица Гуинивър, не мислиш ли? Като че ли сега аз наистина съм Ланселот, а ти – Артур, Уайлд. А и двамата знаем какво се случва в легендата. Въпросната дама е предала съпруга си и се е отдала на любимия си.

Фийби бе направо въбесена от намека, че и тя ще предаде Гейбриъл.

– Престанете с тези глупости, и двамата. Няма да търпя подобни разговори.

Нито Гейбриъл, нито Нийл ѝ обърнаха някакво внимание.

– Но за разлика от Артур аз съм готов да защитавам моята дама – тихо рече Гейбриъл. – Артур е направил фаталната грешка да има доверие на Ланселот. А аз няма да направя подобна грешка, защото имам предимството, че вече знам добре що за лъжец, убиец и крадец си ти, Бакстър.

Очите на Нийл засвяткаха от ярост.

– Фийби съвсем скоро ще разбере истината. Сърцето ѝ е съвсем чисто. Дори и ти не си успял да го поквариш, Уайлд.

Той се завъртя на пета и се отдалечи.

Фийби осъзна, че направо не смее да си поеме дъх. Когато Гейбриъл решително и малко грубо я поведе далеч от дансинга, почувства как левият ѝ крак поддаде и тя залитна. Той моментално я хвана.

– Добре ли си? – попита той загрижено.

– Да, но ще съм ти много благодарна, ако не ме влачиш така през залата, Уайлд. Хората вече започват да ни зяпат.

– Нека зяпат!

Фийби въздъхна. Явно той смяташе да се държи отвратително.

– Къде отиваме?

– У дома.

– Най-добре – отвърна Фийби. – Вечерта определено вече е съсипана.

Как, по дяволите, е оцелял Бакстър? Гейбриъл не можеше да се начуди на това. Логиката подсказваше, че трябва отдавна да е мъртъв.

Гейбриъл наблюдаваше внимателно Фийби, докато каретата им трополеше през оживените улици. Нямаше представа за какво мисли тя. Мисълта, че наистина не знае как ще реагира на факта, че Бакстър е жив, го разтревожи повече от всичко друго.

Струваше му се, че се е борил с духа на Бакстър още от първия път, когато зърна Фийби. Бакстър беше постоянно някъде в съзнанието ѝ, макар и на заден план. И без това му бе достатъчно трудно да се справи със спомените на Фийби за този човек. А сега Гейбриъл разбра, че трябва да се бори с човек от плът и кръв. Защо не можеше това копеле да си остане мъртво?

Пръстите на Гейбриъл силно стиснаха гравираната дръжка на бас-тунчето му. Нямаше търпение да отведе Фийби у дома, но се движеха ужасно бавно. Елегантни лъскави карети и изящни двуколки задръстваха движението по улиците. Беше почти полунощ и градският живот беше в разгара си. Гражданите пътуваха от едно соаре към друго като полудели и оживлението нямаше да затихне чак до зори.

Щеше да е къде-къде по-бързо да извървят пеша пътя до дома, но Фийби бе обути само в сатенени пантофки за танци, които биха станали на парчета само при няколкоминутно ходене по паважа. И освен това можеше да срещнат разбойници. *Улиците не бяха безопасни*, напомни си Гейбриъл.

Както и балните зали.

А от тези две възможности Гейбриъл реши, че определено би предпочел да рискува на улицата. Бакстър трябваше да е мъртъв. Гейбриъл изучаваше непроницаемостта на Фийби.

– Какво ти каза?

– Не ми каза много неща – бавно отвърна Фийби. Седеше загледана през прозорчето. – И да си кажа честно, трудно ми бе да разбере повечето от онова, които каза. За мен бе такъв шок да го срещна! Не можех да повярвам, че е той.

– Фийби, кажи ми точно какво ти е наговорил.

Тя се обърна към него и срещна погледа му.

– Каза, че не е бил пират.

Гейбриъл сведе поглед към ръката си и видя, че се е свила в юмрук около дръжката на бастунчето му. С усилие накара пръстите си да се отпуснат.

– Естествено, че ще го отрече.

– Да, сигурно е така. Та кой пират би признал злодействата си?

– Какво друго ти каза?

Фийби прехапа устната си. Гейбриъл вече добре познаваше това изражение. То означаваше, че се е замислила. Затова мислено изпъшка. Фийби ставаше най-опасна, когато се замислеше за нещо. Тази дама беше прекалено интелигентна, за да е способна да навреди на себе си, а и въображението ѝ далеч надминаваше неговото.

– Той каза – тихо промълви Фийби, – че ти си бил бичът за законната търговия по островите, а не той.

Гейбриъл отлично знаеше, че ще чуе подобно нещо, но това съвсем не му помогна да успее да съдържи гнева си.

– Проклет да е! Да го вземат мътните тоя главорез! Той е лъжец и убиец. Ти нали не му повярва?

– Не, разбира се, че не, – Фийби отвърна очи от него. Отново се загледа в тъмните, препълнени с народ улици.

Стомахът на Гейбриъл се сви на топка. Не беше нормално Фийби да отбягва погледа му. Той протегна ръка и хвана нейната.

– Фийби, погледни ме.

Тя погледна към него изпод полуспуснати клепки, но в очите ѝ личеше истинска тревога.

– Да, милорд?

– Нали не му повярва? Кажете ми! – докато изричаше тези думи, Гейбриъл съзнаваше, че звучат повече като заповед, отколкото като въпрос.

– Не, милорд – тя сведе поглед към ръката му, която стискаше нейната. – Гейбриъл, боли ме!

Той разбра, че е стиснал до болка пръстите ѝ. С нежелание освободи ръката ѝ и си каза, че трябва да запази самообладание. Не бива да позволи чувствата да замъглят съзнанието му и да повлияят на действията му. Залогът бе прекалено голям. Той се насили да се облегне обратно назад и да си наложи изражение, което се надяваше, че изглежда отегчено.

– Прости ми, скъпа. Завръщането на Бакстър от царството на мъртвите ни е разстроило и двамата. Този човек винаги е причинявал ужасни неприятности.

– Гейбриъл, трябва да ти задам един въпрос.

– Да?

– Възможно ли е, въобще има ли някаква вероятност да си се излъгал относно дейността на Нийл там, по островите?

Проклет да е! Само докато трае един танц, той е успял да свърши доста работа. Ето на, знаеше си, че Бакстър има страхотен подход към жените.

– Не – отвърна Гейбриъл, като се молеше с цялото си сърце тя да му повярва. – Бакстър беше пират, по дяволите! И ти го казвам с абсолютна сигурност.

– Толкова се надявах това да е било просто едно недоразумение.

– Ако беше видяла трупове на мъжете, които Бакстър оставяше след себе си след всяко нападение, нямаше да предполагаш, че е било просто недоразумение.

Фийби го погледна съвсем слисана.

– Трупове ли?

– Наистина съжалявам, че ме караш да бъда толкова откровен за тези ужасни неща. Ако не искаш да слушаш повече подробности, трябва да приемеш факта, че Бакстър беше главорез. Да не си мислиш, че хора като него си вършат пиратските набези с галантна любезност?

– Ами, не, разбира се, че не, но...

– В пиратството няма нищо романтично. То си е кървава работа.

– Това ми е ясно.

Но той ясно виждаше неверието в очите ѝ. Явно не можеше да си представи своя безценен Нийл Бакстър като чудовище.

– Фийби, изслушай ме много внимателно, защото не искам да повтарям това. Трябва да стоиш настрана от Бакстър. Разбираш ли?

– Чух те, милорд.

– Не трябва да имаш никакви контакти с него.

– Съвсем ясно се изрази, сър.

– Този човек е абсолютен лъжец. И ме мрази. Напълно възможно е да се опита да те използва по някакъв начин, за да ми отмъсти. Нали чу какво каза за Ланселот и Артур?

В очите на Фийби проблесна гняв.

– Не съм Гуинивър, милорд. Няма да ти изневеря с друг мъж, независимо от обстоятелствата – изражението ѝ се посмекчи. – Можеш да ми вярваш, Гейбриъл.

– Винаги съм откривал, че е по-добре човек да не изпробва неща като доверието. Не бива въобще да се доближаваш до Бакстър. Няма да

танцуваш с него повече. Няма да говориш с него. Няма дори да забелязваш присъствието му по какъвто и да е начин. Ясно ли е?

Клепките на Фийби забулиха очите ѝ.

– Веднъж вече семейството ми се опита да ми даде подобни инструкции спрямо теб, Гейбриъл.

Той вдигна вежди.

– А ти не ги послуша. Добре съзнавам този факт. Но сега ще ме послушаш. Ти си ми жена!

– Може и да съм твоя жена, но искам да се отнасяш с мен като с равна. Всички ще потвърдят, че не реагирам добре, когато ми се заповядва.

– На моите заповеди ще реагираш много добре, Фийби. Иначе ще ти се наложи да заплатиш ужасно скъпо.

Държа се зле с нея.

След като освободи прислужника си, Гейбриъл отново и отново премисли разговора с Фийби. Наля си чаша бренди и закрачи напред-назад из спалнята си.

Голата истина бе, че не се сещаше за никакъв друг начин да се справи с тази ситуация. Беше забелязал несигурността в очите ѝ. Бакстър бе успял да посее съмнения в съзнанието ѝ.

Гейбриъл съзнаваше, че трябва да държи Фийби настрана от Нийл Бакстър и то на всяка цена. Единственият начин да го стори бе да ѝ забрани да си има работа с този човек, който някога бе смятала за своя верен Ланселот.

Но за нещастие Фийби не приемаше добре заповеди.

Изведнъж Гейбриъл почувства как слабините му запулсираха от внезапното яростно желание да я обладае. Изгаряше го отчаяна нужда да потъне в нейната мека топлина. Когато му се отдаваше в леглото, той се чувстваше абсолютно сигурен в нея. В онези горещи, пламенни мигове, когато се намираще в нея, той знаеше, че тя му принадлежи.

Гейбриъл се спря на място и остави чашата бренди. Отиде до свързващата спалните им врата и я отвори.

Стаята на Фийби бе потънала в мрак. Той пристъпи към леглото, покрито с балдахин, и се намръщи, когато видя, че тя неспокойно се мята по възглавниците, Фийби спеше, но издаваше някакви тихи звуци, сякаш се съпротивляваше на нещо. Той долови страха, който я бе обзел, и веднага разбра, че отново я е споходил ужасен кошмар.

– Фийби, събуди се! – Гейбриъл седна на ръба на леглото, хвана раменете ѝ и лекичко я разтърси. – Отвори очи, сладката ми. Пак сънуваш лош сън.

Клепките на Фийби потрепнаха. Тя се събуди, задъхана, и се повдигна на лакти. За миг очите ѝ изглеждаха обезумели в мрака. После погледът ѝ бавно се фокусира върху лицето му.

– Гейбриъл?

– Ти си в безопасност, Фийби. Аз съм тук. Пак сънуваше кошмар.

– Да – тя поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от съня. – Беше същият кошмар, който сънувах и в Дяволска мъгла, след като изплувах от пещерата. Намирах се на някакво тъмно място и двама мъже протягаха ръце към мен. Всеки казваше, че ще ме спаси. Но знаех, че единият от тях лъже. Трябваше да избирам.

Гейбриъл я притегли в прегръдките си.

– Това е било просто един сън, Фийби.

– Зная.

– Аз ще ти помогна да го забравиш, точно както и миналия път – той я постави обратно върху възглавниците. После се изправи.

Тя не се възпротиви, когато той разтвори халата си и го остави да падне на пода. Очите ѝ бяха някак тържествено сериозни, докато гледаше силно възбуденото му тяло. Но не запротестира, когато той отметна завивките ѝ и се вмъкна в леглото до нея.

– Ела тук, сладката ми – Гейбриъл я прегърна, обзет от някакво тревожно желание да разпали отново страстта, която винаги пламваше толкова лесно между тях. Нуждаеше се да знае, че тя ще отвръща на ласките му тази нощ също толкова безрезервно, както и винаги преди.

Изпълни го дълбоко облекчение, когато ръцете на Фийби бавно го обгърнаха. Той докосна меките извивки на гърдите ѝ, воден от стремежа да не бърза, да я накара да го желае не по-малко, отколкото той нея.

Но не можеше да го стори. Яростното желание да я обладае веднага взе връх над самоконтрола му. Волята му се пречупи под напора на бурята от страстна жажда, която се бе развихрила в тялото му. Трябваше да се увери, че тя все още е негова.

– Фийби, не мога да чакам.

– Да. Зная. Няма нищо.

Той целият гореше. Кръвта бучеше във вените му, докато разтваряше краката на Фийби и се наместваше между копринено гладките ѝ бедра. Ръката му го насочи към нея и с дрезгав, приглушен стон той нахлу в тялото ѝ.

Фийби затаи дъх, а тялото ѝ инстинктивно се стегна около него. Гейбриъл погледна лицето ѝ и видя, че очите ѝ са затворени. Искаше тя да го погледне, но не можеше да намери думи, с които да я помоли. Нито пък имаше време да се замисли. Единственото, което бе важно за него сега, бе да утоли тази неустойима нужда, която бушуваше в тялото му.

Той започна да се движи бързо, навлизайки отново и отново в уютната топлина на Фийби. Тя го приемаше с готовност, прегърнала го силно, направила го част от себе си. Той протегна ръка и намери малката, чувствителна пъпчица на женското желание.

– Гейбриъл!

Тихият ѝ вик го доведе до върха на страстта му. Всяко мускулче по тялото му се обтегна в екстаза на момента. Той изви гръб, стисна зъби и започна да се излива в нея, сякаш до безкрай.

Тя приемаше всичко, което ѝ даваше той, притиснала го, докато тялото му тръпнеше над нейното. Гейбриъл долови как през нея пробягаха леки вълнички и той се изгуби в нея.

След това Гейбриъл дълго лежа буден. Взираше се в мрака и се опитваше да намери отговор на тягостния въпрос как най-добре да предпази Фийби от Бакстър.

Фийби пристигна в дома на родителите си точно в единадесет часа на следващата сутрин. Тя добре познаваше привичките на баща си. Сигурна бе, че ще го открие дълбоко погълнат от работата по последния си математически механизъм.

И той настина беше точно там, където очакваше, че ще го намери. Когато я въведеха в кабинета му, тя видя, че се суети около огромно механично съоръжение, съставено от множество колела, лостове и тежести.

– Добро утро, татко – поздрави Фийби и развърза връзките на бонето си. – Как върви работата по новата ти механична изчислителна машина?

– О, много добре, наистина – Кларингтън я погледна през рамо. – Открих нов начин да давам инструкции за различните изчисления, като използвам перфокарти.

– Перфокарти?

– Подобни на онези, които били използвани при тъкачните станове за жакардови платове, за да зададат модела за тъкане.

– Разбирам – Фийби се приближи към него и бързо го прегърна. –

Всичко това е много интересно, татко. Но знаеш, че никога не съм била особено добра в изчисленията и сметките.

– Може би така е по-добре – изсумтя Кларингтън. – И без това тази дарба е достатъчно разпространена в семейството ни. Чудех се дали тази машина не би била полезна за корабния бизнес на Уайлд.

– Няма да се изненадам, ако се окаже така. Татко, трябва да поговорим – Фийби седна. – Дойдох, за да ти задам един много важен въпрос.

Кларингтън веднага стана предпазлив.

– Хмм, ами ако въпросът е относно съпружеския живот и задълженията ти в ролята на съпруга, и въобще за такива работи, по-добре да говориш с майка си. Не е в моята област, ако разбираш какво имам предвид.

Фийби направи нетърпелив, пренебрежителен жест.

– Отлично се пригаждам към съпружеския живот. Но не за това исках да поговоря с теб.

Кларингтън си отдъхна.

– Е, ами тогава какво искаше да ме попиташ?

Фийби се наведе напред с много решителен вид.

– Татко, вярно ли е, че преди три години Нийл Бакстър напусна Англия, защото ти си му дал пари да го стори? Вярно ли е, че си му платил, защото не си искал да ми направи предложение?

Рунтавите вежди на Кларингтън се склочиха в раздражено изражение.

– Ама че работа! Кой, по дяволите, ти каза това?

– Каза ми го Уайлд.

– Разбирам – Кларингтън въздъхна. – Предполагам, че е имал причини да го стори.

– Не е там въпросът. Татко, настоявам да узная истината.

– Защо? – попита Кларингтън, а в погледа му се появи лукавост. – Защото Бакстър се е върнал в Англия?

– Отчасти. И отчасти защото дълго време се чувствах много виновна, след като научих за смъртта му. Казвах си, че ако не бе тръгнал да търси богатство, за да е в състояние да поиска ръката ми, нямаше да бъде убит.

Кларингтън я гледаше безкрайно удивен.

– Мили боже! Ама че глупости. Нямах представа, че в главата ти са се въртели подобни мисли.

– Е, сега знаеш, че е точно така.

– Пълни глупости. Съжалявам единствено, че проклетият кучи син

не беше така добър да си остане мъртъв – измърмори Кларингтън. – Но ето на, такъв си е тоя Бакстър. Прави всичко възможно само и само да създава проблеми.

– Татко, трябва да знам, дали наистина си му дал пари, за да стои далеч от мен.

Кларингтън се размърда неловко и започна да бърника някакво зъбчато колело.

– Съжалявам, скъпа, но това е самата истина – той я погледна сърдито. – Не че сега това има някакво значение, разбира се. Вече си безопасно омъжена за Уайлд и това е всичко, нали?

– Защо не ми каза? – настоя Фийби.

– Че съм подкупил Бакстър да се разкара от страната? Защото не исках да знаеш.

– И защо не? – остро попита Фийби.

– Защото мислех, че това ще ти причини болка – сопнато отвърна Кларингтън. – За едно младо и много романтично момиче не е приятно да разбере, че един мъж си е играел с чувствата ѝ, само за да изнудва баща ѝ. А ти винаги си била ужасно сантиментална, Фийби. Смяташе Бакстър за своя млад сър Галахад или нещо подобно.

– Ланселот – тихичко го поправи Фийби. – Винаги съм го смятала за Ланселот.

Кларингтън се намръщи.

– Моля?

– Няма значение – Фийби седеше вдървено на стола, с непривично изправени рамене. – Трябвало е да ми кажеш истината, татко.

– Не исках да те разстройвам.

– Е, нямаше да ми е много приятно да науча истината, това признавам – рече Фийби. – Но поне нямаше да прекарам последната година, потънала в чувство на вина.

– Не, чакай малко. Откъде да знам, че си се чувствала виновна? Никога не си ми го споменавала.

Фийби потропваше с пръсти по ръба на стола си. Намръщи се, замислена за онова, което ѝ бе казал Нийл предната вечер.

– А лично ли му плати?

– О, боже, не! – Кларингтън изглеждаше много засегнат. – Един джентълмен не си цапа ръцете с подобни работи. Наредих на адвокатата ми да се заеме с това.

– Нийл казва, че не е знаел кой е платил пътуването му към южните морета. Казали му, че някакъв тайнствен доброжелател се е погрижил за

всичко.

Кларингтън се намръщи още повече.

– Пълни глупости. Тоя човек много добре знаеше кой му плаща пътуването, а и още много неща. Сключихме сделка. Аз се съгласих да дам на тоя негодник достатъчно пари, за да се установи прекрасно някъде, стига да напусне Англия.

Фийби въздъхна.

– Толкова е трудно да разбере човек на какво да вярва.

Кларингтън наистина се обиди.

– Нима намекваш, че не ти казвам истината?

– Не, татко, разбира се, че не е така – Фийби се усмихна успокояващо. – Не мисля, че лъжеш. Но не мога да не се замисля как различните герои в тази малка пиеска може би са разбирали нещата по съвсем различен начин.

– По дяволите, Фийби, няма нищо за разбиране. Когато адвокатът ми предложи на Бакстър сума, равна почти на малко състояние само за да напусне страната, тоя човек я сграбчи с две ръце. И това е всичко.

– Може би – Фийби се поколеба, изпълнена с несигурност. – А може би не. Как бих искала да знам на какво да вярвам.

Рунтавите вежди на Кларингтън помръднаха.

– Ще вярваш на баща си. И на съпруга си, за бога! Ето на кого трябва да вярваш.

Фийби се усмихна тъжно.

– Знаеш ли какъв е проблемът, татко? Проблемът е там, че всеки прекалено много се стареа да ме предпазва. А на мен се подхвърлят само парченца от истината, никога цялата истина.

– Само че от опит знам, че не винаги се справяш добре с цялата истина.

– Татко, как можеш да говориш така?!

– Така си е, Фийби. Винаги виждаш нещата в по-различна светлина, ако разбираш какво искам да кажа.

– Не, татко, не разбирам.

– Не винаги гледаш реалистично на нещата, скъпа, и това е факт. Още от съвсем малка ти бе някак по-различна. Никога не си била като останалите от семейството. Никога не съм знаел точно какво си си научила, ако искаш да знаеш. Винаги си търсела приключения и винаги си се забърквала в бели.

– Татко, това не е вярно.

– Бог ми е свидетел, вярно е – погледът на Кларингтън бе съвсем

мрачен. – Никога не съм знаел какво да правя с теб. Винаги съм се ужасявал от мисълта, че някой ден ще си навлечеш някоя ужасна беда, колкото и да се опитвам да те предпазя от собственото ти безразсъдство. И ти не можеш да виниш един баща, че се е опитвал да предпази дъщеря си.

– Не те виня, татко. Но понякога се чувствах направо задушена от всички вас. Всички бяхте винаги толкова умни.

– Ха, умни. Сигурно се шегуваш! Та ние всички едва ли можем да се сравняваме с теб – Кларингтън я погледна изпитателно. – Ще ти кажа нещо, Фийби. Колкото и да те обичам, наистина се радвам, че сега Уайлд е отговорен за теб. Сега е негов ред да ти държи юздите и съм ужасно доволен от това. Направо си отдъхнах, че вече не трябва да се тревожа за теб.

Фийби сведе поглед към чантичката в скута си. Не знаеше защо, но в очите ѝ пареха сълзи.

– Съжалявам, че съм била такъв проблем за вас през всичките тези години, татко.

Кларингтън изпъшка недоволно. После се приближи към нея и я изправи на крака.

– Но си струваше, Фийби – той я прегърна с грубовата нежност. – Майка ти обича да повтаря, че ти си ни предпазила от това, да се превърнем в пълни досадници и може би е права. Животът с теб винаги е бил страшно интересен, поне това трябва да ти се признае.

– Благодаря ти, татко. Винаги е приятно да разбереш, че поне с нещо си бил полезен – Фийби избърса сълзите от очите си и се усмихна.

– Хайде, хайде, момичето ми, нали няма да плачеш? Хич не мога да се оправям с разплакани жени.

– Няма да плача.

– Добре – Кларингтън очевидно си отдъхна. – Бог ми е свидетел, не винаги е било лесно и съм правил и много грешки. Но се кълна, че правех само онова, което мислех, че съм длъжен, за да не позволя да съжаляваш горчиво по-късно.

– Разбирам те, татко.

– Отлично – рече Кларингтън и я потупа по рамото. – Е, добре. Това е всичко, нали? Не ми се обиждай, скъпа, но сега наистина се радвам, че си проблем на Уайлд.

– Той пък е мой проблем – Фийби завърза връзките на бонето си. – Трябва да тръгвам, татко. Благодаря ти, че ми каза онази част от истината за случилото се с Нийл, която ти е известна.

Кларингтън изглеждаше сериозно разтревожен.

– Не, виж какво, казах ти цялата истина, а не само някаква част от нея.

– Довиждане, татко – Фийби се спря до вратата. – О, между другото, замислила съм чудесно празненство в *Дяволска мъгла* в края на сезона. Искам вие двамата с мама, както и всички други, да видят новия ми дом.

– О, със сигурност ще дойдем – побърза да я увери Кларингтън. После се поколеба. – Фийби, нали няма да тревожиш излишно Уайлд? Той е добър човек, но не знам доколко ще е търпелив, ако започнеш да му вгорчаваш живота. Явно е свикнал да раздава заповеди и те да бъдат изпълнявани. Дай му време да свикне с твоите навици.

– Не се тревожи, татко. Не бих си и помислила да му създавам ненужни неприятности.

Освен само абсолютно необходимото количество, каза си наум тя.

По-късно същия ден Фийби все още си блъскаше главата над разговора в кабинета на баща си, когато слезе от каретата пред книжарницата на господин Грийн. Джордж, лакеят, който я придружаваше, отвори вратичката за нея и прислужницата й.

Докато той й подаваше ръка, за да слезе, Фийби хвърли бърз поглед към улицата. Някакъв дребен мъж със зелен каскет я наблюдаваше внимателно. Когато забеляза, че и тя го гледа, той веднага погледна настрана и се престори, че разглежда някаква витрина.

– Бетси, познаваш ли онзи човек? – попита Фийби, докато изкачваха стъпалата на книжарницата.

Бетси погледна дребничкия мъж и поклати глава.

– Не, мадам. Нещо не е наред ли?

– Не знам – отвърна Фийби. – Но съм почти сигурна, че го видях и преди малко, когато излизахме от магазинчето на шапкаря. Стори ми се, че ме наблюдава.

Бетси се намръщи.

– Да кажа ли на Джорджи да го изгони?

Фийби огледа замислено дребния мъж.

– Не, нека просто почакаме и видим дали все още ще е наблизо, когато излезем от книжарницата на Грийн.

Фийби продължи нагоре по стъпалата и влезе в книжарницата. Когато господин Грийн се приближи, за да я поздрави, тя съвсем забрави

за тайнствения нисък мъж навън. Възрастният книжар ѝ се усмихваше доволно.

– Добре дошли, добре дошли, лейди Уайлд. Много се радвам, че дойдохте толкова бързо. Както ви съобщих в бележката си, намерих книгата, която търсехте.

– Точно онзи екземпляр ли е?

– Съвсем сигурен съм, че е той. Можете веднага да го видите.

– Как я открихте? – попита Фийби.

– Чрез един познат в Йоркшир. Само почакайте тук и ще ви я донеса.

Господин Грийн изчезна в задната си стаичка и малко по-късно се върна със старо томче, подвързано в червен марокен, Фийби разтвори книгата много внимателно и прочете посвещението на първата страница.

На сина ми Гейбриъл по случай десетия му рожден ден с надеждата, че ще живее според благородните закони на рицарството през целия си живот.

Джон Едуард Банър.

– Да – рече тя, докато с благоговение затваряше томчето на Малори, Смъртта на Артур. – Точно тази книга е. Не зная как да ви се отблагодаря, господин Грийн!

– За мен беше удоволствие – увери я Грийн. – И ще ми е много приятно да работя с вас и за в бъдеще, мадам.

Когато Фийби и прислужницата ѝ излязоха от книжарницата, дребният човек със зеления каскет все още се навърташе наоколо.

– Още е тук, мадам – прошепна Бетси заговорнически. – Стои пред стъкларския магазин.

Фийби погледна през улицата.

– Да, така е. Чудя се какво става. Подушвам някаква мистерия.

Бетси се ококори.

– Може би иска да ни проследи до дома и да ни убие, докато си спим в леглата, мадам.

– Може би – рече Фийби. – По всичко личи, че положението е опасно – тя се обърна към лакея. – Джордж, кажи на кочияша, че сме следени от крадец, който иска да ни обере. Трябва да измислим как да му се изплъзнем сред уличното движение.

Джордж я погледна изумено.

– Крадец ли, мадам?

– Да. Побързай, трябва да тръгваме. И на всяка цена трябва да направим така, че този човек да не успее да ни проследи.

– Улиците са много оживени, мадам – отбеляза Джордж, докато ѝ помагаше да се качи в каретата. – Той може да ни следи съвсем лесно дори и пеша.

– Но не и ако сме много хитри – докато сядаше, Фийби мислеше усилено. – Кажи на кочияша да свие наляво на следващата пресечка, а после да завие надясно и после отново наляво. И да продължава да се движи на зигзаг, докато сме сигурни, че вече няма и следа от онзи дребен човек със зелен каскет.

– Да, мадам – сериозно разтревожен, Джордж затвори вратата на каретата и се покачи на капрата до кочияша.

Миг по късно каретата се впусна бързо по улицата, Фийби се усмихна на Бетси много доволно тъкмо когато каретата им едва избягна сблъсъка с някакъв висок файтон и свърна рязко наляво.

– Така ще успеем. Който и да е онзи със зеления каскет, той въобще няма да предполага, че ще свием по тази улица.

Бетси надникна през прозорчето.

– Не, мадам, сигурно няма. Само се моля да е не е достатъчно бърз, че да успее да ни проследи.

– Скоро ще се отървем от него – предрече Фийби. – Уайлд несъмнено ще е възхитен как блестящо сме се справили с такава опасна ситуация.

– Изгубили сте я? – Гейбриъл се вторачи в дребния човек със зеления каскет. – Какво искате да кажете, по дяволите? Как така сте я изгубили? Та аз ви плащам, за да я държите под око, Стинтън!

– Известно ми е, ваша светлост – Стинтън изправи рамене и погледна обидено Гейбриъл. – И правя всичко по силите си. Но не ми казахте, че нейна светлост има навика да се втурва нанякъде съвсем ненадейно и да криволичи във всички посоки. Ще ме извините, но тя май е доста непредсказуема, а?

– Нейна светлост е много импулсивна жена – изсъска Гейбриъл през зъби. – И точно затова съм ви наел, да я пазите. От Боу стрийт ви препоръчаха като надежден човек. Убеждавах ме, че мога спокойно да поверя безопасността на жена ми на вашите грижи, а сега вие ми казвате, че не сте успели да я следите на най-обикновена разходка по магазините?

– Е, не ми се обиждайте, милорд, ама това не беше точно обикновена разходка по магазините – рече Стинтън. – С гордост мога да заявя, че я следих съвсем успешно по Аркейд, а после не се отделях от нея и по Оксфорд стрийт, макар че тя спираше кажи-речи на всяко магазинче. И последната ѝ спирка бе някаква книжарница. Точно като излезе от нея, тя взе, че хукна като лисица, подплашена от ловджийски кучета.

Наложи се Гейбриъл да напрегне до краен предел самоконтрола си, за да не побеснее съвсем.

– Повече никога не си позволявайте да наричате лейди Уайлд лисица, Стинтън.

– Прав сте, ваша светлост. Ама трябва да ви кажа, че никога не съм виждал някоя дама да се придвижва толкоз бързо. Направо по-бързо от всеки джебчия, дето съм преследвал из бедняшките квартали около Спайтълфийлдс.

С всяка минута Гейбриъл се разтревожваше все повече и повече.

– Съвсем сигурен ли сте, че не видяхте друг да се навърта около нея?

– Само прислужницата ѝ, лакеят и кочияшът.

– И след това е изчезнала, но е била в собствената си карета?

– Да, сър.

– И не сте забелязали някой друг да я следи?

– Не, ваша светлост. Само аз. И, честно да ви кажа, сър, щом аз не можах да я догоня, значи и никой друг не е успял.

– Проклятие! – въображението на Гейбриъл вече рисуваше хиляди различни нещастия, които биха могли да сполетят Фийби. Той си напомни, че все пак не е сама. Придружаваха я прислужницата, лакеят и кочияшът. Но въпреки това от ума му не излизаше мисълта, че Нийл Бакстър е някъде наоколо и замисля как да си отмъсти. Ланселот и Артур!

Стинтън прочисти гърло.

– Моля да ме извините, ваша светлост, но ще желаете ли да продължа да следя нейна светлост?

– Не съм сигурен, че има много полза от това – Гейбриъл бе направо отвратен. – Не и ако не можете да я догонвате.

– Е, сър, колкото до това, следващия път ще стоя по-близо до нея. Поне сега, като я знам какви номера върти, няма да се изненадвам, както днес.

– Съпругата ми не върти номера – мрачно каза Гейбриъл. – Просто е доста дръзка и импулсивна.

Стинтън се покашля дискретно.

– Да, сър. Щом така казвате, сър. Ама ми се стори малко опърничав, милорд, ако нямате нищо против да ви го кажа.

– Имам нещо против! И то много против! Стинтън, ако желаете да продължите да работите за мен, по-добре престанете да правите подобни обидни изказвания по адрес на съпругата ми.

Някакво раздвижване в коридора прекъсна Гейбриъл и вероятно предотврати следващите му действия. А те сигурно щяха да се състоят в това, да извие мършавото му вратле. Заля го огромно облекчение, тъй като чу гласа на Фийби.

Вратата на библиотеката рязко се отвори и в стаята влетя Фийби с развързано боне. В ръката си носеше някакъв пакет. Муселинените поли на яркочветната ѝ рокля на зелени и жълти райета се развяваха около изящните ѝ глезени. Лицето ѝ сияеше от въодушевление.

– Гейбриъл, само ако знаеш какво невероятно приключение имахме! Само чакай да ти разкажа! Мисля, че някакъв крадец без малко да ни проследи до дома. А може да е бил и убиец. Но осуетихме плановете му направо блестящо!

Гейбриъл скочи на крака.

– Успокой се, скъпа.

– Но, Гейбриъл, беше много странно. Имаше един мъж, дребен и

със зелен каскет... – Фийби изведнъж млъкна, защото бе забелязала Стинтън. Очите ѝ се разшириха от изненада.

– Боже мой, но това е той! Човекът, който ни следеше!

– Ама не успя да се справи кой знае колко добре – рече Стинтън. Той се усмихна одобрително, като разкри няколко липсващи зъба в устата си. – Трябва да призная, нейна светлост успя да ми се измъкне с такъв професионализъм, който рядко срещам дори и при най-закоравели престъпници.

– Благодаря – Фийби го зяпаше с неприкрито любопитство.

Гейбриъл изруга и се нахвърли върху Стинтън.

– Бъдете така любезен да се въздържате от сравнения между съпругата ми и престъпния свят!

– Да, сър – учтиво отвърна Стинтън. – Не исках да ви обидя, ваша светлост. Но действвахте страхотно хитро, мадам, така си е.

Фийби му се усмихна доволно.

– Да, наистина, нали?

– Почти успях да ви догоня след първия завой, ама няхах никакви шансове, когато кочияшът ви взе, че зави отново, и то в другата посока.

– Измислих всичко много внимателно – увери го Фийби.

– Та както казах, съвсем професионално постъпихте – рече Стинтън.

Фийби го дари с топла усмивка.

– Трябва да призная, че го дължа до голяма степен и на късмета си. След третия завой се озовахме в съвсем непознат квартал. Не знам как щеше да свърши всичко, но добре, че кочияшът ни познаваше улиците и там.

– Достатъчно – прекъсна ги Гейбриъл. – Престанете и двамата – той погледна Стинтън. – Можете да си вървите.

– Да, милорд – Стинтън въртеше зеления каскет в ръцете си. – А ще ви трябвам ли и в бъдеще?

– Струва ми се, че нямам друг избор. Бог да ми с на помощ, но ми казаха, че вие сте най-добрият. Ще дойдете на работа утре сутринта, когато лейди Уайлд ще излиза.

Стинтън се ухили.

– Благодаря ви, ваша светлост – той нахлупи каскета на главата си и тръгна към вратата с бодр стъпка.

Гейбриъл почака двамата с Фийби да останат насаме, след което посочи стола срещу бюрото си.

– Седни, мадам.

Фийби примигна.

– Гейбриъл, какво, за бога...

– Седни!

Фийби седна и постави пакета в скута си.

– Кой бе този човек, Гейбриъл? И защо ме следеше днес?

– Казва се Стинтън – Гейбриъл седна и кръстоса ръце на бюрото си.

Ще остане спокоен и хладнокръвен, та дори това да му струва живота, обеща си той. Няма да се ядосва. – Наех го, за да те следи, когато излизаш.

– Наел си го да ме следи? – Фийби зяпна от изумление. – И не си ми казал?

– Не, мадам, не ти казах. Не виждах причина да те тревожа.

– Но защо да ме тревожиш? Гейбриъл, какво става тук?

Известно време Гейбриъл я гледа мълчаливо, като се чудеше каква част от истината да ѝ каже. Проблемът бе, че вече знае за Стинтън. Нямаше друг избор, освен да ѝ обясни всичко. Иначе тя нямаше да го остави на мира, докато не узнае какво става.

– Наех Стинтън, за да съм сигурен, че няма да имаш проблеми с Бакстър.

Фийби го погледна изненадано, но известно време не каза нищо. Ръцете ѝ стискаха пакета в скута ѝ.

– С Нийл? – успя най-сетне да попита тя, а гласът ѝ бе някак сподавен.

– Мисля, че е много вероятно Бакстър да се опита да говори с теб, когато аз не съм наоколо.

– Нещо не разбирам, милорд.

Гейбриъл усети как самообладанието му започва да го напуска.

– Не виждам какво не е ясно, Фийби. Бакстър е опасен за теб, защото ме мрази. Вече съм ти го казвал. Сега просто предприемам благоразумни мерки, за да не се приближава до теб.

– Страх те е, че ще повярвам на всичко, което ми каже, така ли? – в погледа на Фийби за миг проблесна лукавост. – Съмняваш се, че няма да приема твоята версия за събитията на островите?

– Нямам намерение да рискувам – Гейбриъл се изправи и отиде до малката масичка, където стоеше бутилката бренди. – Познавам Бакстър прекалено добре. Този човек е съвършен лъжец.

– Но от това не следва, че ще повярвам на лъжите му.

– И защо не? – Гейбриъл отпи малко бренди и тръшна чашата си на масата. – Вече веднъж си повярвала.

Фийби скочи на крака, притиснала пакета към гърдите си.

– Не е честно! Тогава бях много по-млада. И нямах житейския опит, който имам сега!

Той се извърна, за да застане с лице към нея.

– Житейски опит? Мислиш си, че имаш достатъчно житейски опит, за да се справиш с мъже като Нийл Бакстър? Ти си една безразсъдна, наивна, импулсивна малка глупачка. Повярвай ми като ти казвам, че на този свят няма човек, който да е в безопасност, когато си има работа с Бакстър.

– Не ми говори така, Гейбриъл!

– Ще ти говоря както си искам!

– Не, няма. Освен това не искам да наемаш разни хора да ме следят, и то без моето знание. Това е ужасно неприятно и няма да го търпя. Ако искаш някой да ме наглежда, първо трябва да обсъдиш въпроса с мен!

– Така ли било?

Фийби предизвикателно вдигна брадичка.

– Да, точно така. Аз ще решавам дали искам някой да се мотае винаги след мен. Но трябва да ти кажа, че щом единственото нещо, което те безпокои, е че Нийл може да ме заговори, не виждам никаква нужда от Стинтън.

– Значи си още по-наивна, отколкото си мислех.

– По дяволите, Гейбриъл! Напълно способна съм да се справя с Нийл!

Гейбриъл пристъпи към нея и хвана малката ѝ предизвикателна брадичка в ръката си.

– Не знаеш какво говориш, мадам. Не познаваш златокосия си Ланселот, както го познавам аз!

Лицето ѝ пламна.

– Той не е моят Ланселот!

– Но някога е бил.

– Това бе преди три години – извика вбесено Фийби. – Сега всичко е различно. Гейбриъл, трябва да ми повярваш, няма никаква опасност Нийл Бакстър да ме прелъсти. Имай ми доверие!

Гейбриъл видя отчаяната молба в очите ѝ и решителността му се разколеба.

– Това не е въпрос на доверие. Става дума за предпазливост!

– Не е вярно. Наистина е въпрос на доверие! Гейбриъл, ти съвсем ясно ми даде да разбера, че не ме обичаш. Но и ако ми нямаш доверие, значи вече няма нищо между нас!

Вече няма нищо между нас! Острите нокти на тревогата и гнева се впиха още по-дълбоко в душата му, сякаш искаха да я разкъсат. Гейбриъл се бореше със себе си, за да запази самообладание.

– Напротив, мадам. Между нас има нещо, и то много важно.

– Като какво например? – предизвикателно попита тя.

– Като например брака ни – студено рече той. – Ти си моя съпруга.

Ще правиш, каквото ти наредя и ще приемаш мерките, които намирам за благоразумни. Толкова по въпроса. Отсега нататък няма да се опитваш да избягаш от Стинтън.

Погледът ѝ преливаше от безразсъдна ярост.

– Ами ако се опитам?

– Ако се опиташ, повече въобще няма да ти се позволява да излишаш. Ще стоиш затворена в къщата.

Фийби го погледна с огромно изумление. В очите ѝ освен гняв имаше и нещо друго. Гейбриъл си помисли, че може би другото чувство в тях е болка. За миг тя поето остана като окаменяла, притиснала пакета, който бе донесла със себе си.

– Значи е вярно – най-сетне рече тя, а гласът ѝ бе сподавен от дълбока тъга. – Между нас няма дори доверие и взаимно уважение. Не е останало абсолютно нищо.

– По дяволите, Фийби!

– Дръж! Това е за теб – тя бутна пакета в ръцете му. После се обърна и тръгна към вратата на библиотеката.

– Фийби, веднага се върни тук!

Тя дори не се обърна. Излезе през вратата, без да каже и една думичка.

Дълго време Гейбриъл остана загледан към затворената врата. После се върна до бюрото си и се отпусна уморено на стола.

Дълбоко в себе си усещаше някаква странна безчувственост. Няколко минути погледа пакета, след което бавно и механично го разопакова.

Когато махна и последните парченца кафява хартия, той дълго гледа познатото томче пред себе си. Помисли си, това е първият подарък, който Фийби му прави. Не, сепна се той, не е първият. Първият подарък беше самата тя. Това бе второто нещо, с което го даряваше.

А до днес той не ѝ бе дал абсолютно нищо съществено.

В полунощ Фийби все още бе съвсем будна. Облечена в нощницата

и халата си, тя седеше на стола до прозореца и се взираше навън в тъмнината. По-рано бе отворила прозореца, за да почувства хладния носен въздух. Той ѝ помагаше да мисли.

А тя мислеше усилено вече часове наред.

Беше стояла в стаята си целия следобед и вечерта и вече започваше да не я свърта на едно място. Съвсем скоро ѝ бе станало ясно, че не е свикнала да се цупи толкова дълго. Явно характерът ѝ не бе такъв.

Естествено веднага след сцената в библиотеката, тя хубавичко си беше поплакала, но след това се бе отегчила неимоверно много. Когато отказа да слезе долу за вечеря, очакваше Гейбриъл да заблъска по вратата ѝ, за да ѝ нареди да слезе в трапезарията. Но вместо това, той се беше погрижил да ѝ донесат чай и препечени филийки в стаята. В резултат на което сега Фийби бе ужасно гладна.

Знаеше, че Гейбриъл е вечерял в клуба си. Нямаше го известно време и едва преди няколко минути се бе върнал. Тя знаеше, че в момента той е в спалнята си. Беше чула гласа му, когато отпрати прислужника си. Фийби тъжно се взираше в затворената врата, която свързваше нейната спалня с тази на Гейбриъл. Интуицията ѝ подсказваше, че тази вечер той няма да я отвори. Гордостта няма да му позволи.

Фийби много внимателно се замисли за собствената си гордост. По-рано през деня тя ѝ се беше струвала непреодолимо препятствие, но вече не ѝ се виждаше толкова важна.

Гейбриъл непрекъснато доказваше, че е нетърпим съпруг, но пък имаше и смекчаващи вината му обстоятелства. По своя си начин той се бе старал да я защитава. А причините, поради които тя отказваше да оцени грижите му за сигурността ѝ, очевидно за него бяха загадка.

Вече бе съвсем ясно, че и двамата имат много да учат един за друг.

Фийби бавно се изправи и отиде до свързващата врата. Долепи ухо до нея и напрегнато се заслуша. От другата стая не се чуваше нито звук. Вероятно Гейбриъл вече бе легнал. И сигурно никога няма дори да му хрумне, че той е този, който трябва да се извини. За някои неща този човек бе толкова недосетлив!

Фийби си пое дълбоко дъх, събра смелост и внимателно отвори вратата. Надникна иззад нея и видя, че Гейбриъл седи в креслото си. Беше облечен в черния копринен халат и държеше разтворена книга на скута си. Явно четеше на светлината на свещта, поставена на малкото бюро до него.

Когато Фийби бавно влезе в стаята, той вдигна поглед. Тя видя, че по лицето му, полускритото в сенките, е изписано някакво мрачно,

тягостно напрежение и по гърба ѝ полазиха леки тръпки, Фийби скръсти ръце на гърдите си и мушна пръсти в ръкавите на робата си. Спря се на няколко стъпки от него и лекичко прочисти гърло.

– Добър вечер, милорд – учтиво поздрави тя.

– Добър вечер, мадам. Мислех, че вече спиш.

– Ами, май не ми се спи.

– Виждам – за миг в очите му проблесна задоволство. – Да не би да си дошла, за да се извиниш за лошото си поведение следобед и за няколкочасовото сърдене?

– Не, разбира се, че не. Имах пълно право да се ядосам и да се сърдя колкото си искам – тя пристъпи още по-близо и надникна в книгата в ръцете му. Сърцето ѝ трепна от радост, когато видя коя е. – Както виждам, четеш Смъртта на Артур.

– Да. Много се радвам, че отново я притежавам – Гейбриъл леко се усмихна. – Струва ми се, че още не съм ти благодарил, както подобава.

– О, не е нужно – тя се почувства истински щастлива, че е харесал подаръка ѝ. – Радвам се, че успях да го намеря за теб.

Погледът на Гейбриъл не трепваше.

– Бъди сигурна, че ще ти върна жеста.

– Сега сме квит – рече тя. – Все пак, до известна степен именно благодарение на теб си върнах Дамата в кулата, нали?

– Да, може и така да се каже – Гейбриъл продължаваше да я наблюдава напрегнато. – Защо не можеше да заспиш?

Фийби почувства, че се изчервява под пронизателния му поглед. И наистина се радваше, че е застанала в сянката.

– Мислех.

– О, нима? Е, как е, интересно ли е мисленето?

– Няма нужда да си толкова саркастичен, милорд. Говоря съвсем сериозно. Мислех за нашия брак.

Изражението на Гейбриъл беше съвсем непроницаемо.

– Може би си се чудела дали пък не си направила ужасна грешка? Малко късно е да съжаляваш, мадам. Нали знаеш поговорката за онзи, който се жени прибързано.

– И има предостатъчно време да съжалява. Да, чувала съм я, благодаря. Но не това исках да обсъдим.

Гейбриъл се поколеба, тъй като не бе очаквал точно такъв отговор.

– Тогава за какво искаш да говорим?

– За нашето бъдеще, милорд.

– Какво за него?

– Зная, че се отнасяш много скептично към чувството любов, Гейбриъл.

– Целият ми опит показва, че точно това чувство никога не е донесло нещо добро, а само неприятности на мъжете.

Внезапно Фийби разбра, че напрежението е станало нетърпимо. За да го поотслаби, тя започна да върви насам-натам из стаята. Спря се пред камината и зараглежда красивия часовник, който стоеше на лавицата над нея.

– Е, добре. Но проблемът е там, че аз не съм толкова скептично настроена спрямо това чувство, Гейбриъл.

Устните му се извиха в горчива усмивка.

– Това ми е добре известно.

– Мислех си, колко сме различни в това отношение – продължи тя. – В началото си мислех, че нежеланието ти да се отдадеш на това чувство се дължи на факта, че сестра ми промени решението си, след като избяга с теб. Зная, че сигурно си бил дълбоко наранен.

– Щях да се възстановя много бързо от този удар – хладно рече Гейбриъл. – Но възстановяването от финансовото ми разоряване и от куршума в рамото ми отне повече време. Все пак признавам, че тази случка ми даде много полезен урок относно опасностите, когато човек остави чувствата да го ръководят.

– Но това не е била единствената случка, която ти е послужила за урок, нали? – тихо попита Фийби.

– За какво пък намекваш сега, по дяволите?

Тя се приближи до нощното му шкафче и погледна малкото мъжки принадлежности, които бяха наредени там. Взе една черна лакирана кутийка, украсена със сребърен обков.

– Мисля, че си научил този урок много по-рано през живота си. Двамата с теб сме отгледани при толкова различни обстоятелства, нали, Гейбриъл?

– Това изказване ми се струва основателно – отвърна той. – Баща ти има титла, която идва от няколко поколения назад, а и огромно състояние. През целия си живот си расла в разкош. Парите и властта наистина правят нещата много различни.

– Не това имах предвид. Говоря ти за факта, че семейството ми е много задружно. Вярно е, че цял живот са се отнасяли с мен като с бебе. Семейството ми винаги е било прекалено наставнически настроено към мен и в някои отношения въобще не ме разбират. Но винаги са ме обичали. И аз винаги съм го знаела. А ти не си имал това щастие.

Гейбриъл застина.

– Какво се опитваш да кажеш, Фийби?

Тя се извърна с лице към него.

– Майка ти е починала, когато си бил много малък. Останал ти е само баща ти, а той, струва ми се, е предпочитал компанията на книгите си. Не е ли така?

– Баща ми беше човек, отдаден на науката – Гейбриъл затвори книгата в скута си. – Съвсем естествено е да се посвети на книгите си.

– Не мисля, че е било толкова естествено – възрази Фийби. – Мисля, че е трябвало да се посвети на теб. Или най-малкото, трябвало е да ти обръща не по-малко внимание, отколкото на книгите си.

– Фийби, това е абсолютно безпредметен разговор. Нямах представа за какво говориш. Струва ми се, че е най-добре да си легнеш.

– Не ме отпращай, Гейбриъл – Фийби бързо остави малката черна кутийка на масичката. Прекоси стаята до мястото, където седеше Гейбриъл, и се спря точно пред него. – Моля те!

Той се усмихна сухо.

– Не те отпращам, а те пращам да си легнеш. Няма нужда да драматизираме ситуацията, скъпа.

– Цялата вечер мислих по този въпрос и вече съм убедена, че причината да се плашиш от любовта е, че не ѝ вярваш. А причината да не ѝ вярваш е, че много хора, които са твърдели, че те обичат, са те изоставили.

– Фийби, това са пълни глупости.

– Не, изслушай ме. Всичко е съвсем логично и обяснява толкова много неща – тя падна на колене до него и сложи ръка на бедрото му. – Майка ти те е обичала, но е умряла. Баща ти е трябвало да те обича, но през повечето време не ти е обръщал внимание. Мислел си, че сестра ми те обича, защото поиска да избяга с теб, но тя просто е търсела начин да избяга от друг проблем. Нищо чудно, че не вярваш вече в любовта.

Гейбриъл вдигна вежди.

– И това ли са логичните заключения, над които си се блъскала цяла нощ в спалнята си?

– Да, това са.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но си си губила времето, скъпа. Щеше да е много по-добре, ако бе слязла на вечеря. Сигурно сега умираш от глад.

Фийби го гледаше отчаяно.

– Ти си ужасно твърдоглав!

– Ако с това искаш да кажеш, че не се оставям да ме поднесе този тип женска логика, която прилагаш в момента, значи си права, наистина съм твърдоглав.

Фийби беше вбесена. Скочи на крака и извика:

– Знаеш ли какво мисля? Мисля, че освен че си твърдоглав, си и страхливец!

– Не за пръв път ме наричаш страхливец – тихо каза Гейбриъл. – Но за късмет, не се обиждам толкова лесно. Някои мъже биха приели подобна забележка доста остро. Особено ако идва от съпругата им.

– О, нима? Е, нека ти кажа нещо, Гейбриъл. За щастие аз съм не по-малко твърдоглава от теб. Все още вярвам, че някъде дълбоко в себе си ме обичаш. Мисля, че те е страх да си го признаеш и точно затова те наричам страхливец.

– Е, разбира се, и ти имаш право на мнение.

– Върви по дяволите, Гейбриъл – Фийби тупна е крак от безсилна ярост. – Понякога си отвратителен!

Тя се въртна и изтича през свързващата врата обратно в тъмната си спалня.

Вече в безопасност от другата страна, тя блъсна вратата и започна да кръстосва стаята си. Проклет да е! Щеше да я подлуди с ината си да не признае нежните си чувства. А тя знаеше, че той изпитва нещо. Не искаше да повярва, че се е лъгала толкова жестоко за него.

Мисълта, че през всичките тези години може и да се е лъгала за Гейбриъл, беше толкова ужасна, че дори не искаше да я допусне в съзнанието си. Тя вече бе омъжена за него. Бъдещето ѝ бе неразривно свързано с този човек. Трябваше да открие начин да събуди благородния, идеалистичен рицар, който знаеше, че се крие под циничната външна обвивка.

Но пък да беснее пред него и да го нарича страхливец в лицето може би не бе най-многообещаващият начин да се справи с тази трудна задача.

Точно тогава нещо влетя през отворения прозорец съвсем безшумно, Фийби не разбра, че нещо е било хвърлено от улицата отдолу, докато не чу леко тупване на леглото ѝ.

Стресната, тя се извърна и застина, взирайки се в сенките на стаята. Нещото се бе търколило до ръба на леглото ѝ. Отначало тя не успя да различи нищо. И само се молеше да не е било прилеп.

И само след миг последва приглушено, злокобно прашене. Ненадейно избухнаха оранжеви пламъци. Бяха странно тихи, докато лакомо

поглъщаха дантелите по покривката на леглото.

След броени минути огънят щеше да обхване цялото легло.

Фийби успя да се пребори с изненадата и слисването, които я бяха сковали в бездействие. Тя се втурна през стаята и грабна каната, която се намираше до умивалника.

– Гейбриъл! – изпищя тя, като плисна водата от каната върху пламъците.

Вратата мигновено се отвори с трясък.

– Какво, по дяволите...? – той веднага зърна подскачащите пламъци. – Вземи каната от моята спалня и веднага събуди прислугата. Бързо, Фийби!

Фийби се втурна в другата спалня, грабна каната и избърза обратно. Гейбриъл вече бе свалил горящата покривка и сега гасеше пламъците, като ги завиваше и задушаваше с дебелия тъкан.

Фийби му подаде каната и излетя от стаята, за да събуди прислугата.

Щетите бяха незначителни. Но не и гневът на Гейбриъл.

Час по-късно огънят бе безопасно изгасен и слугите се бяха върнали в леглата си, но той все още кипеше от ярост при мисълта за едва избягнатото нещастие. Изтегнат в креслото си и с чаша бренди в ръка, той гледаше мрачно Фийби. Тя седеше на неговото легло, свила крака под себе си. Лицето ѝ беше замислено, докато отпиваше по мъничко от брендита, което той ѝ бе дал.

Ето че отново без малко да я изгуби. И тази мисъл разтърсваше Гейбриъл до дъното на душата му.

Сега не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, как нещастията едва се бе разминало. Ако Фийби бе заспала, можеше и да не се събуди навреме, за да се спаси. Той можеше да подуши дима от татък, в неговата стая, чак когато вече е прекалено късно.

Слава богу, че тя бе будна!

– Вече няма да те изпускам из очи – рече Гейбриъл така, сякаш го каза на себе си. После пресуши чашата си с бренди.

– Какво беше това, Гейбриъл? – попита Фийби, като вдигна поглед към него.

– Сигурно пак онази откачена прислужница, която те заведе в катакомбите на Дяволска мъгла.

– Искаш да кажеш, Алис?

Гейбриъл въртеше празната чаша в ръцете си.

– Тази луда жена сигурно ни е последвала в Лондон. По някаква причина иска да те изплаши. А може би дори иска да пострадаш. Но не виждам причината.

– Обикновено лудите действат без причина. Ако обмисляха всичко, нямаше да са луди.

– Но защо се е захванала точно с теб? Дори не я познаваш!

– Човекът, който е хвърлил този фенер през прозореца, може да не е бил точно Алис – бавно рече Фийби. – Всеки може да го е сторил. Може да са банда разбойници, които обикалят града и се мъчат да създават безредици. Знаеш как е, когато тълпите побеснеят. Хвърлят камъни през прозорците, предизвикват палежи и рушат, каквото им попадне.

– За бога, Фийби, под прозореца ти не е имало тълпа. Не чухме никакъв шум.

– Така е – призна Фийби. Тя дъвчеше замислено долната си устна. – Но в главата ми се върти едно нещо.

– Какво е то? – Гейбриъл се изправи и се приближи нервно до прозореца. На всеки пет минути оглеждаше улицата с надеждата да види някой или нещо, което да му даде ключ към загадката.

– Ами, тази история с огъня тази вечер...

– Какво за нея?

– Хмм – бавничко започна Фийби. – Странно е, но много прилича на онази случка, когато се наложи да изляза от катакомбите, като преплувам пещерата.

Гейбриъл я погледна намръщено през рамо.

– И по какво прилича?

– Не разбираш ли? Това е следващото проклетие от изброените в края на Дамата в кулата.

– По дяволите! Това е невъзможно. Не съм съгласен да намесваме и свръхестественото, отгоре на всичките ни проблеми. Дявол го взел, Фийби, та аз не използвам свръхестествени случки дори и в романите си!

– Да, знам. Но не помниш ли заключителните думи?

Фийби скочи от леглото му и изчезна в своята спалня.

Малко по-късно се върна с *Дамата в кулата*.

– Фийби, това е абсурдно.

– Само чуй това! – Фийби отново се настани на леглото и отвори старата книга на последната страница. – „*Проклет да е онзи, който открадне тази книга. Нека се удави под вълните. Нека бъде погълнат от пламъци. Нека прекара една безкрайна нощ в ада.*“

– По дяволите, Фийби, това са пълни глупости – Гейбриъл замълча за момент. – Освен, разбира се, ако Алис знае за проклятието и в лудостта си се опитва да направи така, че то да се сбъдне.

– Но от къде би могла да знае за него? – Фийби внимателно затвори книгата.

– Дамата в кулата си стои при мен още откак се върнах в Англия. Възможно е някой от прислугата да си е позволил да прерови библиотеката ми. Той или тя може да е казал на Алис за проклятието.

Веждите на Фийби се склочиха.

– Дори и да е така, проклятието е написано на старофренски. Каква е вероятността някой от слугите да може да го прочете?

– Това е добър въпрос – Гейбриъл отново огледа тъмната улица. – И коя, по дяволите, е тази Алис?

– Не зная, Гейбриъл. Толкова съм си блъскала главата над това, но съм абсолютно сигурна, че никога преди не съм я виждала.

– Дали не е работила в дома на родителите ти някога в миналото?

– Не.

– Но все трябва да има някаква връзка.

– Гейбриъл?

– Да? – Гейбриъл не се обърна към нея. В главата му се въртяха хиляди предположения и възможности. Някаква връзка. Трябва да има някаква връзка между книгата, Алис и нещастията.

– Колебая се дали да ти го кажа, защото знам, че не си безпристрастен в мнението си за Нийл, но...

Гейбриъл моментално почувства как го побиват ледени тръпки. Той се извърна и тръгна към леглото.

– Дявол да го вземе, какво общо има Бакстър с всичко това?

– Нищо – Фийби се изправи, изплашена от заплашителното му приближаване към леглото. – Или поне мисля, че няма нищо общо. Не, сигурна съм, че няма.

– Но?

Фийби преглътна.

– Но онази вечер, когато танцува с мен, той ми каза, че иска да му върна *Дамата в кулата*. Според него тя по право му принадлежала и тъй като тя била всичко, което някога ще му остане за спомен от мен, най-малкото, което съм можела да направя за него, било да му я дам.

– Проклет кучи син!

– Гейбриъл, не бива веднага да си правиш прибързани заключения. Само си помисли, първото нещастие се случи в *Дяволска мъгла* още преди дори да разберем, че Нийл е жив. И Алис бе тази, която ме заведе долу в подземията, а не Нийл.

– Значи има някаква връзка между Алис и Бакстър – заключи Гейбриъл с диво задоволство. – И всичко, което се иска сега, е да разбере каква е тя.

– Милорд, наистина не виждам основания да си правим веднага извода, че има някаква връзка – побърза да каже Фийби. – Интересът на Нийл към книгата е от чисто сантиментално естество.

– Бакстър е сантиментален колкото една акула.

Фийби стисна устни.

– Каквото и да мислиш за него, факт е, че той няма никаква причина да иска да ми навреди.

– Той има причини да иска да навреди на мен и е достатъчно хитър,

за да разбере, че може да те използва за тази цел.

– Но не можеш да докажеш нищо, Гейбриъл!

– Ще открия връзката между Алис и Бакстър. И когато го сторя, ще имам доказателства.

– Гейбриъл, ти си направо вманиачен да представяш Нийл като пълен злодей. Направо ме плашиш.

Гейбриъл се опита да озапти гнева и притеснението си.

– Прости ми, скъпа. Не исках да те тревожа – той протегна ръце и я вдигна в прегръдките си. После я постави да стъпи до леглото и отметна завивките. – Нека поспим поне малко. Сутринта ще изпратя Стинтън да търси тайнствената Алис.

– Ами аз? – попита Фийби, докато послушно се мушваше в леглото.

– Мислех, че си решил да изпратиш Стинтън да ме следи.

– Но той не може да бъде на две места едновременно.

Очите на Фийби блеснаха от задоволство.

– Това означава ли, че в крайна сметка си решил да ми се довериш? Вече не мислиш, че трябва някой да ме наглежда, нали?

– Означава – рече Гейбриъл и духна свещта, после се мушна до нея в леглото, – че няма да има нужда някой да те следи, защото утре няма да излизаш никъде.

Тя застина, а очите ѝ се разшириха в мрака.

– Не може да говориш сериозно, милорд. За утре съм поела ангажменти. Трябва да посетя сестра си.

– Сестра ти може да дойде да те посети тук – Гейбриъл я прегърна.

– Няма да излизаш никъде, докато не уредим този въпрос.

– Ама съвсем никъде ли? Гейбриъл, не можеш да ми сториш това!

– Мога и ще го сторя. Разбирам, че мисълта за послушание спрямо когото и да е, да не говорим за твоя горкичък съпруг, ти е съвсем чужда. Но в този случай съм твърдо решен да се погрижа да спазиш нарежданията ми.

Гейбриъл почувства как цялото ѝ тяло се стегна в отговор на думите му. Опита се да посмекчи тона си, да я накара да разбере.

– Съжалявам, скъпа, но не мога да си позволя да рискувам. Трябва да стоиш тук, в къщата, освен когато аз съм свободен, за да те придружавам или пък когато Стинтън е на разположение.

Фийби се опита да се измъкне от ръцете му и да седне в леглото.

– Милорд, отказвам да бъда държана като затворничка в собствения си дом!

Гейбриъл я притисна към леглото и се настани върху нея. Тя

ядосано се съпротивляваше, докато най-сетне той праметна крака си върху бедрата ѝ и хвана гневното ѝ личице в ръцете си.

– Стой мирна, Фийби – нежно рече той. – Тук не става въпрос за някакво вълнуващо приключение. Положението е действително много опасно. И ти ще ме слушаш.

– Защо трябва да те слушам?

– Защото съм твой съпруг. И защото знам много повече от теб за подобни ситуации.

Тя срещна погледа му, а в очите ѝ гореше предизвикателно непокорство, сякаш се опитваше да изпробва силата на волята му. Той не каза нищо, но мислено се молеше да успее да я покори.

Битката за надмощие продължи още само няколко секунди, след което всичко приключи, Фийби се отпусна под него и Гейбриъл разбра, че е победил. Поне засега. Испита огромно облекчение.

– Милорд, понякога брачният живот ми се струва направо вбесяващо непоносим – рече Фийби.

– Знам – прошепна Гейбриъл.

Фактът, че трябва да се примири, я кара да се чувства много нещастна, осъзна Гейбриъл. Лунната светлина, която струеше през прозореца, разкриваше тъжното недоволство в очите ѝ.

Внезапно той си спомни първия път, когато бе видял лицето ѝ, огряно от лунна светлина. В онази нощ на пустия път в Съсекс той бе повдигнал булото ѝ, беше зърнал изненаданото ѝ, непокорно лице и веднага бе разбрал, че я желае. Нещо дълбоко в душата му бе подсказало, че няма да се спре пред нищо, за да я направи своя.

Audeo. Дръзвам.

И сега тя му принадлежеше. Но бе толкова уязвима, толкова импулсивна. Трябваше да я пази, защото знаеше, че не би могла да се пази сама.

– Божичко, Фийби – прошепна той до устните ѝ. – Нямах представа какво ми причиняваш. Кълна се, и сам не мога да го разбера. Но зная, че си моя, и ще сторя всичко необходимо, за да си в безопасност.

Той притисна силно устните си към нейните, сякаш искаше да изпие уханието ѝ, да завладее както сладкото ѝ тяло, така и душата ѝ. И само след миг Фийби тихичко и нежно простена и обви ръце около врата му.

– Какво става, по дяволите? – Антъни грабна бутилката бордо от

масичката и си напълни една чаша. Изглежда свирепо Гейбриъл, който тъкмо в този момент се отпусна в креслото срещу него.

– Говорете по-тихо – Гейбриъл хвърли един многозначителен поглед из помещението на клуба. Все още бе рано следобед и в клуба нямаше много народ, но все пак няколко от членовете му се намираха достатъчно близо, за да дочуят евентуален разговор на висок глас. – Не ми е особено приятно да разгласявам личните си дела на целия свят.

Антъни го послуша, но раздразнението му бе очевидно.

– Много добре – рече той, вече по-тихо, – кажете, за какво е всичко това? Защо ме повикахте толкова спешно?

– Някой се опитва да нарани, или най-малкото, да изплаши до смърт Фийби.

Някой може би дори се опитва да я убие, добави мислено Гейбриъл. Но не можеше да събере кураж, за да изрече на глас тези думи.

– Мили боже! – Антъни го зяпна като поразен от гръм. – Сигурен ли сте?

– Абсолютно сигурен.

– Кой е той? Ще го убия!

– Опасявам се, че ще се наложи да чакате реда си. Претендирам да съм първи в това удоволствие. На засега имам основания да смятам, че пряко отговорна за случилото се е жена на име Алис. Тя или е луда, или е от престъпните прослойки и притежава известна актьорска дарба. Успяла е да се представи пред Фийби за прислужница. Смятам, че е много вероятно и Нийл Бакстър да е замесен във всичко това.

Гейбриъл разказа накратко събитията.

Антъни слушаше, готов всеки момент да избухне. И когато Гейбриъл приключи с разказа си, той едва успя да се съдържи да не се развика.

– Дявол да го вземе, човече, та нали Бакстър би трябвало да е мъртъв! Вие ни уверяхте, че е така!

– Повярвайте ми, самият аз съм много по-разочарован, че това копеле е живо.

– И сега какво ще правите?

– Отново ще се опитам да се отърва от него – отвърна Гейбриъл. – Но този път смятам да се погрижа да не ми се пречка в бъдеще.

Антъни присви очи.

– А той наистина ли е главорез и убиец?

– Някои от оцелелите на кораба ми разказваха, че дори му е доставяло удоволствие да убива по най-жесток начин.

– А защо ще нападат Фийби?

– Струва ми се, че Бакстър е избрал този начин да ме тормози.

– А защо действа чрез тази Алис? – настояваше Антъни.

– Може би за да няма доказателства, че той стои зад нападенията – Гейбриъл се намръщи, като отново се замисли върху въпроса. – Ако някой бъде заловен, то това ще е тя. И ако е наистина луда, никой няма да ѝ повярва, ако обвини Бакстър. Ако пък е професионална мошеничка и реши да си признае всичко, думата ѝ няма да натежи срещу тази на Бакстър.

– Може би тя дори не познава Бакстър – бавно рече Антъни. – Той може да я е наел да му върши мръсната работа, без да ѝ разкрие кой е всъщност.

Гейбриъл кимна.

– Възможно е. Но смятам да разбера дали наистина има връзка между двамата.

– И как ще го сторите?

Гейбриъл се наведе към него и сниши още повече гласа си.

– Наел съм един полицаи да разследва тази работа. Инструктирал съм го да разбере дали Бакстър има любовница или някаква връзка с престъпния свят.

Известно време Антъни го наблюдава изпитателно.

– А ако не успеете да докажете, че Бакстър стои зад тази история, зад всички нападения над Фийби, какво ще правите тогава?

Гейбриъл сви рамене.

– Предпочитам да успее да докажа, че Бакстър причинява тези неприятности, дори и само за да убедя Фийби, че той не е благородният сър Ланселот, за какъвто го мисли тя. Но във всеки случай ще се опитам да се отърва от Бакстър. В крайна сметка може да се видя принуден да го сторя, без да съм в състояние да докажа какъв е в действителност.

– Фийби ще иска доказателство. Тя не обръща лесно гръб на старите си приятели. Вярна е до край.

– Зная – с големи усилия Гейбриъл успя да запази лицето си безизразно. – Но Бакстър е прекалено опасен, за да го оставим да се навърта около нея прекалено дълго. Напълно способен е да омае наивно създание като Фийби. Там, по островите, не веднъж е успявал да приласкае женените жени, за да му издадат тайните на съпружките си. И е карал не една любовница да предаде любовника си.

Антъни вдигна една вежда.

– Може би и вашата любовница?

– Не точно. Тя бе жената, за която бях сгоден – тихо рече Гейбриъл.

– Беше дъщеря на един от бизнес партньорите ми. Казваше се Хонора. Каква ирония, не мислите ли? Ако някога е имало по безчестна жена от Хонора Ралстън, значи просто не съм имал нещастieto да я срещна.

– И тя е издала тайна информация на Бакстър?

– Той ѝ стана любовник. Успя да я убеди, че съм опасен пират, представящ се за почтен търговец. Каза ѝ, че се опитвал да ми заложим капан.

– Разбирам – Антъни се поколеба. – И вие все пак сте се досетили какво става?

– Да.

Антъни го гледаше втренчено.

– Какво направихте тогава?

Гейбриъл сви рамене.

– Лесно е да се досети човек. Подлъгах Хонора да даде на Бакстър невярна информация и после аз му заложих капан.

– Колебая се дали да ви попитам, но все пак, какво точно се случи с Хонора?

– Когато баща ѝ разбра, че се е отдала на Бакстър и по този начин почти е съсипала търговската компания, в която той също имаше дялове, той много бързо и тихомълком я омъжи.

– За кого? – полюбопитства Антъни.

– За един възрастен съдружник в търговската компания.

Антъни присви очи.

– Има ли някаква вероятност тя да е тайнствената Алис? Да търси отмъщение?

– Малко вероятно е. Последното, което чух за нея бе, че е бременна с второто си дете и все още живеят някъде по островите. Явно възрастният съдружник е решил да си основе династия.

– Значи оставаме само с мистериозната Алис и евентуалната ѝ връзка с Нийл Бакстър – Антъни се позамисли. – Ами Фийби?

Гейбриъл с известно усилие се откъсна от спомените си.

– Какво за нея?

– Сигурен ли сте, че е в безопасност, докато сте зает с опитите да откриете Алис?

– Да, разбира се. Нима мислите, че ще я оставя без закрила?

– Не – рече Антъни. – Но предположих, че вече сигурно сте разбрали колко трудно е да закриляте Фийби, ако тя не е съгласна да помага за това. Къде е сега?

– У дома. Наредил съм на прислугата да не пуска никакви

непознати в къщата, под какъвто и да е претекст.

Антъни се намръщи.

– Нима Фийби се е съгласила да стои у дома цял ден?

– Ще стои там, докато е необходимо. Наредил съм ѝ да не излиза, освен ако аз я придружавам, или пък ако Стинтън е свободен, за да я наглежда.

Антъни направо зяпна от изумление.

– И тя се е съгласила? – предпазливо попита Антъни.

Гейбриъл забарабани с пръсти по дръжката на креслото.

– Фийби ще прави онова, което ѝ наредя.

– По дяволите, човече! Да не сте се побъркали? Та това е Фийби, а не някой друг. И тя прави каквото си поиска. Откъде сте толкова сигурен, че ще ви послуша?

– Тя е моя жена! – каза Гейбриъл.

– И какво от това? Никога не си е правила труда да слуша нито баща си, нито мен, по-големия ѝ брат. Фийби винаги се е ръководила единствено от хрумванията си. Боже мой, та тя може още сега, точно в този момент, съвсем лекомислено да е тръгнала нанякъде, където я дебне опасност! Може би ѝ е хрумнало, че сега мисията ѝ ще е да открие мистериозната Алис.

Гейбриъл скочи на крака, но въобще не му се искаше Антъни да разбере колко го бяха разтревожили думите му.

– Дал съм ѝ строги нареждания да стои цял ден у дома. И тя е съвсем наясно, че ще е по-добре да не престъпва тези нареждания.

– Дръзки думи – изръмжа Антъни. – Но говорим не за друг, а за сестра ми. Ако си спомняте, веднъж вече тя избяга от вас.

Гейбриъл трепна.

– Тогава нещата бяха съвсем различни.

– Така твърдите вие. Но аз веднага ще ида да я видя. Искам да съм сигурен, че е у вас.

– Ще видите, че ще е там.

Антъни го погледна предизвикателно, като тръгна към вратата.

– Залагам десет лири, че не е. Познавам добре Фийби. Прекалено голям инат е, за да се подчинява на нарежданията на един съпруг.

– Ще ви придружа при това посещение при жена ми – рече Гейбриъл. – И не си правете никакви илюзии, твърдо решен съм да си прибера десетте лири.

– Ами ако не е у вас? Какво ще направите тогава? – предизвика го Антъни.

– Ще я открия и ще я заключа в спалнята ѝ – обеща Гейбриъл.

– Но Фийби е много сръчна в навързването на чаршафи – напомни му Антъни.

Мердит и Лидия пристигнаха в градската къща на Уайлд около час и половина, след като тя им изпрати бележки. Те се втурнаха във всекидневната, а по лицата им бе изписано силно притеснение.

– Какви са тия работи? Уайлд ти е забранил да излизаш, така ли? – попита Лидия, докато измъкваше очилата си от чантичката си и оглеждаше тревожно Фийби. – Какво се е случило? Да не те е бил? Кълна се, баща ти няма да търпи това. Нито пък аз. Съгласихме се да му позволим да се ожени за теб, защото мислехме, че ще може да се справя с характера ти, но, за бога, отишъл е твърде далеч!

Мердит загрижено погледна Фийби, докато развързваше връзките на бонето си.

– Да не те е наранил, Фийби? Предупредих те, че не е много търпелив човек. Въпреки това бъди спокойна, няма да му позволим да се държи лошо с теб.

Фийби се усмихна спокойно и взе чайника.

– Моля ви, седнете удобно. Цялата история е много вълнуваща. И тъй като нямам търпение да я разкажа на някого, реших да повикам вас двете с мама.

Лидия я гледаше изпитателно, докато се разполагаше на мястото си.

– Фийби, нали това не е някаква шега? Когато получих бележката ти, ужасно се притесних. Забранено ли ти е да излизаш или не?

– Забранено ми е да излизам, освен ако Уайлд не ме придружава – Фийби сбърчи нослето си. – Или пък ако един господин Стингън не е свободен, за да ме следи. Казвам ви, ужасно неприятно е.

– Значи е истина? Затворили са те против волята ти? – Мердит се взираше в лицето ѝ, докато поемаше чашата си чай.

– Наистина, не си избрах сама това положение – отвърна Фийби.

– Тогава защо, ако мога да попитам, се примиряваш с това? – направо попита Лидия.

– Защото Уайлд е ужасно разтревожен за безопасността ми – Фийби отпи от чая си. – Всъщност, ако искате да знаете, приемам го като много обнадеждаващ знак. Мисля, че се тревожи, защото ме обича. Но естествено той не би си го признал.

Мерedit и Лидия се спогледаха, след което се обърнаха отново към Фийби и сестра ѝ каза:

– Може би е най-добре да започнеш от самото начало.

– Да, наистина – съгласи се Фийби и набързо разказа цялата история. – Проблемът е там, че не знаем точно коя е тази Алис. Нито пък знаем как е разбрала за проклятието в края на Дамата в кулата. Гейбриъл подозира, че по някакъв начин и Нийл Бакстър е замесен.

– Божичко! – възкликна Лидия. – Няма ли най-сетне да се отървем от този отвратителен човек?

Фийби се нацупи.

– Не съм много сигурна, че Нийл има нещо общо с това. Струва ми се напълно възможно Уайлд да си прави прибързани заключения просто защото не харесва Нийл и защото може би мъничко ревнува.

– О, това би обяснило реакцията му, не мислите ли? – измърмори Мерedit.

– Ще ми се да е така – съгласи се жизнерадостно Фийби. – Но фактите си остават: Уайлд ми забрани дори да говоря с Нийл, затова не мога да чуя неговата версия за цялата история.

– Мен ако питаш, така е по-добре – рече Лидия. – Е, в такъв случай, какво можем да направим двете с Мерedit? Да те забавляваме, докато си затворничка тук?

– Майко, моля те – Мерedit ѝ се намръщи. – Едва ли може да се каже, че е затворничка.

– Напротив, затворничка съм – настоя Фийби.

– Да, права е – съгласи се Лидия.

Мерedit ги погледна намръщено.

– Уайлд е абсолютно прав да те държи добре скрита тук, докато успее да открие какво става в действителност, Фийби. Ни най-малко не го виня.

– Сигурна съм, че го прави за добро – рече Фийби. – Обикновено Уайлд си мисли, че прави всичко за добро. Но винаги действа ужасно твърдолинейно. Все пак си мисля, че бих могла да поправа този негов лош навик.

– Чудесно отношение – Лидия се усмихна с майчинско одобрение. – Винаги съм си знаела, че от теб ще излезе много хитра съпруга, Фийби.

Върху прекрасното чело на Мерedit се появи още една неодобрителна бръчица.

– Не бива да заговорничите и да се опитваш да променяш лошите

навици на съпруга си, Фийби. Трябва да си му благодарна, че те ръководи.

– Предлагам да сменим темата – решително заяви Фийби. – Така-а, помолих и двете да дойдете днес тук, защото имам нещо предвид. Смятам да се измъкна от затвора си колкото може по-бързо.

Лидия повдигна вежди.

– И как точно смяташ да го сториш?

Фийби се усмихна.

– С ваша помощ естествено.

Мередит ахна.

– О, не, нали не смяташ ние с мама да ти помогнем да се измъкнеш от къщата? Фийби, не е редно да се противопоставяш така на съпруга си. Не и когато се опитва да те защити. А и Уайлд направо ще побеснее, ако се опитаме да те измъкнем.

– Не смятам да се противопоставям на Уайлд за това – увери я Фийби.

– Слава богу! – въздъхна облекчено Мередит и се отпусна на стола си.

– Онова, което съм намислила – продължи спокойно Фийби, – е да помогна на Уайлд да разкрие кой стои зад странните инциденти.

– О, боже! – измърмори Мередит.

Лидия гледаше напрегнато Фийби.

– И как точно смяташ да разкриеш загадката?

– Първо – започна Фийби, докато наливаше още чай, – трябва да разберем каква е истината за Нийл. Искам да знам със сигурност дали наистина е злодей, или е просто жертва на редица нещастни недоразумения и обстоятелства.

– И как предлагаш да узнаеш истината? – в очите на Лидия, скрити за лещите на очилата ѝ, проглясваше нескрито любопитство.

– Струва ми се, че ти си напълно способна да ми помогнеш, мамо – Фийби се усмихна. – Искам да разпиташ приятелките си на карти много внимателно и дискретно. Те винаги са прекрасен източник на клюки и информация. Да видим дали знаят нещичко за Нийл и за жена на име Алис.

– Охо – възкликна Лидия, – това съвсем не е лоша идея!

– Предполагам, че в това няма да има нищо лошо – съгласи се внимателно и Мередит.

– Колкото до теб, Мередит – каза Фийби, – смятам, че и ти можеш да проучиш това-онова.

Очите на Мередит се разшириха.

– Предполагам, имаш предвид многото увеселения и соарета, които давам редовно?

– Точно така. А и освен това хората говорят с теб съвсем свободно. Само като те погледнат и не виждат нищо друго, освен едно кротко и нежно възплъщение на женствеността.

– Няма нужда да навлизаш в подробности – отвърна Мередит. – Съвсем ясно ми е, че повечето хора не смятат, че имам мозък в главата си. И признавам, това понякога е страшно полезно нещо. Вече имам доста опит да събирам откъслечна информация, която по-късно се оказва много полезна на Траубридж в бизнес сделките му.

– Знаеш много добре, че съпругът ти разчита на теб като на равностоен съдружник в бизнес начинанията си, и то именно заради забележителните ти възможности. И така, ще ми помогнеш ли?

– Разбира се – отвърна Мередит.

Лидия сияеше от задоволство.

– Наистина прекрасна работа съм свършила, като съм ви отгледала такива, ако може така да се каже.

Точно в този момент вратата на всекидневната с трясък се отвори и всички изненадано се обърнаха към Антъни и Гейбриъл.

Погледът на Гейбриъл моментално се закова върху Фийби. Тя видя в очите му дълбокото облекчение, примесено с немалка доза чисто мъжко задоволство, и вдигна въпросително едната си вежда.

– Казах ви, че ще е тук – каза Гейбриъл на Антъни.

– Е, проклет да съм – Антъни се изкикоти. – Наистина е тук. Поздравления, Уайлд. Нямахме да повярвам, ако не го бях видял с очите си. Добър ден, дами.

– Добър ден, господа – учтиво каза Фийби. – Не ви очаквахме. Желаете ли чай?

Гейбриъл се приближи към нея с широка усмивка.

– Звучи много привлекателно, скъпа. Виждам, че си поканила гости, за да не ти е скучно, докато чезнеш тук в тъмницата.

– Да, беше много мило от страна на мама и Мередит, че ми дойдоха на гости днес – Фийби му подаде чаша чай. Тъкмо щеше да му разкаже за блестящия си план, когато чу познати стъпки в коридора. Придружаваше ги и един много познат глас.

– Къде, по дяволите, е дъщеря ми?

– Това трябва да е Кларингтън – измърмори Лидия. – Крайно време беше и той да се появи на хоризонта.

Гейбриъл се намръщи.

– Но какво пък иска той?

Вратата отново рязко се отвори и Кларингтън нахлу с тежки стъпки в стаята. Той хвърли към Фийби един бърз преценяващ поглед, след което се нахвърли върху Гейбриъл.

– Чух, че сте биели дъщеря ми, сър.

– Не още – сухо отвърна Гейбриъл. – Признавам, че вече на няколко пъти много се изкушавах да го сторя, но засега успях да устоя.

– Проклятие, тогава какви са тия приказки, че сте я заключили в собствения ѝ дом? – попита Кларингтън.

– Напоследък Фийби проявява огромен интерес към тихите домашни занимания е и много привързана към домашното огнище – рече Гейбриъл и се усмихна предизвикателно на Фийби. – Не е ли така, скъпа?

– Е, и така може да се каже – кротко отвърна Фийби. – Искаш ли чаша чай, татко?

– Не, благодаря. Тръгнал съм за събранието на Аналитичното общество – проникателният поглед на Кларингтън бързо обходи всеки от членовете на семейството му. – В такъв случай, всичко наред ли е?

Лидия му се усмихна мило.

– Между Фийби и Уайлд всичко е съвсем наред, скъпи. Но явно има малък проблем с онзи противен Нийл Бакстър.

Кларингтън погледна свирепо Гейбриъл.

– По дяволите, човече, защо не направите нещо по този въпрос?

– Смятам да направя – отвърна Гейбриъл.

– Отлично. Значи оставям Бакстър на вашите грижи. Струва ми се, че на вас ви се удават подобни задачи. Ако ви потрябва помощта ми, чувствайте се съвсем свободен да ми се обадите. Но сега трябва да тръгвам – Кларингтън кимна на жена си и излезе от всекидневната.

Фийби почака, докато баща ѝ си тръгне, след което се усмихна сяещо на Гейбриъл.

– Имам прекрасни новини, Уайлд. Мама и Мередит ще ми помогнат да разкрия истината за Нийл Бакстър. Не се бой, ние ще стигнем до дъното на тази история.

– Дявол го взел – Гейбриъл се задави с чая, който тъкмо се опитваше да преглътне. Антъни прекоси стаята и го потупа услужливо по гърба.

– Не се изненадвайте толкова, Уайлд – каза му Антъни, докато Гейбриъл кашляше и се опитваше да си поеме дъх. – Вече трябва да сте

разбрали, че около Фийби човек рядко сучае.

19

Гейбриъл съумя да сдържи гнева си, докато близките на Фийби си тръгнат. Но в мига, когато и последният от тях затвори вратата, той се нахвърли върху Фийби.

– Моментално ще си избиеш от главата тази тъпа идея да разследваш Бакстър – заяви той. – Няма да ти позволя да се замесваш в тази история.

– Но аз вече съм замесена – отбеляза Фийби. – И освен това, мама и Мередит са тези, които ще разследват. Ако си спомняш, на мен ми е забранено да излизам от къщи.

Искаше му се да я хване за раменете и да я разтърси.

– Не разбираш колко опасен е Бакстър!

– Мама и Мередит няма да поемат никакви рискове – опита се да го успокои Фийби. – Те просто ще поразпитат за това-онова. Мама ще заsegне темата, докато играят карти, а Мередит ще спомене името му на някой дърдорещ стар лорд, който си е пийнал две-три чаши на някое от соаретата ѝ.

– Не ми харесва – Гейбриъл закричи из стаята. – Вече съм инструктирал Стинтън да работи по въпроса.

– Стинтън не може да се движи из висшето общество както мама и Мередит.

– Двамата с брат ти ще се заемем с обществото.

Фийби поклати глава.

– Вие с Антъни никога няма да изкопчите и думичка за слуховете от старите приятелки на мама. А Мередит може да разговаря с много хора на приемите си, и то така, както вие с Антъни не бихте могли. Признай си, Гейбриъл, планът ми да разследваме Нийл е изключително хитър.

Гейбриъл прокара пръсти през косата си и погледна Фийби с безсилно раздражение. Най-лошото бе, че знаеше колко права е тя. Лейди Кларингтън и Мередит можеха да разпитват така, както те двамата с Антъни никога не биха успели.

– Все пак не ми харесва.

– Знаем, Гейбриъл. Това е, защото се тревожиш за мен. Това е много мило от твоя страна.

– Мило ли?

– Да. Но тук, у дома, съм в пълна безопасност, а мама и Мередит няма да бъдат застрашени, ако просто зададат по някой и друг дискретен въпрос. Признай го.

– Може би – с нежелание призна той. – Но мисълта, че семейството ти се замесва в тази история ме кара да се чувствам ужасно неудобно.

Фийби стана и прекоси стаята, отиде при него и го погледна право в очите. По устните ѝ играеше някаква нежна, много колеблива усмивка.

– Знаеш ли какъв ти е проблемът, Гейбриъл?

Той я погледна предпазливо.

– Какъв е?

– Не си свикнал да си част от някакво семейство. Толкова дълго време си бил съвсем сам и не можеш да разбереш какво е да има хора, които да мислят за теб. Не знаеш какво е да си обграден от хора, които винаги ще са на твоя страна, независимо от обстоятелствата.

– Сега говорим за твоето семейство, а не за моето – измърмори той. – И те са загрижени за теб, а не за мен.

– Това вече е едно и също нещо. Според тях сега ти си член на семейството, защото си женен за мен – Фийби се усмихна по-широко. – Трябва да разбереш, че вече не си сам на света, Гейбриъл.

Вече не съм сам. Той погледна в топлите ѝ очи и почувства как нещо дълбоко в душата му започва да се разтапя и отпуска. Инстинктивно той се стегна, за да не позволи на тази моментна слабост да го завладее. Защото тя можеше да доведе само до неприятности. Не бива да оставя чувствата да го ръководят.

– Мислиш си, че това е още едно вълнуващо приключение, нали, Фийби? Никой от вас не знае какъв е в действителност Бакстър – Гейбриъл замълча за момент, премисляйки отново всичко. – Но струва ми се, че не мога да сторя кой знае какво, за да не позволя на майка ти и на Мередит да си задават въпросите. А и може би наистина ще научат нещо полезно. Междувременно ти ще стоиш тук, в къщата.

Фийби направи кисела физиономия.

– Да, милорд.

Гейбриъл се поусмихна, въпреки мрачното, тягостно настроение, което го бе обзело. Той хвана раменете на Фийби, притегли я към себе си и я целуна набързо по челото.

– Напомни ми да добавя десет лири към джобните ти пари за месеца.

– Но защо ще ми увеличаваш издръжката? Парите са ми напълно

достатъчни.

– Дълга ти десет лири – Гейбриъл пусна раменете ѝ и се запъти към вратата. – Брат ти се обзаложи на тази сума, че няма да си се подчинила на нарежданията ми, да не излизаш от къщи. И тъй като съм твърдо решен да си прибера спечеленото от него, най-честно ще е да дам тези пари на теб. Все пак нали нямаше как да спечеля, ако ти не бе допринесла за това?

Фийби ахна, ужасно ядосана.

– Спечелил си бас за това, че съм те послушала? Как смееш?!

Тя се затича през стаята, грабна една бродирана възглавница от канапето и я запокити право към главата на Гейбриъл.

А той дори не си направи труда да се извърне. Вдигна ръка и хвана възглавницата, която тъкмо прелиташе покрай ухото му.

– Поздравявам те, скъпа. С това темпо съвсем скоро ще успеем да те превърнем в образец на послушна съпруга.

– Никога!

Гейбриъл се ухили на себе си, докато излизаше през вратата. Искрено се надяваше да е права.

Два часа по-късно Гейбриъл съвсем не се хилеше. Той влезе през вратата на една невзрачна кръчма и бързо огледа малкото, почти празно помещение. На една от масите седеше Стинтън и го чакаше. Гейбриъл прекоси дървения под и седна на стола срещу дребния човечец.

– Получих съобщението ви – започна Гейбриъл без никакви встъпителни слова. – За какво става въпрос?

– Не съм съвсем сигурен, ваша светлост – Стинтън вдигна халбата си и отпи голяма глътка бира. – Но нали вие ми наредихте да наема някое момче, за да наблюдава градската ви къща, докато аз се опитвам да изровя някакви сведения за господин Бакстър. И аз си позволих да наема моя син за тая задача. Така поне парите ще останат в семейството ми, ако разбирате какво имам предвид.

– Въобщо не ми пука кого сте наели. Случило ли се е нещо?

– Може и да не е нещо важно. Но пък може и да се окаже интересно. Още не се знае.

Гейбриъл се молеше да не го напусне търпението му.

– За какво говорите, човече?

– Момчето ми казва, че на задния вход на къщата ви, преди около час, е пристигнала някаква бележка.

– Каква бележка? – попита Гейбриъл, вече почти вбесен.

– Ами не знам. Просто каза, че са донесли някаква бележка. Помислих си, че ще искате да знаете.

Гейбриъл бе направо отчаян.

– Може да е всичко. Може някоя от прислужниците да си разменя любовни писъмца с лакей от друга къща.

– Не мисля, че е било любовно писъмце, ваша светлост – Стинтън изглеждаше замислен. – Пък дори и да е било, не е било за някоя от вашите прислужници. Момчето ми чуло пратеникът да казва, че бележката била за господарката на къщата.

Гейбриъл скочи на крака и хвърли няколко монети на масата.

– Благодаря ви, Стинтън. Това трябва да стигне за бирата. Продължавайте да работите по другия въпрос.

– В това отношение май нямам много късмет – въздъхна Стинтън. – Като че ли никой не знае нищичко за господин Бакстър. Изглежда през последните няколко дни е изчезнал някъде.

– Разрови се по-надълбоко – Гейбриъл вече бе изминал половината разстояние към вратата.

Двадесет минути по-късно той се изкачи по стъпалата към градската си къща. Шелтън веднага му отвори вратата.

– Къде е нейна светлост? – тихо попита Гейбриъл.

– В спалнята си, мисля – отвърна Шелтън, докато поемаше елегантния цилиндър на Гейбриъл. – Да изпратя ли някоя прислужница да я уведоми, че сте се върнали?

– Няма нужда. Сам ще ѝ го кажа.

Гейбриъл мина покрай иконома и тръгна нагоре по стълбището. Изкачваше по две стъпала наведнъж.

Когато стигна до площадката на втория етаж, той бързо се запъти по коридора към стаята на Фийби. Отвори вратата, без дори да почука.

Фийби, облечена в ярковioletова роба, украсена с жълти волани, седеше до малкото си позлатено писалище. Когато Гейбриъл влезе, тя сепнато вдигна поглед.

– Гейбриъл! За бога, какво правиш тук? Не знаех, че си у дома.

– Разбрах, че преди известно време си получила бележка.

Очите ѝ се разшириха, издавайки объркването ѝ.

– Откъде разбра?

– Не е важно. Искам да видя бележката, ако нямаш нищо против.

Фийби изглеждаше уплашена. Само като видя изражението ѝ, Гейбриъл разбра, че най-лошите му опасения се потвърждават. Каквото и да

пишеше в бележката, то бе опасно.

– Милорд, уверявам те, бележката въобще не е важна. Просто съобщение от един познат – побърза да каже Фийби.

– Въпреки това, искам да я видя.

– Но въобще не е нужно да си губиш времето с нея – той видя как Фийби преглътна. – Даже не съм сигурна, дали още я пазя. Май я хвърлих някъде.

Страхът на Гейбриъл се надигна като пожар, заплашвайки да го потуши. Той се опита да го потуши, като го покрие с ледения си, сдържан гняв.

– Бележката, Фийби. Дай ми я. Веднага.

Фийби се изправи.

– Милорд, уверявам те, по-добре не я четеш. Сигурна съм, че само ще те раздразни.

– Оценявам загрижеността ти – мрачно каза Гейбриъл. – Но ще ми я дадеш веднага, иначе аз ще започна да я търся.

Фийби въздъхна.

– Кълна се, милорд, превръщаш се в нетърпим тиран.

– Отлично знам, че не съм такъв, за какъвто ме мислеше – каза Гейбриъл. – Но както самата ти отбеляза днес следобед, сега ти си безвъзвратно обвързана с мен – той се усмихна едва забележимо. – Вече съм член на семейството, ако си спомняш.

– Отлично помня това – измърмори Фийби. Тя отвори малкото чекмедже в средата на писалището си и измъкна един сгънат лист хартия. – Добре тогава, нямах намерение да ти я показвам, защото знаех, че ще те разтревожи. Но щом настояваш...

– Настоявам – той пристъпи напред и грабна листа от ръката ѝ. Отвори го и бързо прочете съобщението.

Моя най-скъпа Фийби,

с всеки изминал ден все повече се тревожа за безопасността ти. Наскоро узнах как без малко не си се удавила и зная за огъня в спалнята ти. Страхувам се за живота ти, скъпа.

Стигнах до извода, че съпругът ти се опитва да те убие по такъв начин, че семейството ти да го помисли за нещастен случай. Уайлд е подъл пират и иска да сложи ръка върху наследството ти. И използва методите, изброени в проклятието в края на Дамата в кулата... Забелязала ли си това?

Омъжила си се за жестоко и безмилостно чудовище, на което много допадат подобни злокобни методи на действие. Само попитай някой от шепата оцелели след кървавите му атаки по море.

Моя най-скъпа Фийби, трябва да говоря с теб. Дай ми шанс да ти обясня всичко. Не се и съмнявам, че Уайлд ти е наговорил куп лъжи за мен. Зная, че няма да повярваш на злобните му приказки, но съм сигурен, че искаш да ме попиташ за много неща. Заради онова, което някога означавахме един за друг, позволи ми да отговоря на въпросите ти. Имам и доказателства. Нека те спася от него.

Твой верен до смърт обожател, Ланселот.

– Копеле – Гейбриъл яростно смачка листа в юмука си. Присви очи и се загледа в разтревоженото лице на Фийби. – Ти не му вярваш, нали?

– Разбира се, че не му вярвам – тя се взираше в лицето му така, сякаш искаше погледът ѝ да проникне под кожата му. – Гейбриъл, ядосан ли си?

– А ти какво мислиш? Бакстър се опитва да те омае, за да повярваш, че той е невинната жертва, а аз съм злодей, който се опитва да те убие заради наследството ти. Още повече, съвсем ясно дава да разбереш, че е твърдо решен да играе ролята на Ланселот.

– Вече ти казах, не съм Гуинивър – гордо отвърна Фийби. – Много по-умна съм от нея. Гейбриъл, трябва да ми имаш доверие.

Той се усмихна мрачно.

– Нима? Каж ми, скъпа, кога щеше да се решиш да ми покажеш тази бележка?

Тя пребледня.

– Нали ти казах, не исках да те тревожа с нея.

– Аз пък ти казвам, много повече се тревожа от факта, че не си имала намерение да ми я покажеш.

– Нищо не разбираш!

– Разбирам прекалено добре – каза Гейбриъл. – Трябва да открива Бакстър. И то бързо. Трябва да сложа край на тези глупости!

Едно почукване по вратата наруши напрежението в стаята.

– Какво има? – извика Фийби.

Вратата се отвори и влезе една прислужница, която набързо се поклони.

– Моля да ми извините, мадам. Лейди Кларингтън е долу и иска

веднага да ви види.

– Веднага слизам – каза Фийби. Тя погледна Гейбриъл и се запъти към вратата. – Може би е добре и ти да дойдеш, милорд – хладно рече тя. – Мама може да ни носи новини.

– Фийби, почакай – Гейбриъл понечи да я хване и да я спре, но после промени решението си. Знаеше, че отново я е наранил, но не знаеше какво да направи. Проклет да е тоя Бакстър, мислеше той. За всичко е виновен той!

Без да каже нищо повече, Гейбриъл слезе по стълбите заедно с при-тихналата Фийби. Но като влязоха във всекидневната, тя моментално засия.

Лидия, възплъщение на последната мода в пастелно прасковената си рокля, се бе разположила на канапето. Тя видимо кипеше от въодушевление.

– Ето те и теб, Фийби. Радвам се, че и Уайлд е тук. Това сигурно ще го заинтересува.

– Добър ден, лейди Кларингтън – учтиво я поздрави Гейбриъл.

– Мамо, какво успя да откриеш? – попита Фийби, докато седеше.

– Играх на карти в дома на лейди Клодейл днес следобед – започна Лидия. – Изгубих двеста лири, но сигурно си е заслужавало. Съвсем между другото споменах името на Нийл Бакстър по време на разговора.

Гейбриъл се намръщи.

– Какво открихте?

Очите на Лидия искряха.

– Изглежда лейди Рантли си спомня нещичко за Нийл Бакстър. Имал любовница точно преди три години, малко преди да напусне Лондон. Явно жената била актриса.

– Любовница! – Фийби бе направо обидена. – Нима искаш да кажеш, че докато си е играел на мой верен Ланселот, е държал любовница? Какво безочие!

Лидия срещна погледа на Гейбриъл и му намигна. Той се усмихна тъжно. Наистина дължи голяма услуга на тъща си, помисли си той. Само за последните няколко секунди беше постигнала по-голям успех в това, да съсипе репутацията на Бакстър в очите на Фийби, отколкото той бе успял за последните няколко дни.

– А лейди Рантли знаеше ли нещо повече за фустата на Бакстър? – попита Гейбриъл. Съвсем ясно съзнаваше, че Фийби вътрешно ври и кипи.

– Не много – рече Лидия. – Само това, че по-късно, когато Бакстър

напуснал града, тя се заела с по-машабни и доходни занимания.

– Какви занимания? – попита Фийби.

Лидия се усмихна тържествуващо.

– Явно е открила един от по-популярните бордеи. Лейди Рантли естествено не знаеше къде се намирал той. Но аз се позамислих върху това и стигнах до извода, че няма причина да не съществува и сега. Обзалагам се, че все още върти бизнес – тя погледна Гейбриъл. – Може би ако вие го откриете и поговорите с бившата любовница на Бакстър, ще узнаете нещо важно.

– Възможно е, наистина – Гейбриъл вече се бе запътил към вратата. Тази информация определено можеше да стесни обхвата на търсенето.

– Почакайте малко, милорд – нареди Фийби. – Къде си мислите, че отивате?

– Да открия нещо повече за любовницата на Бакстър.

– Но това означава, че смятате да влезете в бордей. И може би в повече от един – възрази тя. – А аз не искам дори да се доближавате до подобно място.

Гейбриъл я погледна нетърпеливо.

– Не се бойте, мадам. Няма намерение да изпробвам стоката. Просто ще потърся информация.

– Не искам да отивате сам – припряно рече тя. – Ще дойда с вас.

Лидия изпъшка.

– Не ставай глупава, Фийби. В никакъв случай не можеш да идеш с него.

– Майка ти е права – веднага се съгласи Гейбриъл, благодарен за подкрепата на Лидия. Той се приближи към Фийби и хвана ръката ѝ. Не можеше да не се усмихне на явната ѝ ревност. Тя направо стопли душата му. – Успокой се, скъпа. Оценявам загрижеността ти, но няма нищо, което да те кара да се тревожиш. Довери ми се.

Тя хладно вдигна вежди.

– Трябва да ти се доверя, въпреки че ти не ми се доверяваш? Това не ми се вижда особено честно, Уайлд.

Гейбриъл пусна ръката ѝ и усмивката му изчезна.

– Тази вечер със сигурност ще закъснея. Няма нужда да ме чакаш.

Фийби го гледаше ужасно сърдито.

– Прекрасно. Значи мога с нетърпение да очаквам още една весела вечер у дома, сама с прислугата. Писна ми от тази история, Уайлд.

– О, това ме подсети за нещо – прекъсна ги спокойно Лидия. – Чудех се дали не бихте пуснали Фийби от затвора само за тази вечер,

Уайлд. Двете с Мередит ще ходим на театър, а Антъни ще ни придружава. Има ли някаква причина Фийби да не дойде с нас?

Фийби засия.

– Абсолютно никаква причина – тя се обърна към Гейбриъл. – Ще бъда в пълна безопасност в прегръдките на семейството си, милорд. Не можеш да ми откажеш, нали?

Гейбриъл се поколеба. Идеята не му хареса, но ясно съзнаваше, че не може да измисли нито една пречка да я пусне. Ще бъде със семейството си, а и брат ѝ ще е там, в случай че възникнат проблеми.

– Добре – съгласи се той с неудоволствие.

Фийби направи кисела физиономия.

– О, щедрата ви благосклонност направо ме съсипва, милорд. Божичко, кой би предположил, че трябва да моля за разрешение от съпруга си, за да отида на театър? Кълна се, сър, наистина променихте живота ми до неузнаваемост.

– Значи сме квит – рече той. – Защото и ти наистина промени моя.

Той погледна към Лидия.

– Длъжник съм ви, мадам.

– Зная – Лидия се изкикоти. – Няма страшно, ще поискам дължимото.

Фийби изпъшка и завъртя очи към тавана.

– Само не ме обвинявай, че не съм те предупредила, Уайлд.

Гейбриъл се ухили със смешно-тъжна физиономия. Поклони се на грейналата си тъща.

– Стори ми се, казахте, че сте изгубили двеста лири, докато сте събирали сведения за любовницата на Бакстър, мадам. Държа да покрива загубите ви.

– О, не бих и помислила подобно нещо – измърмори Лидия.

– Настоявам, мадам – рече Гейбриъл.

– Е, в такъв случай – рече Лидия, – предполагам, че трябва да ви позволя да постъпите, както вие сметнете за добре. Ех, а някои хора си мислят, че епохата на рицарството била отминала! Каква заблуда!

Фийби погледна намръщено към Гейбриъл.

– Но пък някои полагат неимоверни усилия, за да я погребат завинаги. Уайлд, въобще не ми харесва тази идея, да разследваш бордеите.

– Представи си, че си ме изпратила на мисия, скъпа – рече Гейбриъл и излезе.

Фийби оглеждаше претъпканата зала на театъра с огромно задоволство.

– Кълна се, досега никога не съм се забавлявала така! – каза тя на Мередит.

Мередит, разположена до Фийби в тапицираната с плюш лежа, пооправи полите на бледосинята си вечерна рокля.

– Предполагам, че ти е по-забавно от друг път, защото напоследък си се чувствала доста ограничена в контактите си.

– Меко казано – отвърна Фийби. – Направо бях заключена в тъмница.

– Хайде, хайде, Фийби – Мередит се усмихна. – Говориш така, сякаш са те държали затворена месеци наред, а не само един ден. Освен това отлично знаеш, че Уайлд прави само каквото смята за най-добро.

– Опасявам се, че това ми било писано: цял живот да съм обградена от хора, които си мислят, че знаят какво е най-добро за мен – Фийби оглеждаше редиците ложи, пълни с бляскаво облечени посетители. – Колко народ! След представлението сигурно ще се наложи да чакаме каретата цяла вечност.

– Нищо чудно, нали е разгарът на сезона – забеляза Лидия. Розовите пера, които украсяваха сатенената ѝ лента за глава, се полюшнаха, когато поднесе театралното бинокълче към очите си. – О, струва ми се, че виждам лейди Маркъм. Чудя се, кой ли е този привлекателен младеж при нея? Със сигурност не е синът ѝ. Дали пък не си е намерила нов любовник? Казаха ми, че току що се отървала от последния.

Мередит я погледна с неодобрение.

– Мамо, от теб винаги излизат невероятни клюки!

– Старая се – гордо отвърна Лидия.

Каdifените завеси в дъното на ложата се разтвориха и влезе Антъни. Фийби въпросително вдигна вежди, когато видя, че е доста намръщен.

– Носиш ли ни лимонада?

– Не, съжالياвам. Но изникна много по-сериозен проблем.

– Антъни се отпусна в едно от плюшените кресла. – Току-що срещнах Рантли. Той и двама от приятелите му си говореха за Уайлд.

– Какво говореха? – попита Фийби.

Антъни се намръщи още повече.

– Промениха темата, веднага щом ме видяха, но успях да дочуя какво си казваха преди това. Обсъждаха вероятността съпругът ти да е натрупал състоянието си като пират, а не като почтен търговец, докато е

бил на островите.

– Как смеят? – Фийби направо побесня и скочи на крака. – Веднага ще ги открия и ще се погрижа да променят мнението си.

– Какви са тия работи? – Лидия смъкна бинокъла си и погледна смръщено Фийби. – Седни, момичето ми. Няма да ходиш никъде.

Мередит хвърли укоризнен поглед към сестра си.

– Майка е напълно права. Веднага си седни на мястото. Да не искаш хората да зяпат нашата ложа и да започнат да се чудят какво става?

Фийби седна с нежелание.

– Трябва да направим нещо за тези ужасни слухове. Не мога просто да си седя и да позволя на хората да си втълпяват подобни глупости за Уайлд.

– Но няма да постигнеш нищо, като хукнеш след клюкарите – скастри я Лидия.

– И какво предлагате да сторя? – сърдито попита Фийби.

Усмивката на Лидия преливаше от щастие, предвкусвайки задаваща се битка.

– Ще ги оставим да дойдат при нас, разбира се.

– Мама е напълно права – спокойно рече Мередит. – Винаги е най-добре да влезеш в схватка с врага на собствена територия.

Фийби безпомощно погледна Антъни.

– Разбираш ли за какво говорят?

Антъни се подсмихна.

– Не, но когато става въпрос за подобни неща, имам пълно доверие в мама и Мередит.

Лидия кимна доволно.

– Съмнявам се, че ще ни се наложи да чакаме прекалено дълго за първата схватка – тя отново вдигна бинокъла към очите си. – О, ето на, точно в този момент лейди Рантли напуска ложата си. Обзалагам се, че се е запътила към нас.

– Мислиш ли, че смята да задава неучтивни въпроси за миналото на Уайлд? – поинтересува се Фийби.

– Много е вероятно, като се има предвид, че съпругът ѝ си позволява да говори за това с приятелите си – Лидия се позамисли. – Интересното при Юджийн е, че тя е тази, която замисля всички финансови ходове на семейство Рантли. А лорд Рантли просто изпълнява инструкциите ѝ. Нали ще помните това, когато дойде тук?

– Да, мамо – отвърна Мередит.

Антъни се ухили.

– Вече разбирам.

– Отлично – Лидия направи кратка пауза. – Чудя се, кой ли е пунал слуха за пиратството?

– Бакстър, без съмнение – каза Антъни. – Уайлд наистина трябва да предприеме нещо спрямо него. Започва да става много досаден. Уайлд казва, че можел направо да хипнотизира жените. Явно бившата му годеница също е станала жертва на чара на Бакстър.

Фийби зяпна брат си.

– Каква бивша годеница?

Антъни трепна.

– Опа, извинявай. Не биваше да го споменавам. Но всичко е минало. Тя се омъжила за друг.

– Каква бивша годеница? – заплашително повтори Фийби.

– Просто някаква жена, за която бил сгоден известно време, докато бил на островите – опита се да я успокои Антъни. – Уайлд я спомена съвсем между другото. Нищо важно.

Фийби внезапно се почувства зле.

– Нищо важно – повтори тя под носа си. – През деня разбирам, че Уайлд е хукнал след някаква жена, която държи бордей, а вечерта узнавам, че вече е бил сгоден за друга жена. И въобще не си е направил труда да ми го спомене.

– Има два типа мъже, Фийби – Лидия се взираше през бинокъла си. – Едните непрекъснато говорят за миналото си, а другите рядко засягат тази тема. Радвай се, че ти се е паднал мъж от втория тип. С течение на времето първите стават ужасно досадни.

– Въпреки това – измърмори Фийби, – ужасно неприятно е да разбереш, че съпругът ти съвсем наскоро е бил сгоден за друга.

– Не чак толкова наскоро – каза Антъни. – Годешът е бил развален преди около година. Веднага след като Уайлд научил, че годеницата му издава на Бакстър тайна информация за датите на отплаване на корабите му и вида на товарите им.

– О, боже! – възкликна Фийби. – Що за жена е била тя?

– Годеницата ли? – Антъни сви рамене. – Не ми я описа. Но разбрах, че била много наивна и не особено вярна. Явно за Бакстър въобще не е било трудно да я прелъсти.

Фийби въздъхна. Струваше й се, че непрекъснато открива все нови и нови причини Гейбриъл да не иска да се довери на никого. Понякога дори й се струваше, че никога няма да постигне успех в мисията си. Как би могла да го научи да я обича, когато не може да го накара дори да й

се довери?

С мрачни угризения тя си припомни хладния гняв в очите му днес следобед, когато бе влетял в стаята ѝ и бе поискал бележката на Нийл. Очевидно бе предположил най-лошото още от самото начало.

Колкото до нея самата, тя беше толкова заета да се справи с шока от бележката му, че не ѝ бе останало време да се замисли как да реагира, а още по-малко как да се справи с Гейбриъл. Първият ѝ импулс бе да скрие бележката и тя бе направила точно това. Знаеше, че Гейбриъл ще е направо бесен, защото ще помисли, че е повярвала на лъжите на Нийл.

Очевидно бе избрала погрешна тактика. Сега Гейбриъл сигурно ще бъде още по-предпазлив да не ѝ се довери. Струваше ѝ се, че всяка нейна постъпка спрямо него дава резултат, противен на желанията ѝ.

– Добър вечер, Лидия.

Щом чу този тътнеж глас, Фийби моментално се извърна. Юджийн, лейди Рантли, се понесе през входа на ложата им с достоплепието на кораб, вдигнал всичките си платна, който влиза гордо в пристанището. Бе облечена в аметистово-лилава сатенена рокля, в която огромните ѝ гърди и бедра едва се побираха. Тюрбанът ѝ бе украсен с внушителни изкуствени цветя.

– Добър вечер, Юджийн – Лидия не я удостои с нещо повече от кратък поглед през рамо. – Видя ли вече новия любовник на Мили? Вижда ми се очарователен младеж.

– Мили несъмнено го е довела тук, за да го покаже на всички – отвърна лейди Рантли. – Но не за това исках да поговоря с теб. Чу ли слухове, Лидия?

Фийби понечи да каже нещо, но Мередит веднага улови погледа ѝ и безмълвно я накара да мълчи.

– Какви слухове? – Лидия продължаваше да оглежда внимателно залата с малкия си бинокъл.

– За Уайлд, разбира се – лейди Рантли хвърли кос поглед към Фийби. – Казват, че този човек натрупал богатството си чрез пиратство.

– Нима? – спокойно каза Лидия. – Колко вълнуващо! Винаги съм си мислела, че във всяко уважаващо себе си семейство би трябвало да има поне по един пират нейде из родословното им дърво. Внеся свежа кръв, нали разбираш.

Лейди Рантли се втренчи в Лидия.

– Нима искаш да кажеш, че знаеш за вероятността Уайлд наистина да е бил пират?

– Разбира се. Антъни, тази вечер лейди Кресбър е довела дъщеря

си. Искам да идеш и да я погледнеш. Смятам, че от нея би излязла чудесна съпруга.

Антъни направи отегчена физиономия.

– Онази вечер, на бала у семейство Танършам, танцувах с нея. Няма капка ум в главата си.

– О, небеса! Е, значи толкова по този въпрос. Не бих могла да понеса мисълта да имам глупава снаха – сухо каза Лидия. – Трябва да внимаваме с каква кръв ще смесим нашата, нали разбирате.

Лейди Рантли прочисти гърло доста шумно.

– Извини ме, Лидия, но кажи ми, правилно ли съм разбрала, че приемаш на шега тези изключително тревожни слухове?

Мередит се усмихна някак неопределено на лейди Рантли.

– Съпругът ми ме уверяваше, че Уайлд е по-богат и от Крез, а има и могъща корабна компания.

– И аз така чух – злокобно каза лейди Рантли.

– Траубридж също така ми каза, че Уайлд тъкмо се е заел с мащабно ново начинание, от което се очакват огромни печалби – усмивката на Мередит стана още по-открита. – Казва, че всички начинания на Уайлд са много доходни. Мисля, че Уайлд ще предложи на пазара известно количество акции за новия си проект. Траубридж смята да купи от тях.

Погледът на лейди Рантли внезапно стана много съсредоточен и проницателен.

– О, нима? Ще се продават акции, казваш?

– Да, наистина – Мередит лекичко си повя с ветрилото. – Естествено тези неща не ме интересуват кой знае колко. Но ако смяташ, че съпругът ти би се заинтересовал от акциите на Уайлд, бих могла да накарам Траубридж да се опита да убеди Уайлд да му продаде малко.

– О, високо бих оценила това – побърза да каже лейди Рантли.

– Но не съм сигурен дали ще се получи – замислено се обади Антъни. – Познаваш Уайлд, Мередит. Не обича много слуховете. Ако разбере, че лорд Рантли разпространява тия клюки за пиратството, много вероятно е да откаже да го включи в начинанието си.

Мередит погледна загрижено Антъни.

– Опасявам се, че си напълно прав – тя се обърна отново към лейди Рантли със съжалителна усмивка. – По-добре ще е да не ви обещавам, че ще говоря с Траубридж във връзка с вашите интереси. Уайлд сигурно много ще се разсърди на всеки, който разпространява слухове за пиратство.

– Не, почакайте – припряно каза лейди Рантли. – Нямам представа

откъде е изникнала тази историйка за пиратството, но веднага ще взема мерки да бъде потушен слухът.

– Много благодарно от твоя страна, Юджийн – Лидия най-сетне свали бинокъла от очите си и се усмихна сияйно на лейди Рантли. – Наистина е невероятно забавно да се преструваме, че имаме пират в семейството, но съвсем не сме сигурни, че Уайлд ще е възхитен като нас, когато чуе слуха. А когато Уайлд се ядоса, става ужасно труден.

– Пък и на това отгоре не се знае какво би направил татко, ако разбере какви истории се разправят за новия му зет – обади се Мередит с доста разтревожен вид. – Татко толкова държи на тези неща. Може да се види принуден да ограничи бизнес отношенията си само до кръга господ, на които е сигурен, че може да има доверие.

– Точно така – измърмори Лидия. – Юджийн, струва ми се, че наскоро Рантли купи дялове в мините, с които се занимава Кларингтън, нали?

– Да, наистина е така. И силно се надяваме това начинание да излезе успешно – много предпазливо си позволи да отбележи лейди Рантли.

– Колко жалко би било, ако Кларингтън реши, че не би могъл да върти бизнес с лорд Рантли.

Антъни изглеждаше необичайно мрачен.

– Наистина би било много жалко.

– Разбирам – лейди Рантли се изправи внушително. – Бъдете спокойни, ще видите, че вече няма да се чуват подобни истории – и тя отплава величествено от ложата им.

Фийби се усмихна щастливо на майка си, сестра си и брат си.

– Знаех си, че все трябва да има някаква полза от тази досадна бизнес информация, която всички вие непрекъснато обсъждате.

– Зная, че понякога ти се струваме много суховати и досадни, Фийби – рече Антъни. – Но не сме глупави.

– Никога не съм правила тази грешка, да си помисля, че сте – увери го Фийби. – Благодаря ви за подкрепата за Уайлд тази вечер. Знаете ли, той въобще не е свикнал с подобна помощ.

Лидия обходи за последен път залата с бинокълчето си.

– Ще свикне. Та нали вече е член на семейството!

20

– Мили боже, колко народ! – тълпата пред театъра бе дори по-огромна, отколкото Фийби очакваше. – Значи бях права, като казах, че ще чакаме цяла вечност, докато каретата ни стигне до тук.

– Заваляло е – възкликна Мередит. – И заради дъжда ще се наложи да чакаме дори повече.

– Ще видя какво мога да направя, за да поускоря нещата – рече Антъни. – Вие трите ме чакайте тук. Аз ще потърся някой от лакеите.

Той се отдалечи от тях и изчезна сред тълпата елегантно облечени зрители. Фийби, Лидия и Мередит останаха под покрива на входната колонада и се загледаха в разлюляната тълпа пред театъра.

Улицата бе задръстена от карети, като всяка се опитваше да се приближи. Напрежението нарастваше непрекъснато. Кочияшите крещяха един на друг, докато се опитваха да придвижат екипажите си на удобно място. Недалеч от Фийби няколко души разгорещено спореха за нещо.

– Е, как е, Фийби? – доволно попита Лидия. – Хареса ли ти краткото прекъсване на домашния ти арест?

– Много! Безкрайно съм ти задължена за всичко, мамо.

Мередит я погледна.

– Всъщност доста се изненадах, че Уайлд те пусна дори и за кратко тази вечер.

Фийби се ухили самодоволно.

– И аз се изненадах. Но мама го убеди да ме пусне.

В този момент караницата, която кипеше недалеч от тях, се разрази в истинска битка. Единият от мъжете удари другия в лицето. Другият изрева и го блъсна настрани.

– Разкарай се от тук, копеле такова. Аз пръв видях този файтон.

– Как ли пък не, мътните да те вземат!

Първият от мъжете включи в действие юмруците си, за да докаже правото си да ползва файтона. Но единият му удар засегна трети човек, застанал наблизко. Някой друг започна да крещи обиди по техен адрес.

Мередит се намръщи.

– Нека се отдръпнем настрани. Дано Антъни побърза.

Фийби понечи да влезе заедно с майка си и сестра си във фоайето на театъра, но вече навсякъде около тях тълпата се бе развилняла.

Хората се блъскаха и настъпваха. Дамите пищяха. Звукът от раздрана коприна накара Фийби да погледне през рамо назад. Една жена яростно блъскаше двама млади грубияни, които бяха решили да използват безредицата, за да си позволят някои свободи.

Фийби замахна с чантичката си към главата на по-близкостоящото конте. Той залитна, когато малката дамска чанта уцели главата му. Но с удивителна бързина се окопоти и задържа чантичката от ръката на Фийби.

Тя я дръпна силно и презрамката ѝ се скъса. Изящната чантичка, обсипана с мъниста, изчезна завинаги под краката на тълпата.

Жената, която се бе защитавала отчаяно от двамата грубияни, използва моментното им невнимание, за да се втурне в безопасното фоайе.

Фийби се обърна и откри, че разлюляното множество я е разделило от майка ѝ и сестра ѝ. Тя се огледа разтревожено. Хората се издигаха от всички страни като бурно море и Фийби не можеше да види никой от близките си.

Тъкмо когато се надигна на пръсти, за да надникне над главите на най-близкостоящите, някакъв пиян мъж залитна и се блъсна в нея. Леви-ят ѝ крак не издържа удара и тя загуби равновесие.

– Божичко!

Фийби залитна, но едвам успя да се задържи на крака. Хвана полите на роклята си и се опита да си пробие път към светлините на фоайето.

Ръката на някакъв мъж се заключи около кръста ѝ.

Фийби изпищя яростно и опита да се измъкне от хватката на мъжа.

– Пусни ме, пиян глупак такъв!

Мъжът не отвърна. Вместо това започна неумолимо да влече Фийби през тълпата, Фийби отново извика, този път още по-силно. Навсякъде около нея имаше хора, но никой не обърна внимание на виковете ѝ за помощ. Всички бяха прекалено заети да пазят собствените си кожи от побеснялата тълпа.

Изведнъж до мъжа, който държеше Фийби, изникна още един.

– Сигурен ли си, че точно таз мадама ни трябва? – изсъска той, като грабчи размаханата ръка на Фийби.

– Дано да е таз – изръмжа първият. – С рокля в жълто и зелено, точно както ни каза'а. Ама чуй к'во ш'ти кажа, хич няма да се върна пак в тая лудница да търся друга мадама.

Фийби замахна със свободната си ръка. Пръстите ѝ докопаха обраслата буза на някакъв мъж. Тя заби ноктите си и яростно го одра. Мъжът изрева свирепо.

– Проклетата кучка!
– Много шура е тая – оплака се първият мъж. – Файтонът там ли е?
– Там е. Ох, мамка й!
– Какво стана?
– Ритна ме.
– Почти стигнахме. Отваряй вратата – нареди първият мъж и повдигна Фийби.

Тя се вкопчи в отворената врата на каретата. Пръстите ѝ задраскаха по дървото. Напрягна всички сили, но напразно.

Някой я блъсна силно по гърба и тя се озова в каретата, паднала на пода между седалките.

Първият мъж подвикна на кочияша и скочи вътре. Вторият го последва.

Фийби усети как файтонът се люшна напред. Разпищя се и започна отчаяно да рита, докато два чифта груби ръце успяха да завържат ръцете и краката ѝ. После набутаха в устата ѝ някакъв мръсен парцал и вече дори не можеше да вика за помощ.

– Леле, майко! – ядосано извика единият от мъжете, като се отпусна уморено на седалката. – Ама че дива котка. Ако беше моя, знам как щях да я науча да си държи устата затворена.

Другият се изкикоти похотливо. С върха на обувката си подритна бедрото на Фийби.

– Ама утре сутринта друга песен ще запее. Една нощ при Алис ще научи и дива котка да си държи езика зад зъбите.

Фийби замръзна на пода на каретата. При Алис.

Опита се да се успокои и да мисли логично. Докато лежи вързана тук, в каретата, не може да направи абсолютно нищичко. Но рано или късно ще се появи някаква възможност. Междувременно скришом опита да измъкне китките си от набързо завързаното въже, което ги стягаше.

Заради задръстванията по улиците се придвижваха с темпото на охлюв. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди каретата най-сетне да спре. Тогава единият от мъжете отвори вратата и се протегна, за да помогне на партньора си. Двамата заедно вдигнаха Фийби от пода на файтона и я понесоха по някакво стълбище.

Тя се оглеждаше наоколо, като се опитваше да се ориентира, докато я носеха през дълъг коридор. Минаха покрай няколко врати, но всички бяха плътно затворени. Иззад една от тях долетя пискливият смях на жена. От друга пък се чу звукът на камшик, който изплющява върху

кожа, последван веднага от стона на мъж.

– Я да видя к'во носите тука? – чу се гласът на някаква пияна жена.
– Ново момиче, а?

– Точно тъй. Ама туй не ти влиза в работата – сопна се единият от мъжете, които носеха Фийби.

– Не знаех, че Алис вече трябва да ги събира от улицата – измърморих жената, докато минаваше покрай тях. – Винаги е имало толкоз много кандидатки за „Каdifения ад“.

– Ама тая е специална. Алис казва, че имала клиент с особени предпочитания – рече единият от мъжете.

Фийби чу как се отвори врата. Внесоха я в тъмна стая и я пуснаха на някакво легло. Тя остана съвсем неподвижна, като се опитваше да се ориентира в тъмнината.

– Чиста работа – с облекчение рече единият от мъжете. – Време е да си приберем надника и да изчезваме.

Вратата се затвори след тях със звука, който издава наистина здравата врата. Само след секунда Фийби чу превъртането на ключа в ключалката. После стъпките се отдалечиха по коридора.

Настъпи тишина.

Фийби бавно се изправи до седнало положение. Пулсът ѝ сякаш щеше да пръсне вените ѝ, а сърцето ѝ лудо биеше. За миг си помисли, че ще се задуши заради парцала в устата ѝ. Почти паническият ѝ страх влошаваше нещата още повече. Дори си помисли, ужасена, дали пък сега няма да припадне.

Бавно и с огромни усилия тя успя да обуздае ужаса, който заплашваше да я побърка. Трябваше да се успокои, иначе всичко ще е загубено.

Първата стъпка бе да се освободи от парцала и въжетата, които стягаха ръцете и краката ѝ.

С няколко гърчещи се движения Фийби успя да се премести до ръба на леглото и спусна крака на пода. Сигурна бе, че където има легло, има и масичка до него, на която да се слагат разни неща, като например свещ, а и някои наистина полезни помощни средства, особено за човек в нейното положение. Ужасно много се надяваше да открие нож. Малката масичка се намирал точно там, където човек би очаквал. Фийби успя да закачи парцала на дръжката на чекмеджето и измъкна мръсното парче плат от устата си. Пое си дълбоко дъх и се обърна с гръб към чекмеджето. След като успя да го отвори с вързаните си ръце, тя затършува слепешком из него.

Намери малко шишенце, като онези, в които обикновено слагат

сънотворни.

Звукът от ключ, вкаран в ключалката, прекъсна трескавото й търсене. Тя припряно затвори чекмеджето и се изтърколи по гръб обратно на леглото.

Вратата се отвори и светлината от коридора се разля в тъмната стая. В рамката на вратата стоеше някаква жена.

Тя влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Фийби чу как драсна клечка кибрит, за да запали свещта на масата. Когато пламъчето озари помещението, светлината му разкри ореол от руса коса и хубавичкото лице на тайнствената Алис.

– Както виждам, добре напредваш в живота, Алис – тихо проговори Фийби. – Предполагам, че да държиш бордей е доста по-доходно от това да си прислужница.

– Много по-доходно – Алис се усмихна едва забележимо. – Жена в моето положение трябва добре да използва възможностите си.

Фийби я гледаше предпазливо.

– Какво смяташ да правиш с мен?

– Мислех, че имам изключително хитър план – Алис се приближи до ръба на леглото и застана загледана във Фийби. – Но се опасявам, че вече нямам време. Нийл скоро ще разбере какво става, затова трябва да изоставя първоначалните си намерения и да действам по друг начин.

Фийби не помръдваше.

– За какво говориш? Какъв бе първоначалният ти план?

– Исках да те изплаша, за да продадеш книгата, разбира се. Сред клиентите на „Каdifения ад“ има поне двама-трима колекционери. И по мои наблюдения до един са много ексцентрични и суеверни.

– Опита се да направиш така, че да изглежда сякаш проклятието се сбъдва, нали?

– Да. Нийл ми бе разказал за него, нали разбираш. Той много говореше за проклетата книга. След като свърших с втората част от проклятието, смятах да ти изпратя бележка. Исках да повярваш, че анонимен колекционер предлага да купи *Дамата в кулата*. Смятах, че дотогава вече ще си повече от щастлива да се отървеш от прокълнатата книга.

– Наистина ли си била любовница на Нийл преди три години?

– О, да – горчиво рече Алис. – Бях негова любовница през цялото време, докато той се преструваше, че е верният ти Ланселот. Каза ми, че имал план как да измъкне пари от баща ти. Казваше, че ще се ожени за мен веднага, щом постигне целта си. Твърдеше, че обича само мен, а не теб. И аз, глупачката, му повярвах.

– Всичко е толкова обърквашо – прошепна Фийби. – Не зная на кого и на какво да вярвам. Как разбра за катакомбите?

– В селцето до *Дяволска мъгла* слугите говорят за тях – Алис седна на един стол, а позата ѝ бе не по-малко изящна от тази на коя да е дама. – Аз съм добра актриса. Въобще не беше трудно да изиграя ролята на сервитьорка в кръчмата за няколко дни. Научих всичко, което ми бе необходимо за замъка.

– Разбирам.

– Първо смятах просто да те бутна от скалите в морето. Но когато узнах за катакомбите и за тайния проход, реших да използвам тях. Видяш ли, не исках да те убия. Просто исках много да се уплашиш.

– Но в нощта, когато запали спалнята ми, можеше да ме убиеш.

– Малко вероятно бе – Алис сви рамене. – Предположих, че съпругът ти ще е с теб и че още няма да си заспала. В края на краищата, нали съвсем наскоро се оженихте, а се носят слухове, че Уайлд е направо погьрган по новата си женичка.

– А какво смяташ да правиш сега? – попита Фийби.

– Да поискам откуп за теб, разбира се. Мъжът ти ще получи бележка, че може да те има обратно, ако изпрати книгата. Така нещата ще са малко по-трудни, но наистина нямам друг избор. Както ти казах, Нийл вече разбра за плановете ми и времето ми изтича.

Фийби я наблюдаваше напрегнато.

– Защо искаш книгата, Алис? Какво толкова важно има в нея?

– Не знам – простиичко отвърна Алис.

– Полагаш такива усилия, а не знаеш за какво? – невярващо попита Фийби.

– Знам само едно: Нийл иска ужасно много *Дамата в кулата*. И това ми стига – пръстите на Алис се вкопчиха в дръжката на стола ѝ, а в очите ѝ глееше едва сдържан гняв. – Откак се върна, не говори за нищо друго, освен за това как да си върне проклетата книга. Е, сега ще си има работа с мен, за да се добере до нея, а аз ще поискам висока, много висока цена.

Фийби вече определено се чудеше дали наистина си няма работа с луда жена.

– Мисля, че Нийл иска книгата само по сантиментални причини.

– Не е само това – каза Алис. – Невъзможно е да е само заради това. Абсурдно е Нийл да храни някаква вечна, неумираеща любов към теб. Това е само поза, театър, който разиграва. Знаем го.

– Алис, мисля, че жаждата ти за мъст спрямо Нийл те е подлудила –

внимателно каза Фийби.

– Може би – Алис се изправи и застана до леглото. – Жена с моята професия прекарва прекалено много нощи в ада. Това може да побърка всекиго. Само най-силните от нас оцеляват.

– Ти си оцеляла.

– Да – прошепна Алис. – Аз оцелях. И едно от нещата, които ми даваха сили да се боря, беше надеждата, че някой ден ще си отмъстя на Нийл Бакстър. Той е човекът, който ме обрече да живея в „Каdifения ад“.

Фийби я гледаше втренчено.

– А какво ще стане с мен?

– С теб? – Алис я погледна замислено. – Предполагам, че ще ми е много забавно да направя така, че и последната част от проклятието да се сбъдне за теб, както се сбъдна за мен.

– За какво говориш?

– Какво гласи последната част от проклятието? – Алис се наведе по-близо. – Ставаше дума за една безкрайна нощ в ада, нали? А аз мога да ти осигуря една безкрайна нощ в ада, лейди Уайлд. Една нощ на това място, обслужвайки клиентите ми, със сигурност ще изглежда като една нощ в ада за жена като теб.

Фийби не каза нищо. Устните ѝ бяха пресъхнали. Гледаше полузамъглените от лудостта очи на Алис и не смееше да отмести погледа си.

– Но не те мразя толкова много – продължи тихо Алис. – Ти си просто средство за постигане на целта.

Тя се пресегна надолу, сграбчи финото деколте на яркоцветната рокля на Фийби и разпори тънката коприна до ръба на полите. В миг Фийби се озова легнала сред парчетата коприна, останала само по бельо.

– Защо го направи? – яростно попита Фийби.

– Просто взимам предпазни мерки. Съмнявам се, че ще успееш да се освободиш от въжетата, но дори и да го сториш, няма да посмееш да избягаш само по бельо.

– Така ли мислиш?

Алис я погледна със смразяваща усмивка.

– Човек никога не знае кого ще срещне по коридорите на „Каdifения ад“, мадам. Напълно възможно е да се сблъскаш с някои стари семейни приятели. Съпругът ти едва ли ще ти е много благодарен, ако разпънеш на кръст достойнството му и собствената си репутация, като позволиш да те видят тук. А и какво ще правиш, когато излезеш на

улицата?

Фийби трябваше да признае, че Алис има право.

– Алис, чуй ме...

– Бъди разумна. Стой тук и не създавай неприятности, докато твоят господар не те откупи.

Алис хвърли парчетата коприна на пода и излезе от стаята. Затвори вратата много тихо след себе си. После Фийби чу как ключът се превъртя в ключалката.

Фийби почака, докато се увери, че жената се е отдалечила по коридора. Когато всичко притихна, тя отново седна на ръба на леглото. Извърна се и зарови в чекмеджето на малката масичка. Миг по-късно пръстите ѝ сграбчиха малкото шишенце приспивателно.

Тя пусна шишенцето на земята, като умишлено го разби на няколко парченца. Клекна до него и, наведена леко назад, внимателно започна да събира отломките.

Отне ѝ цяла вечност и целите ѝ ръце бяха в кръв, но най-сетне успя да разреже въжетата си. Фийби бързо развърза и въжетата, които стягаха глезените ѝ, и се изправи.

Откъм коридора се чу пиянски смях. Фийби потрепери. Трябваше възможно най-бързо да се измъкне от тази стая, но Алис бе права. Не смееше да рискува да я видят в коридора.

Фийби отвори вратичката на гардероба, с надеждата да открие там някакви дрехи. Но той бе съвсем празен.

После се приближи към прозореца и надникна навън. Виждаше се единствено отвесната стена, стигаща до тъмен проход, далеч под нея. Ако се опита да скочи, със сигурност ще си изпотроши краката.

Фийби се обърна и огледа потъналото в мрак помещение. Нямаше нищо, с чиято помощ да избяга от тази ужасна стая.

Освен чаршафите на леглото.

Тя се втурна към него.

Нямаше и десетина минути и ето, че разполагаше с въже от два големи чаршафа, здраво завързани заедно. Тя завърза единия му край на колоната на леглото и спусна останалата част през прозореца.

Покачи се на перваза, хвана здраво чаршафа и започна бавничко да се спуска по стената към прохода.

– Фийби! – тихо се надигна гласът на Нийл Бакстър някъде от дълбините на прохода. – За бога, любов моя, внимавай! Идвам да те поема!

Слисана, че чува гласа на Нийл Бакстър, Фийби едва не изпусна чаршафите. Спря трудното си спущане надолу и се вгледа в тъмния

проход.

– Нийл? Ти ли си?

– Да. Дръж се! Ей сега ще ти помогна да слезеш безопасно – той застана на място, където лунните лъчи можеха да го осветят.

Фийби го гледаше изумена.

– Какво правиш? Как разбра, че съм тук?

– Когато чух, че Алис те е отвлякла, веднага тръгнах насам. Имах някакъв план да опитам да те спася, но виждам, че ти вече си предприела стъпки да се спасиш и сама. Винаги си била толкова умно момиче! Хайде, любов моя, слизай, но бъди много внимателна!

Фийби се поколеба. Стискаше здраво чаршафите и се опитваше да разчете изражението на красивото лице на Нийл. Но в мрака не виждаше кой знае колко от него.

Докато си висеше там, разкъсвана от колебание какво да прави сега, тя чу как вратата на стаята над главата ѝ се отвори.

– Фийби? – гласът на Гейбриъл прозвуча приглушено, но не можеше да го сбърка с друг. – Фийби, тук ли си?

– Гейбриъл? – извика нерешително тя.

– По дяволите, Фийби, къде си?

– Това е Уайлд – изсъска Нийл. – Фийби, умолявам те, миличка, пусни чаршафите. Само след миг той ще те хване!

– Прекалено високо е, за да скоча – възрази Фийби.

– Аз ще те хвана – обеща Нийл. Звучеше направо отчаян. – По-бързо, любов моя. Имам сведения, че се кани да те убие. Мога да го докажа!

Гейбриъл се надвеси през отворения прозорец над Фийби. Ръцете му стискаха перваза.

– Фийби! По дяволите, жено, веднага ела тук.

Той хвана чаршафите и започна да ги дърпа нагоре.

– Фийби, трябва да ми повярваш – извика Нийл. – Ако го оставиш да те издърпа през този прозорец, все едно подписваш смъртната си присъда – той вдигна ръце. – Хайде, пусни се. Аз ще те хвана, любов моя. С мен ще си в безопасност.

Ръцете на Фийби вече едва издържаха на усилието. Раменете я боляха, а пръстите ѝ се бяха вкопчили в чаршафите с такава сила, че чак трепереха. Не знаеше още колко време ще издържи така увиснала във въздуха.

– Ако пуснеш проклетия чаршаф, кълна се, ще те заключа за цяла година – обеща Гейбриъл.

– Фийби, спасявай се – Нийл умоляващо протягаше ръце към нея. –

Заради онова, което някога означавахме един за друг, моля те, повярвай на своя верен Ланселот.

– Ти си моя жена, Фийби – Гейбриъл продължаваше да тегли чаршафа. – Трябва да ме послушаш. Не се пускай!

Всичко беше точно както в съня ѝ, осъзна Фийби, докато въжето неумолимо я теглеше нагоре. Двама мъже протягаха ръце към нея и двамата ѝ обещаваха безопасност. Тя трябваше да избере единия от тях.

Но вече бе направила своя избор.

Стискаше здраво чаршафа, докато най-сетне стигна на по-малко от педя под прозореца.

– Дявол да те вземе, Фийби, направо ще ме съсипеш! – Гейбриъл протегна ръце надолу, хвана я за китките и я изтегли през перваза.

– Добре ли си?

– Да, струва ми се.

Той я пусна безцеремонно на пода и се наведе през прозореца.

– Проклето копеле, измъква се!

Фийби стана от пода и пооправи разкъсаната си долна риза.

– Гейбриъл, как ме откри?

Той се извърна, а лицето му изглеждаше ужасно заплашително под лунните лъчи.

– Двамата със Стинтън открихме това място по-рано днес и оттогава го наблюдаваме непрекъснато. Видяхме, когато те внесоха вътре, но бяхме прекалено далеч, за да спрем злодеите. И оттогава чаках подходящия момент. Ела. Трябва да те измъкнем от тук.

– Не мога да изляза по бельо – Фийби прикри с ръце гърдите си. – Някой неминуемо ще ме види.

Гейбриъл се намръщи.

– Може би в гардероба има някакви рокли.

– Празен е.

– Не можем да останем тук. Ела! – той я сграбчи за китката и отвори вратата. Огледа се в двете посоки по коридора. – Наоколо няма никой. Мисля, че ще успеем да стигнем до задното стълбище.

Фийби стисна здраво разпраното деколте на долната си риза и закуцуква бързо-бързо след Гейбриъл. Чувстваше се ужасно гола, облечена само в тънката, полупрозрачна долна дреха.

– На идване минах по стълбището в задната част на къщата. И теб те внесоха от там. Преди никой не ме видя.

От другия край на коридора, откъм главното стълбище, се чу гръмък мъжки смях. После и някаква жена се изкикоти.

– Някой идва! – рече Фийби и погледна през рамо. – Ще ни види, веднага щом стигне върха на стълбището.

– Влез тук – Гейбриъл хвана бравата на най-близката врата. За щастие, тя се отвори. Той издърпа Фийби в стаята.

Някаква млада жена, чиито единствени дрехи бяха чифт черни копирени чорапи и буйната червена коса на главата и, се обърна изненадано към тях. В едната си ръка държеше вдигнат камшик. Явно работеше с него усилено по тлъстите задни части на дебел мъж, който бе завързан по лице за колоните на леглото. На очите му бе завързана черна превръзка.

Гейбриъл вдигна пръст до устните си, за да я накара да мълчи. Червенокосата вдигна въпросително вежди. Устните ѝ се разтегнаха в цинична усмивка, когато видя шокираното изражение на Фийби.

– Не спирай, малка моя господарке – молеше се мъжът на леглото. – Трябва да продължаваш, още, иначе няма да свърша!

Червенокосата послушно изплющя с камшика, Фийби се сви от ужас.

– По-силно! – извика мъжът на леглото. – Още по-силно!

– Разбира се, любов моя – измърка червенокосата. – Кажы, разкайваш ли се вече, скъпи?

– Да, да, разкайвам се!

– Не мисля, че се разкайваш достатъчно – червенокосата ускори темпото на ударите, като в процеса на работа вдигаше доста голям шум.

Мъжът на леглото стенеше в нарастващата си възбуда.

Гейбриъл подхвърли няколко банкноти на тоалетната масичка на дамата и посочи гардероба. Червенокосата погледна парите и кимна, като не спираше да работи усилено. Камшикът свистеше и мъжът пшкаше все по-силно, докато през това време Гейбриъл отваряше тихичко гардероба.

Фийби почти забрави ужасяващата сцена, на която бе свидетелка, когато зърна внушителните рокли, наредени в гардероба. Втренчи се изумено в крещящите цветове на дрехите.

– Избери си една – нареди Гейбриъл съвсем беззвучно, като само помръдваше устни.

Но да избере една бе направо невъзможно, Фийби бе като омагьосана, всички толкова ѝ харесваха! Само че Гейбриъл стоеше до нея и я гледаше така нетърпеливо, че тя моментално разбра – нямаше никакво време за колебание. Грабна една пурпурна рокля от брилянтен сатен и я нахлузи през главата си.

Стоновете на мъжа на леглото ставаха все по-силни и страстни. Гейбриъл бръкна в горното отделение на гардероба и извади къдрава руса перука. Веднага я нахлупи на главата на Фийби. Тя се втренчи в него през було от руси къдрици.

Червенокосата кимна към едно от чекмеджетата, вградени в гардероба. Гейбриъл проследи погледа ѝ и го отвори. От него извади черна дантелена маска и я подаде на Фийби. Тя припряно я сложи на очите си.

Гейбриъл я хвана за ръка, кимна в знак на благодарност на отрудената куртизанка и тихичко отвори вратата. Мъжът на леглото нададе писклив вик на удовлетворение, точно когато Фийби и Гейбриъл се измъкнаха в коридора.

Двамата едва не се блъснаха в един достолепен господин, който заляташе навън, Фийби го зяпна през маската си, изумена, че в същност го познава. Това бе лорд Прудстоун, един весел и добродушен възрастен джентълмен, който често си бе бърбил с нея на разни соарета.

Прудстоун доста се изненада, когато видя Гейбриъл. После се ухили разбиращо и го плесна по гърба.

– Охо, охо, Уайлд! Не очаквах да ви видя тук толкова скоро след венчалните камбани. Само не ми казвайте, че брачният живот вече ви е омръзнал.

– Тъкмо си тръгнах – каза Гейбриъл.

– И взимате със себе си мостра от стоката, виждам? – Прудстоун се захили, когато погледът му падна одобрително върху изключително ниското деколте на пурпурната рокля на Фийби.

– По специална уговорка с управата – въпреки усилията му да звучи непринудено, гласът на Гейбриъл бе толкова остър, че би могъл да среже стъкло. – Трябва да ни извините, Прудстоун. Доста бързаме.

– Тичкайте, птиченца. Приятно прекарване – Прудстоун продължи криволичещия си път по коридора, като им махаше весело за сбогом.

Гейбриъл направо влачеше Фийби към задното стълбище. Когато стигнаха до вратата към него, той рязко я отвори и забърза с нея по тъмните стъпала.

– Мили боже, Гейбриъл – прошепна Фийби. – Та това беше лорд Прудстоун!

– Знам.

– Как смее да предположи, че ти би дошъл на подобно място! Та ти си семеен човек.

– Знам. Повярвай ми, знам. Никога не съм съзнавал по-ясно този факт, отколкото тази вечер. Господи, Фийби, направо ми изкара ума!

Внимавай, тук долу има тяло.

– Тяло? – Фийби се опита да се закове на мястото си, но Гейбриъл продължаваше да я тегли надолу. – Значи тук, на стълбите, има труп?

– Той е в безсъзнание, не е мъртъв. Беше оставен на пост на задния вход.

– Разбирам – Фийби преглътна мъчително. – Значи ти си го ударил и той е изпаднал в безсъзнание?

– Не, само го попитах дали не би желал да поиграем вист – отвърна Гейбриъл с тон, който показваше съвсем недвусмислено, че е на ръба на търпението си. – По дяволите, ти откъде си мислеше, че съм взел ключ за стаята ти? Мърдай, Фийби!

И Фийби мърдаше.

Пет минути по-късно вече се намираха в пълна безопасност, в съвсем анонимен на вид уличен фойтон. Стинтън бе на капрата и държеше юздите. По пътя за дома Гейбриъл не пророни нито дума.

Когато стигнаха до градската му къща, той сграбчи русата перука на Фийби и издърпа черната ѝ маска. На светлината от фенерите на каретата изражението му бе съвсем непроницаемо.

– Отивай право горе в спалнята си – каза той. – Аз идвам ей сега. Трябва да поговоря със Стинтън и след това имам да обсъдя някои неща с теб.

21

Гейбриъл се спря на стъпалата на къщата и даде на Стинтън нарежданията си.

– Опитайте се да откриете Бакстър. Ако го намерите, останете с него, но не му давайте да разбере, че сте наблизко. Каквото и да правите, не го изпускайте от погледа си.

– Да, милорд. Ще се постарая – Стинтън, все още кацнал на капрата, докосна учтиво шапката си. – Страшно се радвам, че спасихме малката мадам. Каква куражлийка! Много ѝ е яко дупето, ако позволите да се изразя така.

Гейбриъл трепна при грубия му жаргон, но реши, че няма време да изнася лекции по учтивост на полицая.

– Ще предам на нейна светлост, че се възхищавате от храбростта ѝ – сухо рече той.

– Да, сър, много ѝ е яко дупето, дет' се вика. В моята работа не срещам често дами, замесени от такова тесто – Стинтън леко изплющя с юздите и каретата затрополи надолу по улицата.

Гейбриъл влезе в къщата, затвори вратата и тръгна към втория етаж, като изкачваше по две стъпала на веднъж. Все още бе ужасно напрегнат от преживяното и мислите му се блъскаха лудо в главата. Прекося бързо коридора до стаята на Фийби и се спря пред вратата ѝ, хванал бравата. Едва тогава осъзна, че въобще не е наясно какво да ѝ каже. *Тя бе избрала него.*

Докато е жив, никога нямаше да забрави онзи миг, когато зърна Фийби, увиснала на въжето от чаршафи между двама мъже, които я желаят.

Тя бе избрала него.

Тази мисъл бучеше като пожар в съзнанието му. Никога дори не ѝ бе казал, че я обича, още по-малко пък, че ѝ има доверие. И въпреки това тя бе избрала него, бе се доверила на него, а не на златокосия си Ланселот.

Гейбриъл натисна бравата, отвори вратата и тихичко влезе в стаята. Закова се на място, когато видя, че Фийби е застанала пред огледалото. Тя се възхищаваше на себе си в пищната пурпурна рокля, която той ѝ бе купил от някаква си курва.

– Гейбриъл, толкова съм ти благодарна за тази рокля! Винаги съм

си знаела, че червеното ще ми стои добре, макар Мередит да ме убеждаваше, че ще изглеждам ужасно – Фийби се завъртя, а очите ѝ грееха от радост. – Нямам търпение да отида с нея на някое соаре. Кълна се, нито една жена няма да е облечена така.

– Да, тук си напълно права – Гейбриъл се подсмихна, докато оглеждаше по-внимателно роклята. Евтината лъскава пурпурна материя беше толкова ярка, че сякаш озаряваше цялата стая. Пищни дипли украсяваха ръба на полите, които разкриваха прекалено много от краката на Фийби. Огромни черни дантелени цветя, пришити към извънредно ниското деколте, едва прикриваха зърната на гърдите ѝ.

– Чудя се дали онази червенокоса жена в „Каdifения ад“ ще ми каже името на шивачката си – замислено промълви Фийби. После отново се обърна към огледалото, за да пооправи миниатюрните презрамки на роклята.

– Никога няма да разберем това, защото ти в никакъв случай няма да идеш и да я попиташ.

Гейбриъл я хвана за раменете и я извъртя към себе си.

– Фийби, разкажи ми всичко, което се случи тази вечер. Зная, че Алис те е отвлякла. Какво ти каза тя?

Фийби се поколеба.

– Искаше да поиска откуп за мен.

– Искала е пари?

– Не. Искане *Дамата в кулата*.

– Божичко, защо ѝ е притрябвала? – попита Гейбриъл.

– Защото Нийл я иска, а тя е готова на всичко, за да му отмъсти. Той не е удържал на обещанието си да се ожени за нея. Изоставил я е в онзи ад, а самият той е заминал за южните Морета. И тя никога няма да му прости.

– Проклетие – прошепна Гейбриъл, като се опитваше да схване смисъла на всичко това. – Значи през цялото време не един, а двама души са преследвали книгата.

– Така излиза.

– Сигурно Бакстър е преровил библиотеката в градската ми къща още преди да се оженим – той гледаше напрегнато лицето ѝ. – За бога, а ти защо бе тръгнала да се спущаш по онези чаршафи право в обятията на Бакстър?

– Опитвах се да избягам. Не знаех, че е в прохода. Разбрах го едва когато вече бях на половината път надолу по стената. Гейбриъл, кажи, за какво е било всичко това?

– За отмъщение, струва ми се. Но има и нещо друго. Нещо, свързано с тази проклета книга.

Гейбриъл с огромно нежелание свали ръце от голите рамене на Фийби. Прекоси стаята и отиде до прозореца.

– Всичко се върти около *Дамата в кулата*, нали?

– Проблемът е там, че тази книга просто не е чак толкова ценна. Въобще не си струва всички тези неприятности – каза Гейбриъл, съвсем ядосан от безсилието им да разберат смисъла на всичко това.

Фийби се позамисли над думите му.

– Може би е крайно време да я огледаме по-внимателно.

Той моментално се извърна към нея.

– Защо? В нея няма нищо необикновено.

– Въпреки това смятам, че трябва отново да я погледнем.

– Добре тогава.

Фийби прекоси стаята и извади *Дамата в кулата* от най-долното чекмедже на гардероба си.

Гейбриъл я наблюдаваше как поставя книгата на масата и се навежда над нея, за да я разгледа по-внимателно. Светлината на свещите хвърляше огнени отблясъци по тъмната ѝ коса и озаряваше интелигентните черти на лицето ѝ. Дори и облечена в червената рокля на някаква си проститутка, тя все пак изглеждаше като истинска дама. В нея имаше някакво вродено, безкрайно женствено благородство, което нито роклята, нито каквито и да било обстоятелства не можеха да променят. Това бе жена, на която всеки мъж би могъл да довери и живота, и честта си.

И тя бе избрала него.

– Гейбриъл, наистина има нещо променено в тази книга.

Той се намръщи.

– Нали каза, че е съвсем същата, която си дала на Бакстър?

– Тя е, но нещо в нея е променено. Струва ми се, че някои шевове на подвързията ѝ са по-нови. Виждаш ли? Тези са по-различни от старите.

Гейбриъл огледа дебелиите кожени корици.

– Значи не е изглеждала така, когато си я дала на Ланселот?

Фийби сбърчи нослето си с отвращение.

– Не го наричай така. А на въпроса ти, отговорът е не, не изглеждала точно така. Когато я дадох на Нийл, всички шевове бяха еднакво стари.

– Може би е добре да надникнем какво има под кожената подвързия.

Гейбриъл взе малко ножче за хартия от писалището на Фийби и внимателно разпори новите шевове на корицата, Фийби повдигна единия ѝ край и отвътре се показа мек, бял памук.

– Какво пък е това? – възкликна Фийби, като внимателно махна памука.

Гейбриъл видя блясъка на матова лунна светлина, на диаманти и злато и веднага разбра какво виждат очите му.

– Аха. Чудех се, какво ли е станало с това.

– Но какво е това? – изумена попита Фийби.

– Една огърлица, която бях поръчал да изработят в Кантон, с много специални перли – Гейбриъл извади блестящия накит от книгата. – С малко късмет ще намерим и другите неща от комплекта – гривна, брошка и обици.

– Колко е красиво – Фийби гледаше скъпоценните камъни като омагьосана. – Никога не съм виждала такива перли!

– Те са много редки. Нужни ми бяха много години, за да събера достатъчно от тях, и то с такова качество – той приближи огърлицата към пламъка на свещта. Диамантите искряха с перфектен вътрешен блясък, но перлите сияеха с някаква мистериозна тъмна светлина. Сякаш човек се вираше в бездънно среднощно небе.

– Първо ми се стори, че са черни перли – забеляза Фийби. – Но те въобще не са черни! Невъзможно е да опишеш този цвят. Някаква фантастична комбинация между сребристо, зелено и тъмносино!

– Тъмна луна.

– Тъмна луна – повтори удивено Фийби. – Да, точно така изглеждат – тя нежно докосна една от тях. – Колко странно!

Гейбриъл погледна кожата ѝ, нежно озарена от пламъка на свещта.

– Ще ти стоят прекрасно.

Тя бързо вдигна поглед.

– Значи тази огърлица наистина е твоя?

Той кимна.

– Беше моя някога. Бакстър я открадна, когато нападна един от корабите ми.

– И ето, че сега ти си я възвърна – доволно отбеляза Фийби.

Той поклати глава.

– Не. Ти я откри, сладката ми. И отсега нататък тя е твоя.

Фийби го зяпна, явно съвсем объркана.

– Не е възможно, не можеш да ми подариш такова нещо!

– Но наистина ти го подарявам.

– Но, Гейбриъл...

– Направи ми това удоволствие, Фийби. Досега не съм ти дал почти нищо.

– Не е вярно – разпалено отвърна тя. – Въобще не е вярно! Ето, тази вечер например, ми купи тази прекрасна рокля!

Гейбриъл погледна ужасната рокля и избухна в смях.

– Не виждам какво е толкова смешно, милорд.

Гейбриъл се смееше още по-неудържимо. От сърцето му бликна някаква неизразима радост, докато гледаше Фийби в евтината ѝ, пищна рокля. Струваше му се невероятно красива. Като принцеса от средновековните легенди. Очите ѝ бяха огромни и сияйни, а устните ѝ обещаваха страст, която, той знаеше, принадлежеше само на него. Тя бе негова!

– Гейбриъл, присмиваш ли ми се?

Той моментално изтрезня.

– Не, мила моя. В никакъв случай. Огърлицата е твоя, Фийби. Направих я за жената, която ще се омъжи за мен.

– Значи за годеницата, която те е предала на островите?

Той се зачуди кой ли ѝ е казал за Хонора. Най-вероятно Антъни.

– Когато поръчах да я изработят, още не бях сгоден. Не знаех за когото ще се ожена – съвсем честно призна Гейбриъл. – Исках да дам на бъдещата си съпруга подходяща огърлица, точно както исках и да имам подходящ девиз за наследниците си.

– Значи си измислил не само семейното мото, но и семейните бижута – тя погледна огърлицата и погледът ѝ се върна към него. – Сигурна съм, че имаш най-добри намерения, както винаги, но не искам да ми даваш такъв ценен подарък.

– Защо не? – той пристъпи към нея, но се спря, когато видя, че и тя отстъпи назад. – Мога да си го позволя.

– Зная, че можеш. Но не е там въпросът.

Той отново пристъпи към нея, а тя отново отстъпи, докато гърбът ѝ опря в стената. Закопча огърлицата около врата ѝ и подпря ръце на стената от двете страни на главата ѝ. После я целуна нежно по челото.

– А какъв е въпросът?

– Божичко, Гейбриъл, само не се опитвай да ме прелъстиш точно сега. Не огърлици искам от теб, и ти го знаеш.

– Тогава какво искаш?

– Знаеш много добре какво искам. Искам доверието ти.

Той се усмихна лекичко.

– Не разбираш, нали?

– Какво да разбирам? – прошепна тя.

– Че ти имам доверие, сладката ми.

Тя вдигна поглед към него, а в очите ѝ блестеше надежда.

– Наистина ли?

– Да.

– Въпреки всичките ни малки недоразумения?

– Може би именно заради тях – призна той. – Не е възможно жена, която умишлено се опитва да ме измами, непрекъснато да създава такива бъркотии. Поне не и толкова умна жена като теб.

Тя се усмихна колебливо.

– Не съм сигурна дали да приема това като комплимент.

– Проблемът не е дали ти вярвам – каза Гейбриъл, а гласът му стана по-твърд. – Това, което ме разкъсва вече толкова време, е че не зная дали ще продължаваш и ти да ми вярваш.

– Гейбриъл, как можа да си помислиш, че ще изгубя вярата си в теб?!

– Чуваш все повече обвинения срещу мен. Не знаех дали най-накрая няма да предпочетеш да повярваш на златокосия си сър Ланселот, а не на все по-раздражителния си, твърдоглав и тираничен съпруг.

Фийби бавничко обви ръце около врата му. В очите ѝ сияеше безрайна любов и някаква закачливост.

– Бих могла да кажа, че и аз стигнах до заключения, подобни на твоите. В края на краищата, един мъж, който си е наумил да ме очарова и да ме накара да му вярвам, за да ме измами, в никакъв случай не би се държал толкова отворително грубо.

Той се усмихна с престорено съжаление.

– Така ли мислиш?

– Нека го кажа по друг начин. Не бях сигурна дали Нийл не е станал жертва на някаво недоразумение, но никога не съм се съмнявала в теб, Гейбриъл. Знаех на кой мъж ще реша да се доверя тази вечер, когато се озовах увиснала между двама ви.

Гейбриъл тържествуваше.

– И на какво се дължеше изборът ти?

Фийби леко докосна с устни неговите.

– Нийл направи фаталната грешка да се преструва на благороден и галантен рицар до самия край.

– Чух го – измърмори Гейбриъл.

– А ти, от друга страна, играеше съвсем достоверно ролята на вбесения съпруг, който се опитва да спаси жена си. В онзи момент дори не

се опита да ме очароваш. Беше прекалено отчаян, за да се сетиш за тази хитра уловка.

Гейбриъл я погледна с кисело изражение.

– Предполагам, че си доста права.

Фийби тихо се изсмя и протегна ръце, за да хване нежно лицето му.

– Струва ми се, милорд, че ние наистина си вярваме, в истинския смисъл на думата.

При вида на нежната топлина в погледа ѝ Гейбриъл почувства как го обзема почти болезнено силно желание.

– Да, Фийби, за бога, права си!

С тихо възклицание той я грабна в прегръдките си и я занесе до леглото. Пурпурните поли на крещящо ярката ѝ рокля се омотаха между краката му, когато той покри тялото ѝ със своето.

Фийби го погледна през полуспуснатите си клепки и погледът ѝ преливаше от нежност. На Гейбриъл му се струваше, че би могъл да се удави в дълбините на тези очи. Целуна я с отчаяна страст. Езикът му се вмъкна между устните ѝ с неудържимия триумф, че я притежава, предизвествайки още по-пълното обладаване, което скоро щеше да последва.

– Никога няма да ти се наситя – прошепна той с дрезгав глас. Наведе глава, за да вкуси розовото зърно, подало се изпод черните дантелени цветя.

Фийби изви тялото си към него със сладна всеотдайност, която още повече изостри жаждата на Гейбриъл. Той смъкна ярката пурпурна рокля до кръста ѝ, за да може още по-пълно да се наслади на вида и допира на гърдите ѝ. Фийби разтвори ризата му и нежно вплете пръстите си в косъмчетата по гърдите му.

– Обичам те – прошепна тя, долепила устни до бузата му.

– За бога, никога не спирай да ме обичаш – Гейбриъл чу молбата в собствения си глас, който прозвуча толкова измъчено, че едва успя да го разпознае. – Не бих могъл да го понеса.

Той дръпна червените поли нагоре до кръста ѝ. На светлината на свещите евтиният сатен блестеше като най-фина италианска коприна. Сведе поглед към меките къдрави косъмчета, които пазеха тайните и, и ръката му се плъзна между тях. Тя вече бе влажна.

Фийби потръпна при допира му. Той усещаше надигщата се у нея топлина. Чувстваше и как мъжествеността му изпъва панталона му. Протегна ръка и се разкопча, като извади жезъла си.

– Гейбриъл? Няма ли поне да свалиш ботушите си?

– Не мога да чакам толкова дълго – той се намести между меките ѝ бедра. – Прегърни ме и никога не ме пускай! Никога!

Гейбриъл се вмъкна внимателно в тесния ѝ, топъл проход. Почувства как тялото ѝ се стяга около него и той наведе глава, за да плени отново устните ѝ. Ръцете ѝ го обгърнаха нежно и краката ѝ се заключиха около него. Тя отново му се отдаваше безрезервно и Гейбриъл бе омагьосан от дара ѝ.

Той нахлу дълбоко и мощно в тялото ѝ, сякаш можеше някак да се превърне в част от нея.

И в онзи момент, когато времето бе спряло, той наистина бе част от нея.

Много по-късно Фийби се размърда. Усещаше как силното, топло бедро на Гейбриъл се допира до нейното. Ръката му я обгръщаше и сега леко помръдна. Тя разбра, че и той не спи.

– Гейбриъл?

– Ммм?

– За какво мислиш?

Той лекичко я притисна към себе си.

– За нищо, сладката ми. Заспивай.

– В никакъв случай не бих могла – тя седна рязко на леглото. Измачканият сатен на пурпурната ѝ рокля тихичко изшумоля. Тя го погледна, ужасена. – О, не, Гейбриъл, погледни прекрасната ми рокля! Дано не е съвсем съсипана!

Той скръсти ръце зад главата си върху възглавницата и, развеселен, погледна роклята.

– Предполагам, направена е така, че да издържа на грубо отношение.

– Мислиш ли, че ще се оправи? – Фийби се измъкна от леглото и смъкна роклята надолу през бедрата си. После я вдигна, приглади диплите на смачкания сатен, за да се поотпуснат гънките и я огледа загрижено.

– Мисля, че ще оцелее. Ако не, ще ти купя друга.

– Съмнявам се, че ще намерим друга в този прелестен оттенък на червеното – замечтано рече Фийби. После много внимателно простря роклята на таблата на леглото. – Малко е измачкана, но иначе нищо ѝ няма.

Гейбриъл плъзна поглед по тялото ѝ, облечено само в тънката ѝ

долна риза.

– Не се тревожи за роклята, Фийби.

Тя се изправи и го погледна въпросително.

– За какво мислеше, Гейбриъл?

– Не е важно. Върни се в леглото.

Вместо да легне до него, тя седна на ръба на леглото.

– Кажи ми! Сега, когато си казахме, че си вярваме, трябва да споделяме всичко.

Гейбриъл трепна с престорен ужас.

– Всичко?

– Абсолютно.

Той се усмихна.

– Добре. Предполагам, че така и така рано или късно щеше да разбереш. Мислех как ще е най-добре да заложим капан за Бакстър.

Фийби застина.

– Както си направил предния път?

– Не съмсем – Гейбриъл стисна зъби и погледът му стана студен. – Този път няма да се измъкне.

Фийби почувства как я побиват леки тръпки.

– Как ще го сториш?

– Той още не знае, че сме открили огърлицата в Дамата в кулата – бавно каза Гейбриъл. – Не се и съмнявам, че отново ще се опита да се добере до нея. И аз смятам да го улесня.

– Смяташ да го заловиш при следващия му опит да вземе книгата?

– Да.

– Разбирам. Как мислиш да го примамим в капана?

– Точно там е проблемът.

Фийби засия, тъй като току-що ѝ бе хрумнало нещо.

– Зная как можем да го примамим в твоя капан.

Гейбриъл вдигна въпросително вежди.

– Да?

– Използвай мен като стръв – Фийби се усмихна тържествуващо.

Гейбриъл се вторачи в нея изумено.

– Да не си откачила? Абсолютно в никакъв случай!

– Но това ще даде резултат, Гейбриъл. Зная, че ще успеем.

Той седна в леглото, спусна обутите си в ботуши крака на пода и се изправи. С ръце на кръста, с разкопчана риза, той се надвеси над нея с изражение по-заплашително от всякога.

– Казах – повтори той със съвсем равен глас, – че в никакъв случай

няма да използваме теб като стръв. И говоря съвсем сериозно.

– Но, Гейбриъл...

– Не искам да чуя повече нито думичка по въпроса.

Тя го погледна ядно.

– О, Гейбриъл, прекаляваш! Просто направих едно предложение.

– Едно абсурдно предложение. Да не си го споменала повече! – той се приближи към масата и се загледа в *Дамата в кулата*. – Трябва да накарам Бакстър да си помисли, че лесно ще открадне книгата.

Фийби се замисли върху това.

– Можеш да уредиш нещата така, че книгата да бъде продадена.

– Какво каза?

– Ако Нийл си мисли, че ще продаваме книгата, може да се опита да я вземе, когато я предаваме на новия ѝ собственик. Тогава ще е най-лесно да се добере до нея.

Гейбриъл бавничко се усмихна, а в усмивката му личеше дяволитост.

– Моя прескъпа съпруго, позволете да ви кажа, че от вас би излязъл прекрасен ловец на пирати в южните морета. Идеята ви е направо блестяща!

Фийби се изпълни с приповдигната гордост.

– Благодаря ви, милорд.

Гейбриъл закричи напред-назад из стаята, а по изражението му личеше, че мисли напрегнато.

– Предполагам, можем да уредим нещата така, че да продадем книгата на нашия стар приятел Неш. Навикът му да сключва сделки посред нощ може да се окаже изключително полезен. Ако Бакстър помисли, че книгата ще бъде пренесена с карета по пуст междуградски път в полунощ, за да бъде предоставена на ексцентричен стар колекционер, може да се пробва в пътното разбойничество.

– Искаш да кажеш, че може да устрои засада на каретата?

– Точно така. Но ние, естествено, ще сме подготвени за него.

– Да, наистина – Фийби бе страшно ентусиазирана. – Аз мога да облека мъжки дрехи и да се престоря на агент, нает да занесе книгата на Неш. А ти може да се предрешиш като кочияш. Когато спре каретата, ще сме напълно подготвени.

Гейбриъл се спря точно пред нея, хвана здраво раменете ѝ и я изправи.

– Ти – каза той, – няма да си близо до проклетата книга, когато Бакстър се опита да я открадне. Няма да си замесена в плана по абсолютно

никакъв начин. Ясно ли е?

– Гейбриъл, искам и аз да участвам в това приключение заедно с теб. Имам право на това!

– Имаш право?

Тя непокорно вдигна брадичка.

– *Дамата в кулата* принадлежи на мен.

– Не е вярно. Аз я взех от Бакстър, след като превзех кораба му. По законите на морето тя ми принадлежи.

– Гейбриъл, доводите ти не са валидни и ти го знаеш.

– Тогава предявявам претенции към книгата като част от зестрата ти – изръмжа той. – Ето на, сега доволна ли си?

– Не. Настоявам да бъде включена в плана да хванем Нийл.

– Можеш да настояваш колкото си искаш. Няма да ти позволя отново да се излагаш на опасност – той грубовато я целуна и след това продължи: – Така-а, сега трябва да дообмисля плана. Идеята ти да продадем книгата е разумна, но не съм сигурен дали ми допада планът да накараме Бакстър да устрои засада на каретата. Прекалено много неконтролируеми елементи има в подобна ситуация.

Фийби го погледна сърдито.

– Е, въобще не очаквай повече блестящи идеи от мен. Щом смяташ да ми забраниш да участвам в това приключение, така ти се пада.

Той не ѝ обърна внимание.

– Да, идеята да продадем книгата ми харесва – той се спря до масата, взе ножчето и започна да разпаря шевовете на задната корица. – Но може би на някой друг, а не на Неш. Някой книжар тук, в Лондон, ще свърши работа.

– Точно така – съгласи се Фийби, която не можеше да устои на изкушението да обмисля плана, въпреки че бе ужасно ядосана, задето няма да ѝ позволят да участва в него. – Нийл би си помислил, че ще е съвсем лесно да я открадне от някоя книжарница.

– Чрез „ключкарниците“ можем да пуснем слуха, че си решила да я продадеш, защото си станала суверена.

– И ще е съвсем лесно да разпространим този слух. Мама и Меридит ще свършат тази работа.

– Така планът ни наистина може да проработи.

Гейбриъл вече бе приключил с разпарянето на задния шев.

Фийби го гледеше удивена, докато той разтваряше кожената подвързия. После Гейбриъл бръкна в пълнежа от памук и извади шепа блестящи скъпоценности.

– Можем да извършим продажбата посред бял ден – продължи Гейбриъл. – Книжарят ще бъде предупреден предварително. Ще му кажем, че ще наблюдаваме книжарницата и ще чакаме следващите ходове на Бакстър.

– Бих могла и аз да стоя на пост – побърза да каже Фийби.

– Никакъв шанс, миличка – Гейбриъл разтвори дланта си и в нея се появиха гривна, брошка и обици, подобни на огърлицата. – Ще помоля брат ти да ми помага. И може би Стинтън.

– Охо, отлично! – Фийби скръсти ръце под гърдите си. – Честно, Гейбриъл, наистина се надявам това да не е симптоматично за поведението ти в бъдеще. Не искам да ми забраняваш да участвам във всички приключения.

Той леко се подсмихна.

– Давам ти честна дума, скъпа, ще се стремя всячески да ти осигурявам изобилие от други приключения.

– Ха!

Той се изкикоти тихичко.

– Повярвай ми!

Фийби се нацупи.

– Ще ти е необходим книжар, който да е готов да ти съдейства.

– Да.

– Някой, който ще е съгласен да се включи в плана ти. А не всеки книжар би се съгласил с готовност книжарницата му да стане обект на кражба.

Гейбриъл се намръщи замислено.

– Много си права.

Фийби помълча, след което колебливо каза:

– Имам едно предложение.

Той я погледна любопитно.

– Да?

– Защо не помолиш твоя издател, Лейси, да ни позволи да използваме неговата книжарница за целта?

– Онзи стар пияница? Да, може и да успее да го убеди.

Фийби погледна Гейбриъл преценяващо.

– Сигурна съм, че можем да го убедим.

– Какво те кара да си толкова сигурна, скъпа? – очите на Гейбриъл блестяха лукаво в мрака.

Фийби откъсна поглед от очите му и се загледа в босите пръсти на краката си.

– Има нещо, което досега няхах възможност да ти обясня, милорд.

– О, нима? – той мина през стаята до леглото и обвини ръка около едната му колона. – И какво ли е то?

Фийби прочисти гърло, ясно съзнавайки колко опасно се извисява той над нея.

– Исках да ти кажа, но моментът все не беше подходящ.

– Не мога да повярвам, сладката ми! Имахме толкова време да обсъждаме и най-интимните въпроси.

– Е, да, но истината е, че не знаех точно как да подхвана темата. Усещах, че няма да останеш доволен, нали разбираш. А колкото повече го криех от теб, толкова повече се страхувах, че ще си помислиш, че умишлено съм те заблуждавала.

– Което ти определено си правела.

– Не съвсем. Просто не споменавах за това, нали виждаш разликата? Въпросът е там, че още в началото ти ми каза, че въобще не обичаш лъжите и заблудите. И вече ти беше толкова трудно да ми се довериш за каквото и да е, че нещата все повече се влошаваха. И на всичкото отгоре, не исках семейството ми да узнае тази тайна, а напоследък ти си в доста близки отношения с тях. Можеше да се почувстваш длъжен да им кажеш какво правя.

– Достатъчно – Гейбриъл прекъсна потока от думи, като нежно притисна ръка към устата ѝ. – Би ли ми позволила да улесня самопризнанията ти, мадам?

Тя го погледна безмълвно над ръба на ръката му и видя, че очите му са готови да се засмеят.

– Така-а – Гейбриъл внимателно махна ръката си от устата ѝ. – Хайде да подходим от по-различен ъгъл. Какво мислите за *Безразсъдно приключение*, мадам издателю?

– Невероятен роман, милорд. Страшно го харесах. Първото издание ще е непременно с тираж поне петнадесет хиляди. И също така ще вдигнем цената – радостно занарежда Фийби. – Хората ще се редят на опашка пред книжарницата на Лейси, за да си го купят. Всички библиотеки ще поискат екземпляри. Ще натрупаме цяло състояние...

Тя изведнъж млъкна и го зяпна, съвсем слисана.

– Знаел си през цялото време? – едва успя да попита тя след малко.

– Почти от самото начало.

– Разбирам – тя го гледаше изпитателно. Но изражението му бе неразгадаемо. – Би ли ми казал точно колко ядосан бе, когато разбра, че аз съм твоят редактор и издател, милорд?

– Смятам, че е по-добре да ти покажа.

Той се хвърли върху нея, като я събори по гръб. Хвана я здраво и я претърколи през измачканото легло, докато тя се озова върху гърдите му.

Фийби бе останала без дъх.

– Наистина се надявам да не си помислиш, че можеш да използваш тази техника в бъдеще, за да влияеш на мнението ми за работата ти.

– Зависи. Един отчаян писател би сторил почти всичко, за да види книгите си отпечатани. Дали тази техника да влияя на мнението ти ще е успешна, как мислиш?

– Твърде вероятно е – промълви Фийби.

– В такъв случай, определено можеш да очакваш да я използвам доста често.

На втората нощ от бдението пред книжарницата на Лейси Лондон бе обвит в гъста мъгла. Сивите ѝ вълма се носеха през улиците като безкрайно шествие на духове. Те попиваха слабата светлина, която излъчваха старите маслени фенери, окачени на равни разстояния върху железни стълбове. Новите газени фенери, които осветяваха Пал Мал и Сейнт Джеймс, все още не бяха инсталирани в тази част на града.

Гейбриъл не се и съмняваше, че решението му да позволи на Фийби да придружава него и Антъни, докато стоят на среднощния си пост, е сериозна грешка. Но просто не бе в състояние да се противопостави на логиката ѝ и на неуморните ѝ молби. Тази дама бе не по-малко упорита от самия него. Трудно бе да отрече, че има право да присъства, когато залавят Нийл Бакстър.

Но поне бе успял да разгроми многобройните ѝ разнообразни предложения да я използват като стръв. Някои от идеите ѝ бяха смущаващо убедителни. Но за щастие той бе успял да тропне с крак и да устои на всяка една от тях. Нямаше никакво намерение да рискува живота ѝ, за да хване онова копеле, причинило толкова неприятности.

Компромисът, до който двамата с Фийби бяха успели да достигнат след безброй спорове, молби и пламенни речи, се състоеше в това, да и позволят да наблюдава събитията от безопасно разстояние, скрита в каретата.

Сега той я погледна, седнал до нея в затъмненото купе. Обвита в черно наметало с качулка, тя изглеждаше тайнствена и призрачна като мъглата. Взираше се напрегнато в книжарницата на Лейси през мъничка пролука между завесите, които закриваха прозорчето.

Въпреки че по-рано вечерта, когато спряха каретата на страничната пресечка, тя кипеше от въодушевление, през последния час бе станала много замислена. Същото се бе случило и предната вечер, когато напразно бяха чакали Бакстър да се появи. Гейбриъл се чудеше за какво ли се е замислила.

Внезапно той осъзна, че някаква част от нея щеше завинаги да си остане загадка за него. Може би винаги бе така между мъжете и жените. Може би това бе част от магията. Знаеше само едно – че колкото и пъти да обладава Фийби, колкото и често да се смеят заедно или да се карат, той никога няма да узнае всичките ѝ тайни. Дори и да бе сигурен, че е

всеотдайно и безвъзвратно негова, знаеше и че винаги ще си остане неговата тайнствена, интригуваща, опияняваща Забулена дама.

И с някакво дълбоко задоволство той разбираше, че би могъл да се наслаждава на всеки проблясък на неизвестното у нея, защото ѝ вярваше така безрезервно, както не бе вярвал на никой друг в живота си. Тя никога нямаше да го изостави.

Нека бъде така, мислеше си Гейбриъл. Всеки писател се нуждае от муза. Фийби щеше да е неговото вдъхновение. Но също и негов редактор и издател. А тази идея беше далеч по-смущаваща. Все пак това ще допринесе за някои много интересни разговори на масата за вечеря, помисли си той, като вътрешно се ухили самодоволно.

– Да не би да имаш вече угризения, че ще заловим Ланселот? – тихо попита Гейбриъл, просто за да наруши дългото мълчание.

– Не. Напълно уверена съм, че Нийл е точно такъв, какъвто го описа, а дори и още по-лош.

– Още по-лош?

– Аз не съм единствената жена, която е измамил. Отнесъл се е към Алис много жестоко. Накарал я е да вярва в него, а е нямал никакво намерение да я спаси от онзи ад.

Гейбриъл не знаеше какво да отговори. За момент се замисли за всички онези мъже, които с радост са се забавлявали с безброй момичетата като Алис, а после са ги изоставяли в ада на някой бордей.

– Той е майстор на заблудите.

– Не, не е майстор – бавно рече Фийби. – Не успя да направи всичко, което си бе наумил. Не успя да заблуди баща ми преди три години. Нито пък успя да ме накара да се влюбя в него, колкото и да се опитваше. И не е успял да пиратства безнаказано до безкрай.

– Най-важното е, че не успя да те накара да повярваш, че съм кръвожаден пират, който ламти за наследството ти – измърмори Гейбриъл.

– Разбира се, че не успя. Винаги съм знаела що за човек си – тя го погледна през рамо. – Мислиш ли, че ще се появи тази нощ, Гейбриъл? Снощи от него нямаше и следа.

– Вече трябва да е разбрал, че е длъжен да предприеме нещо или тази вечер, или утре вечерта. Слуховете, които пуснахме, съвсем ясно гласят, че *Дамата в кулата* отива в колекцията на влиятелен колекционер още вдругиден. Трите нощи, които ще прекара в книжарницата на Лейси, са единственото време, когато може да бъде открадната.

От покрива на каретата се чу леко почукване. Гейбриъл стана и вдигна капандурата. Антъни, плътно загърнат във вехто наметало и

обикновена шапка като тези на лондонските кочияши, седеше сгушен на капрата. И се справяше отлично с позата на задрямал кочияш.

– Някакви следи от Бакстър? – тихичко попита Гейбриъл.

– Не, но започвам да се тревожа за Стинтън. Трябваше вече да се е върнал от обиколката си в прохода зад книжарницата.

Гейбриъл се загледа в мъглата и потърси с поглед липсващия Стинтън. Преди известно време бе изпратил полицаия да провери положението.

– Прав си. Май е най-добре да поогледам. Наглеждай Фийби.

– Защо просто не я приковеш с вериги, че да си нямаме неприятности? – нацупено предложи Антъни. – Не искам аз да съм виновен, ако случайно ѝ хрумне да види какво става.

– Не е честно – запротестира Фийби зад гърба на Гейбриъл. – Нали се съгласих да спазвам инструкциите!

Гейбриъл тихо изруга.

– И двамата ще стоите тук, докато видя какво става със Стинтън.

Фийби докосна ръката му, докато той отваряше вратата на каретата.

– Пази се, любов моя!

– Обещавам.

Той взе ръката ѝ, целуна нежната кожа от вътрешната страна на китката ѝ и след това излезе.

Щом се озова на улицата, той веднага се скри в дълбоките сенки до стената на най-близката сграда. Мъглата му помагаше, но щеше да помага и на Бакстър, разсъждаваше той. За да пресече празната улица, той се шумгна в най-гъстите вълма мъгла и безшумно се плъзна през тях.

Наоколо нямаше и следа от човешко присъствие. Магазинчетата бяха тъмни и притихнали. Отнякъде изскочи котка, притича пред Гейбриъл и отново изчезна в мъглата.

Гейбриъл усети, че нещо не е наред още в мига, когато стигна до входа на прохода. За момент остана съвсем неподвижен и остави сетивата си да доловят онова, което не можеше да види. После бръкна в джоба на палтото си и извади пистолета, който бе донесъл със себе си.

Бавно влезе в прохода, като се придържаше плътно до стената. Тук не достигаше почти никаква светлина, а не му се искаше да се връща до каретата за фенер. Ако Бакстър се намира наблизо, светлината би го предупредила.

Гейбриъл направи още една стъпка в мрака и върхът на обувката му закачи нещо подозрително меко. Погледна надолу и видя нещо,

което приличаше на вързоп стари дрехи точно до крака му.

Бе открил Стинтън.

Гейбриъл клекна до падналия мъж, като се опита да напипа пулса му. Слава богу, имаше пулс. Стинтън не беше мъртъв, а само в безсъзнание.

Имаше две възможности. Или някой разбойник е нападнал Стинтън в мъглата, или Бакстър се е промъкнал незабелязано в прохода и точно в момента се намира в книжарницата.

Гейбриъл тихо се запромъква по калдъръма, докато откри входа на книжарницата. Вратата зееше отворена. Той се вмъкна в тъмната стая, като си припомни от предишното си посещение, че това всъщност е стаята, в която Лейси държи печатарската преса. От прозорците се процеждаше достатъчно светлина, за да забележи очертанията на машината.

Той почувства опасността като светкавица, която прорязва сетивата му, и то миг преди да чуе изскърцването на обувка по пода зад гърба си.

Гейбриъл се извърна моментално, но вече бе прекалено късно да избегне тялото, което се хвърли върху него от мрака. При сблъсък той падна на земята, но бързо се изтърколи, за да се отърси от нападателя си. При това pistolетът бе избит от ръката му.

– Проклето гадно копеле! – Нийл замахна светкавично към гърлото на Гейбриъл. В ръката му проблесна острието на нож.

Гейбриъл успя да парира удара му. Измъкна се изпод Нийл и стъпи на крака, приклепнал. Бързо бръкна в ботуша си за ножа, който винаги носеше със себе си.

– Този път няма да ме спреш! – изръмжа Бакстър. – Ей сега ще ти кльцна гърлото!

Той се хвърли към Гейбриъл, протегнал ножа си напред. Гейбриъл отскочи назад и се озова притиснат до тежката желязна преса. Когато Бакстър нападна отново, той се плъзна настрана.

– Помисли добре, преди отново да ми се нахвърлиш, Бакстър. Не си ме обезоръжил.

– Чух как pistolетът ти падна на земята – зъбите на Бакстър проблеснаха в тъмното като челюстите на акула в морските дълбини. – Ти си глупак, Уайлд. Но вече е време и да станеш мъртвец!

Нийл отново се хвърли напред, насочил ножа си към средата на тялото на Гейбриъл. Гейбриъл смъкна палтото си и го захвърли точно срещу Нийл. Той се заплете в него и изрева от ярост.

Гейбриъл бързо ритна напред. Ботушът му уцели Нийл по бедрото и го извади от равновесие. Нийл изрева отново, олюля се и падна на

пода.

Гейбриъл скочи към него и настъпи с ботуша си протегнатата ръка на Нийл.

– Пусни ножа!

– Няма, върви по дяволите!

Гейбриъл се наведе и опря острието до гърлото на Нийл.

– Това не е Екскалибур и аз не съм ти крал Артур. С радост ще сложа край на всичко това, а правилата на рицарството да вървят по дяволите. Пусни ножа, Бакстър!

Нийл застина.

– Няма да посмееш да го използваш, Уайлд.

– Така ли си мислиш?

Пръстите на Нийл пуснаха дръжката на ножа му. Той гледаше яростно Гейбриъл.

– Фийби никога няма да ти прости, че си ми прерязал гърлото, и ти го знаеш отлично.

– Фийби вече не те смята за своя верен Ланселот. Лъжите ти лъснаха наяве, когато Фийби и Алис се срещнаха. Явно жена ми не е харесала особено как си изоставил любовницата си. Предполага се, че Ланселот трябва да спасява дамите, а не да ги изоставя в ада.

Бакстър го гледаше предизвикателно.

– Ти си луд! Защо на Фийби ще й пука за някаква си курва?

Двамата мъже изведнъж бяха озарени от светлината на фенер.

– Защо ли, наистина? – попита жената, която пристъпи през вратата откъм прохода. В ръката си държеше пистолет. – На теб определено не ти пукаше за мен, нали, Нийл? Подхвърляше ми само лъжи и илюзии. И аз повярвах на всичките.

– Алис! – жълтата светлина на фенера разкриваше слисването по лицето на Нийл, – Алис, за бога, накарай го да пусне ножа! Използвай пистолета! По-бързо, жено!

– По-скоро бих го използвала върху теб, Нийл – Алис вдигна фенера по-високо, – Къде е скъпоценната ти книга?

– За бога, Алис, помогни ми! Ще ти дам книгата, само застреляй Уайлд.

– Нямам интерес да застрелявам Уайлд – спокойно отвърна Алис – Ако убия някого, то това ще си ти. Къде е книгата?

– Не знам – бързо каза Нийл. – Уайлд ми попречи още преди да я открия.

Гейбриъл погледна Алис.

– Тя е в онова бюро, ей там в ъгъла.

– Благодаря – рече Алис. Отиде до бюрото, но непрекъснато държеше на прицел двамата мъже.

– Второто чекмедже.

– Виждам, че си готов да ми помагаш, Уайлд. Оценявам това.

Тя тръгна гърбом към вратата, през която бе влязла. Пистолетът дори не потрепваше.

– А сега трябва да тръгвам.

– Алис, моя най-скъпа любов, трябва да ми помогнеш – прошепна дрезгаво Нийл. – Те си единствената жена, която някога е означавала нещо за мен. Знаеш това!

– Трябваше да ме вземеш със себе си, когато напусна Англия с парите на Кларингтън – рече Алис.

– Но как бих могъл да подложа жената, която обичам, на тежкото пътуване към островите? – каза Нийл.

– Нима смяташе, че повече ми харесват условията в един бордей? Не зная точно защо тази книга е толкова важна за теб, но тъй като говориш само за нея, откак се върна в Лондон, смятам да открия причината.

– Помогни ми и аз ще ти покажа защо е толкова важна – умоляваше я Нийл.

Алис поклати глава и отстъпи още една крачка назад.

Гейбриъл видя как Антъни се появи във вратата зад нея. Алис направи още една стъпка назад и се блъсна в него. Ръката му моментално се обви около гърлото ѝ.

– Съжалявам, че ви причинявам неудобство – измърмори Антъни, като изби пистолета от ръката ѝ. – Остави внимателно фенера на земята.

Алис се поколеба.

– Направи го – посъветва я Гейбриъл. – И после ни остави. Ти не ни интересуваш. Бакстър е този, който ни трябва.

Алис остави фенера на земята. Антъни я пусна и пристъпи в стаята.

– А сега и книгата, ако обичаш – тихо каза Гейбриъл. Той видя как ръката на Алис се вкопчи още по-здраво в книгата. Погледът ѝ се насочи към Нийл.

В този момент загърнатата в наметало Фийби се появи откъм улицата. Гейбриъл тихо изруга. Трябваше да се досети, че няма начин да я държи на разстояние.

– Бих искала Алис да задържи книгата – каза Фийби.

Гейбриъл въздъхна.

– Добре тогава, може да задържи проклетата книга. Само искам да

се махне от тук.

– Не, чакай – извика Нийл, – Никой от вас не знае какво прави! Ще ви кажа тайната на книгата само ако се съгласите да ме пуснете. Обещавам ви! Книгата струва цяло състояние, но само ако знаете тайната ѝ.

– Да не би да говориш за бижутата, които си скрил вътре? – Гейбриъл се подсмихна. – Няма нужда да се тревожиш за съдбата им, Бакстър. Ние ги открихме.

– Проклет да си! – Бакстър хвърли към Алис поглед, пълен с мрачно отчаяние. – Проклети да сте всички!

Отчаяният му поглед се прехвърли върху Фийби.

– Послушай ме, Фийби. Уайлд е точно такъв, какъвто ти казах, та дори и по-лош. Само се опитвах да те спася!

– Видях как си спасил Алис – отвърна Фийби.

– Алис е курва! – изрева Нийл. – Нищо повече, само една курва!

– Алис е жена като мен. Ти я излъга и я предаде. Какво те кара да си мислиш, че аз ще ти повярвам?

– Не ме ли чу? Тя е едно нищо. Просто една фуста, която си въобразява, че е нещо. Една мръсна курва!

– Един истински рицар не предава онези, които му вярват – тихо каза Фийби.

– Пак дрънкаш безкрайните си глупости за рицари и благородство! Да не си се побъркала, тъпа кучко?

Гейбриъл завъртя тока на ботуша си върху китката на Нийл. Той изпищя от болка.

– Струва ми се, че достатъчно си побъбрихме – каза Гейбриъл. Той погледна Алис. – Казах ти, че си свободна да си вървиш. Хайде, да те няма!

Алис притисна книгата до гърдите си и се обърна към вратата. Но Фийби застана на пътя ѝ.

– Почакай малко, Алис. Искам да вземеш това – Фийби разтвори ръката си и в нея блеснаха перлите и диамантите по брошката.

Алис я гледаше изумена.

– Какви са тези странни сребристи камъни?

– Тъмна луна – тихо каза Фийби. – Перли, каквито никога не си виждала. Много, много редки.

Погледът на Алис срещна очите на Фийби.

– Това ли бе скрито в книгата?

– То е част от комплекта, който Нийл е откраднал и пришил в подвързията. Уайлд ми го даде целия. Ще задържа другите части от него, но

искам да вземеш тази брошка.

– Защо? – попита Алис.

– Защото, въпреки че бях във властта ти и имаше причина да ме мразиш, ти реши да ми спестиш една нощ в ада.

Алис се поколеба. После протегна ръка и взе брошката.

– Благодаря ти. С нея ще мога да откупя живота си от бордея – прошепна тя. После подаде книгата на Фийби. – Взemi я. Сега тя няма да ми трябва.

Алис заобиколи Фийби и изчезна в нощта. Гейбриъл почувства как го изпълва безмерна гордост. Той погледна Фийби.

– Милейди, позволете да ви кажа, че вие сте най-благородният рицар, когото поетите би трябвало да възпеят!

Фийби го удостои с ослепителната си усмивка и Гейбриъл внезапно разбра, че я обича с такава изпепеляваща сила, която не ще отслабне до последния му дъх. И копнееше да ѝ го каже.

Но не бе сега времето.

– Фийби – молеше се Нийл, – трябва да ме послушаш. Моля те, заради нашата огромна, безсмъртна любов, трябва да ми помогнеш.

Фийби дори не го погледна.

– Мисля, че е най-добре да проверим дали ще успеем да свестим Стинтън, за да отведе Бакстър при съдията – каза Гейбриъл на Антъни. – Вече наистина ми омръзна да се занимавам с този пират.

Два часа по-късно Фийби се отпусна на възглавниците в широкото легло на Гейбриъл и загледа как той съблича и последните си дрехи. Свещите озаряваха гладката кожа по мускулестите му бедра и рамене.

– Ти наистина си великолепен, милорд – каза тя.

Той тихо се изсмя, докато се вмъкваше под завивките до нея. Прегърна я и я притегли върху себе си.

– Ти си великолепна, любов моя.

Тя примигна.

– Какво каза?

– Казах, че си великолепен.

– Не, след това – нетърпеливо каза тя. – Как ме нарече?

Той се усмихна.

– Струва ми се, че те нарекох „любов моя“.

– А, да. Харесва ми как звучи.

– Знаеш ли, това е истина – увери я Гейбриъл. – Наистина те

обичам. Струва ми се, че съм те обикнал още в деня, когато отворих първото ти писмо.

– Радвам се – прошепна тя.

Той хвана лицето ѝ в ръцете си.

– Не изглеждаш много удивена от грандиозното ми признание във вечна любов.

Тя отдръпна главата си и целуна шията му. Когато отново го погледна, очите ѝ блестяха.

– Признавам, че вече подозирах нещо подобно. Разбрах за любовта ти, когато започна доста снизходително да подминаваш всичките ми дребни, незначителни, случайни приключения.

– Самият аз трябваше да заподозра нещо – шеговито отвърна той. – Защото твоите приключения съвсем не бяха толкова дребни, незначителни и случайни, че да ги подмине човек снизходително. Твоето безразсъдство може да състари човека, далеч преди да му е дошло времето.

– Тогава съжалявам за всяко едно от тях – разгорещено обяви Фийби. – И се кълна, че отсега нататък няма да има никакви приключения.

Гейбриъл нежно се засмя.

– О, безкрайно приятно ми е да го чуя – той обви ръце около глава ѝ и доближи устните ѝ към своите. – Но междуременно само трябва да продължаваш да ми казваш, че ме обичаш, и аз обещавам да не обръщам внимание на някоя и друга пакост. Стига да съм заедно с теб, за да те пазя.

– Обичам те – прошепна Фийби.

– Обичам те – промълви Гейбриъл до устните ѝ. – Повече от живота си.

Фийби бе насрочила големия турнир в замъка *Дяволска мъгла* точно за деня, в който щеше да излезе Безразсъдно приключение. И както приемът, така и книгата постигнаха такъв успех, че надминаха и най-дръзките ѝ очаквания.

В нощта след турнира голямата зала на замъка бе препълнена с народ. Всички бяха облечени в средновековни костюми. Редиците рицарски доспехи изглеждаха съвсем на място сред веселата маскирана тълпа. Музиката отекваше в старите каменни стени. Най-общо казано, гордо си мислеше Фийби, замъкът изглеждаше точно така, както трябва да е изглеждал преди няколко столетия, когато средновековните рицари и техните дами са се събирали тук да празнуват.

– Каква умна дъщеря си имам – доволно отбеляза Лидия, докато оглеждаше голямата зала. – Ти, скъпа моя Фийби, постигна абсолютно блестящ успех.

– Имаш предвид турнира днес следобед? – Фийби се усмихна. – Много хитро го бях замислила, нали? Но нямаше да се справя без помощта на Уайлд. Трябва да призная, че той се погрижи за повечето подробности. А аз ужасно се тревожех, че някой от конете може случайно да се блъсне в друг или пък някой наистина неволно да нарани някого с бойните брадви или с алебардите. Но слава богу, че всичко мина като по вода.

Лидия вдигна вежди, явно развеселена.

– Турнирът наистина бе забавен, но не това е успехът, за който ти говорех. Най-гениалното ти хрумване е, че представи на света автора на Мисията, Фийби. Така завоюва репутацията на отлична домакиня и тя ще трае години наред.

– Съвсем не беше лесно – довери ѝ Фийби. – Уайлд бе категоричен, че няма да позволи да узнаят, че именно той е авторът на тази толкова успешна книга. Мисля, че когато стане въпрос за подобни неща, той е ужасно притеснителен. Удивително, нали?

– Наистина удивително – съгласи се Лидия. Тя се усмихна на съпруга си, който тъкмо се бе приближил към тях. – Ето те и теб, скъпи. Забавляваш ли се?

– Страхотно – Кларингтън отпи от чашата шампанско, която носеше със себе си, и се огледа из залата. – Невероятен замък. Преди малко погледнах някои от доспехите. Много хитро направени са. Казах ли ви, че тази сутрин Уайлд ми показва как действа някакъв невероятен механизъм, долу в подземията? Скрит е в стената и вдига и спуска тайна врата. Виждала ли си я, Фийби?

Фийби потръпна при спомена.

– Да, татко, виждала съм я.

– Механизмът ѝ е много интересен, твърде напредничаво измислен за времето си. Все пак е бил изработен преди няколкостотин години!

– Зная, татко – Фийби бе прекъсната от приближаването на Мереди и съпруга ѝ.

Мереди бе прелестна, както винаги, в бледорозовата си рокля, гарнирана по краищата със сребристо. Траубридж, много красив в средновековния си костюм, се усмихна на Фийби.

– Невероятно събитие, Фийби – каза той. – Много е забавно. И трябва да призная, страхотен успех!

– Да, наистина – съгласи се Мередит. – Направи невероятен дебют като домакиня, Фийби. И всички обсъждат необикновените ти бижута. Няма жена, която да не ти завидва.

Фийби се усмихна, усещайки тежестта на семейното бижу на рода Уайлд около врата си.

– Харесва ли ти?

– Много, наистина – отвърна Мередит. – Не всеки би могъл да носи тези странни перли, но на теб ти стоят съвършено. И чудесно си подхождат с тази червена рокля, прекалено ярка, както винаги, но този път в добрия смисъл.

– Благодаря ти – Фийби сведе поглед към полите на пурпурната си рокля. – Имах една друга червена рокля, Уайлд ми я купи, и смятах да облека нея. Но той ми напомни, че стилът ѝ не е съвсем средновековен. Затова поръчах да ми ушият тази.

Антъни изникна от множеството.

– Не е зле да се погрижиш за съпруга си, Фийби. Някой трябва да го спаси от група запалени почитатели. Май са го притиснали в ъгъла, ей там, до вратата.

Фийби се изправи на пръсти, за да види Гейбриъл. Той стоеше точно под арката на входната врата, обграден от няколко много настойчиви на вид гости. Сега забеляза погледа ѝ и ѝ отвърна с отчаяна молба за помощ в очите.

– Извинете ме – рече Фийби на семейството си. – Антъни е прав. Трябва да отърва Уайлд.

Тя хвана полите си и си запробива път през тълпата, докато стигна при Гейбриъл. Той сграбчи ръката ѝ.

– Мислех си дали не бих могъл да поговоря насаме със съпругата си – каза той на групичката около себе си.

Почитателите му схванаха намека и с нежелание се отдръпнаха сред тълпата. Гейбриъл се нахвърли върху Фийби.

– Казах ти, че идеята ти въобще не е добра – рече той. – Въобще не ми харесва да играя ролята на прочутия автор.

– Глупости – отвърна Фийби. – През повечето време ще си в пълна безопасност тук, в *Дяволска мъгла*. А сигурно би могъл да се справиш с шепа почитатели в редките случаи, когато имаме прием, като тази вечер например.

– Но е добре тези случаи наистина да са много редки – предупреди я Гейбриъл. Очите му искряха.

– И така ще бъде – обеща Фийби. После му се усмихна с дяволито

самодоволство. – Но я си помисли колко ще допринесе това за кариерата ти! Обзалагам се, че ще се наложи да отпечатаме още пет или шест хиляди екземпляра, след като тази тълпа се върне в Лондон. Тук няма човек, който да не гори от нетърпение да каже на приятелите си кой всъщност е авторът на Мисията. Книжарницата на Лейси ще припечели още едно хубавичко малко състояние.

– Какъв пресметлив мозък имаш, скъпа.

– Това ми е по наследство – увери го тя весело. – Но в моя случай просто бе нужно по-дълго време, за да се прояви семейната дарба.

– Кога смяташ да кажеш на семейството си, че си съдружник на Лейси?

– Все някога – Фийби се засмя щастливо. – Но преди това трябва да кажа нещо на теб.

Гейбриъл я погледна предпазливо.

– Да не е още някоя мъничка тайна, която случайно си забравила да ми споменеш?

– Една много мъничка тайна – Фийби поруменя. – Мисля, че съм бременна, милорд.

В продължение на няколко секунди Гейбриъл я гледа като втрещен. Зелените му очи засияха и той бавничко ѝ се усмихна.

– Мислех, че не бих могъл да бъда по-щастлив от сега, любов моя. Но виждам, че съм се заблуждавал – и той я притегли в прегръдките си.

– За бога, Гейбриъл – Фийби бе шокирана, въпреки безмерната си радост. Бързичко се огледа наоколо, видимо разтревожена. – Какво правиш? Да не си посмял да ме целунеш тук, пред всичките тези хора!

Гейбриъл вдигна поглед към девиза, вдълбан в камъка над главата му. *AUDEO*. Той се ухили.

– Не си познала, любов моя. Ще посмея, и още как! Но на това отгоре и ти ще ме целунеш, защото си също толкова дръзка и безразсъдна, колкото съм и аз.

Той плени устните ѝ в една целувка, преливаща от любовта, която бе събирал в себе си цял живот, Фийби обви врата му с ръце и отвърна пламенно на целувката му.

– Мисля – прошепна тя, – че искам да наречем първия ни син Артур.

– Разбира се – съгласи се Гейбриъл, а засмените му очи блестяха от щастие и топла обич. – Че как иначе да го кръстим? И когато вече си имаме Артур, ще се заемем да създадем всички останали рицари на Кръглата маса, за да му правят компания.

– Стига да не ти пречи това, че някои от младите рицари ще бъдат дами.

– Ни най-малко – ръцете на Гейбриъл отново я притиснаха. – Няма да се преструвам, че не изпитвам ужас от мисълта да имам няколко дъщери, които приличат на безразсъдната си майка, но предполагам, че дотогава силите ми ще укрепнат, за да се справя с предизвикателството.

– Сигурна съм, че ще е така, милорд. Ти винаги се справяш.

КРАЙ

© 1992 Джейн Ан Кренц
© 1999 Деница Попова, превод от английски

Jaune Ann Krentz
Reckless, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Аманда Куик. Рицарят
ИК „Ирис“, 1999
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11582>]